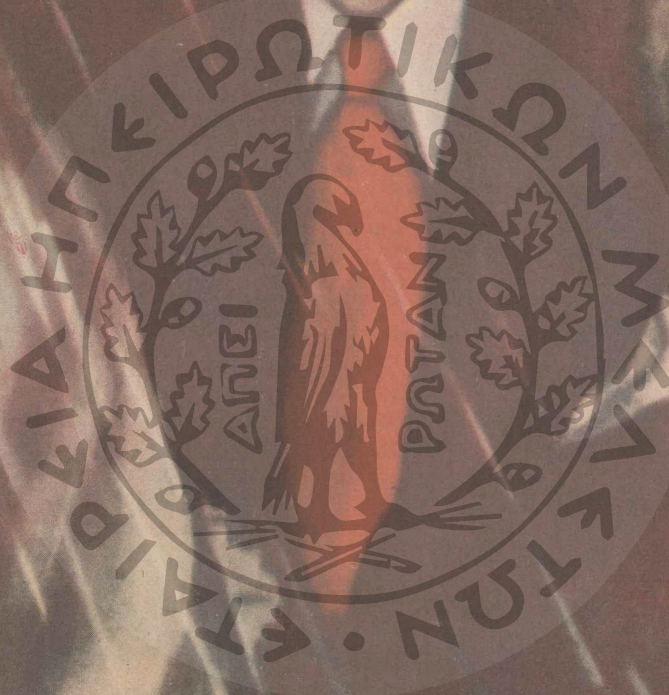

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΙΝΟΥΝ ΦΩΤΙΑ

Τὰ θεαματικά νούμερα τῶν τσίρκων

Ἐνα ἀπ' τὰ θεαματικώτερα νούμερα τοῦ τσίρκου εἶνε τὸ λεγόμενον «πύρινη βρῦση». Αὐτὸς πού τὸ ἐκτελεῖ, γεμίζει τὸ στόμα του μὲ βενζίνη κι' ἐπειτὰ τὴν ἐκοφενδώνει πρὸς τὰ ἔμπροσ, σὰν μιά λεπτή καὶ συνεχὴ στήλη ὕγρου, στὴν ὁποία βάζει φωτιά. Οἱ φλόγες πού σχηματίζονται ἔτσι, ἀνεβαίνουν σὲ ὕψος 3 ἢ 4 μέτρων.

Ὁ περίφημος Ζαντμά, ἕνας ἀπ' τοὺς εἰδικώτερους σ' αὐτὸ τὸ νούμερο, ἄρχισε νὰ τὸ ἐκτελεῖ κατ' ἀνάγκην, γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ ἕνα συνάδελφό του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην, ὁ Ζαντμά εἶχε ἄλλη εἰδικότητα: κατὰπνε σπαθιά. Μιά μέρα λοιπόν, ἐνῶ ὁ συνάδελφός του ἐτοιμαζόταν νὰ ἐκοφενδωνίσῃ μὲ δύναμιν ἀπ' τὸ στόμα του τὴ βενζίνη, ἔφυγε λίγη ἀπ' τὴ γωνία τῶν χειλῶν πού κι' ἔπεσε στὸν ἀναμμένο δαυλὸ πού κρατοῦσε. Ἡ φωτιά μεταδόθηκε ἀμέσως στὸ στόμα του κι' ἐγίνε ἐκρηκτικὴ ὅλης τῆς βενζίνης πού ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτό! Ὁ Ζαντμά ἔτρεξε νὰ σβύσῃ τὶς φλόγες. Περμένε γὰ ἰδὴ τὸ δυστυχημένον τρομερὰ παραμορφωμένο. Κι' ὅμως τὸ πρόσωπό του δὲν φαίνονταν γὰρ πάθει τίποτε, μολοντὶ βογγοῦσε ἀπ' τοὺς πόνους. Μόνον ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ἐμφανίσθηκαν οἱ φουσκάλες τῶν φοδερῶν ἐν-καυμάτων.

Ὁ Ζαντμά εἶχε παρακολουθήσῃ — ὅπως εἶπαμε — ὅλη τὴν τραγικὴν ἐκείνην σκηνήν. Κι' ὅμως, ἐπειδὴ τὸ νούμερο ἐκεῖνο ἦταν βασικὸ στὸ πρόγραμμα τοῦ τσίρκου, δεχόμενος ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸς τὸ συνάδελφό του. Εὐτυχῶς, δὲν ἦταν πολὺ δύσκολο τὸ νούμερο τῆς «πυρίνης βρῦσης». Κι' ὁ Ζαντμά εἰδικεύθηκε σ' αὐτὸ καὶ ἔγινε περίφημος.

Καταπληκτικὸ εἶνε ἐπίσης τὸ θέαμα τοῦ «ἀνθρώπου πού τρώει φωτιά». Γίνεται συνήθως μὲ 4 ἢ 5 πυρσούς εἰδικὸν σχήματος, σὰν μεγάλα τιμπουράν. Στὴν ἀκρὴ τους εἶνε στερεὰ προσκολλημένο ἀρκετὸ βαμπακί μουσκεμένο μὲ βενζίνη καὶ ἀναμμένο. Ὁ θαυματοποιὸς γέρνει τὸ κεφάλι του πολὺ πρὸς τὰ πόδια καὶ κώνει στὸ στόμα του ἕνα πυρσὸ.

Ἀν τὸ κεφάλι του δὲν εἶνε καλὰ γυρτὸ ἢ ἂν ὁ πυρσὸς δὲν μῆλῃ μὲ ὠρισμένη κλίσι μέσα στὸ στόμα, μπορεῖ νὰ περάσουν ἀπ' τὴ μύτη του οἱ ἀτμοὶ τῆς βενζίνης καὶ νὰ βγοῦν ἀπ' τὰ ρουθόνια του σὰν δυὸ λεπτές φλόγες πού τὸ καίνε τὸ πρόσωπο! Σὲ τέτοια ὅμως περίπτωσι, θ' ἀντιληφθῇ ἐγκαίρως τὸν κίνδυνον, γιὰτὶ δὲ αἰσθάνηται νὰ καίγωνται πρῶτα οἱ τρίχες τῆς μύτης του.

Ἀν τύχῃ νὰ καὶ κομμίει φορὰ τὸ στόμα του δὲν ἔχει παρὰ νὰ πιπιλήσῃ κατόπιν πάγου, γιὰ νὰ περάσουν τὰ ἐγκαυμάτα.

Τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας εἶνε νὰ ἐκπνέῃ σιγὰ — σιγὰ ἀέρα, τὴ στιγμή πού κώνει στὸ στόμα του τὸν πυρσὸ. Διαφορετικά, μπορεῖ νὰ κατεδοῦν οἱ ἀτμοὶ τῆς βενζίνης ὡς τοὺς πνεύμονές του κι' ἐκεῖ νὰ ἐκραγοῦν. Μέσα σ' αὐτὸν δὲ τὸν περιωρισμένον χώρῳ, ἡ ἐκρηκτικὴ προκαλεῖ ἕνα ἀποτέλεσμα ἀνάλογο μὲ ὃ τι συμβαίνει στοὺς κυλίνδρους τοῦ μοτέρ τοῦ αὐτοκινήτου! Εἶνε φρικτὸ αὐτὸ πού νοιώθει τότε τὸ θῆμα...

Ἐνὰς εἰδικός, γιὰ νὰ κἀνῃ πῶς ἐνδιαφέρον τὸ νούμερο αὐτό, ἔπνε προηγουμένως ἀρκετὰ ποτὶ τὴν βενζίνη. Ἐνὰ βράδυ ὅμως, οἱ ἀτμοὶ εἰσεχώρησαν στὸν ἄριστερό του πνεύμονα, κι' ἐγίνε ἐκρηκτικὴ ἐκεῖ μέσα μάλιστα ἔθαλε στὸ στόμα του τὸν ἀναμμένο πυρσὸ! Εὐτυχῶς δὲν ἐπέθανε, ἀπὸ τότε ὅμως δὲν ἐπανέλαβε ποτὲ αὐτὸ τὸ νούμερο.

Πολὺ λιγώτερος κινδύνους διατρέχει ὁ «ἄνθρωπος πού πίνει φωτιά». Αὐτὸς βάζει φωτιά στὴν βενζίνη πού περιέχεται σ' ἕνα δοχεῖο, κι' ἐπειτὰ τὴν πίνει μ' ἕνα κουτάλι! Τὸ κουτάλι αὐτὸ εἶνε ὑλινό, γιὰτὶ ἂν ἦταν μεταλλικὸ θὰ θερμαινόταν ὑπερβολικὰ πολὺ γρήγορα. Φυσικὰ δέ, καίγεται λίγο — λίγο, μὲ τὶς φλόγες τῆς βενζίνης.

Ὅλο τὸ τέχνασμα στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε, ἀφοῦ γεμίῃ κανεὶς τὸ κουτάλι, ν' ἀφίσῃ νὰ καὶ ὅλη ἡ βενζίνη πού περιέχει! Τὸ κουτάλι θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ βγάξῃ φλόγα γιὰ πολὺ ἀκόμη, ἐφ' ὅσον ἔχει ἀνάφει τὸ ὑλόν. Ἀρκεῖ τότε νὰ τὸ βάλῃ κανεὶς μέσα στὸ στόμα του καὶ νὰ κλείσῃ ἀμέσως τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ τὸ σβύσῃ, δίνοντας τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἤπνε τὴν φλεγόμενη βενζίνη!

Τὰ σύννεφα τῶν Ἑυθροδέρμων

Οἱ Ἑυθροδέρμοι τῆς φυλῆς Χόπις, στὴν Ἀριζόνα, ἔχουν θυμώσει μὲ τοὺς λευκοὺς, πού βρῆκαν τὸ μέσον νὰ μεταβάλλουν τὰ σύννεφα σὲ βροχὴ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ «χημικοῦ πάγου». Γιὰτὶ θεωροῦν τὰ σύννεφα ὡς... ἰδιοκτησίαν τους! Πράγματι, ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, οἱ Χόπις ἔχρουν τὸ μυστικὸ ὠρισμένων χορῶν καὶ ἔξορκισμῶν, πού πιστεύουν ὅτι δημιουργοῦν σύννεφα στὸν οὐρανόν. Τελευταίως λοιπόν, ἕνας ἀπ' τοὺς φυλάρχους τῶν διαμαρτυρήθηκε μὲ τὶς ἐξῆς φράσεις γιὰ τὰ πειράματα τεχνή-της βροχῆς πού ἐγίναν στὴν Ἀριζόνα:

— Εἶνε ἀπαράδεκτο νὰ ἐκμεταλλεύωνται οἱ λευκοὶ τὰ σύννεφα μας! Ἄν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ νερό, ἄς φτιάσουν δικὰ τους σύννεφα! Τί φταίμε ἐμεῖς, ἂν δὲν τὸ κατορθώνουν;

Μιά δολοφονία

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Ζὺλ Βαλλέ δὲν ξεχώριζε ἀπ' τοὺς ἄλλους, τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, παρὰ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐκινησία τῶν ματιῶν του, πού μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ ἐνδείξις μεγάλης εὐφυΐας. Οἱ συνάδελφοί του τὸν κοροϊδεύαν, γιὰτὶ, ἐπηρεασμένος ἀπ' τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα πού διάβαζε, ἔδωκε τὰ πῖο ἀπίθανα συμπεράσματα γιὰ τὸ κάθε τι... Ὅσοο κάποτε, στὸ χωριὸ του, τὸ ἀστυνομικὸ ταλέντο του εἶχε θριαμβεύσει! Ἀπὸ ἕνα ἀσημαντὸ ἱκνός, εἶχε ἀνακαλύψῃ τὸ δράστη τῆς διαρρήξεως ἑνὸς ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. Ἡ ἐπιτυχία του αὐτὴ τὸν εἶχε κάμει διάσημον στὴν περιφέρειαν κι' οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν εἶχαν εὐχαριστήσει θερμὰ γιὰ τὴ βοήθεια πού τοὺς εἶχε προσφέρει.

Τελευταίως λοιπόν, ὁ Βαλλέ ἐργαζόταν ὡς γραφεὺς στὴν Τράπεζα Βὰν Κλίπεν. Μιά μέρα, παρουσιάσθηκε ἔξωφικα στὴν ἀστυνομίαν καὶ ὁλώς:

— Συμβαίνουν πολὺ περίεργα πράγματα στὴν Τράπεζα. Ὁ κ. Κλίπεν ἔχει οὐκ οὐκ μιά βδομάδα νὰ φανθῇ στὸ γραφεῖο του. Τηλεφωνεῖ ὅμως κάθε μέρα, καὶ πάντα ἡ συνδιάλεξις διακόπτεται ἀπὸτομα καὶ μυστηριωδῶς. Ὁ κ. Ἀλτίνσκυ, ὁ διευθυντὴς τοῦ λογιστηρίου, δὲν φαίνεται νὰ στενοχωρεῖται γι' αὐτό. Παρ' ὅλη δὲ τὴν ἀπουσία τοῦ διευθυντοῦ, προβαίνει σὲ ἐνέργειες οπουοιδιότατες...

— Τὸν κατηγορεῖτε ὡς κλέφτης; Ὁ Βαλλέ ἔξοκατάπε κι' ἀπάντησε, κάπως στενοχωρημένος ἀπ' τὴν ἐρώτησι:

— Δὲν μοῦ πέρασε ποτὲ τέτοια σκέψις! Ἀλλωστε ὁ κ. Ἀλτίνσκυ ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ὑπογραφῆς, καὶ μόνον ὁ κ. Κλίπεν θὰ μπορούσε νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὶς ἐνέργειές του.

Σταμάτησε λίγο, ἀναστένανε καὶ πρόσθεσε ὁλμωμένα:

— Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι ὁ κ. Κλίπεν δὲν μπορεῖ πιά νὰ διαμαρτυρηθῇ! Πιστεύω... πιστεύω ὅτι ἔχει δολοφονηθῇ!

Ἡ τηλεφωνεῖ κάθε πρωΐ, στίς 11, καὶ λέει στερεότυπα: «Ἀλλό! Τράπεζα Κλίπεν; Ἐδῶ ὁ κ. Κλίπεν. Δώστε μου τὸν κ. Ἀλτίνσκυ...». Τὴν τρίτην μέρα ἀπὸ τότε πού ἄρχισαν τὰ τηλεφωνήματα ὁ κ. Ἀλτίνσκυ ἔλειπε ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Ἐτρεξε στὸ τηλεφῶνόν του κι' ἄκουσα τὴ φωνὴν τοῦ διευθυντοῦ μας νὰ λέει: «Ἀλλό! Ἀλτίνσκυ;... Καλημέρα, φίλε μου...». Πρὶν προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ, ἡ φωνὴν διεκόπη ἀπὸτομα! Δὲν εἶπα σὲ κανένα τίποτε, κράτησα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου τὰ συμπεράσματά μου.

Ἡτὸ ἀπάντημα, ὁ κ. Ἀλτίνσκυ μοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσω: «Μὲ κάλεσε ὁ διευθυντὴς σήμερον τὸ πρωΐ...». Μετὰ δυὸ μέρες, μπόρεσα νὰ ἐξακριβώσω τὶς ὑποφίες μου. Ζέροντας ὅτι ὁ κ. Ἀλτίνσκυ εἶνε ἀνύπαντρος κι' ὅτι δὲν πναινεῖ ποτὲ τὸ μεσημέρι σπῆτι του, κατάφερα νὰ χωρῶ κρυφὰ στὸ διαμέρισμά του. Καὶ διαπίστωσα ὅτι δὲν μιλοῦσε στὸ τηλεφῶνόν ὁ κ. Κλίπεν ἀλλὰ ἕνας δίκκος γραμμοφῶνους, συνδυσμένος μὲ τὴν τηλεφωνικὴ συσκευὴ, ἔτσι ὥστε ν' ἀρχίζῃ νὰ λειτουργῇ αὐτομάτως κάθε πρωΐ στίς 11 καὶ νὰ σταματῇ μετὰ τῆς φράσις: «Καλημέρα, φίλε μου...».

Δὲν μπορεῖ νὰ μὴ παραδεχθῇτε ὅτι εἶνε πολὺ σκοτεινὴ καὶ ὑπόπτη αὐτὴ ἡ ιστορία!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀστυνόμος μπῆκε κρυφὰ στὸ σπῆτι τοῦ Ἀλτίνσκυ καὶ διαπίστωσε ὅτι ἦσαν ἀκριβῆ ὅσα τοῦ εἶχε διηγηθῇ ὁ Βαλλέ. Σὲ λίγη ὥρα, δυὸ ντετεκτιβ πῆγαν στὴν Τράπεζα καὶ παρακάλεσαν τὸν Ἀλτίνσκυ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ στὴν ἀστυνομίαν «γιὰ μιά σοβαρὴ ὑπέθεσι». Ἐκεῖνος ἐξέπληγν κάπως, ἀλλὰ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἀγνοοῦσε τὴν ἐρεύνησιν πούχε γίνει στὸ σπῆτι του, καὶ φαίνονταν ἔξωνοιστος ὅταν παρουσιάσθηκε στὸν ἀστυνόμο.

— Ὁ Βὰν Κλίπεν δολοφονήθηκε! τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος ἀπὸτομα.

— Δὲν εἶνε δυνατόν! φώναξε ὁ

Ἀλτίνσκυ, ἀνασκιρτῶντας καὶ κατὰ χλωμός.

— Ζέρετε ἂν εἶχε ἐχθρούς;

— Κανένα...

— Εἶνε τώρα μιά βδομάδα πού χάθηκε.

— Ἀδύνατον! Γιὰτὶ μὲν τηλεφώνουσε κάθε πρωΐ... Νὰ καὶ σήμερον ἀκόμη ἔλαβα τηλεφῶνιμά του. Ὁ ἀστυνόμος χαμονόηλασε.

— Καὶ τί σας εἶπε; ῥώτησε.

— Ἀ, τίποτε οπουδαῖο... ὅπως συνήθως.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι ὅλες οἱ τηλεφωνικὲς συνδιαλέξεις σας μαζί του διακόπτονται ἀπὸτομα.

— Μάλιστα.

— Δὲν σας ἐξέπληξε αὐτό;

— Βεβαίως, ἀλλὰ ὑπέθεσα πῶς θὰ ὤφειλετο σὲ βλάβη τῆς γραμμῆς.

Ὁ ἀστυνόμος ἔκαμε μιά χειρονομία γεμιάτη λύπης.

— Εἶνε ἀφάνταστος ὁ πόνος τῆς κυρίας Κλίπεν, εἶπε. Λυπῶνται κανεὶς νὰ τὴν βλέπῃ...

— Δὲν βρισκαίτε λοιπόν στὴ Νίκαια;

— Τὴν εἰδοποιῶσαν χθὲς τὸ βράδυ... ὅτι τὴν ὄντε ἔδω, σὲ λίγο...

Ἐκείνη τὴν στιγμήν, χτύπησε τὸ τηλεφῶνόν. Ὁ ἀστυνόμος τὸ πῆρε τὸ πλησίον στ' αὐτὴν τοῦ, ἄκουσε λίγο κι' ἔπειτα εἶπε:

— Περιέργω! Ζητοῦν ἔδω τὴν Τράπεζα Κλίπεν! Βέλτε ν' ἀκούσετε!

Ὁ Ἀλτίνσκυ πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ τὴν ὥρεσε σ' αὐτὴν τοῦ. Ἀμέσως ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπό του μιά ζυρποτάτη ἐκπληξίς... Ὁ ἀστυνόμος ἐτίριβε τὰ χεῖρά του.

— Τὰ ξέρομε ὅλα φίλε μου! τὸν εἶπε. Εἶνε περὶ τὸ ἀρνηθῆτε!... Ἐγὼ κανόνισα τὸ δίσκο στὸν ἀριθμὸ τοῦ γραφείου μου, γιὰ νὰ σὰς κάμω νὰ ὁμολογήσετε τὸ ἐγκλημὰ σας. Θάναί ἡ καλλίτερη λύσις γιὰ σὰς, γιὰτὶ εἶται ἴσως μπορεῖτε νὰ γλυτώσετε τὸ κεφάλι σας!... Πῶς σκεδιάσατε λοιπόν κι' ἐκτελέσατε τὸ ἐγκλημὰ;...

Ὁ Ἀλτίνσκυ ξέπασσε σὲ γέλια ἀκράτητα. Μόνον ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰς στιγμὲς πύχασσε λίγο καὶ μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

— Καὶ τὸ πῶμα; Πού εἶνε; ῥώτησε εἰρωνικὰ.

— Περιμένω νὰ μοῦ τὸ πῆτε σεις, αὐτό!

— Ἀκούστε κύριε ἀστυνόμε, καὶ θὰ καταλάβετε. Πρὸ 8 ἡμερῶν, ὁ κ. Κλίπεν εἰσήχθη σὲ μιά κλινικὴν γιὰ μιά ἐξαιρετικὰ λεπτὴν ἐνχειρίσιν. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ γίνῃ γνωστὸ, αὐτό. Σκόπευε νὰ κάμῃ ἐκπληξίαν τὴν γυναῖκα του, νὰ τῆς ἐμφανισθῇ ὑγιεστατος καὶ νεώτατος, ὅταν ἐκείνη θὰ γυρίζε ἀπ' τὴ Νίκαια.

Ὁ ἴδιος εἶχε τὴν ἐμπνευσί ν' ἀποτυπώσῃ τὴν φωνὴν του σ' ἕνα δίσκο γραμμοφῶνους, κι' εἶται νὰ μὴ παρῇν θῆκεν κάθε μέρα στὸ τηλεφῶνόν, γιὰ νὰ μὴν ἀνυσχίσουν οἱ ἄλλοι στὴν Τράπεζα ἀπ' τὴν παρατηρούμενη ἀπουσία του. Γιὰ νὰ τηρηθῇ δὲ ἀπόλυτη μυστικότητα, ἐγκατέστησε τὸ μηχανήμα στὸ σπῆτι μου... Ἄν δὲν μὲ πιστεύετε, τηλεφωνήσατε στὴν κλινικὴν Κάρνυ, ἀριθμὸς 00 - 16.

Καὶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε πού δὲν πείσαστε τὸν... ἔνοχο τῆς δολοφονίας!...

Π. ΛΟΥΖΕΛΕ

Ἐνα τυχερὸ ἄλογον

Ἀνγγέλεθ ἀπ' τὸ Κάνσας τῆς Ἀμερικῆς ὁ θάνατος τοῦ Πρένς, σὲ ἡλικίαν 37 ἐτῶν. Ὁ μοκαρίτης τελείωσε χοντὰ τὴ ζωὴν του σ' ἕνα λευβαδί, ὅπου βοσκοῦσε κατὰ τὰ 14 τετρακτάρια κρόνια. Γιὰτὶ ὁ Πρένς ἦταν ἕνα ἄλογο, πού ἄνθε ἀλλοτε στὸν ἀμερικανικὸ στρατὸ καὶ πού εἶχε κληρονομήσει 5.000 δολάρια ἀπ' τὸν πρῶνν καθάλλορό του ὁπλοδὴ ἕνα ποσὸν ἀρκετὸ γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὑπόλοιπὴν ζωὴν του ἡρεμὰ καὶ ἐξοχόρσαστα. Σύμφωνα μὲ τοὺς δόρους τῆς διαθήκης, ὅτι ἀπομείνει σήμερον ἀπ' τὴν κληρονομίαν, θὰ δοθῇ στὸ Ταμεῖον Προνοίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Κάνσας.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ 27.135 - 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οἱ ἀδημιούργητοι

Πικρὸν παράπονον πού ἔρχεται ἀπὸ μακρινὴν ἐπαρχίαν. Τὸ ὑπογράφει ἕνας «Νέος πού δὲν δημιουργήθηκε». Θὰ τὸ προσυψηραφῇ, εἶμαι βέβαιος πολλοὶ νέοι πού βρίσκονται στὴν ἰδίαν αὐτὸν κατηγορίαν. Τὸ παράπονον τῶν ἀδικημένων. Τὰ λευμῖνα πού τὰ κόδουν, τὰ στίβουν, τὰ καταστρεφῶν λεμονόκουρες κι' ὕστερα τὰ περιφρονῶν. Ἐπὶ ἕνα διὰσπμα ἡ κοινὴ ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον πορεῖα. Πέραν ὅμως ἀπὸ ἕνα ὠρισμένο σημεῖον, ἡ ἐγκατάλειψις.

Πρόκειται γι' αὐτὲς πού συντροφεύουν τ' ἀγόρια κατὰ πρῶτα τοὺς θήματα. Γιὰ τὴν παιδικὴν γνωριμίαν πού μένουν χωρὶς συνέχεια, γιὰ τοὺς νεανικούς συνδέσμούς πού διακόπτονται.

Μαζὶ ἐκκινῶν. Μὲ τὶς ποδιές τοῦ σχολείου ἐκείνης, μὲ τὰ κοντὰ παντελονάκια ἐκείνοι. Ἰδιο σχολεῖο, ἴδια τάξι, ἴδιο θρανίον. Μαζὶ τὰ παιχνίδια. Κι' ὅταν ἀλλάξουν σχολεῖον, πάλι διατηροῦν τὶς σχέσεις τους, πού μὲ τὸ κύλημα τῶν χρόνων ἀλλάζουν μορφήν καὶ παίρνουν ὠρισμένη—τὴν ὡρισμένη—κατεύθυνσιν. Ὅσο ὅμως καὶ ν' ἀλλάξῃ ἡ μορφή τῶν σχέσεων, διατηρεῖται ἡ οἰκειότητι, ὁ ἀδελφικός δεσμός πού αἰσθάνεται κανεὶς ἀπέναντι τῶν προσώπων μὲ τὰ ὁποῖα ἐπαίξε, δάσθηκε, συμφιλώθηκε γραστοσυνηθίαν, πέρασε ὅλη τὴν κλίμακα τῶν περιπετειῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Περνὰ ὁ καιρὸς. Τὶς καμπύλες του ἀρχίζει ν' ἀποκτὰ τὸ νήπιον. Σὲ δεοποινηδούλα προάγεται τὸ χροεῖν νιάνισρον. Ἀνακαλύπτει σιγὰ σιγὰ τὸν κόσμον καὶ τὴν ζωὴν. Οἱ πονηρίες στὰ μάτια. Οἱ ἀνυσυχίες στὴν ἐκφρασί.

Κι' ἐκεῖνος μῆπως τάχα ἔμεινε ὁ διος; «Γύρισε» ἡ φωνὴ. Ὁρέσει τὰ πρῶτα μακρὰ του καὶ τὸν εἶδαν σ' ἕνα δρομικὸ πού πάρκουν μὲ τὴν σάκκα τοῦ Γυμνασίου στὴν μασχάλη καὶ μὲ τὸ τοιγάρν στὰ δάχτυλα.

Δὲν πναινῶνται τώρα πιά στὸ ἴδιο σχολεῖον, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦν νὰ θάε πναινται. Βλέπονται χωρὶς οὔτε αὐτὰ νὰ ἔξερουν τὸν γιὰτὶ. Τίποτα δὲν ἔχει ἀλλάξει στοὺς ἐξωτερικοὺς τοὺς τρόπους. Παίζουν ὅσο τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἡλικία τους, πειράζονται, ἀνταλλάσσουν τὶς πίκρες τους, μοιράζονται τὶς χαρές τους. Μαζὶ στὴν ἐκδρομὴν, στὸ σινεμά, στὸ ὑπνάνιον τὸ καλοκαίρι. Χωρὶς καλύμματα καὶ προσφύσεις. Ἀπὸ ποῖον νὰ προσφύλαχτοῦν καὶ γιὰτὶ; Ἐλεύθερος ὁ Λάκης μπαίνει σὲ τὸ σπῆτι τῆς Ρένας καὶ ἡ μαμά τῆς κοπελλίτσας ἐξακολουθεῖ ἀπὸ κεκτημένη συνήθεια νὰ γεμίζει ἡ ἴδια τὸ κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ καὶ νὰ τὸ δίνῃ στὸ Λάκη. Δὲν τὸν προσέει πῶς ἔγινε πιά ἔφηρος πῶς ἔχει θλαστήσει τὸ νουδοῖο στὰ μαγουλά τ' αὐτῆς πῶς εἶνε παρὰ τρίχα νέος.

Θὰ γίνῃ καὶ νέος ὁ Λάκης. Θὰ ζετιναχθῇ ἡ Ρένα. Δὲ θὰ διακόψουν ἀκόμη τὶς σχέσεις τους. Μαζὶ πάλι. Ὅχι ὅμως ὅπως πρῶτα. Λιγώτερον διαχυτικὴ εἶνε ἡ μαμά στὴν υποδοχὴ τοῦ παλληκαριοῦ. Δὲν τοῦ κλαινε βέβαια τὴν πόρτα, οὔτε πναινεῖ τὸ στόμα τῆς νὰ πῇ στὴν κόρη τῆς νὰ διακόψῃ τὴν ἐπικοινωνίαν μαζί του. Εἶνε ὅμως φανερό ὅτι μ' εὐχαρίστησιν θάβλεπε τὴ διακοπήν.

Τὸ νοιώδουν ὑποσυνείδητα τὰ παιδιά καὶ, χωρὶς οὔτε λέει ν' ἀνταλλάσσουν πᾶνν στὸ θέμα, ἀσχύλουν νὰ φυλάνωνται. Ἄλλως τε καὶ οἱ σχέσεις τους δὲν διατηροῦν πιά τὸν ἴδιον ρυθμό. Κάπως ἀλλοιωτικά—πολὺ ἀλλοιωτικά—νοιώδουν ὅταν βρίσκονται ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

Ἐτοι φαντάζομαι θὰ αἰσθάνηκε καὶ

ἡ Εὐα κοντὰ στὸν Ἀδὰμ ὅταν γεύθηκε τὸν καρπὸ τῆς γνώσεως. Κρατοῦνται ἀπὸ τὰ χεῖρα καὶ κυριεύονται ἀπὸ μιά ταραχὴ πού δὲν τοὺς εἶχε κυριεύσει ὡς τώρα.

Θ' ἀποσφηνισθοῦν κάποτε τὰ πρᾶνματα. Θὰ καταλάβουν περὶ τίνος πρόκειται καὶ ὠραῖον, ἀγνόν, καθαρὸ, θ' ἀνοπτηχθῇ τὸ εἰδύλλιον. Ἡ πρῆμερά του ἔρωτα. Ἡ πρῶτη ἀγάπη.

Τὶ πῶς φυσικὸ, τὸ ἀνθίσμα αὐτὸ τῆς ψυχῆς νὰ προχωρήσῃ, νὰ στεριώσῃ νὰ ὁλοκληρωθῇ, νὰ νομιμοποιηθῇ, νὰ καταλήξῃ ὅταν σμῆνῃ ἡ ὥρα, σὲ γάμο;

Σπᾶν ἐν τοῖσις, πολὺ σπάνιον νὰ φθάσῃ σὲ τέτοιο τέμα. Ὁ κανὼνας εἶνε νὰ μὴ προκόδουν τὰ εἰδύλλια πού ἔχουν τὶς ρίζες τους στὰ παιδικὰ χρόνια. Νέος πιά τὸ νήπιον, χτυπᾷ τὴν πόρτα τῆς Ρένας καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὴν μαμά τῆς, πού ὡς χτὲς ἀκόμη τοῦ γεμίζει τὸ κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ, τὸ χερί τῆς κόρης.

—Μὰ παιδί μου, εὐὸ ἀκόμη δὲν ἔχεις δημιουργηθῇ.

—Θὰ δημιουργηθῶ θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω.

Ποῖος ἔχει ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ; Ἡ μαμά βιάζεται νὰ τοποθετηθῇ στὰ χεῖρα τοῦ δημιουργημένου ἢ κόρη τῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ κόρη τὶς περισσότερες φορές, δὲ δεικνεί μεγάλη ἐπιμονὴ νὰ φθάσῃ στὸ τέμα μὲ τὸ συνοδοπόρο τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων. Τὸς ἀφίνουν στὸ πρῶτο στάδιο τῆς διαδρομῆς. Γιὰ τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτὴν, στέλνει τὴν διαμαρτυρίαν τοῦ «Νέος πού δὲν δημιουργήθηκε» καὶ λέει: «...Ἐγκαταλείπονται οἱ νέοι πού τὶς ἔζησαν, πού τὶς ἔξ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Σανίς σωτηρίας

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

.....
Ο - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ
.....
τηρίας

ΛΕΟ ΛΑΡΓΚΙΕ

Πιχάιτιχο ρεπορτάζ

.....

Mr. Tallia

13ον — Ένας λόγος, τότε, παραπάνω για να πεισθώτε!... Της έσφιξε το χέρι, καί, βγαίνοντας πρόσθεσε: — Θά ξανάρθω μεθαύριο για να μάθω τις σκέψεις που θάγετε αποκρυσταλλώσι απάνω σ' αυτό το ζήτημα... Είχε τη δύναμη να του χαμογελάσει. 'Ο 'εργίτης δγίηκε απ' το καλλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'.

Σάν έμεινε μόνη της η φτωχιά φυλακισμένη, βούλιαξε βαθειά μέσ' στους πικρούς συλλογισμούς της. Δυό-τρεις φορές, ή άλλη φυλακισμένη που μοιραζότανε το καλλι μαζί της προσπάθησε ν' ανοίξει κοιθόντα ή Κατερίνα δέν της απάντησε καθόλου. Τό θράδυ, στό έσπερινό συσσίτιο, ή Κατερίνα σμύθηκε ως τό τραπέζι, άτουν, σκεφτική πάντα, έκαστε στην καρέκλα καί δέν άγγιξε τίποτα. Κάποια στό πλάι της σκούνησε:

— Έ!... Γιωργή!... Δέν τρώς; Κοιμήθηκες;... — Λέν πεινώω...

Ξαναγύρισε στό καλλι της μέ τό κεφάλι σκυμμένο, βαρύ απ' τις τόσες σκέψεις, καί γάγκησε νωρίς—νωρίς στό κορεδάτι της. 'Η γειτόνισά της πάλι κάτι προσπάθησε να της πη, Πάλι όμως ή Κατερίνα δέν άπάντησε τίποτα. 'Η άλλη, νομίζοντας πως είχε κοιμηθι την άφισε.

Πού να κοιμηθι όμως ή Κατερίνα!... Μέσ' στό παραγμένο μυαλό της οι σκέψεις έκτελούσαν ένα φοβερό γορό. 'Ενοιώθε για πρώτη φορά πως ήταν αδύνατο να βοηθι μι άλυσι. Για πρώτη φορά ένοιώθε πως ήταν κυριολεκτικά πελαγονμένη. 'Ακούα καί τόν καιρό που σπαρταρούσε κάτω από τή νύχια του Σωτήρη μι άμικρή φωτεινή άχτίνα έρχότανε να της δώση λίγην έλπίδα... 'Ενώ τώρα; 'Ετοι άπως είχε πλεχτή γύρω της τό θανάσιμο δίχτυ των γεγοτότων, δέ μπορούσε να κουνήθι. 'Απ' τη μι άμικρή, ό άντρας της, που συμμοιλούσε άναγκαστικά τη Μπούλη, απ' την άλλη ό Βάσος, ή ζωή της... Πως να τή συνδυάση δλ' αυτά; 'Όσο κι' άν αυτός ό άντρας που έδανταπαινε μέ τόσο πιστικό τρόπο στη ζωή της φαινόταν αποκρυσταλλικός μέσα της, ή Κατερίνα τούδινε κάποιον δίκιο: Ζητούσε να ξανασιτιάη την κοιματισμένη ζωή του. Κι' ό έκδισαυός άκόμα που της έκανε για να έπιβάλη την παρουσία του, είχε κάποιον δικαιολογία: Τό παιδι αυτό ήταν καί δικό του... Δέ της τούπαρνε, χωρίς συζήτηση, σκληρά άγυρομένη πύση από την κοινωνική, σκοπιμότητα που της άφαιρούσε τό δικαίωμα νανε υπέρτα άντίθετα, μάλιστα, μ' έναν τρόπο λεπτό κι' άνθρώπινο, της έδινε τόν καλύτερο δικηγόρο. Έστελνε λεφτά, κι' έδειχνε πως προσετική του κι' έλπίδα του ήταν να ξάση

μαζί της... Την άγαπούσε, την ήθελε μ' όλα αυτά τή τραγικά πούσανε μερολαβήσε καί πούδινε κάθε διάθεσι να τή δαχάση. Ναι, μ' α' αυτή είχε δημιουργήσε σ' αυτό τό τραγικό ένδιαιμο μι άκινούργια εύτυχία, που της ήταν αδύνατο υπεράνθρωπο να τή διώχη... Δέ μπορούσε, δέν ήθελε να συλλογιση πως μπορούσε να τή ζήσει χωρίς τή Βάσο. Ναι μ' α' και χωρίς τη Μπούλη; Πως θα μπορούσε να τή ζήσει χωρίς την κορούλα της, που τό τουφερό της παιδιδαστικό γαμόγελο γάριζε σ' αυτή, τη φτωχιά μάνα την εύτυχία;... Για μι άστιγη, ή Κατερίνα, πελαγονμένη τρελλή, καταριότανε την τύχη πουε διατηρήσει στη ζωή αυτό τόν ξενιτευμένο σύζυγο που έρχόταν σήμερα να διεκδικήση τή δικαίωματά του. 'Υστερα όμως, μι άκινούργια σκέψη της σπάθισε τό μυαλό: Πως θα μπορούσε αυτή να τή ζήσει τη Μπούλη; Αυτός ό πατέρας πούπεστε ούρα κατέβηκε από την Αμερική, δέν ήτανε για τό κοριτσάκι ή λύσις, ή έσπαφίσις; Δέ θάταν έγωισμός ένκληματικός να της τόν στερούσε ή ίδια ή υπέρτα της;... Δέ γωρούσε συζήτηση: 'Ο Ζεργίτης είχε δίκιο... 'Επρεπε ό Βάσος να θυσιάση...

Πόσο την πονούσε όμως αυτή ή σκέψη την άμοιρη Κατερίνα!... Στη ζωή της ή καύμενούλα είχε ζήσει πάντα σαν έιδος καθόλου σαν άνθρωπος με κάποιον δικαίωμα... Καί, να τώρα που της δινόταν ή εύκαιρία να ζή σ' α' αυτή λίγο, κι' άμέσως ή μοίρα σκληρά άδυσώπητα έρχότανε να της κλείση την έλπίδα του έρωτος... 'Ο Ζεργίτης μπορεί νανε δίκιο ή λογική της πρόσταξε ν' άκούση τη βαρεία έπιταγτική φωνή της... Μι άμικρή φωνή τσα όμως μέσα της αδύνατη μι τόσο γλυκειά—ή φωνή της καρδιάς...—υπεροσπιζόταν άπνευσμένα τόν άγαπημένο της...

Τι νακανε ή Κατερίνα;... Τι νακανε;... Πως να τή συνδυάσε δλ' αυτά τ' άσυνδυάστα;... Τό δίχτυ που την τύλιγε τόνωινε να της παραλύη κάθε σκέψη... Ξαφνικά, σ' α' φλογά άμιατηρή έσπείδισε μέσα της ή λύσις: 'Ο θάνατος! Μόνον αυτός θα τή λύτρωνε απ' τό τραγικό, απ' τό φοβερό δίλημμα... Μόνον αυτός θα ξεκούσασε για πάντα τό βασανισμένο της κορού, θα κοιμίζει για πάντα την άσπασμένη της σκέψη!... 'Επρεπε να πεθάνη... Δέ μπορούσε να ζήσει χωρίς τόν άγαπημένο της, δέ μπορούσε να ζήσει καί χωρίς την κορη της... 'Ο θάνατός της έβαζε στη θέσι τους όλα τή πράματα: 'Ο Βάσος θα την ξεγνοούσε—καί τήπως τώρα, υποροτά στο σκληρό «πρέπει» του Ζεργίτη δέν την είχε άπαρηγή;...—ή Μπούλη θα την ξεγνοούσε κι' αυτή καί θα ζούσε, τιμμένη κι' ή...

Συνάδελφοι

'Ο Νώντας κι' ό Μιστόκλης συναντώνται σ' ένα έκδρομικό τραίνο. — Τι ωραία ήμέρα σήμερα! λέει ό πρώτος. — Θαμνασία! άπάντα ό δεύτερος. 'Ετοι γνωρίζονται κι' άρχίζουν τη συζήτηση. Σε λίγη ώρα λέει ό Νώντας: — Θά σ' άρρω τώρα. Πρέπει να γυρίσω στο βαγόνι μου μι ά και φτάνουμε στο τέρμα. — Κι' ενώ τό ίδιο, του άπαντά ό Μιστόκλης. Σπίνγουν τή χέρια τους κι' άποχωρίζονται. Στο τέρμα κατέβηκαν κι' οι δυό. 'Ο Νώντας φάκνε παραγμένο να βρη τόν Μιστόκλη. Μόλις τόν βρήκε τόν πιάνει από τό μπράτσο. — Όλε μου, του λέει, κοροϊδεύωμστε τώρα; Να τό ρολόι σου καί δώσε μου πίσω τό πορτοφόλι μου. Δέν θα κέρδιζα πολλά άν τό πουλούσα. — Ότου να πάρη τό διάβολος! φωνάζει κι' ό Μιστόκλης. Τι κακοτυχία είν' αυτή! Να συναντήσω έναν συνάδελφο! Ο ΦΑΚΟΣ

συνη, μαζί με τόν πατέρα της... Με πίκρα, ή Κατερίνα σκέφτηκε πως δέ θ' άφινε ό θάνατός της μεγάλο κενό στη ζωή των άλλων... 'Επρεπε να πεθάνη... 'Επρεπε καί για τό συμφέρον της κορούλας της, να σβύση αυτή ή οίκτοή θύμψη μι άς υπέρτας πουχε συσθη στα πεδωδωμία κι' είχε καταλήξει στη φυλακή...

'Όρες τώρα, μέσ' στις φυλακές δλοι οι θόρυβοι είνανε κοπάσει. Μόνο, που καί πού, τή βαρεία ήμια τών νυκτοφυλάκων άντηκούσανε μέσα στους διαδρόμους. Δίπλα της στο ίδιο καλλι, ή Κατερίνα άκούε τη βαρεία άνάσα της γειτόνισσας της. Αυτή κοιμόταν... Είχε τό μεγάλο τό έξάσιο προνόμιο να κοιμάται!... Τό ένκλημα της που την είχε σύρει μέσ' στους τέσσερις τοίχους της φυλακής τό είχε ξανάσει για λίγο, κι' είχε ξεκουράσει τη σκέψη της μέσ' στην άγκαλιά ενός ήρεμου ύπνου χωρίς έφιάλτες: ενώ αυτή, ή Κατερίνα, που δέν είχε να ξεχάση κανένα δικό της ένκλημα, ξαγρυπνούσε χωρίς τη διάθεσι ή τη δυνατότητα να κοιμηθι...

'Αθελά της, τή χέρια της γαθήκανε στο στομάχι της, που εκεί, σε μι άραφή του είχε κουμμένο ένα ξυραφάκι. Γιατί τό είχε κούψει εκεί μέσα; Ούτε κι' αυτή δέ θάεξε να τό πη... 'Ιαυς, ύπνουενιδιτά της νανε τότε σκεφτή πως τό άσπασμένο αυτό κοιματάκι του άκονισμένου άσπασιού υπορούσε κάποιον μέσο να δώση τη μεγάλη λύσις... Τόπιασε στα δάχτυλά της τό χάιδωσ άπαλά ή Κατερίνα, σαν κάτι πολύ άγαπητό της, σαν έναν καλό σύμμαχο που θα της γάριζε μι ά και καλή τη λησμονιά καί την άνυπαρξία... 'Εβαλε ένα δάχτυλό της στην κόψη του, καί την ένοιωσε καλά άκονισμένη. Ξαφνικά ήσυχάσε: Στο μυαλό της έπαψαν οι σκέψεις να έκτελούγε τόν μοιρασμένο τους πυρογίτιο. Τή νεύρα της ήσέψαν οι αισθήσεις της άτονήσαν: λίγο άκόμα, κι' ό ύπνος θα βάραινε τή βλεφαρό της τώρα, που ό άλλος ύπνος, ό αιώνιος, ήτανε τόσο κοντά...

'Εκεί, μέσ' στο σκοτάδι του καλλιού της, που προλόγιζε τό άλλο σκοτάδι της άνυπαρξίας, ή Κατερίνα άφισε τη σκέψη της να πλανηθι, γεμάτη ήρεμη μελαγχολία, στο παρελθόν... Ξανάδε τόν εαυτό της παιδάκι, να μαζεύη παπουρούς στα άνοιξιτικά χωράφια του χωριού της... Ξανάδε τό σπιτάκι της, τό κάταστρο χωριάτικο σπιτάκι της, δροσερό τό καλοκαίρι, ζεστό τό χειμώνα, με τη μικρή αλή του γεμάτη ήλιους καί καπνίδες. Ξανάδε τόν εαυτό της παιδάκι, υποροτά στο μεγάλο τζάκι που μέσα του τριζοδολούσανε τή πεύκα κι' οι δέξες, τή μεγάλη μερόνυχτα του χειμώνα τή βαρείσε ώρες που ό άνεμος ούρλιαζε στα νύνια κλαδιά των δέντρων κι' ή βοοήν αλάκωνε τή τζάμια... Δίπλα της τότε, κοιτσάκι ή Κατερίνα, ξανάδε την άγαθή μαμά—Φωτεινή πούπλεκε, ξανάδε τόν πατέρα της τό υποροπα—Χρόνη, που γυροούσε τή βαάδνα κατάκρος απ' τη σκληρή δουλειά όλης της ήμέρας στα χωράφια. Σάν, έμπαινε, φιλούσε στο μέτωπο τη φυνάικα του μ' ένα «καλησπέρα γερόντιό μου!», γεμάτο κορυσμένη εύθυμία, κι' έπαιρινε στα χέρια του έκείνη, τη μοναχοκόρη του... Τή σήκωνε ψηλά με τή δύνατα του υπορότα, καί τη φιλούσε στα μαλλιά. 'Ενοιώθε άκόμη τώρα, αυτή την τραγική ώρα ύστερ' από τόσα νοήνια, τή μεγάλη γκρίζα μουστιάκα να της τσιμπάσε τό μέτωπο... 'Η θύμψη της ύστερα γλύστερηε σαν ταπεινή προσκυνήτρια, μέσ' από τις δλοπαρίσεις φυλασισές των άνογιέτικων δέντρων, προς την έκκλησούλα του χωριού της, την Άγία Τριάδα, που κάθε δειλινό καλούσε με τους κομσταλλίνους ήγους της καμπανούλας της τους πιστούς κάτω από τή άναθά βλεμματα των άγιων στους τοίχους... Ξανάδε ή Κατερίνα την ψηλόλιγνη σιλουέτα του παπα—Γεράσιμου τή ώρα πούβγαίνε στην 'Ωραία Πύλη... 'Ηταν ό πατέρας του διαλεχτού της που με τη σειρά του ξεπρόβαλε κι' αυτός μέσ' από τη θύμψη της. 'Ιδιος άπως ήτανε τότε που τόν είχε άναπύσει: 'Ενα δυοφορο γεροδεμένο παλληκάρι, που, σαν τή έβλεπε, κοκκίνιζε σαν κορίτσι... 'Εκεί, πίσω απ' τό φάσγγο τή σχολείου είνανε δώσις τή πρώτα τους φιλιά τή δειλινά του Μάη τήν ώρα που ό ήλιος μαδούσε κυκλάμινα στη δύσι... Τόν

λέγανε Στάτο, κι' ήταν ό άντρας της!... 'Υστερα σιγά—σιγά, όλα τ' άγαπημένα της πρόσφατα άργίσανε να βουλάζονε ένα-ένα στο σκοτάδι της άνυπαρξίας. Πρώτα ό υποροπα—Χρόνης ύστερα ή μαμά—Φωτεινή τελευταία ό παπα—Γεράσιμος... 'Υστερα ήθε τό καινούργιο άγγελούδι με την τριανταφυλλένια σάσκα, ό καρπός του έρωτά της... 'Υστερα ό μισέρος του Στάτου ή μοναξιά της ό φοβερός Σωτήρης με τό ψηλό μουστακάκι πάνω από τή λεπτά του νείλια ό άπαίσιος υποροπα—Λάζαρος στον πάγκο ό φοιγτός κύριος—Γαβριήλ που πρόσταζε σαν είχε κέφι αυτός να τραγουδήση... 'Υστερα... ύστερα μέσ' απ' όλα αυτό τό γάος βγήκε ό Βάσος!... Τόν άγκάλισσε σφιχτά μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της που τούστελνε τώρα νοσταλγικά καί πονεμένα τό τελευταίο τήν άντίο... Χωρίς αυτό τόν άνθρωπο εύοισκε τή ζωή άσκήκτο Βάσος άνυπόφορο μαρτύριο... Καί τήν άπογαιροούσε με νάρα

'Εσφιξε με δύναμη τό ξυραφάκι, καί μέσ' από τή δάχτυλά της ένοιωσε να κυλάη ζεστό τό πρώτο αίμα... Ξαφνικά τό γαμόγελο της Μπούλης ήθε να της σταματήσει μι άλγο τή σκληρή της άπόφασις... Για μι άστιγη ή θύμψη της κορούλας της ένινε τόσο άνυπόφορη, που παρ' α' λίγο τό ξυραφάκι να της φωνή από τή γέρο... 'Υστερα όμως πάλι είδε τη Μπούλη μεγάλη κοπελλίτσα περιφρονημένη απ' όλους σαν κόρη μι άς έτέριος νυνάικας!... 'Η την ξανάδε τιμμένη δεσποινιδούλα συμπαθητική καί πλούσια—ισακά δώσε απ' τη μάνα της... 'Ηταν μοιροίρ ή κορούλα της να εύτυνηση μόνο μαρούα της... Μά άν δέν τήν είχε κοντά της άν δέν ήτανε τοόπος να τήν έγη κοντά της ή φτωχιά υπέρτα ποιός ό λόγος να ζή;

'Αποφασιστικά μέσ' στο σκοτάδι πλησίασε τό ξυραφάκι στις φλέβες του άιστερού της νεριοί Λίγο άκόμα άν τό προσγωρούσε όλα θα τελειώναν!... 'Εξω από τό παραθυράκι του καλλιού της ή γασαυή άνακάτνε λίγες γκρίζες πινελιές μέσ' στο πικρό σκοτάδι της νύχτας. Μι άπικρή σκέψη πέρασε απ' τό μυαλό της Κατερίνας: Σήμερα δέν θα ήμείωνε γι' αυτή... 'Ενοιώθε μι άπόλυτη ήρεμία, στην ιδέα πως σε λίγο όλα θα τελειώναν...

Μέ νερί που δέν έτρεψε τράβηξε δυνατά τό ξυραφάκι πάνω από τόν καρπό του νεριοί της 'Ενοιώθε πως τό κοφτερό άσάλι υπήκε βαθυά πολύ βαθυά στις σάσκες της. Τό αίμα της άβηθνο δλόθερωε της νέμυζε τή δάχτυλα. Τόνωινε πούτρενε άπάνω στην κουδέστα του κορεδβίτιού της Μαζί του έτρεγε νυνάτων έξω απ' τό κουρασμένο της σώμα κι' ή ζωή...

'Η ματιά της ήτανε καφωμένη στο παραθυράκι του καλλιού της. 'Εβλεπε με άπληστία τό γκρίζο γούμα να παραιοείη υποροτά στο μαδί καί τό μαδί υποροτά στο ποστοκαλί Ξημέρωμα 'Ασανε θα πρόσταινε να ξαναίδη μι ά τελευταία φορά τόν ήλιο...

Μι ά γλυκειά κούρσι της άγκάλιαζε τώρα όλο της τό κορού Τή βλεφαρό της βαρρίαν 'Ο ύπνος ό μεγάλος ύπνος χωρίς εύτηνμα ζύγωνε σιγά διακριτικά... Είνε έμμεώσει τώρα έντελώς κι' όμως υποροστά στα μάτια της έπεφτε μαλακό τό αιώνιο δειλινό...

Τή νείλια της άνοιγόκλεισινε: — Μπούλη... Βάσο... Κι' ύστερα βούλιαξε στο σκοτάδι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑ'.

... Στ' α' αυτής της άντηκούσε τώρα ένα ψθύρισμα. Νούιζε πως έρχόταν από τόν άλλο κόσμο... Σιγά—σιγά όμως ένινε πιό έντονο καί μέσ' στο λήθαργό της ξεγώρισε μι ά φωνή:

— Κατερίνα!... Άγαπημένη μου... 'Ηταν ή φωνή του!... — Βάσο!... του άπάντησε. 'Ενοιώθε τόση εύτυχία που άκούγε τή φωνή του... Μά πάλι, σε μι άστιγη, μι ά σκέψη σπάθισε καυτή τό μυαλό της: Ζούσε, λοιπόν... Δέν είχε γλυτώσει ζή' αυτή

την φοβερή, την άδύνατη ζωή, που ήτανε καταδικασμένη να περούη μαρούα απ' τή άναπνέμενη της πρόσφασις... Μέσ' στη σκέψη της όλα τάνωινε άκόμα συγκενυμένα κι' άκαθόριστα... Αυτή είχε προσπαθήσει να πεθάνη. Γι' αυτό, είχε κούψει τις φλέβες της μ' ένα ξυραφάκι κουμένο μέσ' στο στομάχι της... Είνε νωίωσει τό αίμα της να τρένη να σπαταλιέται στο πάτωμα του καλλιού της φυλακής της κι' ύστερα με τή ματιά της καρφωμένα στην αλή της καινούργιας ήμέρας που ορόδιζε μέσ' απ' τή σίδερα του παρσθούρου είχε νωίωσει τόν εαυτό της να βουλιάζη μέσ' στο βαθύ σκοτάδι του θανάτου...

Καί τώρα... Τι είχε συμβη καί ξανάζούσε!... Ποιός είχε υπή άνάμεσα στο θάνατο καί σ' αυτή για να τή σώση!... 'Η φωνή του Βάσου ξανακούσθηκε, πολύ κοντά σ' αυτή της:

— Κατερίνα... μίλησε μου άγαπούλα μου... — Βάσο... Βάσο μου...

Τή δάκρυα τρέξαν από τή ξερσμένα της μάτια. Τόν ένοιωθε κοντά της, ή άνάσα του καυτή έσθιζε τό μάγνολό της... Μπορούσε τώρα να πεθάνη στην άγκαλιά του!...

— Κατερίνα... Γιατί τόκανες αυτό;... Δέ με συλλογισηκες καθόλου!...

'Η φωνή του κοβόταν απ' τους λυγμούς. Καί δίπλα της μι ά άλλη φωνούλα παιδική άκούσθηκε:

— Κι' έμένα μαμάκα;... — Μπούλη!... Κορούλα μου... — Μανούλα μου...

'Ενοιώθε τή νεράικα της κορούλας της νύω απ' τό λαιμό της, τή φιλιά της να της νυνάινουν, άνακατευμένα με δάκρυα τό πρόσφατο... Με πολλή προσπάθεια ή Κατερίνα κατάφερε ν' άνοίξη τή ματιά της. Σά μέσα από μι ά πικρή δυίγλη είδε κοντά της δεξιά της τό κεφαλάκι της Μπούλης άοιστερό της τό κεφάλι του Βάσου... Μέσα στον ξαναπλημένο της όντανισμό ένοιωσε να νυνέται μι εύεργετική ζέστη. Για πρώτη φορά ύστερα από τόσο βαθύ βύθισμα στην άνυπαρξία καταλάβαινε πως ή ζωή γλυστερούσε ξανά μέσα της... Δυό δάκρυα μουσέψανε τις μισόκλειστες βλεφαρίδες της Ζούσε!... Κι' είχε δίπλα της τό δυό μόνο πλάσματα που λάτρνε στη ζωή καί που της είχανε δημιουργήσει τό πιό σκληρό δίλημμα: αυτό τό δίλημμα τήν είχε δδνηήσει ως τό κατώφλι του θανάτου. Καί τώρα ζούσε!...

Σιγανή μ' άσπρη έφτασε ως τ' α' αυτής της μι ά φωνή:

— Πηγαίνετε τώρα, κι' άφιστε τη μνήμη της να ήσυχάση... Δέν έπιτρέπονται πολλές συγκινήσεις...

Μέ μεγάλη προσπάθεια, ή Κατερίνα ξανάνοιξε τή βαρεία της ματόκλαδα. Σά σε δνείρο είδε έναν ψηλό γίγντο με άσπρη υπρούλα ν' άπομακρύνη τό Βάσο

— Δέκα φράγκα τό κούταγμα.

καί τη Μπούλη... 'Εκανε μι ά φοβερή προσπάθεια να τούς κρατήση σηκώνοντας τή χέρια της από τόνωινε Βαρεία σά μολυβένια. — Όχι!... Δχι!... Μή σούτετε... μουμυοίσις.

Καί λιγοθύμισε...

'Όταν ξανάνοιξε τή ματιά της ήτανε νύχτα. Μέσ' στο μεγάλο θάλαμο που αούριζε δυνατά φοροόλη, κυριαρνούσε μισοσκοτάδο. Οι άρωστοί άκινητούσαν πάνω στα κορεδάτια τους. 'Η Κατερίνα ένοιώθε τώρα λιγώτερο ξαναπλημένο τόν εαυτό της. Σά να τήν είχε ξεκουράσει, ό πολύωρος, ή καί πολυήμερος—δέν ήξερε να καθορίση...— ύπνος της. Είθε μι ά νοσοκόμα να γλυστοπή άνάμεσα στα κορεδάτια για να δώση τό γιατροικό του σε κάποιον άρωστο εκεί κοντά, καί τής φώναζε σιγά: — Άδελδή...

'Η νοσοκόμα νύρισε καί τήν κούταξε με τό κουτάλι στο ένα γέοι καί τό γιατροικό στο άλλο.

— Άναστήθηκες έσύ;... τή ρώτησε εύθυμα.

— Έτσι φαίνεται... άπάντησε ή Κατερίνα μ' ένα γλυκό γαμόγελο.

— Τώρα, θάσθω να σε ίδω... της είπε ή νοσοκόμα.

Πραγματικά, πλησίασε σε λίγο. 'Εσκυψε άπάνω από τήν Κατερίνα καί της γάδινε τή μαλλιά. Πως τόνωινε ως βαρεία της, ως μέσα της αυτό τό γάδι ή καύμενούλα!...

— Πως αισθάνεσαι;... τή ρώτησε ή νοσοκόμα.

— Καλλίτερα... της άπάντησε ή Κατερίνα.

— Καιρός ήτανε!... Τοίς μετανάγνισις σου γίνανε...

— Μετανάγνισις;...

— Άλλά;... Τοίς φορές σούδωσε τή σία του...

Μ' ένα φοβερό κοροδιοντύπι ρώτησε υ όλο που ήξερε από ποίν τήν άπάντησι:

— Ποιός;...

— Μά... αυτός; ό κύριος Βάσος...

'Εκείνος τή ματιά της άπέροσαν εύτυνημένη ή Κατερίνα... Είνε τή συνείσθησι πως αυτό τό αίμα που κυλούσε τόσο στις φλέβες της—τό δικό του!...— της έδινε τήν καινούργια ζεστασιά, τήν καινούργια ζωή...

— Καί... ή Μπούλη;... ξαναρώτησε τή νοσοκόμα.

— 'Η κορούλα σου;...

— Ναι...

— Κάθε μέρα έοχεται... Νά καί σήμερα ήθε μ' α' τη γερόντισσα εκείνη...

— Τήν κυρα—Καλυψώ...

— Ναι αυτήν... Κάπως κοντά σου τό

καυμένάκι κι' όσο κοιμόσουν εσύ, στεκόταν κι' αυτό μπροστά στο κρεβάτι σου, ακίνητο αμίλητο προσεκτικό και λυπημένο... Σ'α μεγάλος άνθρωπος!...

Η Κατερίνα ένοιωσε ένα σουβιλερό πόνο στην ιδέα πως τό κοιτούσε κι' της παρά λίγο ναύεινε χωρίς μπέρσα, χωρίς προστασία χωρίς στοργή... Την έβλεπε τώρα την πράξι της που της είχε εμπνεύσει η απόγνωση σαν ένα τερατόδες έγκλημα!... Αυτό πούγε σκεφτό να κάνει τόβλεπε τώρα σαν κατι γνώστικό κι' άσυνωρόποτο...

Έκαστε έτσι όλη τη νύχτα, — κι' άφορ έβουγε η νοσοκόμα από κοντά της — θυβισμένη στις πικρές της σκέψεις... Ο θάνατος δεν την είχε δεχτεί!... Την είχανε μια στιγμή ναντώσει τ'α σκληρά του νύχια, κι' ύστερα την είχανε πάλι άφαισε, προσελυμένα, νικημένα από την άγάπη ένωσ ανθρωπού — του ίδιου πάντα... Καί, τώρα, πούγε ξαναγυρίσει άδελά της στη ζωή, έβλεπε πως ήτανε πιά άδύνατο να προσπαθήσει να κόψει τους δεσμούς που την ένώσανε μαζί της, μ' όλο που η ζωή είχε διατηρήσει για την κακομοίρα την καρδιά της όλα τ'α κοφτερά της διλήμματα. Άογά, σ'α νύχτα νοσοκομείου, πέρασε η νύχτα... Με τό εημέρωμα μαζί με τις πρώτες άγνίνες του ήλιου, γλύστωσε στην καρδιά της Κατερίνας και λίγη έλπίδα: Θάβλεπε τό Βάσο, τη Μπούλη — άκόμα και την κυρα-Καλυψώ... θάνοιωθε πάλι τ'α πληγωμένη έαυτή της άναμεσα στ'α μόνά πρόσωπα στη ζωή που την τυλίγανε με στοργή και μ' άφορίσει...

Πραγματικά, τους είδε μετά τις έντεκα, όταν άνοιξε να επιτρέπεται η είσοδος στο νοσοκομείο για τ'α επισκέπτες. Πρώτα είδε τό Βάσο, μόλις φάνηκε στην πόρτα του θαλάμου και την είδε πως τον κυττούσε με τ'α δακρυομένα μάτια της δρβάνοινας, έτρεξε και γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι της.

— Μικρή μου Κατερίνα... της μουρούισε με φωνή πούτρεμε, Είσαι καλά, λοιπόν, τώρα!...

— Βάσο... Σ' ευχαριστώ... του άπάντησε.

— Μ' ευχαριστείς!...

— Σ' ευχαριστώ είνε λίγο...

— Μά, γιατί!

— Ρωτάς γιατί!...

— Δέ βλέπω νάκανα τίποτα...

— Δέ βλέπεις!... Και τό αίμα σου πούδωσε τρείς φορές!...

Μαλακά, της γαίεινε τ'α μαλλιά:

— Σώπα, Κατερίνα... της έπτε, Είνε ντροπή να μιλάς εσύ για χρέη σου σέ μένα!...

— Σιγά, πολύ σιγά τόν έρώτησε:

— Γιατί δέ μ' άφαισε να πεθάνω, Βάσο!...

— Για να μ'ην πεθάνω κι' εγώ, Κατερίνα... της άπάντησε τό ίδιο σιγά. Αυτό που νοιάζει για θυσία, δέν ήτανε ποσά άμυνα δική μου, τό αίσθημα της αυτοσυντηρήσεως μου μ' έκανε να μ'ή σ' άφίσω να πεθάνω...

— Έκείνη τη στιγμή, σιγά, διακριτικά, πατώντας στις ύπες τ'ων ποδιών της, γλύστωσε μέσ' στο θάλαμο η Μπούλη. Όταν έφτασε κοντά στο κρεβάτι, έγωσε τό κεφαλάκι της στις κουβέρτες, ψιθυρίζοντας:

— Μαννούλα!...

— Μωρό μου!...

Πίσω από την Μπούλη έρχόταν η κυρα-Καλυψώ, δακρυομένη, ζύγωσε κι' αυτή στο κρεβάτι.

— Είσαι καλλίτερα, κόρη μου!... ρώτησε την Κατερίνα.

— Καλλίτερα πολύ, καλλίτερα, κυρα-Καλυψώ... Σέ ευχαριστώ...

Η Μπούλη καθώς είχε χαμένο τό κεφαλάκι της μέσ' στις κουβέρτες τό άνασήκωσε και ρώτησε:

— Μά, γιατί άλήθεια, μαμά, άρώστησες!...

— Η θεία-Καλυψώ μούπε πως κουολόγησες και σέ φέραν έδώ για να σου βάλουνε βεντούζες... Γιατί δέν προσέχεις μαμάκα, τ'α ρεύματά!...

— Ναί, μικρό μου κουολόγησα και μού βάλανε βεντούζες... άπάντησε σιγά η Κατερίνα. Μά τώρα είμαι καλά, αύριο-μεθαύριο, πρώτα ό Θεός, δά σγκωθώ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η χωρίς στέμμα βασίλισσα του Παρισιού

Ποιός δέν έχει διαβάσει τη «Νανά», τό άθάνατο έργο του Αιμίλιου Ζολά; Άλλ' έλάτιστα γνωρίζουν ίσως ότι η ήρωή του δέν ήταν ένα άπλό δημιούργημα της φαντασίας του μεγάλου μυθιστοριογράφου. Τό ζωντανό πρότυπο της «Νανάς» ήταν μια άπό τις χωρίς στέμμα βασίλισσες του Παρισιού, του καιρού εκείνου η Μαρία— Έρνεστίνη Άντινύ (τό «ντε» άποτελεί μεταγενέστερη προσθήκη της ίδιας).

Η Μαρία— Έρνεστίνη είχε γεννηθεί άπό πολύ φτωχούς γονείς στο Μεζιέρ και είχε πολύ πιθανόν ότι θά έβρασε πρόδατα στην πατρίδα της αν δέν άποφάσιζε να φύγει για τό Παρίσι. Έκεί προσελήφθη ως πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Άλλ' άφισε πολύ γρήγορα αυτό τό επάγγελμα και άνοιξε να συνάξει στα νυχτερινά κέντρα —ού Καρτιέ Λατέν και της Μοναύστρας.

Την έπονη εκείνη είχε περάσει πιά η ρομαντική ωόδα των νυγαικών με τό άναμικό πρόσωπο και τό τυθυμένο δέμμα. (Τό πρότυπό τους ήταν, ως γνωστόν, η περίφημη «Κυρία με τις Καμέλιες»). Οί άνθρωποι αυτό τό επάγγελμα και άνοιξε να συνάξει στα νυχτερινά κέντρα —ού Καρτιέ Λατέν και της Μοναύστρας.

Τολμηρή και όρμητική όπως ήταν παρουσιάσθηκε μια μέρα στο διευθυντή του θεάτρου της Πύλης του Άγιου Μαρτίνου— ήταν τότε δεκαεπτά χρόνων—και του έπτε:

— Κύριε, έμαθα ότι ζητάτε μ'α όμορφά νέα, για να την έμφανίζετε μισόγυμνη σαν άναλυσά στη σκηνή...

— Λοιπόν!

— Νομίζω πως είμαι ή νέα που ζητάτε.

Ο διευθυντής του θεάτρου δέν δυσκολεύθηκε να τό παραδεχθεί. Τό κοινό έπεδοκίμασε, άλλωστε, την έκλογή του και η αίθουσα του θεάτρου της Πύλης τού Άγιου Μαρτίνου πλημμύριζε κάθε βράδυ από θεατάς, που πήγαιναν να θαυμάσουν τό ύπερογο εκείνο ζωντανό άγαλμα.

Λίγον καιρό άργότερα ό περίφημος στην έποχή του ζωγράφος Μπαρντόν έκοιμισμπούσε τη Μαρία— Έρνεστίνη ως μοντέλο του άριστουγεννηματικού πίνακάς του «Η μετανούσα Μαγδαλίνη» που δόσκειται σήμερα στο μουσείο της Νάντης.

Σέ ηλικία δέκα ένέα χρόνων, η Μαρία— Έρνεστίνη ήταν πιά ή βασίλισσα των βασίλισσων του Παρισιού. Οί ποιητάι έξυμνούσαν την όμορφιά της και στο πολυτελές διαμέρισμά που κρατούσε στη λεωφόρο των Ήλυσίων Πεδίων συνωστίζονταν άπό τό ποσά ός τό δρόμυ πρίγκιπες, δούκες, ύπουργοί, συγγραφείς, στρατηγοί...

Ό τρίτος μεγάλος πόλεμος κατά τις προδλέψεις του Ίνδου άστρολόγου, θά διαρκέσει ένένα μόνον μήνες, στο διάστημα των οποίων ό ένας άπό τους δύο αντίπαλους θά κατατροπωθώ όριστικά.

δ.τι καλύτερο είχε να επιδείξει η παρισινή κοινωνία της εποχής.

Μεταξύ των θαυμαστών της Μαρίας ήταν κι' ένας Ρώσος μέγας δούξ, Η Μαρία— Έρνεστίνη έφυγε μια μέρα μαζί του για την Πετρούπολη, αλλά εκεί τόν έγκατέλειψε κι' άρχισε να ζή μια σκανδαλώδη ζωή διαλέγοντας τους όίλους της σύμφωνά με τ'α καπρίτσια της στιγμής.

Σκέφθηκε, όμως σέ λίγο, πως θάπρεπε να φροντίσει και για τό υλικό της συμφέρον. Και συνεταιρίσθηκε τότε με τόν στρατηγό Λεβάτσωφ, διοικητή της Πετρούπολης, που έγινε ένα είδος καθοδηγητού και οικονομικού διαχειριστού της περίφημης βασιλίσσης του ηυκόσμου.

Περίεργος συνεταιρισμός, σ' αλήθεια! Ο Λεβάτσωφ της ύποδεικνυε ποιά ήταν τ'α «γερά ποσοφώλια» στην Πετρούπολη κι' έφροντίζε να την φέρον σ' έπαφή με τους κατόχους των. Η Μαρία— Έρνεστίνη κανόνιζε τότε τ'α ύπόλοιπα και ό Ρώσος στρατηγός... έπαίονε τ'α ποσοστά του.

Άλλοίμονο όμως στον κοινω άλλ' άπένταρο δόν Ζουάν που θά προσπαθούσε να κερδίσει την άγάπη της Μαρίας— Έρνεστίνης. Όταν ό Λεβάτσωφ έδλεπε ότι η «προστατευομένη» του ήταν έτοιμη να ύποκύψει στο στιγμιαίο καπρίτσιο της δέν δίσταζε να διατάξει τη σύλληψη και την έγκλεισση του δόν Ζουάν βόσκοντας ένα όποδότητε πρόσχημα γι' αυτό.

— Ήταν μια άσύμφορη έπιχείρηση, έξηνούσε κατόπιν στη Μαρία— Έρνεστίνη. Ο άνθρωπος αυτός δέν είχε τίποτε άλλο έκτός άπό τό άρώσι παρουσιαστικό του. Είνε γεμάτος γοή.

Η Μαρία— Έρνεστίνη θησαύρισε κατά τό διάστημα αυτό. Άλλ' έκαμε κάποτε μια άσυνγνώρη γκάφα: Έκλεψε τό φόρεμα με τό όποϊον η Αυτοκράτειρα έπρόκειτο να έμφανισθί στο μεγάλο γοόδ της Όπερας και τό φόρεσε αυτή.

Τό σκάνδαλο ήταν τρομερό. Και την άλλη μέρα την έξώρισαν άπό τη Ρωσία.

Η Μαρία— Έρνεστίνη ξαναγύρισε τότε στο Παρίσι όπου οί παλιοί θαυμαστάι της της έκαμαν ένθουσιώδη ύποδοχή.

Άρχισε τότε μια καινούργια ζωή θριάδων κραιπάλης και δογίων.

Ένα νοσηλευτικό άνέκδοτο αυτής της εποχής είναι τό εξής:

Η Μαρία— Έρνεστίνη είχε δώσει κάποτε ένα μεγάλο γοόδ στο σπίτι της Στό τέλος ήλθεν ή ώρα του «πόντος». Η «Βασίλισσα» έτοξε έ τότε στο δωμάτιο της και ξαναγύρισε μ' ένα μεγάλο άσημνιο... δοχείο της νυκτός. Έκεί μέσα παρασκευάσθηκε τό «πόντος» και οί προσκεκλημένοι ήπιαν άπ' αυτό φέροντας τό δοχείο στα νύχια τους!

Άλλά στο μεταξύ οί καταχρήσεις και ή δογισμός ζωή που ζούσε είχαν φθείρει άνεπαρόχθια την ύγεια της. Έκαμε τότε ένα ταξίδι στην Αίγυπτο και γύρισε έπειτα άπό μερικούς μήνες στο Παρίσι για να ξαναρχισθί στις διασκεδάσεις. Άλλ' ό θάνατος την πρόλαβε. Πέθανε ξαφνικά στις 28 Ιουνίου 1874 άπό συγκοπή της καρδιάς.

Ήταν τότε μόλις τριάντα τεσσάρων έτών.

●●

Ο νέος πόλεμος δ' άρχισή τό 1949

Η προφητεία αυτή προέρχεται άπό τόν «παντί» Σάμα, τόν περιφημότερο Ίνδου άστρολόγο της εποχής μας.

Σύμφωνα με τις προδλέψεις του λοιπόν, ό νέος παγκόσμιος πόλεμος, που θά φέρη αντίμετώπες τις Ήνωμένες Πολιτείες και τη Ρωσία, θ' άρχισή τό 1949 έξ άφορμής της Κίνας. Όρισμένα γεγονότα που θ' άρχίσουν να εκδηλώνονται άπό τό τέλος του 1947 θά κάμουν αυτό τόν πόλεμο άναπόφευκτον.

Ο τρίτος μεγάλος πόλεμος κατά τις προδλέψεις του Ίνδου άστρολόγου, θά διαρκέσει ένένα μόνον μήνες, στο διάστημα των οποίων ό ένας άπό τους δύο αντίπαλους θά κατατροπωθώ όριστικά.

Στήν όμορφη ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Του συνεργάτου μας
Χ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Στό μαγαζάκι του κύρ — Στέφανου στο Γαλάτι, ξεκουραστήκαμε και πήραμε τό πρώτο καφεδάκι. Καί καθώς έτοιμαζόμαστε ύστερα να ξεκινήσουμε για την όμορφη Έκκλησία, τούρβε ή όρεξί του καφετιήτην τελευταία στιγμή να μας ζήγνη την ιστορία του.

— Άμ πού λες, έκαμα και γώ μια βολά δημοσιογράφος, είπε άπότομα καθώς σηκώθηκε.

Άλληλοκυταχτήκαμε άνήλικτοι για τό ένδεχόμενο μακρός και φάρδος της ιστορίας που μας άπειλούσε. Άλλ' όπωδότητε ξεκινήσαμε. Άύτος, όμως, μας πήρε άπόκοντα, κ' εξακολουθώσε να μας λέει:

— Έκαμα, πού λες, ένα φενγάρ, στον καιρό του μεγάλου πολέμου στην (Πορριά), στο δικέφαλο του μακαρίτη του Σίμου. Θεός σ'χωρεστον. Άλλά δέν τ'α πένα καλά μαζί του... και στο τέλος τ'α χαλάσαμε!

— Τι συνέβη κύρ — Στέφανε; ρώτησε κάποιος καθώς πεπατούσαμε.

Όλοι περιεμεναν ν' άκούσουν καμιά διαφώνια ιδιοκτήτου και συνεργάτου. Άλλ' ό κύρ — Στέφανος ζέλυσε με τόν άπλουστερό τρόπο την κοινή περιέργεια:

— Κάθε μέρα έκανα δύο — τρία φυλλάκια, με τ'α πιστολάκια μαζί! Κι' αποζημίων... υπδέν! Στο τέλος κ' έγώ τ'α παρόρνα!

Είχαμε φτάσει στο διάσελο του δρόμου όταν μας παράπσε και μ'α ό κύρ — Στέφανος. Παράφωρως άντικρύζουμε τό πελώριο στήτι του μακαρίτη του Λαμπρού του Βέικου στην περιοχή της όμορφης Έκκλησίας όπου έζησε ό ξακουστός Κινκινάτος με τ'α άπεραντά κτήματα του.

Ήταν Σουλιώτης την καταγωγή άλλα παλινός Αθηναίος — άπ'όγονος του Άγωνιστού του Εικοσιένα Λαμπρού Βέικου που έπεσε στο θάλαρο (μαχή Ανατάου). Πολλά χρόνια έμεινε άποτραβηγμένος έδώ στην περιφέρεια της όμορφης Έκκλησίας και έζησε με την καλλιέργεια των χωραφιών, και με την πτηνοτροφία του στην οποία ιδιαιτέρως είχε μεγάλη άδυναμία. Μια άπ' τις μεγαλύτερες ευχαριστίες του ήταν σαν έδινανε με την αλμύγνα την κυνηγητική να καλέσει τ'α άμετρητα πουλερικά του να τ'α ταισι μόνος του.

Και τότε κοπάδια όλόκληρα, κότες, πετεινοί, πάπιες, χήνες, περιστέρια, παγώνια και κάθε λογής πετούμενα άπό κάθε σημείο φτεροκοπούσαν προς τό μέρος του και έπεσαν λαίμαργα στο σκύβαλο και στο καλαμπόκι που τους πετούσε, γύρω με τις χούφτες του, ό νέρο — Βέικος — γραφικό θέμα που τ' άπολάσσαμε στην εποχή του.

Πέθανε ό Βέικος λίγα χρόνια πρό του πολέμου. Πριν πεθάνω όμως είχα πιασθί με μερικούς άπό τους κληρονόμους του. Και τότε είχε ευμάρεια μαζί τους ώστε, σέ μια άπ' τις μάντρες του κτήματός του έδαίνα μια τεραστία επιγροφή — που φαινόταν άπό μακριά — κι' έλεγε ότι απαγορεύει στους κληρονόμους του τάδε και τάδε να παρακολουθήσουν την κήδεια του!

Όπως όποτε, η έρευνα εξακρίβωσε ότι οί Βυζαντινοί ιδρυτάι της όμορφης Έκκλησίας ίδρυσαν στην ίδια περιφέρεια και δύο μοναστήρια: τό ένα εκεί όπου περιώθηκε τό ανακαινισμένο έκκλησάκι του Άγιου Γεωργίου και τό άλλο κοντά στον Πέτρο, όπου υπάρχει Άγιολαϊτικό κτήριο.

Τό μοναστήριό αυτό ήταν και έμεινε έως την ερημική του ιδιαιτεία. Οί περσικοί όδοιπόροι εύρισκαν εκεί πάντα ένα βυζαντινό κτίριο τριήμερο φιλόξενιο, άρχοντικό φαντάς που ήτο. Άλλά την άυγή της τέταρτης μέρας άναπνομόνους ότι έπρεπε να συνεχίσουν την πορεία τους και είχαν διαβεί να καλοστρώσαν έκαμψαν, έβελοντας και μ'ή, τας ευλογίας και τας εύχας του ηγουμένου και έπειτα συνεχίζοντο άπ' τ'α καλαγροπαίδια έως την έξωπορτα του μοναστηρίου, κι' εξακολουθούσαν τό δρόμο τους.

Πάντως ή όνομασία της («όμορφη») οχετίζεται βέβαια, με την όμορφιά του παρελθόντος της. Άλλ' ή ιστορική της αξία την συνοδεύει άχώριστ'α στην αινιότητα ύπαρξί της όπότι άσχετα με τό μνημειώδες πε-

ριεχόμενό της συνορεύει και με δύο ιστορικούς βυζαντινούς συνοριαμούς των Πλατυπόδων και των Χαλκωματάδων.

Άπ' την Βυζαντινή μάστιγα οικογένεια των Πλατυπόδων προήλθε και ή νεοελληνική όνομασία του σημερινού γειτονικού Αθηνάκου συνοικισμού των Ποδάρδων.

Ας μπειμε τώρα στο ιστορικό έκκλησάκι. Τό πρώτο θέμα που προκαλεί τό έπισκεπτή το ενδιαφέρον είναι οί παλιές τοιχογραφίες, άπό τις όποιες σώζονται ίκανά λείψανα, νεμάτα παλιές κανιές. Καταχτήτες και τροπνίδες στα παλιά χρόνια κατέφευξαν όπως φαίνεται, στο βυζαντινό έκκλησάκι και άναβαν μέσα φωτίες για να ζεσταθούν ή για ν' απώθουν και κανένα τσουκάλι.

Δέν πρέπει να παραλείψουμε άπ' τό σημείο αυτό, ότι στην ίδια περιφέρεια είχε στήσει κι' ό Κιοιυτήης τό στρατηγείο του όταν έφτασε άπ' την Εύβοια κι' άπ' την Ρούμελη με τό στρατεύματό του (1826), για να πολιόρκηση και κυριεύσει την Αθίνα. Τότε, δά, δέν έμεινε πούκο για πούκο και τό τεσκούρι των επιδρομών δούλεψε άγρια άπό δά πάνω, ως τ'α Σεπσία και τό Μενίδι και φελάκωσε χιλιάδες στρέμματα της ύφρας Αθηναϊκής πεδιάδας.

Στό Ιερό της όμορφης Έκκλησίας περιώθηκε τμήμα της Πλατύρας και οί εικόνες του Χουροσταίου και Βασιλείου. Έπάνω δε η εικόνα του Θεού Βρεφους και μερικές άλλες παραστάσεις που εικονίζουν τό Μυστήριό της Θείας Εύχαριστίας με την επιγραφή «Ποίησαν τόν μέν αστον τιμίων Σάμα του Χριστού σου...».

Σέ μια μονογραφία του για την όμορφη Έκκλησία, ό Άν Όρλάνδος ύπεστηρίζε, άπ' την τεχνολογία του βυζαντινού Ναού, ότι χτισθηκε κατά τις πρώτες δεκαετηρίδες του 11ου αιώνα μ.Χ.

Όπωδότητε, ή ιστορική έξοχική έκκλησία που εξακολουθώσιν άκούει και σήμερα να την έπισκεπώνται πολλοί ρωμαντικοί Αθηναίοι και φίλοι του ύπαίθρου, άποτελείται άπό τρία μέρη: τόν άρχικό Ναό τό παρεκκλήσι του και τόν Νάρθηκα που έκτείνεται στην δυτική πλευρά του και έζέχει προς βορράν και χτισθηκε, όπως φαίνεται άπό μια επιγραφή που περιώθηκε στον δυτικό τοίχο, πρό του 1580.

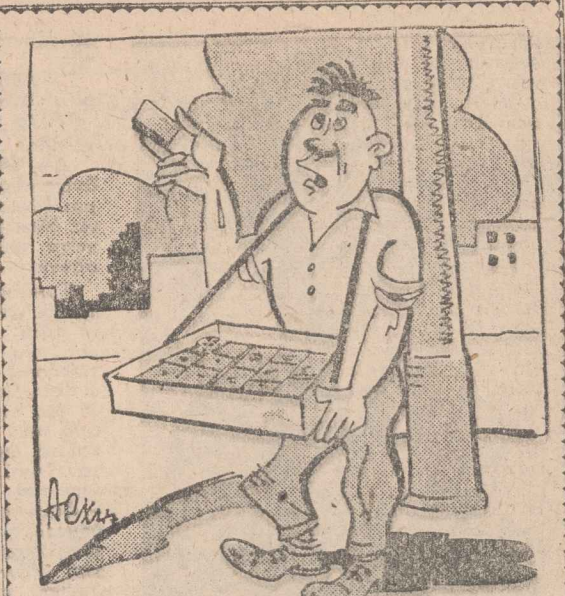
Καταλήγουμε τώρα στους Πλατύποδας, (στούς σημερινούς Ποδάρδες) που ήταν μια άπ' τις έπιφανέστερες Αθηναϊκές οικογένσεις των Βυζαντινών χρόνων.

Η περιοχή του σημερινού πολυανθρώπου συνοικισμού όπου και η γεροντική πηγή του Περσιού (Περσιού) ήταν τ'α αρχαιότερα ύδατοφάρια τόσα των Αθηνών. Πρώτονοί των Αθηνών Πλατυπόδων εις τους όποιους άνηκαν πανάρχαια Μονές και Βυζαντινές έπαύσεις και ή «όμορφη Έκκλησία και μέγαρος χτισμένο στην ύφρα Αθηναϊκή πεδιάδα, υπηνομένοντα από Βυζαντινούς χρονγράφους, χωρίς, όμως, να διευκρινίζεται, ύπό ποιάς έκείνης συνθήκης μεταφωτεθηκε τό κληρί του οικογενειακού των δένδρου, άπ' τό Βυζαντινό στας Αθίνας, κάτω άπ' την Πλατύρα.

Όπως όποτε, η έρευνα εξακρίβωσε ότι οί Βυζαντινοί ιδρυτάι της όμορφης Έκκλησίας ίδρυσαν στην ίδια περιφέρεια και δύο μοναστήρια: τό ένα εκεί όπου περιώθηκε τό ανακαινισμένο έκκλησάκι του Άγιου Γεωργίου και τό άλλο κοντά στον Πέτρο, όπου υπάρχει Άγιολαϊτικό κτήριο.

Τό μοναστήριό αυτό ήταν και έμεινε έως την ερημική του ιδιαιτεία. Οί περσικοί όδοιπόροι εύρισκαν εκεί πάντα ένα βυζαντινό κτίριο τριήμερο φιλόξενιο, άρχοντικό φαντάς που ήτο. Άλλά την άυγή της τέταρτης μέρας άναπνομόνους ότι έπρεπε να συνεχίσουν την πορεία τους και είχαν διαβεί να καλοστρώσαν έκαμψαν, έβελοντας και μ'ή, τας ευλογίας και τας εύχας του ηγουμένου και έπειτα συνεχίζοντο άπ' τ'α καλαγροπαίδια έως την έξωπορτα του μοναστηρίου, κι' εξακολουθούσαν τό δρόμο τους.

Χ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Σίρτα για τους... άναπτήρες αρα! (Σκίτσο Άσκαλάου)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Καστανάδες

Οί καστανάδες βγήκανε πριν έρθουν παγωνιές και πιάσανε όπως πάντοτε για κάσωνα ζεστά. Κι' είδοποιούν με μια φωνή — την ίδια τόσο χρόνο —

πως «καίνε τ'α μαρόνια!...»

Και τ'α ζευγάρια που περνούν μαζί κι' άγκαλιαστά έα σταματήσουν πάντοτε για κάσωνα ζεστά. Είναι μπουκία συμβολική, καθένας θά σκεφτεί γιατί τ'α ψήνει ό καστανάς... τ'α ψήνουν ε (κι' αυτοί!)

Καπέλλα

Πάλι ή μόδα πήρε φούρια: Είδε τ'α γυναικεία καπελλάκια τ'α καινούργια; Σαν ρεμπουλιές μπικρήδων που ναι στραποσάρι (σμένες) σαν παντόφλες που 'χουν λυώσει κι' είναι στραβό (πατημένες!...)

Ετσι, αν θέλετε μοντέρνο καπελλάκι να φοράτε μια ρεμπουλιέκα να βρείτε, με τ'α πόδια την πατα (τάτε) και την βάζετε όπως είναι στο κομψό σας κεφαλάκι κι' όλες πιά θά σάς τό λέγε: — Τι μοντέρνο μοντελλάκι!...

Πρωτοβόρεια

Ένα πρέπει πρωτοβόρεια, να 'ναι αυτή την εποχή πρώτα, μόνο πότε — πότε, με στανόνες ή βροχή! Είναι μάλλον γεροντάς πως κι' αυτός ό γυράνος άπ' την Ούλεν έχει πάρει κάποιο μάθημα, θορρώ και μ'α ρίχνει τόν Νοέμβριο κόμμο — κόμμο τό νε- (ρό!)

Μεταχόμισις

Μέ δύο λόγια να τό σέκε, του άπείρου τη γαλήνη, θά τ'αράξη μια ρουκέτα που θά πάη στη σελήνη...

Λένε οί Αμερικανοί, πως θά φθάσουν εκεί πάνω και αν όλοι συμφωνήσε, μια πρώτασι σάς κάνω: Δέν τους λέμε να μ'ας παρουν, στη ρουκέτα τους (παρέα);

Ο τριήμερος

Υπάρχει ένας τριήμερος, μικρούλης πυρετός μια γρήπη νοσηριανή που κόμμο κρεβάτωνει. Είνε μελάς άσημαντος και μ'όλιν περιττός, μα είνε πολλά τ'α θαύματα που εδάτως κατορθώνει. Νά: λόγου χάριν, άνθρωποι πουχουν περίσσια ύγεια αρπάζουν τόν τριήμερο για δικαιολογία!... Κι' όταν κανείς στο ραντεβού δέν πάει με μια φίλη για να γλυτώση τ'α ψιλά που μάλλον θά ζοδέψη, — Είχα, της λέει, τριήμερο... Κι' ή κακομοίρα ό- (φέλει) θέλοντας και μ'ή θέλοντας, καταναγκαστικά εύχως να τόν πιστεύη και να τ'α π'η! Περστικά!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τὰ «παρασκήνιο» ΤΟΥ ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗ

Δημοσιευμένες άναμνήσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Διαβάζοντας τὰ ἐγκώμια πού ἀφιέρωσε ὁ καθημερινὸς τύπος στὸν ἐξάιρετο καλλιτέχνη τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς Βασίλη Λογοθετίδῃ, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς θιγαασονικῆς του ἐξομύσεως ὕστερα ἀπὸ 27 περίπου ἐτῶν συνεχῆ δημουονική καλλιτεχνική δοάσι, θυμήθηκα τίς πρῶτες ἀπόπειρές του γιὰ τὴν κατάρκτη τῆς σκηνῆς. Τίς θυμήθηκα γιὰτί, λόγω στενῆς παιδικῆς φιλίας, εἶχα παρακολουθήσει ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὰ δειλὰ καὶ κάπως ἀδέβαια τότε, καλλιτεχνικά ἐκεῖνα δῆματα.

Κατὰ τίς ἀρχές τοῦ 1918 ὁ Λογοθετίδης πούλουσε γραβδάτες, καλλάρα, πουκάμισα, τιάρες! Ἦταν νεαρώτατος τότε, ὑπάλλῃλος τῶν μεγάλων καταστημάτων νεωτερισμῶν «Στέιν» στὸ Καρακίοι τῆς Πόλης. Ἡ οἰκογένειά του τὸν προωρῶζε γιὰ ἔμπορο καὶ τὸν ἔδωλε στὴν ὑπηρεσία αὐτῇ γιὰ τὴν πρώτη πρακτικὴ ἐξάσκηση. Μὰ τίς Κυριακές καὶ τίς γιορτές ὁ Λογοθετίδης ἔπαιζε θέατρο. Ὡγάνωνε ἐρασιτεχνικοὺς οὐλοὺς κί ἔδινε παραστάσεις σὲ σπίτια ἢ σὲ αἰθούσες σωματείων. Λίγο ἀργότερα ἐγίνε κί ἕνας ἐπαγγελματικὸς θίασος κί ὁ Βασίλης παρεκλήθη νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὴ «Γκόλφω». Τὰ πράγματα πῆγαν καλὰ. Γενικὴ ἦταν ἡ ἐντύπωση ὅτι δὲν θ' ἀνοῦσε νὰ ἀναδειχθῇ ἕνας μεγάλος... δοασιατικός.

Κάποτε—αὐτὰ ὅπως εἶπαμε συμβαίνουν στὴν Πόλη—παίζονταν ἕνα ἔργο μὲ τὸν τίτλο «Υπὸ τὸ ἐρυθρὸν φῶς». Ἦταν ἕνα φοβερὸ δοάμα. Μία νέα πεθαίνει. Τὴ θάβουν. Ἀλλὰ προτοῦ οἶζον τὰ τελευταία χρώματα πάνω στὸν τάφο τῆς ἀκούγεται κάποιος ὑποχθόνιος κρότος. Κάτι σὰν κραυγὴ ἀγωνίας. Ἀνασκάπτουν τὸν τάφο καὶ διαπιστώνουν ὅτι ἡ νέα δὲν εἶχε πεθάνει, ἀλλὰ εἶχε πάθει νεκροφάνεια. Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά. Αὐτὰ ὅλα δὲν τὰ βλέπων δέβαια οἱ θεαταί. Ἀκούνε τὴ σχετικὴ ἀφήγησι ἐνὸς αὐτόπτου. Ὁλόκληρο τὸ ἔργο σπῆρίζεται σὲ μιά φράσι. Τὴν τελευταία: «Ἦτανε ζωντανή». Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πῇ ὁ αὐτόπτης καὶ νὰ κλείσῃ ἡ αὐλαία μέσα σὲ ἀτιόσφαιρα ἀγωνία καὶ φοῖκης τῶν θεατῶν. Ἀλλὰ ὁ αὐτόπτης τὰ θαλάσσωσε. Ἀγτὶ νὰ πῇ τὴ φράσι «Ἦτανε ζωντανή» ἐκράυνασε: «Ἦτανε... πεθαμένη!» Ἀρα καλῶς ἐτάθη. Ἀρα... δὲν ὑπῆρχε δοάμα! Ὁ Λογοθετίδης, πρωταγωνιστῶν καὶ ἀκούων τὴν ἀφήγησι στὸ ρόλο τοῦ ἀπαρηγορητοῦ μνηστήρος τῆς νέας, ἐξέμεινε μὲ τὴ γκάφα τοῦ ἀφηγητοῦ. Καί, παρουσία τοῦ κοινοῦ πού ἀδιάφορο καὶ ψυχρὸ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ἐξυλοκόπησε γενναίᾳ τὸν δοαστή.

φωναζοντας συγχρόνως πρὸς τοὺς θεατάς:— Λάθος! Δὲν εἶνε ἔτσι! Τὴν εἶχαν θάψει ζωντανή! Λάθος... Ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἦδη ξεκαρδιζόταν στὰ νέλεια.

Δὲν ξέρω ἂν θυμάται τὸ περιστατικὸ ὁ ἀγαπητὸς Βασίλης. Ἐγὼ ὅμως τὸ θυμοῦμαι τώρα πού τὸν βλέπω καὶ τὸν καμαρώνω ὁλοκληρωμένῳ καλλιτέχνῃ, μεγάλῳ τεχνίτῃ τοῦ νέλου καὶ—ἐπὶ τέλους—θιγασῶν.

Τοιάντα χρόνια περίπου... Ὅταν πρωτοῖλε στὴν Ἀθῆνα δὲν εἶνε παρὰ ἕναν μὲν πόθο: νὰ παίξῃ στὸ θέατρο. Ἡ οἰκογένειά του στὴν Πόλη εἶνε ζωρότατες ἀντιορήσεις. «Ὅχι θέατρο» τοῦ ἐγραφαν. Μὰ ὁ Βασίλης τὸ σκόπετο. Τὸ μεγάλο δοάσινὸ τοῦ ἦταν πῶς νὰ παρουσιασθῇ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς θίασους πού λειτουργοῦσαν τότε, καὶ νὰ ζητήσῃ δουλειά. Εἶνε τράκ. Φοδόταν. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἔπεσε τότε μιά ἀπεργία τῶν ἡθοποιῶν. Πρῶτ—πρῶτὴ διάδοσα—ἦταν νομίζω τέλη τοῦ 1919—σὲ μιά ἐμφυροῖδα τὴν ἀγγελία ὅτι «αἱ θεατοκαὶ ἐπιχειροῦσι παρουσιάζουν νέους καὶ νέας πού ἔχουν προσόντα διὰ τὸ θέατρον» Ἐσπευσα νὰ συναρτήσω τὸ Λογοθετίδῃ καὶ νὰ τὸν παρακινήσω νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρία.

—Βασίλακῃ, μὴ χάσεις στιγμὴ. Τρέχα... Ἐτρέξε. Παρουσιάσθηκ' στὴ Μαρίκα Κοτοπούλη. Τῆς εἶπε πῶς εἶχε εἰδικότητα σὲ δοασιατικὸς ρόλους. Κί ἡ Μαρίκα, μὲ τὸ μεγάλο τῆς καλλιτεχνικὸ αἰσθητήριο τοῦ ἔδωσε ἕναν μικρὸ ρόλο... κομικῶ. Εἶνε ἀντιλήθηθ' περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Δὲν χρειάστηκε πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ κατάρκτη τὴ θέσι του στὴν ἐλληνικὴ σκηνή. Μετὰ δυὸ χρόνια ἦταν ἦδη ὁ δημουονημένος καλλιτέχνης, ὁ ἀγαπημένος τοῦ ἐλληνικοῦ κοινοῦ, ὁ κατέχων τὸ μυστικὸ τοῦ νέλου, ὁ λεπτός, ὁ αἰσιολογικός. Ὁ Λογοθετίδης. Δὲν κῶναι κοιτικῇ. Μὰ αἰσθάνονται τὴν ὑποχρέωσιν αὐτὴν ὅτι ὁ καλλιτέχνης πού ἐκκίνησε ὡς ἐρασιτέχνης μὲ τὴν ἐνσάκωσι τῶν δοασιατικῶν ρόλων τῶν Τάσων καὶ τῶν Κίτων τῶν παλαιῶν κωμειδυλλί-

Ἡ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἡ ἐλλανόδοκος ἐπιτροπὴ τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως Καλλονῆς, πού ἐγίνε στὴν Ἀμερικὴ, ἐδῶρσε στὴ Ρίτα Χάινγουορθ, ἕνα ἀντίγραφο τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, πού βρίσκεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου, μὲ τὴ δῆλωσι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη γυναίκα πού νὰ μπορῇ νὰ παραδλῆθῇ μὲ τὸ περίφημο ἄγαλμα. Πραγματικὰ ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ἔχει ὕψος 1.62 μ., μπόυστο 88.16, μέση 72.39, σφυρὰ 22.86 καὶ ἀντιστοιχίως ἡ Χάινγουορθ ἔχει ὕψος 1.65 μ., μπόυστο 91.44, μέση 66.04 καὶ σφυρὰ 22.86. Ὅπως βλέπετε τὰ μέτρα τους, ἐλάχιστα διαφέρουν.

ων. Ἐδῶσε στὴν τέχνη του τὴ σφραγίδα τῆς προσωπικῆς του καλλιτεχνικῆς ἰδιοφύας, δὲν μιμήθηκε κανένα, δημουονησε σολή. Ὅπως δὲν ἔπαυσε οὔτε μιά στιγμὴ νὰ παίξῃ—πρὸς φορὲς δρέθηκε ἀρρωστος στὴ σκηνὴ συγκρατῶντας τοὺς πόνους του γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὸ νέλου.— ἔτσι δὲν χαλάσωσε ποτὲ τὴν καλλιτεχνικὴ του προσπάθεια. Πάντα καλλίτερος. Πάντα φρέσκος. Πάντα ψηλότερος.

Ἐγίνε θιγασῶν. Ἦταν καιρός. Δὲν ἀνῆκε στὴ σχολὴ τῶν «σπευδόντων» καὶ προχειρολόγων. Ἦταν ἔτσι θὰ εἶχε ξεκινήσει γιὰ ἐπιχειρηματίας πρὸν 15 χρόνια. Ἡ τῶριν ἐξομύσις του εἶνε ἡ ἐξομύσις τοῦ ὁλοκληρωμένου καὶ καθιερωμένου καλλιτέχνη ὁ ὁποῖος δικαιούται νὰ κατευθύνῃ μιά σφοδρὰ καλλιτεχνικὴ προσπάθεια πού νὰ ἐξαστάται ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ του πρωτοβουλία. Μία πού θῆσασε ὅμως ἐκεῖ πρῶτῃ νὰ πῶ πόσο ἐκδορατικὴ καὶ μὲ πόσο βαθειὰ ψυχολογικὴ ἱκανότητα ζωντανεύει τὸ ρόλο τοῦ ἀποστράτου στρατηγοῦ στὰ πραγματικὰ περιῆμιο ἔργο «Ἐνας ἥρως μὲ παντόφλες» πού παίζεται μὲ ἀμειωτὴ ἐπιτυχία στὸ «Κενταυρὸν». Οἱ θεατοκαὶ κοιτικοὶ ἐγραψαν τίς ἀπόψεις τους γιὰ τὸ ἔργο—πού κατὰ τὴν ταπεινὴ μου γνώμη εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐλληνικὰ τῶν τελευταίων ἐτῶν— ἀλλὰ κανεὶς δὲν γκρίνιασε γιὰ τὴν τέχνη τοῦ Λογοθετίδῃ. Γιατὶ στὸ ἔργο αὐτὸ ἀποκαλύπτει ὅσο σὲ κανένα ἄλλο ἴσως ἀπὸ τὰ προηγουμένα του, τὸ πολυσύνθετο καὶ ρωμαλέο ταλέντο του.

Τὰ λέγαμε προηγῶς στὸ καυαρίνι του λίγη ὥρα προτοῦ ἀρχίσῃ τὰ παραστάσεις. Θυμηθήκαμε τὰ παλιά. Τίς ἐρασιτεχνικὲς του ἐμφανίσεις στὴν Πόλη. Τὸ «Υπὸ τὸ ἐρυθρὸν φῶς» Τὸν «Ἰωσία τὸν ἀκτοφύλακα». Τὴ «Γκόλφω» καὶ τὸν «Ἀναπητικὸ τῆς Βοσκοπούλας». Κάπου τοιάνα νοῖα Πόσι θοῖαυδοὶ ἀπὸ τότε. Κί ὁ Βασίλης μένει στὴν καρδιά καὶ στὴν ψυχὴ τὸ παιδί τοῦ 1918. Μεγάλος εἶνε δέβαια. Ἀλλὰ μεγάλος καλλιτέχνης...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸ τσεκούρι πού λυτρώνει

Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ ἐγκλημα ἀναστάτωσε τοὺς φιλήσυχους κατοίκους τοῦ Σαῖν Ἀδὲλ τῆς Γαλλίας. Μέσα σ' ἕν' ξαντάκι, δρέθηκε τὸ πῶμα κάποιου Μπουζέ, ηλικίας 40 ἐτῶν. Τὸ κεφάλι του ἦταν σισμένο στὴ μέση μὲ τσεκούρι.

Οἱ ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας ἀπεκάλυψαν ὅτι πίσω ἀπ' τὸ ἐγκλημα αὐτὸ κρυβόταν μιά ὁλόκληρη τραγωδία. Μιά κοπέλλα 16 ἐτῶν, πληγωμένη ἀπ' τὴν οἰκτρὴ ζωὴ πού περνοῦσε ὥπλισε τὸ χερί τοῦ ἀγαπημένου τῆς γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὸ δῆμιό τῆς καὶ νὰ τῆς προσδῇ ἐπιτέλους τὴ νολὴν τῆς καρδιάς καὶ τοῦ σώματος.

Ἀπὸ 11 γονιῶν κοριτοράκι, ἡ Ἐντὶζ Εὐάν προγονὴ τοῦ Μπουζί ἦταν ἀναγκασμένη νὰ ἀνέχεται τὰ δοάσανα κί ἐξευτελιστικά χάδια τοῦ δευτέρου συζύγου τῆς μητέρας τῆς Κουρασμένη ἀποκαρδιωμένη, πρῶτα γερασμένη ἡ τραγικὴ μικρὴ δέχονταν μὲ ἀνδία τίς ἀπείρες ἐρωτοτροπίας καὶ τὰ φιλιά τοῦ πατριοῦ τῆς περιμένοντας τὸ θαῦμα πού θὰ τὴν ἔσωζε.

Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ συνέβη τὴν ἡμέρα πού γνώρισε ἕνα καλὸ παλληκάρι τὸ Φερνάν Τεμπορέλι.

Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπήθηκαν. Κί ὅταν ὁ Φερνάν ἔμαθε τὸ φορικτὸ μυστικὸ δέχθηκε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀντίζηλό του.

Ἡ Ἐντὶζ παρέσυρε τὸν πατριό τῆς σὲ μιά παγίδα κί ὁ Φερνάν πού καιροφύλακτοῦσε τοῦ ἀνοῖξε τὸ κεφάλι μ' ἕνα τσεκούρι. Ἐπειτα ὁ νέος φίλησε τὴ μυστικὴ του καὶ συνένονό του κί ἔφυγε ἐνῶ ἡ Ἐντὶζ προσποιεῖτο ὅτι περιέμενε τὸν πατριό τῆς ἔξω ἀπ' τὸν κινηματογράφον. Τέλος, ἡ κοπέλλα ὑπῆκε μόνῃ τῆς στὴν αἰθούσα. Καί, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὰ 11 χρόνια τῆς διασκέδασε ἐξηνόστοστα, νωθόντας τὸν ἑαυτὸ τῆς εὐτυχισμένο. Κάτω ἀπ' τὸ παλτό τῆς, ἔσφιγγε πάνω στὸ στήθος τῆς τὸ ματωμένο τσεκούρι πού τὴν εἶχε λυτρώσει.

Τώρα οἱ δυὸ ἔνοχοι δρῖσκονται στὴ φυλακή. Δὲν μετανοοῦν ὡστόσο γιὰ τὸ ἐγκλημα τους. Εἶναι δέβαιοι ἄλλωστε ὅτι τὸ δικαστήριο θὰ τοὺς ἀθωώσῃ.

Διαλέξετε τὸν εὐντροφό σας

Καθένας ἄνθρωπος δρῖσκεται σ' ἄλη του τὴ ζωὴ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ἐνὸς πλανῆτου, πού ρυθμίζει τὴ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ του διάπλασι καὶ τὸ περφομένο του. Ὑπάρχουν 9 πλανῆται: Ἡλιος, Σελήνη, Ἐρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἄρης, Ζεὺς, Κρόνος, Οὐρανός, Ποσειδῶν. Γιά τὸν Ἐρμῆ, τὴν Ἀφροδίτη καὶ τὸν Ἄρη, ὑπάρχουν ὑποδιαιρέσεις Α καὶ Β. Ἡ ἐξέτασις τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου σας μπορεῖ νὰ σᾶς φανερῶσῃ σὲ ποῖον πλανητικὸ τύπο ἀνήκετε.

Οἱ 12 φωτογραφίες πού δημοσιεύουμε μὲ τίς ἐπεξηγήσεις τους, θὰ σᾶς βοηθήσουν σ' αὐτὸ. Οἱ φωτογραφίες αὐτὲς παριστᾶν διὰφορες γυναίκες προσωπικότητες. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο μπορεῖτε νὰ ἐρῆτε τὸν πλανητικὸν τύπον τοῦ συζύγου σας. Ἀν δὲν ἔχετε ἀκόμη παντρευτῇ, οἱ παρακάτω συμβουλές θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ διαλέξετε τὸν καταλληλότερον σύντροφο τῆς ζωῆς σας.

ΑΝ ΕἶΣΤΕ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ: Ἀ ρ ε ω ς (Α καὶ Β), σᾶς ἐλκύουν ἄνδρες τοῦ ἴδιου τύπου. Ἀν ὅμως παντρευτῆτε ἕνα τέτοιον, ἡ ζωὴ σας θὰνε θυελλώδης. Προτιμήσατε σύζυγον τύπου Ἀφροδίτης Α.

Ἰνγκριντ Μπέργκμαν

Ἀ φ ρ ο δ ῖ τ η ς Α.— Πρόσωπο ὡσεὶδὲς, χαρακτηριστικὰ κανονικά, ἀλλὰ λίγο βαρὺ, φρύδια τοξεοειδῇ, μεγάλα μάτια ἀνοιχτόχρωμα, μαλλιά ξανθὰ. Καλλονὴ ἐπιβλητικὴ, ἡρεμία συχνὰ ἀπαρηγῇ, «σιγαὸν ποτάμι». Θέλησις ἐπιμονή, πάθος.

Γιρῆρ Γκάρσον

Α φ ρ ο δ ῖ τ η ς Β.— Πρόσωπο ὡσεὶδὲς, χαρακτηριστικὰ κανονικά, ἀλλὰ λιγώτερο ἀπ' τοῦ προηγουμένου τύπου. Φρύδια τοξεοειδῇ, ὡραία μάτια σκούρα ἢ γκρί μπλέ, μαλλιά καστανά ἢ μαῦρα, στόμα ἡδυσπαθές. Ἐντονη αἰσθηματικότης.

Κα Πῶλ Ὠριέλ

Ἐ ρ μ ο ὀ Α.— Ψηλὸ ἀνάστημα, πρόσωπο μακροῦλο καὶ λεπτό, πλατὺ μέτωπο ἴσια φρύδια, μεγάλα δνειροπόλα μάτια, στόμα σταθερὸ καὶ καλοσχεδιασμένο. Ὑψος λίγο ἀφηρημένο. Τύπος διανοουμένης. Ψυχολογικὸ συμπλῆγμα ἀνήσυχου καὶ ταραγμένο.

Ντερινὴ Μπλανσάρ

Ἐ ρ μ ο ὀ Β.— Σχεδὸν ὅλες ὡμορφες. Ἀνάστημα μέτριο ἢ κοντὸ, μαλλιά σκούρα, δέρμα ματ. Πρόσωπο λιγώτερο μακροῦλο ἀπ' τοῦ πῶλου Α, ἀλλὰ ἴδια διατάξις χαρακτηριστικῶν. Πολλὴ ζωηρότης στὴν ἔκφρασι. ἱκανότης προσαρμογῇ, νευρικότης.

Εὐα Περὸν

Ἡ λ ῖ ο υ.— Πρόσωπο τετραγωνικὸ, ἄδρ, ὁμοιο κάπως μὲ λιονταριῶ. Φρύδια ἐλαφρὰ τοξεοειδῇ, ἐλέμμα ψυχρὸ ἢ γελαστό, στόμα σταθερὸ. Γενικὴ ἐντύπωση αὐτοπειθισμοῦ κί ἐπιβλητικότητος. Κρυμμένη θερμότης, μεγάλες ἱκανότητες, φιλοδοξία.

Μαρσέλ Ντεριέν

Σ ε λ ῆ ν η ς.— Πρόσωπο στρουγγυλὸ καὶ πλατὺ, χαρακτηριστικὰ κανονικά ἀλλὰ λίγο προεξέχοντα, ἴσια φρύδια, μάτια λίγο χωμένα στίς κόγχες, μαλλιά ξανθὰ ἢ καστανά, στόμα τρυφερό. Ἰδιοσυγκρασία ἰδιοτροπικὴ κί εὐμετάβλητη, ρομαντικὴ.

Ντιάνα Ντάρμπιν

Ἀ ρ ε ω ς Α.— Πρόσωπο πῶν τετραγωνικὸ καὶ κάπως τριγωνικὸ, σαγόνι μωτερό, φρύδια ὀριζόντια, μάτια μαῦρα ἢ γκρί κί, στίς μελαγχρονές, πράσινα στίς κοκκινωμάλες, γελαστό. Στόμα μεγάλο, πρόσωπο εὐκῆτο καὶ ζωηρό. Αἰσθηματικότης.

Μάργκαρετ Τρεβιαν

Ἀ ρ ε ω ς Β.— Πρόσωπο τετραγωνικὸ καὶ πλατὺ στὸ πάνω μέρος, μάγουλα λίγο πεταχτά, σαγόνι λιγώτερο μωτερό ἀπ' τοῦ τύπου Α. Χείλη καλοσχεδιασμένα, μάτια σκούρα. Ἐκφρασις θεληματικὴ. Μικρὴ αἰσθηματικότης, φιλοδοξία, ψυχρὴ θέλησις.

Υδὸν Ντερνέ

Δ ῖ ο ς.— Ἀνάστημα ψηλὸ, πρόσωπο μακροῦλο, μέτωπο ὑψηλὸ καὶ πλατὺ, μύτη καὶ σαγόνι τρυφερά, μαλλιά καστανά, φρύδια ἴσια, στόμα σταθερὸ. Ἐκφρασις ἐγκαρδία, κάποτε αὐταρχικὴ. Ἀγάπη πρὸς τὴν τάξι καὶ τὴν οἰκονομία. Μετρία αἰσθηματικότης.

Ζουλιέτ Γκερκὸ

Κ ρ ο ν ο υ.— Ἀνάστημα μέτριο ἢ μικρό. Πρόσωπο ὡσεὶδὲς καὶ κανονικὸ, χαρακτηριστικὰ πού γίνονται πῖδ ἄδρὰ μὲ τὴν ηλικία, μύτη ἀτέιος, μάτια σκούρα ἢ γκρί κί, στόμα μέτριο. Ἀπαισιοδοξία. Κακὸς χαρακτήρας. Αἰσθηματικότης θαθεῖα.

Σακελὴν Τερὸν

Ο ὕ ρ α ν ο υ.— Πρόσωπο μακροῦλο, χαρακτηριστικὰ κανονικά, ἐπάνω καὶ στενὸ κάτω (ἀνάλογο μὲ τοῦ τύπου τοῦ Ἀρεως). Φρύδια τοξεοειδῇ, μάτια ἐλαφρὰ λοξὰ, ἐλέμμα δνειροπόλο, στόμα ἡδυσπαθές. Ἀνεξαρτησία. Ψυχρὴ ἰδιοσυγκρασία.

Ντάνυ Ρομπέν

Π ο σ ε ῖ δ ὶ ο ς.— Μέτωπο ψηλὸ καὶ κυρτό, πρόσωπο πλατὺ ἐπάνω καὶ στενὸ κάτω (ἀνάλογο μὲ τοῦ τύπου τοῦ Ἀρεως). Φρύδια τοξεοειδῇ, μάτια ἐλαφρὰ λοξὰ, ἐλέμμα δνειροπόλο, στόμα ἡδυσπαθές. Ἀνεξαρτησία. Ψυχρὴ ἰδιοσυγκρασία.

ΟΙ ΒΟΜΒΕΣ ΠΟΥ ΔΑΚΑΤΕΣΤΡΕΦΑΝ ΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ...

Σχέδια, πειράματα και ένεργ
των Γερμανών

Όπως οι Αμερικανοί είχαν έπι-
δοθή τις έρευνες για την ατομική
δουά ο Γερμανοί είχαν στρέψει
την προσοχή τους ιδίως στις δούδες
—ρούκετες. Τα σχέδιά τους έχουν
γίνει γνωστά με κάθε λεπτομέρεια
και θα χρησιμοποιηθούν πιθανότατα
σ' έναν καινούριο πόλεμο.

Αν η απόφαση στην Ενώπιη
καθυστέρουσε 6 μήνες ακόμη, οι
γερμανικές ιπτάμενες δούδες και τα
πυραυλοκίνητα δορυφορικά θα
περιούσαν τον Ατλαντικό και θα
υπνούσαν τις Ηνωμ. Πολιτείες. Ο
δορυφορικός αυτός της Ν. Υόρκης
προβλεπόταν να γίνει στις άρχες
του 1946.

Απ' το 1943, οι καλλίτεροι έπι-
στήμονες έπεδόθησαν στη μελέτη
και στην τελειοποίηση των ιπταμέ-
νων δορυφών. Όλες αυτές είχαν το
διακριτικό υπόφω Α κι' έναν αυθεν-
τα αίσιο του τύπου των.

Οι ποίε πρώτες χρησιμοποιήθη-
καν κυρίως για την έπίλυση διαφώ-
ρων τεχνικών κι' αεροδυναμικών πρό-
βλημάτων. Κατόπιν ήθελε η σειρά
της Α—4, που έγινε περισσότερο
γνωστή στον υπόλοιπο κόσμο με το
δύομα V—2 και που προκάλεσε τό-
σες καταστροφές στην Αγγλία κα-
τά τα τέλη του 1944.

Αλλά οι έπιστήμονες του Χίτλερ
δεν σταμάτησαν στο θανατηφόρο
αυτό όπλο. Αναζητούσαν άλλα, α-
κόμη αποτελεσματικότερα.

Ο τύπος Α—5, μισός στο μέγε-
θος απ' τον προηγούμενο, χρησιμο-
ποιήθηκε για πειράματα νέων μηχαν-
ισμών έλέγχου.

Με τη δούβα—ρούκετα Α—6 έ-
γιναν πειράματα ταχυτήτων μεγαλει-
τερας απ' τον ήχο.

Αλλά οι Γερμανοί δεν ενδιαφερόν-
ταν τόσο για την ταχύτητα, όσο για
την απόσταση, γιατί έπιδίωκαν πάν-
τοτε να χτυπήσουν την Αμερική.
Αυτό θα μπορούσαν να κατορθώθι, αν
οι δούδες είχαν πτερύγια. Θα υπο-
ρούσαν τότε αφού έφταναν στο μέ-

γιστό ύψος και ταχύτητα, να γλυ-
σταθούν άναμεσα στον αραίο αέ-
ρα της «ιονοσφαιρας» και τον θα-
ούτερο αέρα της ατμοσφαιρας.

Ένας τέτοιος πειραματικός τύ-
πος ήταν ο Α—7, όμοιος με τον Α—
5, αλλά με πτερύγια. Έπειτα
προστέθηκαν πτερύγια στον τύπο
Α—4 και δημιουργήθηκε έτσι ο Α—
8.

Στον τύπο Α—9, η καύσιμος ύλη
για την κίνηση της ρουκέτας δεν κα-
τανάλισκε αέριον οξυγόνο, αλλά
οξειδωτικές χημικές ουσίες (όπως
το πυκνό οξυγένη και το υπερμαγ-
νανικό άσβεστο).

Το έπόμενο πρόβλημα ήταν πώς
να φτάσει η δούβα Α—9 έως την
ιονόσφαιρα για ν' αρχίσει κατόπιν
το ταξείδι της πάνω απ' τον Ατλαν-
τικό. Η καύσιμος ύλη που περιείχε
δεν άρκούσε.

Επινοήθηκε λοιπόν ο τύπος Α—
10, που είχε βάρος 90 τόνους, απ' το-
ύς όποιους οι 70 τόννοι θα ήταν
καύσιμος ύλη. Όταν η δούβα θα
έφτανε στην ιονόσφαιρα, με ταχύτη-
τα 4.000 χιλιομέτρων την ώρα, θα
είνε τελειώσει η περισσότερη καύσι-
μος ύλη. Θα άπασπάζε τότε και θα
έπρεπε το δοχείο που την περιείχε,
κι' η υπόλοιπη δούβα θα έκινετα
πιά προς τα έμπρός μ' ένα μοτέρ
του τύπου Α—9 και θ' άποκτούσε
ταχύτητα 2.400 χιλιομέτρων την ώ-
ρα!

Οι Γερμανοί έπιστήμονες έπέμε-
ναν στις έρευνές τους κι' έπανάσαν
138 δόγματα διαφόρων τύπων, κι-
νούμενα με ρουκέτες τουρβίνες,
κλπ. Ός καύσιμη ύλη δοκίμασαν
πολλές χημικές ουσίες: νιτρικών ό-
ξύ, ευλιδίνη, άμινες, λεπτή καρβυ-
νόςκη άνάμικτη με οξυγόνο, κλπ.

Όσο για τη διακυβέρνηση των
δολιμάτων, χρησιμοποιήθηκαν όλες
οι μεθοδοί: ένα μακρύ ηλεκτρικό
σύρμα που συνέδεε τη δούβα μ' έ-
να αεροπλάνο, ηλεκτρικά κύματα,
ράνταρ, ήχητικοί παλμοί, μαγνητι-
σμός υπέρηχοι άκτινες κλπ.

Ένας τύπος δολιματος είχε μια
συνκενή τηλεόραση στα έμπρός
μέρος του. Έτσι, έκείνοι που το κυ-
βερνούσαν από μακριά, με ηλεκτροί-
κά κύματα, μπορούσαν να βλέπουν
την πορεία του και να το κατευθί-
νουν προς ένα άορισμένο κτίριο ή έν-
κατάσταση.

Όστόσο τα δόγματα αυτά είχαν
κάποτε... επικίνδυνες ιδιοιότητες!
Ένα απ' αυτά έπρεπε ν' ακολουθή
τη γραμμή ενός κύματος ράνταρ,
που θα το οδηγούσε ως το στόχο.
Σε μια δοκιμή όμως, άδοκως έξασαν
να κινείται αντίθετος και παρακο-
λουθώντας πάντοτε τη γραμμή έκεί-
νη, πήγε να πέσει στο μέρος απ' ό-
που το είχαν έκσπευδόνεσι!

Από τότε οι Γερμανοί έπιστήμο-
νες προσπάθησαν να εφοδιάσουν τα
δολιματα με συσκευές αυτόματου
διακυβερνήσεως, που τα οδηγούσαν
προς τις πηγές θερμότητας ή ήχου
(έργοστάσια, πόλεις, κλπ.).

Όστόσο οι έρευνες αυτές συναν-
τούσαν κι' άλλες μεγάλες δυσκολίες.
Δεν υπήρχαν μέταλλα άσκετης άνο-
χής για την τρομερή θερμότητα που
άπέλυσε ο μηχανισμός της ρουκέ-
τας. Τα οξειδωτικά συστατικά της
καύσιμης ύλης κατέστρεφαν τα δοχεία
που τα περιείχαν. Οι έκσπεις των
δορυφών πριν απ' την έκσπευδόνεσι
τους ήταν συνήες και με πολλά θύ-
ματα.

Όποισδήποτε, μετά τη δούβα Α
—10, οι Γερμανοί τεχνικοί έτοιμα-
σαν τα σχέδια ενός πυραυλοκίνητου
δορυφορικού αεροπλάνου, που θα-
κανε το ταξείδι Γερμανίας—Ν. Υόρ-
κς σε 40 λεπτά της ώρας, θαόριχε
τις δούδες του και θα γύριζε πίσω.
Εύτυχως δεν πρόλαβαν να το φτιά-
σουν και να το χρησιμοποιήσουν.

Πώς δά κερδίζετε ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ

Χρειάζεται ένας ξεχωριστός τρόπος
για κάθε άντρα

Η άγάπη είναι μια μεγάλη τέχνη και ίσως η μόνη που
έπρεπε να έξοκν οι γυναίκες. Αλλά οι κανόνες της δεν
εφαρμόζονται γενικά σ' όλους τους άνδρες. Για τον κα-
θένα θα χρησιμοποιήσετε ξεχωριστά μέσα. Μ' άλλον τρόπο
θα κερδίσετε έναν άνθρωπο φιλόδοξο και έγωιστή να σας
άγαπησει και μ' άλλον έναν αίσθηματικό τύπο, που ζη-
τάει μόνο τη στοργή και την άφορμωσι.

Αλλά ως ξεχωριστούς μερικούς τύπους ανθρώπων και ως
προσπαθήσαμε να δούμε πώς θα φερθήτε με τον καθένα
απ' αυτούς.

Ο ΑΤΟΛΜΟΣ.— Σας λατρεύει ίσως κρυφά, αλλά είναι
τόσο άτολμος, που τρέμει από το φόδο του μήπως το κα-
ταλάσετε.

Είστε ο μόνος άνθρωπος, που μια γυναίκα έπιτρέπεται
να ενθαρρύνει, δίνοντας του να καταλάβει πώς δεν προ-
κειται ν' άποκρούσει τον έρωτά του.

Οι περισσότεροι από τους άνδρες που μένουν άγαμοί
μετά τα τριάντα πέντε είναι κατά βάθος άτολμοι. Για να
τους κερδίσετε να πάρουν μια άποφαση, είναι άναγκη ίσως
να τους τραβήξετε λίγο από το χέρι.

Ο ΦΙΛΟΔΟΣ.— Κερδίστε τον να πιστέψει πως η μόνη
σκέψις και η μόνη προοπτιδα σας στη ζωή θα ήνε να τον
ερωθήτε για να έπιτύχει το σκοπό του. Για να το κά-
ταράξετε, πρέπει να είσαστε έξυπνη, έπιτήδεια και άρ-
κετά τολμηρή. Όστόσο, δεν πρέπει να ξεχνήτε πως, αν
κερδίζετε τελικά αυτό τον άνθρωπο, θα έχετε πάντα μια
αίσιμη άντιπαλο μέσα στην καρδιά του. Κι' αυτή θα ήνε
η φιλοδοξία του. Το χειρότερο είναι ότι δεν μπορείτε παρά
να γίνετε και σεις ένα όργανο για την έξυπνότητα αυτής
της φιλοδοξίας.

Ο ΔΙΣΤΑΚΤΙΚΟΣ.— Είστε ο άνθρωπος που διατάζει
πάντα άνάμεσα σε δύο ή περισσότερες γυναίκες. Στο βά-
θος της ψυχής του, πιστεύει πως τις κρατάει όλες μέσα
στα χέρια του και ότι δεν χρειάζεται παρά να άποφασίσει
σε ποιόν από όλες θα προσφέρει την άγάπη του. Φροντί-
στε να του δώσετε από το μυαλό αυτή την ιδέα. Και
θα το κατορθώσετε, δίνοντας του να καταλάβει πώς δεν
κρεμόσαστε από τα χείλη του, όπως φαντάζεται και ότι
η έκλογη του σας άφηνει άδιάφορο. Ενε πιθανόν τότε να
τον συγκινήσετε. Γιατί οι διστακτικοί αγαπούν πάντα ε-
κείνες που τους άποφεύγουν.

Ο ΑΛΑΖΩΝ.— Άκούτε τον με προσοχή και μιλάτε του
όσο μπορείτε περισσότερο για τον εαυτό του. Είστε το
μια πράγμα που τον ενδιαφέρει. Είτε άγάπη ή τον
βελίξετε πως τον θαυμάζετε και, από τ' άλλα μέρες,
πως έχετε ύψηλες σκέψεις. Το τελευταίο θα κολλήσει
τη ματαιοδοξία του. Προσπαθήστε επίσης να τον κερδί-
τε να πιστέψει ότι περιβάλλεστε από θαυμαστές. Δείν
στην έξωτερική καθόλου. Αντίθετα, μάλιστα, θα ήνε πε-
ρήφανος γι' αυτό. Οι άνθρωποι αυτού του τύπου αλ-
κινούνται μόνον από ότι καλοκάνει τη φιλαρέσκια και
την αλαζονεία των. Σε όλα τα άλλα δεν άποφύγουν
σημάδια.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΟΡΚΙΣΘΗΚΕ ΠΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΝ-
ΤΡΕΥΤΗ ΠΟΤΕ.— Είστε άπαράτητοι να τον κερδίτε να
ισή σε σας μια γυναίκα που δεν ήνε όπως οι άλλες.
Προσπαθήστε κυρίως να ήνι τον βελίξετε τα έκαττάματα
που ήνε κοινά στις περισσότερες γυναίκες: φανερία,
περίεργεια, κούτσουμπολνι. Σε σας πρέπει να ήσ μια
έξυπνη συνήθεια και να πιστέψει πως ταίριαζε ά-
πόλυτα μαζί του.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΔΟΚΙΜΑΣΕΙ ΑΠΟΓΟΝΤΕΥ-
ΣΕΙΣ.— Ο άνθρωπος αυτός άποφύγει τις γυναίκες
γιατί μια απ' αυτές τον έκανε να υποφέρει. Και σ'
αυτον επίσης πρέπει να έμφανίζεσθε σαν μια έξυπνη
συντροφος, κάνοντας τον να ήλπιωνη προς στιγμήν ότι
άνηκετε στο επικίνδυνο φύλο. Θα σας μιλήσει πολλές
φορές για τις προεμένες άπογοιτήσεις του. Πρέπει
να τον καταλάβετε και να τον συμπαρέτε. Μια μέρα
όμως, θα καταλάβει κι' αυτός πως ήνε μάταιο να ή
κλεισμένος μέσα στις δυσάρεστες και θλιβερές άσχημ-
σεις του. Και θα σας άνοίξει την καρδιά του. Δεν θα
είνε δύσκολο τότε να έγκαταστήσετε μέσα σ' αυτή.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΚΥΝΗΓΕΙ ΕΝΑ ΙΔΑΝΙΚΟ.— Κα-
μετέ τον να πιστέψει πως έλπείτε και σεις τον κάμο
όπως αυτός. Πρέπει να σχηματίσει την πεποίθησι ότι
είσαστε πρόθυμη για όλες τις θυσίες. Ο άνθρωπος που
κυνάει ένα ιδανικό ήνε ο δυσκολότερος από όλους.
Θα πρέπει να κοιτάξετε πολύ για να τον κατακτήσετε.
Θα χρειασθ γι' αυτό μια μεγάλη ποσότητα άγάπης και
αυταπαρνήσεως. Μην ξεχνάτε, όμως, ότι από τη στιγμή
που θα τον κατακτήσετε θα σας ήνε πολύ εύκολο να
διατηρήσετε την άγάπη του.

ΜΙΡΕΙΓ ΜΠΡΟΣΕ

Χρυσάφι στην Πχταγωνία

Ένα νέο κυνήγι του χρυσού έχει αρχίσει, όχι
πιά στο Βορρά, αλλά στο Νότο: στην Παταγονία και
στη Γη του Πυρός. Καινούργιες «πόλεις» ξεφυτρώ-
νουν στις παγωμένες κι' αφιλόζυνες αυτές έρημιες.
Έχουν μάλιστα στρωθι ήδη πολυάριθμες αίσθη-
δρομικές γραμμές. Ο σφοδρότατος άνεμος, που φυ-
σάει διαρκώς στα μέρη αυτά, είναι πολύτιμος συ-
νεργάτης για τους χρυσόψαρες. Γιατί κάνει να ξε-
χειλιζή το νερό των ποταμών και των λιμνών, κι'
έπειτα, όταν άποσύρεται, ν' άφηνι μερικά χρυσό-
φόρα χαλίκια.

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΟΜΠ ΧΟΠ

Όμιλσι ή γυναίκα του

Δεν θα είχα ποτέ το θάρρος
να παντρευτώ τον Μπίμπ αν
ήξερα από πρίν πόσο δύσκολο
θα ήταν να τον συνήθισω στην
οικογενειακή ζωή. Και όμως
ούτό ήνε κάτι που ήνι εύκολο.

Περνάμε μια ζωή πολύ ά-
στική που ήνε γεμάτη από
γέλια, από σκυλιά από παι-
διά από ανθρώπους παντός εί-
δους από μελέτες και... μίας
συμβαίνει κάπου κάπου και
να ξεκουραζώμαστε

Όταν γνωρισθήκαμε, ο
Μπίμπ έπαιζε τη «Ρουμπέστα»
στο Μπουονγουαί κι' ήνι τρα-
γουδούσα στο «Βόνγκ-Κλάμπ».

Ένα βράδυ είχαμε προσκληθί
και οι δύο μετά την παραστα-
σι δεν θυμάμαι ακριβώς που.
Ήθε να με πάω συνοδευόμε-
νος από μια ώραία ξανθή. Η-
μουν κατάπληκτη και άπογοι-
τευμένη μαζί και δεν έξωμ πώς
κατάδεσθα να διατηρήσω την
ψυχραιμία μου και να φανώ εύ-
γενική άπέναντι της υποθετι-
κής άντιπαλού μου. Αλλά σε
λίγο ήθε ο σύζυγός της. Και
τότε κατάλαβα πόσον άδικαιο-
λόγητη ήταν η τσαφήνια μου. Ο
Μπίμπ γελάει άκόμα όταν θυ-
μάται αυτή τη μική σκηνή.

Ο Μπίμπ καταβάλλει μεγα-
λο κόπο για να υποφέρει να
διασκεδάσει το κοινό. Σε μένα
όμως συμβαίνει πολλές φορές
να νελώω μαζί του, χωρίς α-
τός να ήνι την πρόθεσι να με
κάμνι να γελώω. Όχι πως κά-
νει θέατρο στο σπίτι. Αλλά
παίρνει κάπου—κάπου ένα ύ-
φός άφάνταστα κωμικό.

Για πολλόν καιρό δεν ήνε
καμιά ιδέα τί έσήμαινε οικογε-
νειακή ζωή. Αλλά τώρα που έ-
νομε το σπίτι μας τα παιδιά
μας και μερικούς γείτονες δλό-
γους άνοίγει να συνήθισι σι-
γά—σιγά. Τρώει άρεκτα συ-
ννά στο σπίτι, όταν φυσικά, ή
έργασιά του δεν τον κρατάει έ-
ξω. Και το άσέει να παίρνι
το φανητό του στην κουζίνα.
Είνε άλλωστε πολύ δολικός.
Θα άπορούσα να του σερβίω
κάθε μέρα λίγο ψητό άρνι και
μια σαλάτα τυοί και μερικά
φρούτα, χωρίς να παραπονηθί
ποτέ. Έκείνο όμως που δεν
άπορεί να στερηθί ήνε το γά-
λα. Του χρειάζονται δεν έξω
κι' ήνι πόσες λίτρες γάλα την
ήμέρα.

Έχομε δυο υιοθετημένα παι-

διά, τη Λίντα 4½ έτών και τον
Τονν, που ήνε μικρότερος της
κατά ένα χρόνο. Με άκούνε πε-
ρισσότερο, αλλά έκείνος που
άγοποιν πιά πολύ, ήνε ο
Μπίμπ. Μία φορά που είχα
ανάγκασθ να πάω στο Σάν
Φραγκίσκο, έλαβα ένα τηλεφώ-
νημα μέσα στη νύχτα. Στο άλ-
λο άκρον του σύματος ήταν ο
Μπίμπ.

—Συνώρεσε με Ντολφός.
μου ήπε αλλά πώς τα κατα-
φέρνεις να πείσεις αυτά τα πα-
λοπαιδιά να πάνε στα κρεβ-
βάτια τους;

Κατάλαβα άμέσως την τσα-
νικότητα της θέσεως του συζύ-
γου μου.

—Πώς τα καταφέρνω; ά-
πάντησα. Τά, βάλω άπλουστα-
τα στα κρεβάτια τους.

—Το έκαμα κι' ήνι πολ-
λές φορές ως τώρα, μου ήπε ο
Μπίμπ. Αλλά κάθε φορά τι-
νάζονται έπάνω κάθονται στο
πάτωμα και με κοιροίτευουν!

Η αλήθεια ήνε πως δεν ή-
νουν κανένα σέβασμό για τον
Μπίμπ. Τον θεωρούσαν σαν φίλο
τους σαν ένα θαυμασίο φύλο.
Του ποίει μαζί τους τους ά-
φηνείται φανταστικές ιστορίες
και δεν τους άνοίγει τίποτε
ποτέ.

Τελευταία συνήθισα τον
Μπίμπ να τους διαβάει. Χρει-
άσθηκε να καταφύγω γι' αυτό
σ' ένα μικρό τέχνησμα. Έξω-
ρας την άγάπη του για τα σκυ-
λιά του έβαλα μια μέρα στα
νέοια ένα βιβλίο με ιστορίες
σκυλίων. Ο Μπίμπ άνοιξε να
διαβάει δυνατά και τα παιδιά
ήσαν έστρελλωμένα άκούοντας
αυτές τις ιστορίες. Από τότε
άνοράει μόνος του βιβλία ει-
δικά για τα παιδιά.

Ο Μπίμπ δεν ήνε ούτε άδι-
κος ούτε τυραννικός. Άποφύ-
γει τις υπερβολές, ήνι άκ-
ούρατος και ένορε ν' ήνι ά-
φιση άνοησιοποιήτο ούτε λε-
πτό. Του άσέει το γκόλο και
πιστεύει ότι σ' αυτό όφείλει
την έξάιστη ύνεια του και ότι
μια ποσότητα γκόλο ήνε ένα
θαυμασίο φάρμακο για όλες
τις άσώστες.

Μ' όλο που δεν ήνε ο τύπος
του υποδειγματικού οικογενει-
άου, μου τηλεφώνει κάθε άπό-
γεμα για να μου ήπηση νέα
για το σπίτι.

Άλλοτε, διαβάει τα χειρό-
γραφα των οδών του Μπίμπ
και του έκανα τις παρατηρή-
σεις μου. Αλλά από καιρό, ά-
φισα αυτή τη συνήθεια γιατί
κατάλαβα πως το πράγμα ήταν
όλοτελα περιττό. Όταν υπάι-
νη στη σκηνή ο Μπίμπ γίνε-
ται άλλος άνθρωπος και πολ-
λές φορές αυτοσυνείδει άκο-
λουθώντας τις έμπνευσεις του
της στιγμής. Οι αυτοσυνείδι-
σμοί του αυτοί ήνε πάντοτε
πολύ έπιτυχημένοι.

Δεν έξωμ τί έδωκα στον
Μπίμπ. Αλλά έξωμ πως ού-
τός με έσθε να ήνι υπου-
νητική έπικηκή και—γιατί να
ήνι το όμολογώω—προσση-
ον και γελαστή.

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΧΟΠ

Η θερμοκρασία των άστρων

Οι άστρονόμοι συμπεραίνουν
την πιθανή θερμοκρασία ενός
άστρου από το χρώμα του. Οι
μεγαλειτερες θερμοκρασίες έ-
πικρατούν στα άστρα που έ-
χουν λευκό ή κυανόν χρώμα.
Η θερμοκρασία των άστρων
που έχουν κόκκινο χρώμα ήνε
πολύ κατώτερη.

Τό αν μια ιστορία έρωτική,
που μόλις αρχίζει άνάμεσα σε
δυο ανθρώπους, θα τραβήη
το όροιο της κανονικά ή θα
τελειώση στον πρόλογο της,
είνε ένα ζήτημα που δεν έ-
ξαρτάται πάντοτε από τους έ-
ξωτερικούς λόγους. Πολύ συχνά
έξαρτάται από κάτι άσημαντες
και άστείες λεπτομέρειες, που
είτε τις καταλαβαίνει κανείς,
είτε και δεν τις καταλαβαίνει.
—Ναι. Κι' ήνι το θέλω.
—Πότε;
—Μεθαύριο το πρωί. Να με
περιμένεις στα στάσι των α-
τοκινίων της τάδε γραμμής.
—Γιατί πρωί και όχι βράδυ;
—Βράδυ δεν άπορεί. Έπει-
τα τί βράδυ τι πρωί; Το ίδιο
είνε...

—Εστω. Συμφωνοί
Και ήταν Ιούλιος. Ένας Ι-
ούλιος φλογερός, όπως όλοι οι
Ιούλιοι. Από πολυ πρωί άδει-
χνε πως ή μέρα θα ήταν ζε-
στή, σαν να της είχαν βάλει
φωτιά. Ο ήλιος έκανε την ά-
σφαλο μαλακή σαν ζυμάρι τις
πλάκες των πεζοδρομίων και
βγάζουν άόρατες φλόγες, και
τους ανθρώπους να αίσθων-
ται βαρείς και κούρασι χωρίς να
χουν κάνει τίποτα. Έκείνος
περιμενε, μαζεύοντας κάθε τό-
σο στο μυαλή του τον ιδρώ-
τα που έτρεχε από το πρόσω-
πό του. Και μ' όλο που ήταν
«άμπαλοισμένος», γι' αυτή
την ιστορία που άρχισε, έν-
νοιωθε άσυνείδητο σαν να βα-
ρύονταν. Κατά τις έντεκα φά-
νηκε κι' έκείνη μ' ένα δευα-
τάκι στο χέρι. Θα πήγινε στην
έρεχθ σ' ένα συγγενικό της
σπίτι, όπου περνούσε μερικές
μέρες κάθε τόσο. Είχαν όμως
μια—δυο ώρες στη διάθεσι τους
να κατέδουν πιά κάτω και να
κάνουν τον πότο τους περι-
πάτο. Τον πρώτο, που θ' άπο-
φάριζε και για τους κατοπι-
νούς.

—Καλημέρα!
—Καλημέρα!
Δυο κουρασμένα χαμόγελα.
—Τι ζέστη!
—Φοβερή!
Στάθηκαν υπομονετικά στην
σούρα και ήπχαν στο δεύτερο
λεωφορείο, για να καθήσουν.
Μέσα στην οταμωσία των κα-
θισμένων και των όρθιων ή
«άμπαλοισι» ήταν άποπνικτι-
κή. Κι' ήνι το λεωφορείο γλυ-

Ο φακίρης προμηνύεται μπενζίνα!

στρώσε στην πυρωμένη δ-
σφαλτο, κάτι, τουλάχιστον
κι' εκείνος απαντούσε με μ-
νοουλάδα. Κάτι έλεγε κι' έ-
κείνος κι' εκείνη απαντούσε
λακωνικάτα.

Το λεωφορείο έφτασε στο
δρόμο έξω από το σπίτι.
— Κατά που θα πάμε; ρώτη-
σε εκείνη.

— Έσύ ξέρεις καλύτερα, που
έρχεται συχνά.
— Δεν ξέρω.

— Τότε πάμε από δω και κά-
που θα βρούμε να καθήσουμε.

Και πήραν, λοιπόν, το δρο-
μιο προς τα πάνω, ανάμεσα
στα έξω από τα σπίτια, με τα κλει-
στά παραθύρια. Μεσημέρι σχε-
δόν, ο ήλιος είχε φτάσει στο
σημείο εκείνο της πορείας του,
απ' όπου μπορεί και κείτε-
ται καλύτερα τους ανθρώπους. Ανε-
βαιναν κι' οι δυο τον ανήφορο,
κουρασμένοι, χωρίς να μιλούν.
Έφταναν να βρουν κάποιο
μέρος όπου έα μπορούσαν να
καθήσουν, αν όχι για να μιλή-
σουν, τουλάχιστον για να ξε-
κουραστούν. Μία παρά από
πεντέξη δέντρα, λίγο πιο μα-
κριά από το δρόμο, με μία ύ-
ποψια σκιάς. Αλλά τέτοιο ά-
γαθό δεν υπήρχε στη διάθεσι
τους. Όλα τα δέντρα ήταν
μυρωμένα μέσα στις αυλές
των σπιτιών. Και όλο περπα-
τούσαν, οι δυο άνθρωποι με τις
ευνενκτικές προθέσεις, και όλο
αφηναν τον ένα δρόμο κι' έ-
παιρναν τον άλλο.

— Ούτε από δω έχει! Έλεγε
εκείνη, απελπισμένη, σε κάθε
άποτυχία.

— Πάμε από κει!
Και πήγαιναν από κει.

— Ούτε από δω υπάρχει!
— Πάμε από το άλλο μέρος!

Αλλά και από το άλλο μέ-
ρος το ίδιο. Ήταν μία πρώτο-
τυπη έξοχή, γεμάτη σωματο-
πλέγματα.

Και η ζέση τους τυραννού-
σε. Ίδρουναν και οι δυο και ά-
κομαχούσαν και όλο σκουπιζαν
τον ιδρώτα τους και που κέφι
για να πουν εκείνα που γέμι-
ζαν πως είχαν να πουν. Όλη
τους η σκέψη και όλα τους η
προσπάθεια ήταν για να βρουν
τόπο λιγάκι χλοοτό. Κι' έτσι
που είχαν πάρει τον ανήφορο,
δεν υπήρχε ούτε ένα έξω από
κέντρο, να καθήσουν.

Σε μία στιγμή εκείνη είπε:

— Κουράστηκα πιά...

— Ας καθήσουμε ο' αυτή την
πόρτα να ξεκουραστούμε.

Κάθισαν, χωρίς κέφι να μι-
λήσουν. Ύστερα ξανασηκώθη-
καν.

— Δεν πάμε και προς τα κει;
είπε εκείνος.

— Όχι, γιατί περνάει κι' η
ώρα. Και μάλιστα φοβάμαι ότι
χάσαμε τον κεντρικό δρόμο
και δεν θα ξέρουμε να γυρί-
σουμε.

— Μην ανησυχής γι' αυτό.
Βασίλειο σε μένα.

— Όρα, από που πέφτει,
λοιπόν, ο μεγάλος δρόμος;
— Έφαζε να τον βρει. Όπως
είχαν χαθεί μέσα σε στενά δρο-
μιά, δεν μπορούσε να κατα-
τοπίσει ακριβώς.

— Να βρούμε κανένα διαβά-
τι να ρωτήσουμε!... είπε εκεί-
νη ανήσυχη.

— Μην κάνεις έτσι. Για την
ώρα πρέπει να βρούμε εκείνο
που ζητάμε.

— Όχι, όχι! Δεν έχω όρε-
ξη να καθώ και να περπατάω
ύστερα δυο ώρες, είπε λίγο ά-
ναγκασμένη.

Φάνηκε ένας διαβάτης να
περνά. Εκείνη τον ρώτησε:

— Ο κεντρικός δρόμος πρό
τά που πέφτει από προκάλω;
— Προς τα εκεί! Έχετε
πολλά, απόστασι ακόμα!

Κι' έδειξε ένα σημείο.

— Πάμε γιατί άρνησαι! είπε
εκείνη.

Κι' εκείνος ακολούθησε, για-
τί είχε το ίδιο βαρεθμό κου-
ραστή, απουδία. Να γυρίσουν
πίσω, ήταν μία λύσι. Και ίσως
ή καλύτερη. Ο ήλιος τώρα έ-
καινε περισσότερο, τα τζιτζι-
κία πήραν το τσαντούσι τους

δυο νέστες πιο ψηλά και οι δυο
άνθρωποι με τις ευνενκτικές προ-
θέσεις άρχισαν τη νέα τους
πορεία για τον κεντρικό δρό-
μο, που δεν τον εύρισκαν. Κι'
όποτε περνούσε κανένας δια-
βάτης, εκείνη ρωτούσε:

— Κατά που πέφτει ο κεν-
τρικός δρόμος;

— Όχι από κει που πάτε. Να
τραβήξετε αριστερά.

Περπατούσαν κι' οι δυο σαν
άνθρωποι καταδικασμένοι να
σέρνονται μέσα στο φερόντο έ-
κείνο λιποθύρι. Κανείς τους δεν
είχε κέφι να μιλήσει. Όλα έ-
κείνα που είχαν σχεδιάσει για
πουν, είχαν λυώσει μέσα στο
καμίνι του μεσημεριού.

— Διψώ! είπε εκείνη ξαφνι-
κά.

— Να χτυπήσουμε μία πόρτα
να μας δώσουν νερό!

— Όχι. Καλύτερα να τραβή-
ξουμε και θα βρούμε κανένα
καφενεδάκι.

Έπί τέλους να ο κεντρικός
δρόμος! Τα πρόσωπά τους πή-
ραν την έκφρασι της ανακού-
φισις. Και να ένα μαγαζάκι ά-
νάμεσα σε καφενείο και ταβέρ-
να. Μπήκαν μέσα. Ρίχτηκαν σε
δυο καρέκλες κι' ένα βαθύ ά-
ναστεναγμό και παράγγειλαν
δυο λευκούμια και τέσσερα νε-
ρα. Τώρα θα μπορούσαν να μι-
λήσουν. Αλλά τί να πουν;

Οι ιδέες είχαν λιγοθυμήσει μέ-
σα στο μυαλό τους. Κι' έπειτα
στο διπλανό τραπέζι ο ταβερ-
νιάρης και η γυναίκα του κα-
θάριζαν πατάτες και είχαν τ'
αυτιά τους σπληνμένα για ν'
ακούσουν. Είπαν, λοιπόν, κάτι
απάνω και περίττες κου-
θέντες, που έδιναν κι' αυ-
τές με το τοιγάκι.

— Ένα βά-
ρος τους πλάκωνε τα στήθεα
και το κεφάλι. Η ζέση... Η
ζέση που τους είχε διαλύσει
και τους δυο, και τους έφε-
ρε έρεσι για ύπνο.

— Εκείνη κύτταζε το ρολόι
της.

— Μιάμιση, είπε. Πρέπει να
πηγαίνουμε.

Σηκώθηκαν. Λίγος δρόμος έ-
μενε ακόμα ως το σημείο που
θα χώριζαν. Τον έκαναν αμύ-
λητοι, με το κεφάλι σκυφτό.

— Λοιπόν; Πότε θα ξαναί-
δωθούμε;

— Θα τηλεφωνήσουμε.

Κι' έφυγαν, ο ένας από δω,
ο άλλος από κει.

★

Λίγες μέρες πέρασαν, χωρίς
τηλεφώνημα. Είχαν απογοητευ-
θεί κι' οι δυο, αυτό ήταν φανε-
ρό. Και ξαφνικά ένα βράδυ
εκείνη στο τηλέφωνο:

— Τι γίνεται;
— Δεν περίμενα να μου τη-
λεφωνήσεις.

— Να σου πω, έτσι είχα απο-
φασίσει. Έχω την εντύπωσι
πως απογοητευθήκαμε αμοι-
βαία.

— Σε μένα δεν ομιθείνει αύ-
τό.

— Δηλαδή, ούτε και σε μένα
ακριβώς. Αλλά ήμαστε τόσο
κρύοι εκείνοι το μεσημέρι!

— Να ήμαστε κρύοι. Αλλά
φταίει η... ζέση! Θέλεις να
ξαναϊδωθούμε;

— Ναί. Κανένα μεσημέρι πά-
λι.

— Για το θεό, όχι μεσημέρι!
Μόνο βράδυ!

— Βράδυ δεν μπορώ συτυ-
χώς. Αλλά τι βράδυ, τι με-
σημέρι; Το ίδιο είναι.

— Άμ, δεν είναι το ίδιο!...

— Αν θέλεις, λοιπόν, κανόνισέ
για βράδυ. Αλλιώς... μην κα-
νονίζεις τίποτα!

— Καλά θα προσπαθήσω!...

— Όχι δεν είναι το ίδιο. Για-
τί, αν δεν ήταν μεσημέρι, αλλά
βράδυ, αν δεν έκανε τέτοια
βαρεία ζέση, αλλά φυσούσε
ένα ανάλαφρο αεράκι αν στον
ουρανό δεν ήταν οι φαλαγγι-
σμοί δίοκος του ήλιου, αλλά ο
αόριστος φεγγαράκι και τ'
ατέρια που τρεμοσούζουν, τότε
το πράγμα θαρχόταν έτσι ό-
πως έπρεπε να'ναι. Και παρα-
κάτω αυτή η ιστορία να γίνει
μυθισμός σε κείνους που δίνουν
το πρώτο τους ραντεβού...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.145

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Χρησιμοποιείται για την
μεταφορά νερού. — Οίλοι, σαν
κι' αυτόν είχε σπάνιο στην έ-
ποχή μας. — Η έξουσία ανή-
κει στο πιο ισχυρό.

2) Νότα μουσικής. — Τα...
Μόρα διευκολύνουν την επικοι-
νώνια.

3) Έγγραφο περιήμους μύ-
θους. — Όχι (ξεν.). — Μικρή
ους ναούς (θελ.).

4) Μέρος του λόγου. — Η
Έλλάς βρίσκεται στην ευκρα-
το...

5) Μουσικό όργανο. — Η έλ-
ληνική γραμματική έχει τρία
ένω ή γαλλική μόνον δύο. —
Το αίσθημα μιας των αισθή-
σεων.

6) Έξαιρετικά ευπρόσδεκτη
από τους μαθητές και τους ύ-
παλλήλους. — Ο καθένας.

7) Μ' αυτό χιονοδρομούμε.
— Η κυριότερη άρτηρία του σώ-
ματός μας. — Βρίσκονται στην
κουζίνα.

8) Δηλώνει συγκατάβασις.
— Φωνήεν. — Θέα. — Δεν βρίσκεται
στη θέση του (ουδ.).

9) Χρονικό διάστημα. — Η
ακαμή της ηλικίας. — Δεν μπή-
καν στη φωτιά (ουδ.). — Ομιλεί
28 Οκτωβρίου 1940.

10) Μέρος του σώματος. —
Χρονικό επίρρημα. — Ακάθαρ-
τα. — Άναφ. αντωνυμία (θελ.).

11) Δεν μπορεί να καυχώ
για το ανάστημά του. — Απα-
ραίτητο συμπλήρωμα της καθη-
μερινής μας τροφής. — Έρω-
τηματική αντωνυμία.

12) Συμπλεκτικός σύνδε-
σμος. — Έλληνική οπλή.

13) Κρανίον. — Ομηρικός ή-
ρωας. — Κυνήνη.

14) Δρόμος. — Το όνομα της
μπέρας της Παναγίας.

15) Επιδιώκει την μοναξιά.
— Έδαφικές ανωμαλίες. — Τον
προκαλεί κάτι το άστειο.

16) Το υπάρχουν. — Έπετεύ-
χη ή διάσπασις του

17) Παιγνιόχαρτο. — Όσοι
του χεριού. — Χωρίς αυτόν δεν
θα υπήρχε ζωή επί της Γης.

ΜΙΧ. ΧΑΤΖΕΛΙΑΣ

Η λύσις του 144
στη σελ. 56

1) Έλληνική λουτρόπολις. —
Χοντρό σκονί των πλοίων. — Έλ-
ληνικός λιμνής.

2) Βουνό της Άττικής. — Βυ-
ζαντινή νότα.

3) Αποτελούνται συνήθως ά-
πό νομισμάτων μικρής αξίας. —
Μας δίνει γάλα (καθαρ.). —
Βρίσκοντο στους αρχαι-
ους ναούς (θελ.).

4) Μέρος του λόγου. — Η
Έλλάς βρίσκεται στην ευκρα-
το...

5) Μουσικό όργανο. — Η έλ-
ληνική γραμματική έχει τρία
ένω ή γαλλική μόνον δύο. —
Το αίσθημα μιας των αισθή-
σεων.

6) Έξαιρετικά ευπρόσδεκτη
από τους μαθητές και τους ύ-
παλλήλους. — Ο καθένας.

7) Μ' αυτό χιονοδρομούμε.
— Η κυριότερη άρτηρία του σώ-
ματός μας. — Βρίσκονται στην
κουζίνα.

8) Δηλώνει συγκατάβασις.
— Φωνήεν. — Θέα. — Δεν βρίσκεται
στη θέση του (ουδ.).

9) Χρονικό διάστημα. — Η
ακαμή της ηλικίας. — Δεν μπή-
καν στη φωτιά (ουδ.). — Ομιλεί
28 Οκτωβρίου 1940.

10) Μέρος του σώματος. —
Χρονικό επίρρημα. — Ακάθαρ-
τα. — Άναφ. αντωνυμία (θελ.).

11) Δεν μπορεί να καυχώ
για το ανάστημά του. — Απα-
ραίτητο συμπλήρωμα της καθη-
μερινής μας τροφής. — Έρω-
τηματική αντωνυμία.

12) Συμπλεκτικός σύνδε-
σμος. — Έλληνική οπλή.

13) Κρανίον. — Ομηρικός ή-
ρωας. — Κυνήνη.

14) Δρόμος. — Το όνομα της
μπέρας της Παναγίας.

15) Επιδιώκει την μοναξιά.
— Έδαφικές ανωμαλίες. — Τον
προκαλεί κάτι το άστειο.

16) Το υπάρχουν. — Έπετεύ-
χη ή διάσπασις του

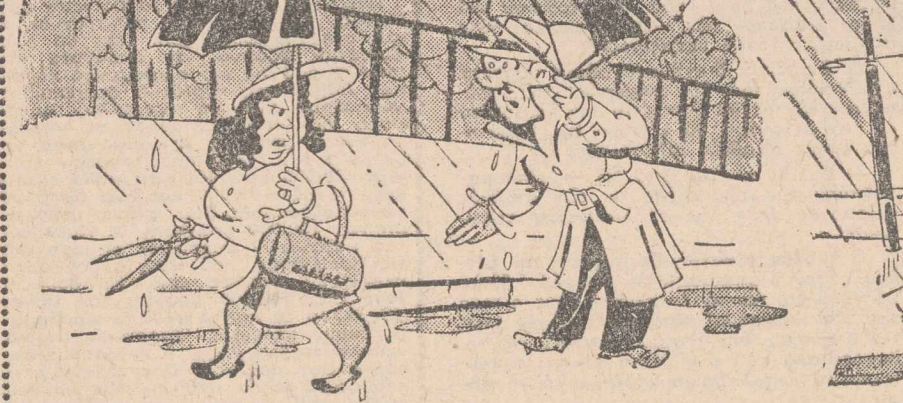
17) Παιγνιόχαρτο. — Όσοι
του χεριού. — Χωρίς αυτόν δεν
θα υπήρχε ζωή επί της Γης.

ΜΙΧ. ΧΑΤΖΕΛΙΑΣ

Η λύσις του 144
στη σελ. 56

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ...

ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Εκείνη: "Όλα μεταξύ μας έχουν τελειώσει!

...Χωρίς λόγια!

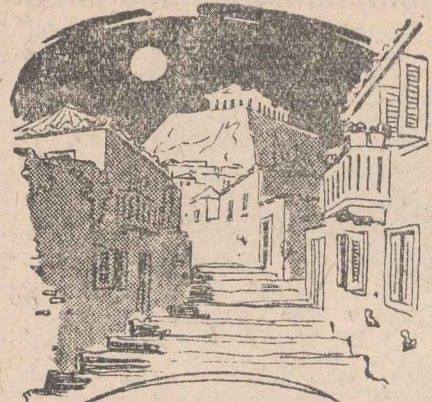
— Συγγνώμην, μπορώ να κάνω ένα τηλε-
φωνημάκι.

Οι μηκερήδες: Είδες, Μανωλάκη μου,
πού σούλεγα πως θα βρέξη απόψε;

— Είναι τελευταίου τύπου αμε-
ρικανικές ομπρέλλες για έρω-
τευμένους... μέ νούλον!

Ένας ιππότης άστυφύλας της τροχιάς

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
της παλαιάς Αθήνας

Ο ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ στο καφενεδάκι της Δεξαμενής

Για να ξεχάσουμε, αγαπητοί φίλοι λιγάκι τα μεταπολεμικά Βάσανα που όλο τελειώνουν και τελειωμό δεν έχουν, έλατε, αν θέλετε, μαζί μου, για μερικά λεπτά της ώρας, στην αδέξια εποχή του παλπού καλού καιρού και ιδίως στην εποχή που η πνευματική ανησυχία της Έλληνικής πρωτεύουσας είχε να επιδείξει προσωπικότητες των γραμμάτων και της τέχνης, πιο ρωμαλέες με πραγματική αξία, μεγάλο περιεχόμενο και αξιοσημείωτη παραγωγή που έμεινε υπνηλώς για τις κατοπινές γενεές.

Θα σας διηγηθώ, λοιπόν, τώρα, μια αλησμόνητη σκηνή στο περίφημο καφενεδάκι της Δεξαμενής που έτιμήθη για πολλόν καιρό με την παρέα των εκλεκτών πνευματικών ανθρώπων που άφησαν εποχή στα προπολεμικά χρόνια.

Πρόκειται περί του ιστορικού δειλινού που πάρθηκε η μοναδική φωτογραφία του μεγάλου Έλληνα διηγηματογράφου Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη την ώρα που έπινε τον «ερατεινό» του, αμέριμνος, με την αχώριστη παρέα του.

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Τό αβρο, τότε, του Παπαδιαμάντη μεσουρανούσε. Φωτογραφία του, όμως, που έλπειτο για την δημοσίευσή των διηγημάτων του, δεν υπήρχε γιατί ο Σκιαθίτης συγγραφέας απέφυγε επίμονα, να φωτογραφηθεί.

Οι εκδότες των έργων του διαρκώς του παρενοχλούσαν, γι' αυτό, Μία δε ανβολογία Έλληνα διηγημάτων που εξέδωθε απ' το παλιό Βιβλιοπωλείο της Έστιας, παρουσίασε την σελίδα του Παπαδιαμάντη λευκή με την σημείωσι ότι δεν βρέθηκε φωτογραφία του!

Οι φίλοι, λοιπόν, και οι θαυμαστές του δημοφιλεστάτου συγγραφέως συζητούσαν συχνά την έλλειψη της φωτογραφίας του, έως ότου βρέθηκε ο «τολιμυρός» που θ' αμελούσαν να την σκαρώσει, υιοθετώντας ο Παπαδιαμάντης, σε τέτοιον είδος απόπειρες, πάντα ηνίοχο και έλεγε:

— Ού, ποιήσης σεαυτώ είδωλον, ούδέ παγνός δυοίωσι — εν αρχή!.

Αλλά το κατόρθωμα κέρδισε ο Παύλος Νιρβάνας (Πέτρος Αποστολίδης) που επέμεινε και κατάφερε να πάρει την φωτογραφία του μεγάλου Έλληνα διηγηματογράφου που υπορούσε και να πεθάνει χωρίς ν' αφήσει την εικόνα του σ' εκείνους που θα έθωναν, αργότερα, θαυμαστές του πέποιοντος έργου του.

Την εποχή εκείνη (1906) ο Νιρβάνας

είχεν αποκτήσει, ως έρασιτέγνης φωτογράφος, μια μικρή φωτογραφική μηχανή, με την οποία αποφάσισε να εκστρατεύσει στο καφενεδάκι της Δεξαμενής, αφού προηγουμένως κατέστρωσε, με όλες τις λεπτομέρειες, το σχέδιό της, ... επιχειρήσεως.

Ωπλισμένος λοιπόν, με το κοντάκι του ο Νιρβάνας, έφτασε εκεί πάνω όπου ο Παπαδιαμάντης καθώς συνήθιζε καθότανε τακτικά και συνομιλούσε με δυο τρεις ανθρώπους του λαού, έως ότου έθωναν και άλλοι άνθρωποι των γραμμάτων και τότε ή παρέα γινότανε μεγαλύτερη.

Ο Σκιαθίτης διηγηματογράφος σύστησε στο Νιρβάνα τους δυο ανθρώπους του λαού προσπαθώντας να ελαττώσει τον έαυτό του και να μεταθέσει το κέντρον της βαρύτητας στους αγαθούς φίλους του!

— Του λόγου του από δω — είπε παρουσιάζοντας τον πρώτο — είναι σωτικός φιλόσοφος. Μας λέει πολλά ωραία πράγματα!

Ο Νιρβάνας κατάλαβε άμέσως την επιθυμία του Παπαδιαμάντη που δεν ήθελε με τη δόξα του να επισκιάσει τους φίλους του. Και κάθισε κι' αυτός μαζί με τον σωτικό φιλόσοφο, ένα γραλέο συνταξιούχο τελωνοφύλακα που είχε δειντή τον τίτλο του, χωρίς να καταλαβαίνει καλά-καλά τη σημασία του.

Αλλά σε λίγο, το μάτι του Παπαδιαμάντη έπεσε στη φωτογραφική μηχανή του Νιρβάνα. Και με κάποια ανησυχία, σαν να μάντευε το σκοπό του φίλου του, τον ρώτησε:

— Τι είν' αυτό το κουτί που έχεις μαζί σου;

Ο Νιρβάνας — που ήταν, ως γνωστόν και γιατρός του Ναυτικού — του απάντησε μ' ένα άθωο ψέμα:

— Είναι θεομικαντήρας... Ένα Ιατρικό έργολεϊο!

Ο Παπαδιαμάντης τότε γαυμονέλασε.

— Μή με γελάς! του είπε, Ξέρω τί είν' αυτό. Είναι αυτό που λένε κοντάκι!

Τότε ο Νιρβάνας είπε την αλήθεια:

— Κι' ήθελα να σε φωτογραφίσω 'Αλέξανδρε. Τί κακό βλέπεις σ' αυτό;

Ο Παπαδιαμάντης επανέλαβε το δεύτερο οπτό του Δεκαλόγου με τόνο επίσημο και αυστηρό:

— Ού ποιήσης σεαυτώ είδωλον κλπ.

Αλλά ο Νιρβάνας επέμεινε. Και του θύμισε ότι και οι αδελφές του αν' ο μ' η γένοιτο πεθάνει, δεν θάγουν ούτ' αυτές, μια φωτογραφία του, για να θυμούνται τον άδελφό τους!

Στο σημείο αυτό ο Παπαδιαμάντης λύνισε και με συγκίνησι είπε:

— Ας είνε! 'Η φιλία νίκησε το ζουμπλακί!

Μόλις πήρε την απόφασή του ο μεγάλος διηγηματογράφος, βιαζότανε να τελειώσει μια ώρα αργότερα.

— Έλα... είπε. Να τελειώσουμε. Πού θέλεις να πάμε;

Ακολουθώντας, έτσι, τον Νιρβάνα σε μια έξωτερική γωνία του καφενείου που φωτιζότανε καλύτερα — ο ήλιος είχε αρχίσει να βασιλεύει — και κάθισε σε μια καρέκλα.

Στο μεταξύ όμως, δυο-τρείς άνθρωποι κι' ένα παιδάκι μαζεύτηκαν γύρω και κύταλαν. Στενοχωρημένος ο Παπαδιαμάντης, τότε, γύρισε και είπε στον Νιρβάνα, γαλλικά, ενώ δεν είχε μεταχειριστή ποτέ του ξένη λέξη στην διαισί του:

— Nous exitons la curiosité du public!

Δηλαδή:

— Προκαλούμε την περιέργεια του κοινού!

Έτσι, πάρθηκε η μοναδική φωτογραφία του Παπαδιαμάντη στο περίφημο καφενεδάκι της Δεξαμενής και δημοσιεύθηκε, έπειτα, προς μεγάλην έκπληξιν των φίλων του και των θαυμαστών του, που ήξεραν ότι δεν ήθελε ποτέ να φωτογραφηθεί.

Δ. ΓΑΤ.—

Βραδυνές τουαλέττες ΜΕ ΕΝΟΙΚΙΟ

Όταν τα οικονομικά των Παρισινών κυριών δεν είναι καδούλου άνθηρα

Περίεργα πράγματα συμβαίνουν στη Γαλλία, όχι μόνο στην πολιτική αλλά και στην κοσμική ζωή. Πώς θα σάς φαινόταν, έξαφνα, αν άκούγατε ότι πολλές από τις πιο φημισμένες κοσμικές Παρισιάνες κυρίες ή δεσποινίδες νοικιάζουν αντί να αγοράζουν φορέματα για να εμφανισθούν σε γυναικείες και δεξιώσεις; Κι' όμως αυτό γίνεται πλέον. Ένα απλό φόρεμα στοιχίζει 30.000 φράγκα, κάτι καλό σχετικώς, στοιχίζει 60.000 και ένα βραδυνό με τα αξεσουάρ του, φτάνει στην τιμή των 100.000 φράγγων. Οι τιμές αυτές κατατούν απρόσιτες σήμερα για τις Παρισιάνες, που κατά μέσον όρον κερδίζουν συνήθως από τη δουλειά τους μόνο 10.000 φράγκα τον μήνα. Έξ' άλλου τα παλιά μεγάλα εισοδήματα έχουν εξαλείψει. Υπάρχουν φυσικά νεόπλουτες, γυναικείες ή θυγατέρες ευπόρων μαργαρίτης ή διαμνηκτών κονσέρβας με ψάρια που μπορούν να πληρώσουν και μεγαλύτερες ακόμη τιμές για τα βραδυνά τους φορέματα. Δεν τα φορούν όμως αν δεν τα δουν πρώτα λανσαρισμένα από αριστοκράτισσες, που προσπεθούν σε όλα να τις μιμηθούν. 'Η νεοπλουτική αυτή τάξη αψηχόνησε τις μεγάλες μοδίστρες και τις φτωχές κοσμικές γυναίκες, σε μια αμοιβαία καταστροφή και συμφωνία για να αντιμετωπίσουν οι πρώτες την κρίση του επαγγέλματός τους και οι δεύτερες την ανάγκη της αξιοπρεπούς εμφάνισης στις κοσμικές συγκεντρώσεις.

Γι' αυτό, από κοινού... συμφέροντος κινούμενες και οι δυο «αναπεφάνισαν και συνμολόγησαν» το νοίκισμα των βραδυνών φορεμάτων. Το νοίκισμα αυτό παρουσιάζεται με τρεις διαφορετικές μορφές. 'Η πρώτη είναι του μαγκενέ. Όταν μια κυρία έχη ανάγκη από ένα βραδυνό φόρεμα, πληθαίνει ν' ένα μεγάλο οίκο μόδας, διαλέγει το φόρεμα που θέλει και πηγαίνει μ' αυτό στη δεξιώσι που είχε καλεσμένη και την άλλη μέρα το επιστρέφει, χωρίς κανείς να ζημιωθεί ή υαλλον με διπλό κέρδος: Ο Οίκος της Μόδας έχει λανσάρει έτσι ένα μοντέλλο και η κυρία έχει κάνει την επίδειξή της, φυσικά, κανένας δεν μαθαίνει ότι το φόρεμα δεν ήταν δικό της.

Η δεύτερη μορφή νοικιάσεως είναι και προσδοφόρος. Με πολύ λινα λεπτά, μ' ένα ποσό δηλαδή που θ' άρκουσε για ένα νοίκισμα μερικές πολύ γνωστές κυρίες καθορμούν ν' αποκτήσουν φορέματα μόνο και μόνο για να τα λανσάρουν. Λένε π. χ. ότι ο Οίκος Πιέρ Μπαλμάν κάνει στην Όδετ Τονιέ και στην Σιμόνη Σιμόν, μια έκπτωση 80% για να φορέσουν μοντέλλα του. Αυτό όμως είναι εξαιρεσία.

Η τρίτη και συνθεστέρα μορφή είναι το πραγματικό νοίκισμα βραδυνών φορεμάτων. Κυρίες που δεν είναι ούτε κατάλληλες για μαγκενέ ούτε διασπασάν την Σιμόνη Σιμόν, πάνε σαν απλές πελάτισσες π.χ. στον Οίκο του Κριστιαν Ντιόρ, πληρώνουν κάποιο μικρό σχετικά ενοίκιο και φορούν το φόρεμα που θέλουν, φυσικά κι' απ' αυτό το νοίκισμα ο Οίκος δέ ζημιώνεται. Γιατί όπως και στις δυο προηγούμενες, οι νεόπλουτες που βλέπουν τα νοικιασμένα μοντέλλα σ' ένα σουαρέ ντε γκαλά σπένδουν την άλλη μέρα να κάνουν ούρα στα σαλόνια της... ανώτερης ραπτικής τέχνης.

Τον γλύτωσε η Κυριακή

Στην αμερικανική πολιτεία Άλαμπάμα, θεωρείται άκυρη κάθε έμπορική πράσις που γίνεται την Κυριακή. Χάρις σ' αυτή τη διάταξη γλύτωσε τη φυλακή κάποιος Ράφ Γκούς. Τον κατηγορούσαν πράγματι ότι είχε εκδώσει ένα τσέκ χωρίς αντίκρισμα. Αλλά το είχε υπογράψει μια Κυριακή. Το δικαστήριο λοιπόν απεφάνθη ότι «εφ' όσον τα τσέκ που υπογράφονται την Κυριακή είναι άκυρα, δεν υπάρχει το αδίκημα της έλλειψιμης αντίκρισματος». Κι' ο κατηγορούμενος άθώωθηκε!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ανάισθητοι στον πόνο

Μερικές κατηχηματικές περιπτώσεις

Το αίσθημα του πόνου είναι κοινό σε όλους τους ανθρώπους. Ωστόσο, αναφέρονται περιπτώσεις ανθρώπων που είχαν τελεία αναισθησία στον πόνο και υπορούσαν να υποβληθούν σ' έγχειρήσεις, ακρωτηριασμούς κτλ. με απόλυτη απάθεια, σαν να επρόκειτο για το απλούστερο πράγμα του κόσμου.

Ο δόκτωρ Βάιρ Μίτσελ αναφέρει, την περίπτωση ενός δικηγόρου ύγιε-στάτου και εξαιρετικά εύνομου, που πέθανε σε ηλικία 56 ετών, χωρίς να αισθανθή ποτέ τον παραμικρό πόνο.

Ο δικηγόρος αυτός πληγώθηκε κάποτε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα και παρέστη ανάγκη να γίνει μια αρκετά πολύπλοκη χειρουργική επέμβασις στο άριστερό του χέρι. Ο τραυματίας παρακολούθησε μ' ένδιαφέρον όλες τις φάσεις αυτής της επέμβασως και υποδείκνυε στους γιατρούς τί έπρεπε να κάνουν.

Σε μια άλλη περίπτωση επρόκειτο για ένα άρχαφορο που είχε τραυματισθί σε μια συλλοπή. Δύο από τα δάκτυλα του χεριού του είχαν πολτοποιηθί σχεδόν και οι γιατροί του είπαν ότι έπρεπε να κοπούν. Ο τραυματίας έφερε τότε πρώτα «ένα και έπειτα το άλλο δάκτυλο μέσα στο στόμα του και τα έκοψε με τα δόντια του!

Αξιοσημείωτη είναι επίσης η περίπτωση ενός ασθενούς, που αναφέρει ο Ιατρός Ντεπία. Επρόκειτο για έναν εύπορο κτηματία που έπασνε από έχινοκόκκο του ήπατος. Όταν τον έαψαυσαν στο χειρουργικό κρεβάτι για να του κάνουν έγχειρση, ανήθηκε επίμονα να δεχθή να τον υποβάλουν σε νάρκωσι. Οι γιατροί έγαν βρεθή σε μεγάλη άμυχονία γιατί δεν ήξεραν τί έπρεπε να κάνουν. Τέλος αποφάσισαν να τον δέσουν πάνω στη κρεβάτι, για να υπορέσουν να

Η φιλία είναι...

...Μία ανάγκη. ΚΙΚΕΡΩΝ
...ή αδελφή του έωτος. ΖΕΡΦ
...ένα σωρίδιο που μας έμποδίζει να θυσιάζουμε στα ύπουλα κύματα της ζωής. ΜΠΕΡΤΕΡΩΝ
...μια πολύτιμη και σπάνια ευχρία που αρμυσιάζει τη ζωή. Α. ΜΠΟΡΝΤΩ
...ή μοναδική εύχρια των σφών. ΛΕΚΛΕΡ
...αδελφή της ψυχής και δώρο της καρδιάς. ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ
...δωρό του ούρανοϋ και όχι της τύχης. ΣΑΜΦΟΡ
...κάτι που αν δεν το δοκιμάσε κανείς δεν μπορεί να πη ότι είνε. ΚΙΚΕΡΩΝ
...μια ψυχή σε δυο σώματα. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ
...Αν ή ζωή για τον άνθρωπο είναι μια άσθνεσία, ή φιλία και ο έρως είναι τα μοναδικά της φάρμακα. ΛΕΚΛΕΡ
...ή λεπτή ήδονη των ευνεκικών ψυχών. ΣΑΜΦΟΡ
...το καθαρό νερό που ξεδιψάει την φτωχή ψυχή την εγκαταλειμμένη εδώ κάτω στη γή.
ΔΑΝΤΗΣ

τον έγχειρήσουν. 'Αλλ' ο ασθενής διαμαρτυρήθηκε και πάλι.

— Όλα αυτά είναι περιττά, τους είπε, Σας υπόσχομαι να μην κάμω την παραμικρή κίνηση. Θέλω μόνο να μ' αφήσετε να καπνίσω.

Το έπέτρεψαν και αφού περίμεναν ν' ανήση ο ασθενής το τσιγάρο του άρχισαν την έγχειρση.

Η επέμβασις αυτή κράτησε περί τα 70 λεπτά. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο ασθενής δεν μετακινήθηκε καθόλου από τη θέση του και δεν έδειξε ούτε μια φορά ότι είχε πονέσει.

Όταν τελείωσε ή έγχειρση, οι γιατροί τον ρώτησαν τί είχε αισθανθή.

— Νόμισα πως με τρυπούσατε με βελόνες απάντησε. Αλλά δεν αισθάνθηκα πόνο, ούτε τόσο ούτε καμιά άλλη φορά... Γιατί έτυχε κάποτε καθώς πετάλωνα ένα άλογο να ξεφύνη για παρά και να γωθή μέσα στο νέοι μου. Το άηα έτρεξε άσθνο, αλλά δεν αισθάνθηκα πόνο.

Μια άλλη περίεργη περίπτωση ήταν του Αμερικανού υπαξιωματικού Τζών Πάρκερ, που τραυματίσθηκε από τρία θραύσματα όβιδος στο δεξί πόδι κατά την αρματομαχία του Μάν.

Τον μετέφεραν άμέσως σ' ένα χειρουργείο και παρέστη ανάγκη να του κόψουν το πόδι από το μηρό. Ο Αμερικανός υπαξιωματικός υπέστη τον ακρωτηριασμό χωρίς νάρκωσι και δε δαίωσε κατόπιν τους γιατρούς ότι δεν είχαν αισθανθή τον παραμικρό πόνο.

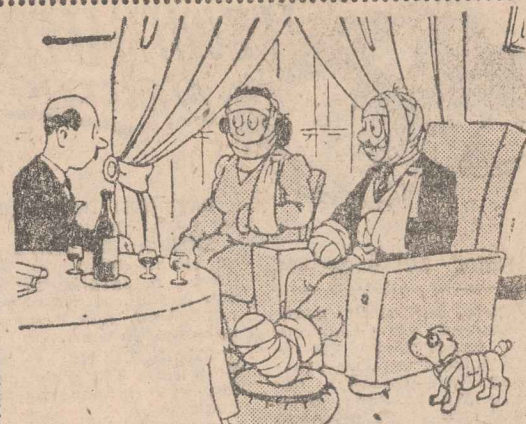
Αξιοσημείωτες περιπτώσεις αναισθησίας στον πόνο αναφέρονται επίσης στα δελτία της αμερικανικής στοματολογικής εταιρίας. Μεταξύ αυτών αξίζει ν' αναφερθί ή περίπτωση μιας ηλικιωμένης γυναίκας από το Κάνσας Σίτυ. Ο γιατρός Άρθουρ Τζάινες της έβγαλε 17 δόντια της άνω και κάτω σιαγόνας χωρίς να την υποβάλι σε κανέναν είδος αναισθησίας. «Η γυναίκα αυτή γράει, ο Αμερικανός επιστήμων, με έδβαίωσε κατόπιν ότι δεν είχε πονέσει καθόλου και γελούσε πάντα κάθε φορά που επρόκειτο να της βγάλω ένα καινούριο δόντι».

Πού οφείλεται αυτή ή αναισθησία στον πόνο; Οι επιστήμονες που έχουν ασχοληθί μ' αυτό το ζήτημα δεν συμφωνούν στην ερμηνεία του φαινομένου. Άλλοι φερουν ότι πρόκειται για μια ανωμαλία του έγκεφάλου που δεν κατορθώνει να «συλλάβη» το αίσθημα του πόνου και άλλοι για ναλάσσι του συνδέσιμου μεταξύ του έγκεφάλου και των περιφερειακών νεύρων, που αποκτούν τότε ένα είδος αυτόνομης και μεταβιβάσουν σε περιορισμένη κλίμακα τις διττώσες αντιδράσεις του.

Όρισμένοι επιστήμονες, τέλος, υποστηρίζουν ότι ο πόνος σχετίζεται άμεσα με ώριμμένες έσωτερικές εκκρίσεις του οργανισμού μας που δίνουν άλλοτε μια έσωτερική εύαισθησία στο άτομο και άλλοτε το καθιστούν όλικα ή μερικά αναισθητικό στον πόνο.

Ευχαρία για τους ληιμαργούς

Ένας ζαχαροπλάστης του Σικάγου προσφέρει στους πελάτες του ένα γλυκόσμα πρωταφάνων διαστάσεων και ποικιλίας: Έξη ώτερες παγωμένη κρέμα με διάφορα αρώματα, δυο μπανάνες διάφορες κομπόστες, όλ' αυτά σεαβριμένα με τέχνη μέσα σ' ένα μεγάλο πιάτο και σκεπασμένα με κρέμα σοκολάτας, με σαντιγύ και με φιλοκαπανισμένα φουντούκια! Έχει κρεμάσει δέ στην πόρτα του μια επιγραφή που λέει: «Όποιος κατορθώσει να φάει δυο τέτοια γλυκόσματα, θα πληρώσει μόνο το ένα. Όποιος φάη τρία, δεν θα πληρώσει κανένα». Δεν κινδυνεύει, ωστόσο να ζημιωθεί, γιατί ή πείρα απέδειξε ότι σπανιστά μπορεί ένας γλάτης να προχωρήσει στο δεύτερο πιάτο...

ΖΗΤΩ Η ΤΑΧΥΤΗΣ!

— Με το αεροπλάνο, φθάσαμε τουλάχιστο όκτι ώρες νωρίτερα από το τρένο!

Η συζυγος: Δεν μπορώ να καταλάβω τι περίεργο βλέπουν σ' αυτό το αυτοκίνητο!...

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

— Κάθε φορά που θ' αγοράσει σόνα, βάζει τ' όκουρτά του άντρες της για ν' άκουση μήπως έχουν μέσα πουλακία!...

ΣΤΗ ΟΥΛΑΚΗ

— Γιατί βρίσκεσαι εδώ μέσα;
— Γιατί τα αίθερα είναι πολύ γερά, οι τοίχοι πολύ κοννοί και οι δεομοφύλτες ώπλιμένοι!

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Ο τόπος και ο χρόνος

(Πρώτοι διαξιφισμοί μεταξύ 'Εκείνης και 'Εκείνου. Στην ακρογιαλιά νυχτιάς. Οι πρώτες κνίξεις νταντέλλες του βραδιού πέφτουνε στη θάλασσα, στον ούρανο, στα μακρινά καίκια 'Ενας γλάρος έκτελει κά-θετη εφόρμη στο γαλήνιο ατλάζι του Σαρωνικού. 'Ο-ρα μαγική, που τα εξωραϊ-ζει όλα, γιατί όλα τα βλέ-πει κανείς μέσ' από το εὐ-πρεπτικό πρίσμα της ώρας της στιγμής).

ΕΚΕΙΝΗ: "Όμορφα πού είν' απόψε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (ἐνῶ ὁ ἐρωτι-κὸς ἐνθουσιασμὸς τοῦ ξε-χειλίζει τὸ σκούρο μαγιά του): "Ερεῖς εἰσαεστὴ ἡ πῶς ὁμορφά απ' όλα!

ΕΚΕΙΝΗ: (τοῦ βάζει ἐλα-φρότατο πάνο): Μὴν εἰσα-στε ὑπερβολικούς. Συχαίνο-μαι τοὺς ἀνθρώπους πού ἐν-θουσιάζονται ἀναλόγως τό-που καὶ χρόνου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπλοῶς;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, ὑπάρχουν ἀνθρώποι πού ζοῦνε ψυχραι-μα στὸ γραφεῖο τους ἀπὸ τὴς ὀκτὼς καὶ τέταρτο ὥς τὴ μιάμιση, γυρίζουνε σπιτί τους μὲ "οὐφ καὶ πούφ" τὸ καλοκαίρι, μὲ τουρτουρίσμα-τα τὸ χειμῶνα, κοιμούνται ὅπως ὁ βόας μετὰ τὸ φαί τους, καὶ μόλις ζυγνύσουν μεταμορφώνονται εἰς ποιν-τές, διότι εἶναι ἀεικνίκοι, καὶ ὁ ἔρως τινάζει τὰ φτερά του καὶ πεντύνει τὸ τόξο του...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τέτοιος ἀνθρώ-πος εἶμαι κι' ἐγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ασφαλῶς. Εἶ-πατε πῶς μὲ βρίζετε ὡ-ραία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (ξεχειλίζει πάλι ἐνθουσιασμένος): Καὶ εἰσα-στε!

ΕΚΕΙΝΗ: Σωπᾶτε, γιατί θὰ σὰς δῶσω νὰ πῆτε ἕνα ποτήρι θάλασσα!...

ΙΝΤΕΠΙΘΕΣΙΣ

[Σκίτσο Α Θεοφιλοπούλου]

ποιοὶ λέγαν ἀριστουργήμα-τα... 'Η περίτεχνη σκηνο-θεσία κι' ὁ φαντασμαγορι-κὸς φωτισμὸς ὥζουσε συ-χνά ἕνα μέτριο ἔργο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιλάτε σοφά. Μήπως ἔχετε σπουδάσει σκηνοθεσία στὸ ἐξωτερικό;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι. 'Εχω μό-νο σπουδάσει τὴ ζωὴ σὰν πραγματικὴ γυναίκα... Καὶ ἡ ζωὴ αὕτη ἀγαπᾷ με, ἔχει τὴς προνοιακὰς στιγ-μὲς της καὶ τὴς ἀχαρίστες. Τὴς στιγμὲς πού ἀναδεικνύ-ουνε μιὰν ἀσπιδομένη, καὶ τὴς στιγμὲς πού δουλιάζου-νε μιὰ καλλονή... Μιὰ απ' τὴς πρώτες αὐτὲς στιγμὲς πολὺ φοβᾶμαι πῶς εἶνε κι' αὕτη ἐδῶ, τώρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (νεύματος ἀγα-νῆκτοι): Κι' εἰσαεστὴ οἰς μιὰ ἀσπιδομένη;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον. "Εχω τὸ γυνῶνι σαυτὸν φίλε μου. Εἶνε σούρουπο, εἴμαστε κοντὰ στὴ θάλασσα, σὲ λι-γὸ θὰ βρεθούμε δίπλα σ' ἕνα τραπέζι, στὸ βάθος, πρὸς τὴν Αἰνίνα θ' ἀρχί-σουν οἱ αἰνῶνι-οὶ ἀνάθου-νε τὰ φῶτα τῶν γρί-γρι, καὶ, στὸ τέλος, θὰ κρεμα-στῇ πάνω απ' τὰ ἐνωμένα μας κεφάλια ὁ ἀσημένιος ἐξ ὕψους κίνδυνος τῆς σελη-νὸς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, τί θὰ συνέ-βαινε;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι μόνο δὲ θὰ μὲ βρίζατε ὁμορφά — ἡ εὐ-χαρίστως θὰ μὲ δινάτε καὶ μιὰ σπρωξιά γιὰ νὰ πάρε-τε τὴ σειρά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λέτε;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ασφαλῶς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σκεπτικός): "Ι-σὼς νάχετε δίκιο. Εἶχα πάντα τὴ γνῶμη πῶς οἱ κο-λοῖο εἶνε ἀντιπροσώπων ἀνά-λογοι μὲ τὸν ἔρῳτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶνε μόνον οἱ κολοῖο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αλλά; Καὶ τὰ σαφρῖδια;

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ κάθε πρᾶ-μα πού δὲν δημιουργεῖ γύ-ρω ἀπὸ δύο ἀνθρώπους δια-φορετικὸ φύλου τὴν περι-τεχνη σκηνοθεσία πού το-νώνει τὸ αἰσθημα καὶ τὴς αἰσθησῆς. Τὴ νομίζετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μοὶ ἀπαντορεῖ-τε νὰ νοητεύωμαι ἀπὸ σὰς;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀπόψε, ναί. Βρί-σκω ἀπαραίτητο νὰ υποβάλω τὸν ἐνθουσιασμό σας σὲ μιὰ μικρὴ δοκιμασία... (προχω-ρεῖ πρὸς τὴν καμπίνα της).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φεύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Γί' ἀπόψε ναί. Αὐ-ριο ὡς, ἐντεκαίμιου μὲ δώδεκα θὰ σὰς περιμένω στὰ φαρὰκια τῆς ἀγορᾶς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στὴν οὐρὰ τῶν κολιών;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ακοιδῶς. (Χά-νεται μέσ' οἱς πρώτες σκιάς).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ κόλπο πού δὲν πέτυχε

Ἡ πριγκίπισσα 'Ελισάβετ κι' ὁ Φίλιππος δυσκο-λεύονται κάπως νὰ βροῦν μιὰ κατάλληλη στέγη γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία τους. 'Ὡς τόσο δὲν λείπουν οἱ προ-σφορές. Κάθε μέρα φθά-νουν στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπούκιγχαμ ἀφθονά σχετι-κά γράμματα. "Ενα ἀπ' αὐ-τὰ προερχόταν ἀπὸ κάποια κυρία Σπίδακ, ἀπ' τὸ Σικά-γο, πού ἔθεσε στὴ διάθεσι τῶν μελλοντύμων τὸ δικιέ-ρισμά της, ἀπὸ τρία δωμά-τια καὶ μιὰ ἀποθήκη. Ἡ προσφορά της ἔκρυβε μιὰν ὀπισθοβουλία: Νὰ πάρη μιὰ ἀπάντησι ἀπ' τὴν 'Ελισάβετ ἢ τὸ Φίλιππο, γιατί ἔ-χει τὴ μανία νὰ μαζεύη αὐ-τόγραφα. Κι' ἔλαβε πρᾶν-ματι τὴν ἀπάντησι — ὀρνι-τικὴ—ἀλλά... δακτυλογρα-φικὴν καὶ μὲ τὴν ὑπογρα-φὴ μιᾶς κυρίας τῆς τιμῆς τῆς 'Ελισάβετ!

Ἀλλὰ ἡ κυρία Σπίδακ δὲν ἀπελπίσθηκε. "Εχει κι' ἕνα ἄλλο ἐπιτόπουλο στὴν ἐξο-χή. Θὰ ἐπαγαλάξῃ λοιπὸν τὸ κόλπο κι' ὁ θεὸς βοη-θός. Ἡ μανία της συλλογῆς αὐτογράφων δὲν ἔχει ὅρια.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ γιὰ τὴς μητέρες

Οἱ φροντίδες γιὰ τὰ παιδιὰ

Οἱ παρακάτω συμβουλές, ὑπὸ τύπον ἐρωταποκρίσεων, προέρχονται ἀπὸ ἕνα διάσημο Ἀμερικανὸν παιδίατρο καὶ προ-ορίζονται γιὰ τὴς νέες κι' ἀμάστες ἀ-κόμη μητέρες.

1) Πόσο συχνὰ πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἀπ' τὸν γιὰτρό ἕνα παιδί υγιές;

Μέχρι ἡλικίας 6 ἐτῶν, πρέπει νὰ ἐ-ξετάζεται δύο φορές τὸ ἔτος. 'Ὁ γι-ατρός θὰ παρακολουθεῖ τὴν σωματικὴ καὶ πνευματικὴ του ἀνάπτυξι, θ' ἀνα-καλύψῃ ἰσως σπουδία ἀσθενειῶν καὶ θὰ υποδείξῃ τὴν κατάλληλη θεραπεία.

2) Πόσο εἶνε τὸ κανονικὸ βάρος ἑ-νὸς παιδιοῦ 2 ἐτῶν;

Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ ἀνάστημα, τὴν σω-ματικὴν διάπλασι καὶ τὴν υγεία του. Μπορεῖ νὰ κυμαίνεται ἀπὸ 12 ὡς 14 κιλά γιὰ τ' αγόρια ἀπὸ 11½ ὡς 13 γιὰ τὰ κορίτσια. Ἀν ἕνα παιδί ζυγίζῃ 20% λιγώτερο ἀπ' τὸ κανονικὸ αὐτὸ βάρος, χρειάζεται ἐπιμελὴ ἱατρικὴ ἐξέτασι.

3) Πόσο εἶνε τὸ κανονικὸ ὕψος ἑνὸς παιδιοῦ 2 ἐτῶν;

Κυμαίνεται ἀναλόγως τῆς κληρονο-μικότητος, τῆς υγιεινῆς καταστάσεως κλπ. Πάντως, ὁ μέσος ὅρος εἶνε 84 πόνοι. Γιὰ τὰ πολὺ κοντὰ παιδιὰ, χρειάζεται μιὰ ἱατρικὴ παρακολουθή-σις. Ἡ καλὴ διατροφή, ὁ καθαρὸς ἀέ-ρας κι' ἡ θεραπεία κάθε χρονίας μο-λύνσεως εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξι τους.

4) Πόσα δόντια ἔχει ἕνα παιδί 2 ἐ-τῶν;

Μεταβῶ 2 καὶ 2½ ἐτῶν, πρέπει νὰ ἔ-χῃ 20 δόντια. Μετὰ τὸ τρίτο ἔτος, ἐπιβάλλεται ἡ παρακολου-θησις τῶν δοντιῶν τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ ἕ-να καλὸ ὁδοντίατρο.

5) Μιλεῖ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία;

Προφέρει συνήθως περὶ τοὺς 300 ἡ-χους ἡ λέξις, πού ἔχουν κάποια ση-μασία γι' αὐτὸ. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ συν-δυάσῃ τὴς λέξεις καὶ ν' ἀποτελέσῃ σύνθετους φράσεις. Μετὰ τὰ 2 χρόνια, αὐξάνεται ἀστραγαλῶς ἡ ἱκανότης του νὰ μιλά.

6) Τί πρέπει νὰ γίνῃ, ἂν δὲν προ-φέρῃ ἀκόμη καταληπτὰς λέξεις;

Νὰ ἐξετάσῃ ὁ γιὰτρός τὴν ἀκοή του. Γιατί πολλὰ παιδιὰ πού μιλοῦν ἀργά, ἔχουν παθήσεις τῶν αὐτιῶν δὲν ἀκού-νε καθόρα κι' ἐπομένως δὲν μπορούν νὰ μιμηθοῦν τὴν ὁμιλίαν τῶν ἄλλων.

7) Ἐνῶντιον ποιῶν ἀσθενεῶν πρέ-πει νὰ ἐμβολιασθῇ;

Πολὺ μικρὸ ἀκόμη, εἰς καμὴν ἐμβόλιο εὐλογίως. Ἀπὸ 6 ὡς 9 μῶνών θὰ ἐμ-βολιασθῇ κατὰ τοῦ κοκκοῦ καὶ τῆς διφθερίτιδος. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ χρει-ασθῇ ὀρθὸ ἀντιτετανικό, ἂν χτύπησε κά-που καὶ πληγώθηκε.

8) Μπορεῖ ἕνα παιδί 2 ἐτῶν νὰ συν-κρατήσῃ τὰ ὄρα του;

Πολλὰ παιδιὰ δεικνύουν κατὰ διαφο-ροὺς τρόπους ὅτι θέλουν νὰ οὐρησούν, ἀλλὰ ὡς δὲν ἔχουν συνήθειαν ἔτσι. Ἐκτὸς τῆς ἀνατροφῆς, συντείνει καὶ τὸ μέγεθος τῆς κύστεως, πού πρέπει νὰ μπορῇ νὰ χωρῇ τὰ ὄρα ἐπὶ δύο ὥρες τὸ λιγώτερο.

9) Πόσο συχνὰ πρέπει νὰ οὐρᾷ;

Περὶ τὴς 7 φορές τὴν ἡμέρα, κατὰ μέσον ὄρον.

10) Μπορεῖ νὰ φάῃ μόνο του;

Δοκιμάζει καὶ συχνὰ τὰ καταφέρνει καλὰ. "Εχει ὡς ἀνάγκη βοήθειαν, ὅ-ταν κουρασθῇ. Ἀφίστε τὸ λοιπὸν νὰ μάθῃ. Θὰ ἐκπληγῇ ἀπ' τὴς προόδους πού θὰ σημειώσῃ ἀπ' τοὺς 18 μῆνες ὡς τὰ 2 χρόνια του. Γίνεται πιά ἐμπειρο-στὴ χρῆσι τοῦ κουταλιοῦ. Ἐρεῖ νὰ σπρώχνῃ τὴν καρέκλα του κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ νὰ σκαρφώλῃ πάνω της.

Z. KENYON

Μιὰ χαίτη μήκους 5 μ. 60

"Ενας Ἀγγλὸς κτηματίας ἀπὸ τὸ "Ινγκλνδοντ ἔχει μιὰ λευκὴ φορὰ πού εἶνε ἀσφαλῶς υνοαδικὴ στὸ εἶδος της. Ἡ χαίτη αὐτῆς τῆς φορᾶς ἔχει μήκος 5 μ. 60 καὶ ἡ οὐρά της ἔσπε-ρνάει τὰ 4½ μέτρα. 'Ὁ Ἀγγλὸς κτημα-τίας τὴν κτενίζει μόνος του, πλέκει τὰ μαλλιά της σὲ πλεξίδες καὶ τὰ τυ-λίγει σ' ἕνα μεγάλο δίκτυο.

III Τζὶν "Αρθουρ γεννήθηκε στὴς 17 Ὀκτωβρίου 1910 καὶ εἶ-νε σήμερα 37 χρόνων. Ἀλλὰ, μ' ὅ-λο πού δὲν εἶνε πιά πολὺ νέος, δια-σπᾷ πάντα δύο πράγματα, τὴν ὁ-μορφιά της καὶ τὴ θέσι της ὡς ἀ-στέρας πρώτου μεγέθους μεταξὺ τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὴν ἀποψὶ αὕτη ἀνήκει στὴν κατηγορίαν τῶν ἡθοποιῶν τῆς σειράς τῆς Γκρέ-τας Γκάρμπο, τῆς Τζοαν Κρόου-φορντ τῆς Μάρλεν Ντήτριχ κλπ.

"Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, τόσο τὸ ταλέντο τους ὀριμάζει καὶ ἡ προσωπικότητά τους γίνεται πῶς ἔντονη καὶ πῶς χαρακτι-ριστικὴ.

Τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῆς Τζὶν "Αρθουρ εἶνε Γκλάντις Γκοῖν.

"Εχει φυσικὰ ὀλόξανθα μαλλιά, γαλανὰ μάτια καὶ ὥραία ἐπιδερμίδα. Ζυγίζει 50 κιλά καὶ ἔχει ἀνάστημα 1 μ. 65.

Τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς φυσιογνωμίας της εἶνε ἡ ἐξυ-πνάδα. ἔχει, ἄλλωστε, κατὰ τὸ ἀνδρικό στὴν ἐκφράσι της. Καὶ ἀνδροδένει κάπως στὸ ντύσιμο, στὴν ὁμιλία καὶ τοὺς τρόπους της. Μέσα στὸ στίτι της γυρίζει πάντα μὲ μακροῦ πανταλόνι καὶ κοντὸ ἀνδρικό σακκάκι σὲ σχῆμα σιόκιν καὶ πολλὰς φορές βγαίνει ἐξω μὲ τὸ ἔνδυμα αὐτὸ, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἐντύπισιν πού προκαλεῖ.

Ἐπίσης της ἀρέσει πολὺ ἡ ζωὴ τῶν «κάου-μπόυς».

Συχνὰ πηγαίνει σὲ μεγάλα ἀγοστήματα φίλων της κι' ἔκει μιά ἀπὸ τὴς διασκεδάσεις της εἶνε νὰ καθάλλικευτὰ τὰ πιδ... ζῶρικα ἄλογα. Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς, ὅτι εἶνε δεινὴ ἱππεύτρια!

Ἡ Τζὶν "Αρθουρ, ὅταν πρωτοεμφανίσθηκε στὸ Χόλλυ-γουντ, ἐξάνησε τὸ κοινὸ μὲ τὴς παράτολμες ιδέες της. Κι-ρὺχθηκε ἀμέσως ὑπὲρ τοῦ ἐλευθέρου γάμου, τῆς ἀπόλυτης ἰσοτιμίας τῶν γυναικῶν μὲ τοὺς ἀνδρες τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς γυναικας ἀπὸ τὴς εὐθύνες τῆς μητρότητος κτλ. Ἀλλ' οἱ πιδ λυσσαλέοι ἀγῶνες της ἦσαν ἐκεῖνοι πού ἔκαμε ὑπὲρ τῆς ἀπλουστεύσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ διαζυγίου. Σὲ μιὰ συν-έντευξι πού ἔδωκε τότε εἶπε πῶς τὰ ἔζη:

«Ὁ δικαστὴς δὲν πρέπει νὰ ρωτᾷ ποτὲ μιὰ γυναίκα γιὰ τὴν θέλιν νὰ χωρίσῃ, ἀλλὰ μόνον ἂν θέλῃ νὰ χωρίσῃ. Κι' ἂν ἡ ἀπάντησις της εἶνε καταφατικὴ, πρέπει νὰ της διδῇ ἀμέσως τὸ διαζύγιο. Γιατί μιὰ γυναίκα ἔχει γίλιους λόγους γιὰ νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ κανεὶς νόμος δὲν μπο-ρεῖ νὰ τοὺς προβλέψῃ ἢ νὰ τοὺς καθορίσῃ μὲ ἀκρίβεια. Ἀλ-λῶστε, τὸ οὐσιαστικὸ γενο-νὸς εἶνε ὅτι θέλει νὰ χωρίσῃ.

"Ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν ση-μασία».

Θὰ νομίζε κανεὶς, ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ὅτι ἡ Τζὶν "Αρθουρ θὰ ἦταν μιὰ γυναί-κα πού δὲν θὰ ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ παντρεύεται καὶ νὰ χωρίζῃ.

Ἀλλ' ἡ διάσημη στὰρ δὲν ἐφόρμωσε στὸν ἑαυτὸ της καμιά ἀπὸ τὴς ἀσχές της.

Ἀγάπησε ἕναν ἄνδρα τὸν παντρεύτηκε πεζότατα σύμ-φωνα μὲ ὅλους τοὺς τύπους καὶ ζῇ ἔκτοτε μαζί του γω-οῖς νὰ περάσῃ ποτὶ ἀπὸ τὸ μυαλό της ἡ ἰδέα νὰ τὸν γω-ρίσῃ γιὰ νὰ πάσῃ ἕναν ἄλ-λον.

«Εἶμαι πάντοτε ὑπὲρ τοῦ διαζυγίου, ὀλῶς τελευ-ταῖα. Ἀλλὰ βούλωκα πῶς γε-ορικοὶ περιορισμοὶ εἶνε ἀπα-ραίτητοι. Νομίζω ὑαλίστα, πῶς οἱ ὑπάγοντες δὲν εἶνε ἀρκετοί. Κι' ἂν ζέλετε τὴ γνῶμη μου γιὰ τὴν γυναίκα σὰς τὴ λέω ξεκάθαρα: οἱ πε-οισσότερες γυναῖκες δὲν ξε-ρουν τί ἀκριβῶς εἶνε ἐκεῖνο πού θέλουν. Γι' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ ἕναν ἄνδρα νὰ δίνῃ ἀπόλυτη πίστι στὰ λόγια της. Ἰσως ὑαλίστα θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μὴν δίνῃ καμιά».

Ὅπως βλέπετε ἡ Τζὶν "Αρθουρ εἶνε μὲ τὸν καιὸ ἀόκετὰ συντηρητικὴ. Τὸ με-γάλο της παράπονο εἶνε ὅτι δὲν κατώσῃσεν ν' ἀποκτήσῃ παιδιὰ.

Σύζυγός της εἶνε ὁ γνω-στός ἡθοποιὸς Φράνκ Ρός. Ζοῦν σὲ μιὰ ὥραία βίλλα κοντὰ στὸ Χόλλυγουντ καὶ ἐνδιαφέρονται καὶ οἱ δύο γιὰ τὴ φιλολογία καὶ τὴν πολιτι-

κή. Ἡ ζωὴ τους εἶνε ἡρεμὴ κι' εὐτυχισμένη. Νά ἡ συν-ταγὴ τῆς εὐτυχίας των ὅπως τὴν ἔδωκε τελευταῖα ἡ Τζὶν "Αρθουρ σ' ἕνα δημοσιο-γράφο:

«Ἐγὼ μὲ βγάλε, ὀλότρεα τὸ ψέμμα καὶ τὴν ὑποκοίσι ἀπὸ τὴ ζωὴ μας. Ὅταν τσα-κωνώσαστε — καὶ αὐτὸ συμ-βαίνει ἀόκετὰ συχνά — τὰ λέμε ἀπὸ τὴν καλὴ ὁ ἔνας στὸν ἄλλον. Ἀφῶ τὰ πούμε ὅλα, συμφιλιωνώσαστε γιατί εἶνε τὸ μόνο πού μὰς ἀπο-μένει νὰ κάμωμε. Γελᾶμε τό-τε γιὰ τὴς ἀνοησίες πού εἶ-παμε πρωτίτερα καὶ εἴμαστε εὐτυχισμένοι!

Ἡ Τζὶν "Αρθουρ πρωτοει-φανίσθηκε στὴν ὁδὸν στὸ πλεῖστον τοῦ Γκάου Κούπερ. Κατόπιν ἐπαίξε μὲ τὸν "Εν-τουαντ "Αρνολτ, τὸν Τζάι-νους Στιούαρτ, τὸν Λάιονελ Μπάουσορ, τὸν Ρόναλντ Κόλμαν καὶ τελευταῖα μὲ τὸν Ρόμπερτ "Καρμινγκε τὸν Τσαρλ Κόμπουρν τὸν Φρέντ Μάκ Μουρραϊ καὶ τὸν Μέλ-βιν Ντούγκλας.

A. KINCK

Κινηματογραφικὰ νέα

★ Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐπέβαλε φορολογία 75% ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν εἰσαγομένων φιλμ ἀπὸ ὁποιοδήποτε χώρα. Τὸ μέτρον αὐτὸ περιορίσει τὰ ἐσοδα τοῦ ἀμερικανικοῦ κι-νηματογράφου σὲ σημεῖο ὅ-στε τὸ Χόλλυγουντ νὰ κατα-ληθῇ ὑπὸ πανικοῦ.

★ Ἡ γνωστὴ καλλιτέχνης Πάτ Πάτερσον (κυρία Σάολ Μπουαγιέ) ἡ ὁποία εἶνε, ὡς γνωστὸν Ἀγγλίς, ζητεῖ νὰ πολιτογραφηθῇ Ἀμερικανίς.

Οι παλαιοί σίχοι

Η σεβάσμια κυρία, καθισμένη δίπλα στο τραπέζιο της μεγάλης μπαλκονόπορας, άφηνε το γερασμένο της προσβυωπικό βλέμμα να πλανιέται μέσ' στη γκριζα μελαγχολία του νοεμβριανού δειλινού. Απάνω στα γόνατά της μια κάτασπρη γατούλα μισοκοιμότανε κουλουριασμένη.

Ήταν όλα γκριζα εκείνο τ' απόγεμα: Στη φύσι—όχι απ' το τζάμι—στο δωμάτιο—μέσ' από το τζάμι—και πιο μέσα ακόμα, θαδεία στην καρδιά της σεβάσμιας κυρίας... Άλλο ένα φθινόπωρο εις θάλασσας... Κι' όμως, μέσ' στην ψυχή της, παγερή η ανάμνησις, έκτελλοσε το ταξίδι της αναδρομής προς τις πεθαμένες ανοίξεις του παλιού καιρού...

... Τότε είχε μεσορραφήσει κι' αυτή ο φωτεινό μετέωρο στον ουρανό της έποχης της. Ήταν ωροία τόσες, της το λέναν όλα κι' όλοι: Οι καθρέφτες, οι άντρες... Όταν πήγαινε στα σαλόνια, περνούσε κάτω από τις αψίδες του θαυμασμού, η της έλπιεας των γυναικών, πούνε κι' αυτή το ίδιο τιμητικό, με το θαυμασμό των ανδρών για μια γυναίκα που καταφέρνει να τη συνεντύνει... Και τώρα, αυτό το μελαγχολικό φθινόπωρο του σούρουπου, μόνη της μέσ' στο σπίτι η σεβάσμια κυρία—μόνη με τη γατούλα της—ζαυάφανε στη νιμνή της τις επιπτώσεις του παρελθόντος: Πολλοί την είχανε ζητήσει σε γάμο, δυο μάλιστα είχανε μονοαχθείσει νά 'τα ώραία της μαύρα μάτια... Ένας γλύπτης είχε μεταφέρει το έσαιο κεφάλι της απάνω σε πεντελίκιο μάρμαρο, ένας συνθέτης είχε χαράξει τον Πάντο του με πενήντες νότες απάνω στο πεντάγραμμο, κι' ένας ποιητής...

Α, αυτός ο ποιητής εκπροσωπούσε δ' λέκλρη την εύτυχία της... Ήτανε γεμάτος ρωμαντισμό πούφτανε τη νοσηρότητα, και την είχε αγαήσει με πάθος πούφτανε τα όρια της τρέλλας... Όποτε την έβλεπε, η ματιά του καρφώνονταν απάνω της γεμάτη θαυμασμό, γεμάτη λατρεία. Ή εμπνευσί του την έντυνε συχνά με τη ροδινή οικλή των στίχων... Ήτανε ψηλός, κλωμός κι' όνειροπαρμένος. Τόσο όνειροπαρμένος, που κάποτε τόλμιζε να τη ζητήσει σε γάμο! Ο πατέρας της, ένας σκληροτράχηλος δικαστικός της εποχής εκείνης, τον είχε κυτάξει από πάνω ως κάτω, και τούχε απαντήσει:

—Απορώ, μα την άλλη, νες μου με την νοσηρότητα σας... Πως είναι δυνατόν να πάρετε την Λουίζα...

—Την αγαπώ!... είχε η απλή, ο ποιητής.

—Δεν άρκει αυτό. Σεις είχατε ένας άνθρωπος ιδιότυπος: περιπατείτε εις την γην, με το κεφάλι σας που κυτάζει προς τον ουρανό, και έτσι σκουνοαλάτε στις πέτρες... Δεν είναι τρόπος θαδίσματος σ' αυτές... Μ' έννοείτε, νες μου;... Πως θέλετε να παρασούρετε και άλλο πρόσωπο στην περιπέτεια ενός θαδίσματος εάν και το δικό σας;...

Η Λουίζα κρυφάκουσε πίσω απ' την πόρτα του μεγάλου αούπου γραφείου του πατέρα της, με τα μάτια της πλημμυρι-

σμένα δάκρυα... Ο αγαπημένος της είχε σφινει συντετριμμένος κυριολεκτικά από την άρνησι, πούχε αντιμετώπισει, ποτισμένη με λίγη πικρή ειρωνεία.

Δεν την είχε ξαναδεί ποτέ. Το ίδιο έρα-δυ όμως, ένας κλειστός, θακελλος είχε φτάσει ως τα χέρια της. Τον είχε ανοίξει, κι' είχε διαβάσει τον αποκαίρετισμό του, σε στικούς γεμάτους λυπημένη τρυφερότητα, με τον τίτλο: «Τελευταία μου αγαπη—τελευταία τραγούδι...» Πόσο είχε κλάψει απάνω στο άψυχο γραμμένο χαρτί, που το ζωντανεύει η εμπνευσί του!

Απ' την άλλη μέρα, ο Κώστας Βαλέρης, είχε χαρή απ' την Αθήνα, πούχε αρχίσει να τον νιώθει και να τον αγαπάει σαν ποιητή και σαν άνθρωπο, και, σε λίγο χάθηκε κι' από τη ζωή... Κάποιο μελαγχολικό δειλινό, σαν άποψη, η Λουίζα έσπασε το θάνατό του σε μια μακρινή, πληκτική έπορεια...

Πόσο τον είχε κλάψει τον ποιητή της!... Ήτανε θαύμα πως δεν είχε πεθάνει τότε κι' εκείνη... Ύστερα όμως, σιγά-σιγά, ο καιρός ήρθε να επουλώσει κάπως τη θαδεία πληγή του πόνου, και μια μέρα ύστερ' από χρόνια, η Λουίζα είπε το ναι σε κάποιο συνοικέσιο που της προτεινάνε, κι' έγινε χωρίς να το καταλάβει γυναίκα ενός ανθρώπου που δεν της προκαλούσε πέρα μόνο το σεβασμό και ποτέ την αγάπη... Και περνούσε τα χρόνια... Τα παιδιά της, ο υιός της, η κόρη της μεγαλώνανε, τελειώσανε το σχολείο τους, παντρεύτηκαν... Μια μέρα, η Λουίζα έγινε νιαγιά.

Ύστερα, μια μέρα, ο άντρας της πέθανε. Η Λουίζα τον έκλαψε σε σύντροφο μιας ολόκληρης ζωής, με ό,τι σαν έραστή. Κι' από τότε ζούσε μαζί με την κόρη της, την Έλλη, σ' αυτό το σπίτι. Με την κόρη της, με το ναυπού της, με την εγγονούλα της την καινούργια Λουίζα. Ο πιο πιστός σύντροφος όμως της μοναξιάς της, έμενε η κάτασπρη γατούλα της, η Άσπροϋλα...

Απότομα, σηκώθηκε η σεβάσμια κυρία απ' την καρέκλα της. Η Άσπροϋλα βρέθηκε κάτω, πολύ δυσχεστημένη πούχε χαλάσει το κουκούρι της, και παρακολούθησε τη σεβάσμια φίλη της που πήγε στη ντουλάπα, άνοιξε ένα συρτάρι της, κι' έδωσε απ' το θάλασο του ένα θακελλό κιτρινωμένο. Τον πήρε, και ζαναπήνε να κάτσει στη θέσι της μπροστά στο τζάμι. Με συγκίνησι, σκεδόν μ' ευλαδεια, έβγαλε από μέσ' του ένα χαρτί. Τα χέρια της θιφύριζαν τον τίτλο:

«Τελευταία μου αγαπη—τελευταίο τραγούδι...»

Κι' από κάτω απ' τους μελαγχολικούς, τους τόσο τρυφερούς και τρηνικά προσηπτικούς στίχους, η υπογραφή κι' η ημερομηνία: «Κώστας Βαλέρης, Νοεμβριος 1906».

—Νοεμβριος 1906... ζαναπή κι' η σεβάσμια κυρία.

Ακούστηκε η πόρτα ν' ανοίγει ευθύμα. Ένα ανουρμαλλό κοριτσάκι που το ακολουθούσε μια υπηρέτρια, ώμοισε τρέχοντας μέσ' στο δωμάτιο.

—Γιαγιάκα, θώναζε, σήμερα πήρε δαί-στα αντίδοσά...

Η σεβάσμια κυρία καίδεψε τρυφερά τις μελαχροίνες μπουκλας της εγγονούλας της που γύριζε απ' το σχολείο.

—Μπράβο κορίτσο μου... της είπε.

—Και, κύττα, γιαγιάκα... πρόσθεσε η μικρή Λουίζα άνοιγοντας τη σακκά της στα γόνατά της μεγάλης. Σήμερα η δασκάλα μας μας έμαθε τη διαίρεσι... —Μα τι είν' αυτό;...

Η μικρούλα έκανε να πάρη το κιτρινωμένο χαρτί που απλωνόταν απάνω στα γόνατά της νιαγιάς της. Εκείνη όμως, απότομα, το πήρε και τόσφιξε δυνατό.

—Δεν είναι για σένα αυτό! είπε στο κοριτσάκι. Είναι για μένα... Δικό μου...

Το κοριτσάκι μαζεψήκε:

—Δεν τόκανα επιτήδες, γιαγιάκα... Δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω...

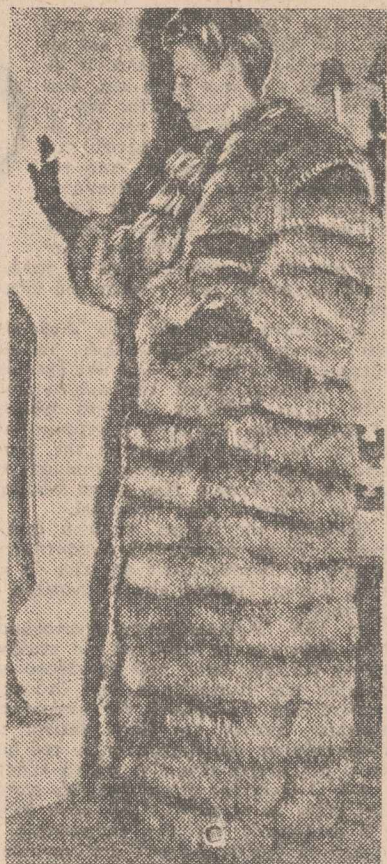
Συγκινημένη, η σεβάσμια κυρία καίδεψε το κεφάλι της εγγονούλας της. Κι' ενώ τα κοκκαλιάρικα νεδία δαχτύλα της σκαλίσσανε στις μούρες μπουκλας της μικρούλας Λουίζας, η παλιά Λουίζα έκανε ένα σωρό σκέψεις: Ύστερ' από λίγα χρόνια, το κοριτσάκι θα γινόντανε κι' αυτή γυναίκα, και τότε, ποιός έρεσι πούδε θα ' αγαπούσε, και ποιόν θα ' αγαπούσε κι' αυτό;... Και θα περνούσανε τα χρόνια, κι' η νέα γυναίκα θα γινόντανε κι' αυτή με τη σειρά της νιαγιά, και κάποιο απόγεμα φθινόπωρο, σε σήμερα, θα γλυτεύουσε η νοσταλγία στην ψυχή της για να της θυμίζει τόσα...

Η μικρούλα κυτούσε τη νιαγιά της εσπινικά τη ρώτησε:

—Κλας, γιαγιάκα...

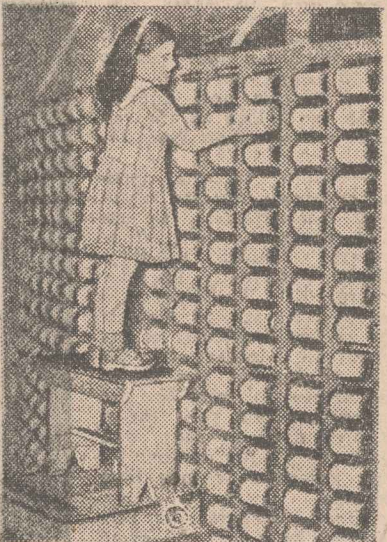
Αυό δάκρυα είχαν αυλακώσει το ρυτί-δωμένο πρόσωπό της σεβάσμιας κυρίας, μαζί με δυο πρώτες σταγόνες της βροχής που άρχιζε, στο τζάμι...

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

Η ΦΡΑΙΟΤΕΡΗ ΓΟΥΝΑ

Παρ' όλη την ακρίβεια της ζωής οι Παριονίτες έχουν ξετρελλαθή κυριολεκτικά με τα γυνονικά, που θα φορέθουν έφετος το χειμώνα περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Ένας από τους περιφημότερους Παριονίτες ράφτες ο Ζακ Φατ παρουσίασε έσχατως αυτή την βροδυνή κάπ που φθάνει ως κάτω στη γή και η οποία είναι φτιαγμένη από 48 «ρε-νάρ άρζαντέ» της Νορβηγίας. Η γούνα αυτή είναι η ωραιότερη η μεγαλύτερη και η... ακριβότερη του κόσμου!

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΕΡΓΑΤΡΙΑ

Η Ντόροθυ Λίτς είναι η μικρότερη εργάτρια στο Μάντσεστερ της Αγγλίας. Δεν είναι πλέον των 17 χρονών και το ύψος της όταν είναι μόνο το ένα μέτρο και 10 πόντους. Για να έρρασή στο κλωστήριο, ανεβαίνει, όπως βλέπετε σ' ένα ειδικό σκαμνί. Η Ντόροθυ Λίτς είναι έσο-ρετικά έξυπνη και γρήγορη στη δουλεία της. Έχει δε άρκετους του μιστάς.

Ένα παλαιό ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Ο έξαψαλμος του Τύπου

Η παλαιότερη Αθηναϊκή δημοσιογραφία είχε βρή δύο χαρακτηριστικά επίθετα για τους διώκτες της ελευθεροτυπίας, ύπουρους τους έλεγε «τυποκτόνους» και «φωτοσδέστες». Ένας από αυτούς — που ήσαν έλάχιστοι, άλλωστε — υπήρξε και ο Ν. Χρυσόγελος ύπουρος της Δικαιοσύνης στην κυβερνησι Α. Κριεζή το '850 και δήμαρχος πούν στο νησί της Σίφνου. Άστραψε, λοιπόν και έβρόντησε κατά του Τύπου σε μια συνεδρίασι της Βουλής, τον Ιούνιο του 1850.

—Η ελευθεροτυπία, είπε, δεν άρκεσθη παρ' ήμιν, μέχρις άδύτων οικογενειακών εισδύσας! Όχι—έσθασε πλέον μέχρι δαιμού...

Τον διέκοψε ο βουλευτής Γρηγοριάδης, αντιπολιτευόμενος:

—Δηλαδή να τον πάσουμε! Η θέλει, κ. ύπουργέ, έπειδή έχεις προηγουμένα, να τον κατατήσουμε όπως το λεί και ο Σούτσος στο τραγούδι του:

Είν' ελευθερος ο Τύπος, φθάνει μόνον να μη βλάψης της Άρχης τους υπαλλήλους, τους κριτάς τους ύπουργούς μας και των ύπουργών τους φίλους.

Τι προηγουμένα, τώρα είχαν ο Χρυσόγελος με τον Τύπο, καθώς έιπε στην διακοπή του ο Γρηγοριάδης: Βρίσκονταν οι άφοομές αυτές στα φύλλα των έφημερίδων του 1840, τότε που δήμαρχος Σίφνου ήσαν ο κ. Χρυσόγελος και προστάτευε, υπό την ιδιότητα του αυτήν, ένα συγγενή, τον Μαυρουδή γνωστόν εκεί με το παδόνουα «Ποντικός». Αυτός ο Ποντικός παρίστανε, όπως φαίνεται, τον Δόν Ζουάν του νησιού. Ως κατακτητής όμως γυναικών καρδιών ακολουθούσε ένα ασήμητα ταπεινό και άνδριο έντιμο άνθρωπο το σύστημα της «ύποσχέσεως γάμου». Αλλά δεν άσπινε να βοηθόν τον δάσκαλό του, κάποτε, κατά την κοινή έκφρασι. Μια φωνή κωροφφ άτι άτυχη νησιωτοπούλα, η Νασυικά Μπιρμπιλη, μετά την ένγκατάλειψή της από αυτόν πήγε και του έκανε ήμνους ζητώντας δικαιοσύνη! Ο δήμαρχος θέλοντας να ύπερασπισή τον συγγενή του προσπαθούσε ν' αποδείξει προκαταλαδάνων και την ανάκρισι ότι η πλανθείσα δεν είχε δικαιώματα. Και για να το επιτύχη αυτό, περιεδλήθη μιαν άλλόκοτη έξουσια: Ωδήγησε στο δημοκείο συγγόνους με την Νασυικά κάποιον Λορέντσο Κσκονδύτη έγγαμο για ν' αποκαλύψη δημοσία ότι είχαν άδελφίτες μετα-Εύ τους σγέσεις. Άς άφήσουμε, καλύτερα την συνέχισι της άσπνήσεως στις έφημερίδες του καιρού εκείνου. Έναι διατύπωσι παραστατική πολύ και δασυατικώτατη:

«Καθμένου — έγρασαν οι έφημερίδες — του Δημάδου ως επί θρόνου με δασυόδοος πλησίον του τους δημοπρατικούς κλητήρας και τους άνοοφύλακας προσάγονται μετά ήνεμονικήν διαταγήν η γυνή και ο Λορέντσος Μόλις τούτο ένένετο ο δήμαρχος ανακαθεται και ύποβάλλει προς την νυσίκα τάς έξης έωτήσεις κατά τοσπον έξυβιστικών και έπιτακτικών:

—Απάντησέ μου άναίσχυνη, που ήσουν χθές το έσπείας:

—Είς το σπίτι του Νικολάου Μπαλαχιστού

—Την έπανασωτά άμέσως: —Γνωρίζεις αυτόν τον άνθρωπον (δείχνει τον Λορέντσο) και ήξερες ότι είναι νυμφευμένος:

—Μάλιστα, άπήντησεν η ύπόδικος:

Τότε ο κ. Δήμαρχος, ως άλλος Μουφτής, έξέδωκε την άπόφασίν του με έντολήν να έκτελεσθη από τους παρισταμένους κλητήρας και άγοσφύλακας: «Τόν μεν Λορέντσο φυλακίσετε, την δε γυναίκα περιφέρετε εις τους δημοσίους δρόμους των χωρίων και διαπομπεύσατε. Οι διαταχθέντες άπελθόντες του Πρακτωρίου, τόν μεν έφυλάκισαν, την δε περιέφερον εις τους δρόμους ως διατάχθησαν».

Μπορεί κανείς εύκολα να συμπεράνη όσα άκολουθήσαν. Η άμιορη γυναίκα άρχισε να άνιτται και ν' άντιστέκεται, όπως ήταν φυσικόν, στην διαπομπεινι που της γινόντανε μέρα μεσημέρι ενώ οι έκτελεσται της άπάνθρωπης άποφάσεως την έσπρωναν και την εύλοκοπούσαν, άκολουθούμενοι από πλήθος παιδιά, που έορηναν πέτρος εύλα και κοποιές έναντίον της.

Το πρωτάκουστο αυτό περιστατικό νασακτοήσθησε τότε ως πράξις παράδειγμα της όποιας δεν νυμμενευεται εις την Έλλάδα ούτε και έπί αυτής της τυροκρατίας».

Το σεζίλευα και οι κακοποιήσεις της άτυχης Νασυικάς έκρότησαν ως τη νύχτα όποτε την μετέφεραν σ' ένα άγορτικό σπίτι, την έκλεισαν εκεί και την άλλη μέρα την άπέλυσαν μισοπεθαμένη. Φιλάνθρωποι και καλοί νησιώτες την παρέλαβαν, φρόντισαν χοιστανικώτατα γι' αυτήν έπί είκοσι μέρες και την έθεράπευσαν.

Ο άντεισαγγελεύς Σύρου έπήγε στη Σίφνο και έκανε ανάκρισεις για την έγκληματική αυτή πράξι η όποια θύμιε τους σκοτεινούς μεσαιωνικούς χρόνους. Φυσικά ο δήμαρχος παραιτήθηκε, αλλά η ανάκρισις έγρονίσε και το βούλευμα δεν έδωνε, έως ότου με το πέρασμα του χρόνου λησμονήθηκε κι' αυτό σιγά-σιγά, καθώς, άλλωστε, και πολλά άλλα...

Αυτές ύπήρξαν οι λεπτομέρειες μιας σπαρακτικής ιστορίας συνδεόμενης με τους άγώνες για τις ελευθερίες του έλληνικού Τύπου που άκόμη παλαιότερα το 1835 ύποστηριζε με σθένος και έπιμονή ο Ιω. Κωλέτης όταν ο αντίδασίλευς Άρμανσπεργκ, επί Όθωνος του έστειλε για να περάσει ένα σγέδιο νόμου κατά του Τύπου απ' το Υπουργικό Συμβούλιο.

Στον άνθρωπο του Άρμανσπεργκ που του το πήγε έίπε ο Κωλέτης:

—Πήγαινε να πεις εις τον κύριον κόμπα ότι εύδοκώμεθα στην έξουσια, δια να προστατεύωμεν την ελευθερίαν του Έθνους και όχι δια να την νολούμεν.

Παρ' όλα αυτά ο Κωλέτης άργότερα που έγινε πάλι πωθουπόγος (1844—47) πολλά τυπώματα έδωσε και πήρε από τις έφημερίδες των ένθρων του.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

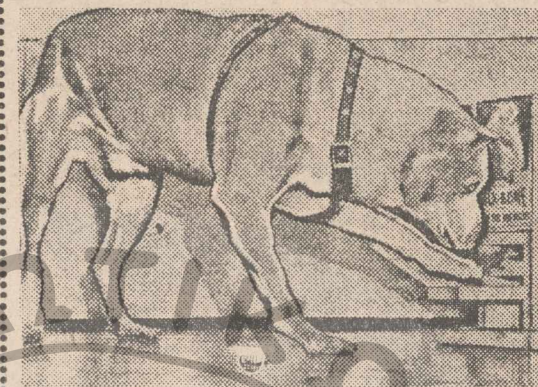
Από άλάτι... ζάχαρι

Τα κοκκινγογούλια από τα όποια βγάδουν ζάχαρι φυτρώνουν συνηθως σε μέρη παραθαλάσσια. Με βάσι τη διαπίστωσι αυτή, ο δο Κοδουμπλας του πειραματικού στοβμού του Ροτλασίνσκι της Άμερική έκανε διάφορα πειράματα με λιπάσματα από γλωριούγο νάτριο (άλάτι) και παρατήρησε ότι όπου έροινγε τέτοιο λιπάσμα στις πείρους της Ήρασίας τα κοκκινγογούλια καθίστανον πιο άποδοτικά σε ζάχαρι. Ύστερα από έκαστο τέτοιο πειράματα διαπίστωσε ότι 500 κιλά άλάτι σ' ένα έκτάριο γής, άξάνουν κατά 500 κιλά την άπόδοσι σε ζάχαρι από τα κοκκινγογούλια, με τα όποια είναι φυτεμένη.

ΡΗ — ΜΠΟΜΠ — ΜΠΟΜΠ

Το «Ρή — Μπόμπ — Μπόμπ» είναι ο νέος χορός, που θα... θριαμβέυη έφετος των χειμώνων. Τόν έπινόσαν δυο Νοτιοαφρικανοί ο Κάριλ και ο Ρότσερ Γιάλ, που βαρέθηκαν τους μελαγχολικούς ρυθμούς και θέλησαν να δώσουν κάτι που να ζυγνάν τα σώματα! «Ρή — μπόμπ — μπόμπ», σπμνίει: «Πήδηζε, πήδηζε και ζαναπήδηζε».

ΜΠΑΡ ΓΙΑ... ΣΚΥΛΙΑ

Το αυτόματο υπάρ για σκυλιά είναι η τελευταία λέξις της αμερικανικής παραδοσότητας. Όπως βλέπετε ένας σκύλος, άρκει να πατήση ένα πεντάλ, για να του προσφέρει η μηχανή ένα μπισκότο.

«ΠΤΕΡΩΤΗ ΤΥΓΡΙΣ»

Η κουκουβάγια αυτή ζή στην Άμερική και είναι ένα από τα φερέστερα άρπακτικά πτηνά. Έχει πολύ δυνατά πτερά μπορεί να πετάξη σκάνοντες και την παγίδα στην όποιαν έχει τυχόν πιασθή και δεν διατάζει να έπιτεθή και κατά των ανθρώπων. Για τη δύναμι και την σιμοδωρία της έχει άποκληση «Πτερωτή Τυγρίς».

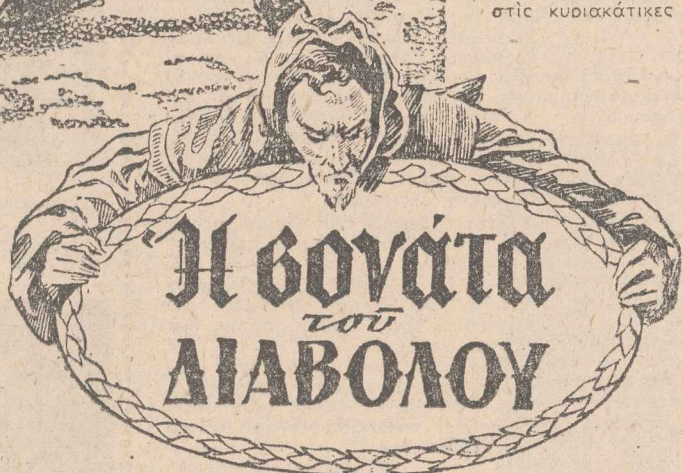
Ιστορικό διήγημα

Ελόντας να κάμουν τὸ νυῖό τους τὸ Γκιουζέππε ἔνα καλὸ κληρικό, οἱ γονεῖς του τὸν εἶχαν κλείσει σ' ἕνα βοσκευτικό κολλέγιο τοῦ Κάπο ντ' Ιστρία. Στὴν ἴδια ὥρα σχολή, οἱ σπουδασταὶ μάθαιναν μουσική—γιὰ νὰ ψάλλουν ἀργότερα τὴ δόξα τοῦ Ὑψίστου—καὶ ξιφουλία—γιὰ νὰ διατηροῦν τὴν ὑγεία τοῦ σώματός τους. Αὐτὰ τὰ δυὸ λοιπὸν ἐνδιέφεραν τὸ Γκιουζέππε πολὺ περισσότερο ἀπ' τὶς ἱερατικές σπουδές. Τόσο πού οἱ γονεῖς του κατὰλαβαν ἐπιτέλους πὺς πῆγαιναν χαμένοι οἱ κόποι τους καὶ τὸν ἐστειλαν νὰ σπουδάσῃ... νομικὰ στὴν Πάδουα.

Ἔτσι, σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν, ὁ Γκιουζέππε Ταρτίνι ἔφτασε σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, φέροντας μαζί του τὰ σχέδιά του γιὰ τὸ μέλλον, μιά διψα γιὰ περσιότητες, τὸ βιολί του καὶ τὸ σπαθί του.

Περὶ τὸν νὰ ποῦμε ὅτι κι' ἡ νομικὴ δὲν τὸν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπ' τὴ θεολογία... Ἐλόντας γασακτῆρα ζωορὸ κι' εὐερέθιστο μονομάχησε ἐπανειλημμένως καὶ δνῆκε πάντα νικητής. Εἶχε πιά ἀποκτήσει φήμιν ἀνίκητου ξιφουλάνου. Τὰ κορίτσια στὸν περὶπατο τὸν κύτταζαν μ' ἐνδιαφέρον καὶ τοῦ χαμογελοῦσαν.

Μιά νιοστάσιμ μέρα ἔφυγε νὰ μῆθ' στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀνίου Ἰουστίνου, τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας. Στὴν ἐξοδο λοιπὸν, διασταυρώθηκε μὲ μιά ὠροϊότατη ξανθὴ μὲ γρυσὰ μαλλιά καὶ μὲ ὑάτια γαλάνα σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ θάλασσα. Ἡ ὑατία τῆς ἔπεσε γιὰ μιά στιγμή πάνω του, σὰν γὰρ. Ὁ Γκιουζέππε τῆς πρόσφερε ἀγίασμό κι' ἐκίνη τὸν δέχθηκε χαμογελῶντας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ταρτίνι ξαναπῆγε στὴν ἐκκλησία, σὰν νάχε γίνει ξαφνικὰ βοησκος... Ἡ ἀννοστη βορσκόταν ἐκεῖ καὶ πάλι. Ξαναϊδῶθησαν καὶ τὶς ἐπόμενες ἡμέρες. Ἀλλὰ ξανὰ ἐπὶ στεναγμοῦς, κρυφὰ γειροσφιγμένα. Κι' ἕνα πρωὶ, ἡ κοπέλλα δοῆκε τὴν ἐνκαιρία νὰ ψιθυρίσῃ στὸν Γκιουζέππε:

—Εἶμαι ἡ Γενεβιέδνη Κορονάο. Ἡ ἀνηψία τοῦ καρδινάλιου.

—Ὅποια κι' ἂν εἴσθε, ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ σὰν τρελλός! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ πάθος.

—Κι' ἐγὼ... κι' ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ σὰς ἀγαπήσω! Μὰ ὁ θεὸς μου μ' ἀρσάδωνισε μὲ τὸ συμβολαιογράφο Ἀντζέλο Κάστι, εἶπε ἡ νέα.

—Ὅθ' τὸν σκοτώσω, αὐτὸ τὸ συμβολαιογράφο! φώναξε ὁ νέος. Ὅθ' μόνον ἀνῆλθε μαζί του, θὰ τὸν βγάλω ἀπ' τὴ μέση, κι' ἔπειτα θὰ παντρευτοῦμε, ἂν τὸ θέλετε!

Μιά φλο, ἐπὶ ματιὰ ἦταν ἡ καλύτερη ἀπάντησι τῆς Γενεβιέδνης...

Δὲν ἦταν δύσκολο, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ν' ἀπαλλαγῇ κανεὶς ἀπὸ ἕνα ἐνοχλητικὸ ἀντίπαλο. Τὸν προκαλοῦσε σὲ μονομαχία, γιὰ ἕνα πάτημα τοῦ ποδίου ἢ γιὰ μιά ἄλλη ἀσημαντὴ ἀφορμή, καὶ τοῦ ἔχωνε τὸ σπαθί του στὴν κοιλία—ἀρκεῖ μόνον νὰ τὰν ὁ ἰκανώτερος στὴν ξιφουλία...

Αὐτὸ ἀκούδως τὸ ἀσχημὸ τέλος βοήκε ὁ συμβολαιογράφος Κάστι. Κι' ὁ Ταρτίνι, μὲ τὴ γνωστὴ ἀφορμὴ τῶν ἐρωτευμένων, πίστευε πὺς εἶχε πιά ἐξασφαλίσει τὴν εὐτυχία, ὅταν ἕνα πρωὶ μιά καμαριέρα τοῦ πῆγε ἕνα γραμματάκι. Βιαστικὰ γράμμένο:

«Ἡ μονομαχία σας προκαλεσε φοβερὸ σκάνδαλο. Ὁ θεὸς μου θὰ στείλῃ νὰ σὰς συλλάβουν. Φύγετε ἀμέσως. Σὰς ἀγαπῶ. Γενεβιέδνη».

Νὰ φύγῃ; Μὰ πού νὰ πάῃ, ὥστε νὰ μὴ προσφωλαγμένος ἀπ' τὸν τσεμερὸ καρδινάλιο;

Ὁ Γκιουζέππε θυμήθηκε τότε ἕνα παλιὸ του φίλο, κλητῆν ἀπὸ τὸν μοναστηριὸ τῆς Ἀσσίζης. Ἰσως, μὲ τὴ βοήθειά του, θὰ μποροῦσε νὰ βοῇ ἀσύλο στὸ μοναστήρι... Πῶς ἀμέσως τὰ λίγα ρούχα του καὶ τὸ βιολί του κι' ἔφυγε γιὰ τὴν πόλιν αὐτή. Τὸ ἀλόγιστο πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸν καλπασμό. Ἐπρεπε νὰ προλάβῃ ποῖν ὁ καρδινάλιος ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη του...

Περὶσσότερο ἡ συμπαθητικὴ φουσινγιά του, παρὰ οἱ συστάσεις τοῦ κλητῆν ἀπὸ τὸν, ἔκαμαν τοὺς καλόμενους νὰ δεχθῶν στὸ μοναστήρι τοὺς τὸ φονιάδα. Τοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ τὸν γλυτώσουν, τοῦ συνέστησαν ὅπως νὰ μὴ βγαῖν καθόλου ἂν ἦταν δυνατόν ἀπ' τὸ κελλὶ πού τοῦ ἔδωσαν.

Τί μποροῦσε νὰ κάμῃ περιορισμένος σὲ τόσο μικρὸ ὡρὸ, ἕνας μουσικὸς ἐρωτευμένος; Τί ἄλλο, παρὰ ν' ἀναπολή τὴν ἀγαπημένην του καὶ νὰ παίξῃ βιολί; Οἱ καλόμενοι πρόσφεραν τὸ ταλέντο του, κι' ἔνας ἀπ' αὐτοὺς, παλιὸς μουσικὸς προσφέρθηκε νὰ τοῦ δώσῃ μαθήματα συνθέσεως. Γιὰ πληρωμὴ τοῦ κόπου του, τοῦ ζήτησε μόνον νὰ τὸν συνοδεύῃ στὸ ἀουάνιο, στὶς κυριακάτικες λειτουργίες. Μιά κοροτίνα θὰ τὸν ἔκρυβε ἀπ' τοὺς πιστοὺς, πού γειμίζαν κάθε Κυριακὴ τὴν ἐκκλησία.

Κι' ἔτσι ὁ Ταρτίνι, τορrellὸς ἀπὸ μουσικὴ κι' ἀπὸ ἔρωτα, δὲν ἄφινε πιά τὸ δοξάρι του...

Μιά μέρα, ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου τοῦδωσε μιά καλὴ συμβουλή:

—Γιατί δὲν συνθέτετε ἕνα αἰσιτοῦρημα, νῆ μου; Ὅθ' τὸ στείλωμε στὴν καρδινάλιο κι' ἐκεῖνος, πού εἶνε τόσο φίλος τῶν καλῶν τεχνῶν, θὰ σὰς δώσῃ ἀμέσως νάρι καὶ συγγράμματα θὰ σὰς παραχωρήσῃ τὸ νῆρι τῆς ὠροίας ἀνεψιάς του. Ἀρκεῖ μόνον νὰ κἀτὶ ὑπέροχο, πού θὰ τὸν συναρπάσῃ.

—Σὰς εὐχαριστῶ πάτερ μου γιὰ τὴ συμβουλή σας. Ὅθ' προσπαθῶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Μὰ... δὲν εἶνε τόσο εὐκόλο νὰ συνθέσω ἕνα αἰσιτοῦρημα...

—Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ τὰ κατάρθετε Κορονάιο νῆ μου!

Ἀπὸ τότε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ Ταρτίνι ὑπέφερε ἕνα ἀληθινὸ μαρτύριο. Παρὰ τὸς τῆς προσπάθειάς του δὲν μποροῦσε νὰ συλλάβῃ τὴν ἔμπνευσι. Ζούσε συνεχῶς μὲ τὸ δοξάρι στὸ νῆρι. Ἀλλὰ ἀπ' τὸ μαρτύριο τοῦ κι' ἀπ' τὰ δάγνυτά του ἔβγαιναν μόνον μελωδίες χωρὶς ψυγὴ ἀνίκανες νὰ συγκινήσουν, νὰ μαλακώσουν τὸν καρδινάλιο.

Τέλος, ἕνα βράδυ παρὰ τῆς τῆς βιολί του, κουρασμένος κι' ἀπελπισμένος, κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι του φωνάζοντας:

—Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ γράψω κάτι τῆς προκοπῆς!... Ποτέ!

Ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν... Ὁ Ταρτίνι ἐνοῖε μιά παράξενη ταραχή, σὰν κάποιος νὰ βορσκόταν στὸ πλεῖρό του... Μόλις γύρῃσαν μεσάνυχτα, εἶδε ξαφνικὰ μιά παράξενη λάμψιν νὰ λούζῃ τὸ κελλὶ του. Ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι του, κύτταξε γύρω του... καὶ εἶδε!

Εἶδε ἕνα μαῦρο πλάσμα, σὰν ψηλὸ, ἰσχνὸ ἀνθρώπου, ἀλλὰ μὲ κέρατα στὸ μέτωπο καὶ μὲ διαλατὰ πόδια. Ἦταν ὁλόγυμνος. Εἶχε μιά οὐρά πού τελείωνε σὲ φούντα, μὲ τὴν ὁποία χτυποῦσε τ' ἀδύνατα πλεῖρά του. Τὰ νύχια τοῦ ἦσαν γαυγὰ καὶ μυτερά, καὶ στὸ βάθος τῶν ματιῶν του γυάλιζε μιά κόκκινη λάμψιν.

Ὁ Γκιουζέππε ἀναγνώρισε τὸ Σατανά, τὸν ἀρχοντα τῆς Κολάσεως! Θέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ ὁ ἦχος πνίγηκε στὸ λαιμὸ του...

Ὁ Διάβολος πλησίασε ἀθόρυβα. Πῆρε τὸ βιολί καὶ τὸ δοξάρι, πήδησε πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ νέου καὶ κἀθηκε σταυροπόδι στὸ στήθος του. Ἐνας σαρκαστικὸς μορσασμὸς ἐδείχνε τὰ μυτερά δόντια του. Κατόπιν ἀρχισε νὰ παίξῃ στὸ βιολί ἕνα κουμὰτὶ ἀνῆκουστο, σατανικὸ, τέτοιο πού ποτὲ δὲν εἶχε συλλάβῃ κανεὶς ἀπ' τοὺς μουσικοὺς τῆς γῆς!

Τὸ δοξάρι πηγαίνει οὐρά, πηδοῦσε, μέσα στὰ τοιγὰτά του δάγνυλα. Οἱ ἦχοι ἐξοῖνονταν σὰν καταρράκτης... Ὁ δύστυχος Ταρτίνι, ξετρελλανόμενος ἀλλὰ καὶ γοητευμένος μαζί, εἶχε βυθισθῇ σ' ἔκστασι...

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἀκκόρ, πούκα-νε νὰ φωνάξουν οἱ τέσσερες χορδὲς τοῦ βιολίου σὰν ὑστερικές γυναικές, ὁ Σατανὰς πέταξε τὸ δοῦνο... Γύρω ἀπλώθηκε σιωπὴ καὶ τὸ καταγθόνιο φῶς ἔσβυσε. Ὁ Διάβολος εἶχε χαθῇ!

Μουσικευμένος ἀπὸ παγωμένο ἰδρώτα, ὁ Γκιουζέππε ἀνῆκε ἕνα κερί κι' ὥρμησε πρὸς τὸ τραπέζι του... Μὲ χερί πού ἔτρεμε ἀπ' τὴν ταραχή, ἔγραψε σ' ἕνα χαρτί τὶς νότες τῆς σατανικῆς μελωδίας πού τὴν εἶχε βαφτίσει κιόλας «Σονάτα τοῦ Διαβόλου». Ἐνῶσε, ἔγραψε ὡς τὰ ἡμερώματα. Τέλος ἡ πέννα ἔξυψε ἀπ' τὰ παγωμένα δάγνυλά του. Κι' ὁ νέος κύλησε στὸ πλακόστρωτο τοῦ κελlioῦ λιπόθυμος...

Ὁ Ταρτίνι δὲν τόλμησε νὰ διηγηθῇ στοὺς καλόμενους τὴν ἀνατοχιστικὴν του περιπέτεια.

Σὲ λίγες μέρες ὡς, μιά Κυριακὴ, γιὰ κακὴν τοῦ τύχη, ἕνα ξαφνικὸ φύσημα ἀνέμου ὑπῆκε ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς ἐκκλησίας κι' ἀνασηκώσε τὴν κοροτίνα πού ἔκρυβε τὸ βιολιστή. Ἐνας κάτοικος τῆς Πάδουας πού ἔτυνε νὰ βρεῖται ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς εἶδε τὸν Ταρτίνι, τὸν ἀνεγνώρισε καὶ εἰδοποίησε τὸν καρδινάλιο Κορονάο.

Ἐκεῖνος ἔστειλε ἀμέσως μιά διαταγὴν στὸ νῆο νὰ παρευρεθῇ εὐποῦς του.

Δὲν εἴσθε ὑπογρομμένος νὰ ὑπακούετε, τέκνον μου! τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ ἡγούμενος. Τὸ μοναστήρι μας εἶνε τόπος ἀσύλου. Κανεὶς οὔτε κι' ὁ καρδινάλιος, δὲν μπορεῖ νὰ σὰς πάῃ ἀπὸ δῶ διὰ τῆς βίας. Ἄν φοβάσθε λοιπὸν...

Οἱ ἐλπίδες μου νικοῦν τοὺς φόβους μου, πάτερ μου! ἀπάντησε ὁ Γκιουζέππε. Γιατί ἔινε ἔτοιμο τὸ αἰσιτοῦρημα πού μοῦ συστήσατε, καὶ σκοπεῖν νὰ τὸ παίξω ὁ ἴδιος εὐποῦς στὸν καρδινάλιο.

Ἄ, δόξα τῷ Θεῷ! φώναξε ὁ ἡγούμενος μὲ γὰρ. Εὐλογημένο νῆν τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου πού σὰς ἐνέπνευσε!

Μὴ μπορῶντας νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ ἔμπνευσις του προερχόταν ἀπὸ ἐντελὸς διαφορετικὴ πηγὴ ὁ Ταρτίνι κούνησε τὸ κεφάλι του δίχως νὰ πῇ λέξι. Σὲ λίγο πῆδησε σ' ἕνα ἄλλο πασιονοντας μαζί του τὸ βιολί του τὴ σονάτα του... καὶ τὴν ἔλπιδα του.

Ὁ καρδινάλιος δέχθηκε τὸν Ταρτίνι μὲ αὐστηρότατο ὄψος καὶ τοῦ εἶπε μὲ τραχεῖα φωνή:

—Ἐλπίξ, κύριε, νὰ μετανοήσατε γιὰ τὸ ἔγκλημά σας, στὸ μοναστήρι ὅπου σὰς

ἀνεκάλυψα!

—Πραγματικὰ Πανιερώτατε, θὰ μοῦδινε μάλιστα ὁ ἡγούμενος ἀφαισι ἀμαρτιῶν, ἂν δὲν ἀνῆκε σὲ σὰς τὸ δικαίωμα αὐτό.

—Καλὰ θὰ ἴδω, τί θ' ἀποφασίσω... εἶπε ὁ καρδινάλιος λίγο μαλακωμένος. Καὶ πὺς περνούσατε τὸν καιρὸ σας στὸ μοναστήρι;

—Ξέροντας πόσο ἀγαπᾶτε καὶ προστατεύετε τὶς τέχνες, συνέθεσα μιά σονάτα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σὰς τὴν ἀφιερῶσω.

—Νὰ μοῦ τὴν ἀφιερῶσετε; πρόφερε ὁ καρδινάλιος λαώνοντας τὰ φρύδια του. Χαρὰ στὴν τολμηρίαν σας!... Ἀς ἀκούσω μὲ πάντως αὐτὸ τὸ ἔργον σας.

Ὁ Γκιουζέππε πῆρε τὸ βιολί του. Καὶ τὸ δοξάρι τοῦ ἀρχισε νὰ πετᾷ πάνω στις χορδές, σκορπίζοντας μιά ἀγρία, πρωτάκουστη μελωδία καὶ συγκλονιστὴ μιά συμφωνία πλουσιώτατη, ἀλλοῦ γλυκειά, ἀλλοῦ ὀρμητικὴ, καὶ πάντα ὑποβλητικὴ... κατὰ πού δὲν ἀνῆκε σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ!

Ὅταν σβύσθηκε ἡ τελευταία νότα ὁ καρδινάλιος, μαγεμένος ἀπ' τὴ μουσικὴ ἀνοῖξε τὴν ἀγκαλιά του στὸν Ταρτίνι.

—Τί... τί ὠροῖο πού εἶνε! τοαῦλιζε. Κανεὶς δὲν ἔγραψε ποτὲ κάτι παρόμοιο!... Καί... σκοπεῖς νὰ μοῦ τὸ ἀφιερῶσῃς, αὐτὸ τὸ θαῦμα;

—Εἶνε ἡ μεγαλύτερη φιλοδοξία μου, Πανιερώτατε, ἂν εὐδοκήσετε νὰ τὸ δεχθῆτε!

—Ρωτᾶς ἂν δέχομαι; Μὰ θάμαι ὑπερήφανος κι' εὐτυχισμένος γιὰ μιά τέτοια προσφορά!... Τὰ περασμένα δὲν ὑπάρχουν πιά. Ξεχνῶ ὅτι κι' ἂν ἔκαμες κι' ἐπιπλέον ὑπόσχομαι νὰ σοῦ δώσω ὅποια ἀνταμοιβὴ μοῦ ζητήσῃς γιὰ τὸ αἰσιτοῦρημά σου! Ποῖα εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία σου;

—Τὸ νῆρι τῆς ἀνεψιάς σας, Πανιερώτατε!

Ὁ καρδινάλιος ἔμεινε σαστισμένος γιὰ μερικὲς στιγμές.

—Τὸ νῆρι τῆς ἀνεψιάς μου!... εἶπε ἔπειτα, τῆς Γενεβιέδνης, τῆς ὠροϊότερης καὶ τῆς πρὸς περὶφάνης ἀγαπητοῦλας τῆς Πάδουας...

Δὲν ἔχω ἀντίρρηση, ἀφοῦ ἄλλωστε τὸ ὑποσχέθηκα. Μὰ τί λέει κι' ἡ ἴδια; —Μπορεῖτε νὰ τὴν ρωτήσετε!

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε κι' ἡ Γενεβιέδνη μπρὸς στὸν τσεμερὸ θεῖο. Κι' ἀπάντησε καταφατικὰ στὴν ἐρώτησί του, κόκκινη ἀπὸ συγκίνησι καὶ γὰρ... Συγκινημένος ὁ καρδινάλιος ἔνωσε τὰ χεῖρά τῶν δύο νέων κι' εὐλόγησε τὸν ἔρωτά τους.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού οἱ εὐλόγησε τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμειδαν ἕνα ἔργον τοῦ Σατανά!

ZAN MOKLER

Τὸ δοξάρι τοῦ ἀκόρπιζε μιά ἀγρία, πρωτάκουστη μελωδία.

Ναυάγια της ζωής

Υπάρχουν χιλίων ειδών απατεώνες, μα οι πιο φοβεροί απ' όλους κι' οι πιο αντιπαθητικοί είναι οι απατεώνες που ζουν εις βάρος ώριμης τάξεως γυναικών. Δεν μπορείτε να φαντασθείτε τί σοφίζονται οι άνθρωποι του υποκόσμου για να τις προσελκύσουν και να τις εκμεταλλευτούν. Όλες οι υπηρεσίες της Γεν. Ασφαλείας έχουν ασχοληθεί με πλήθος περιπτώσεων γυναικών που κατεστράφησαν κοινωνικά και ηθικά εξ αιτίας ενός κακού φίλου, ενός απατεώνα. Γιατί πράγματι, υπάρχουν άνθρωποι που προκειμένου να επιτύχουν τον ύποπτο κι' ανήθικο σκοπό τους, μεταχειρίζονται κάθε μέσον και τέλος το κακορρώθουν.

Στην πρώτη κατηγορία των απατεώνων είναι κι' οι προικοκάρες. Ένας λοιπόν από αυτούς καταρώσε να επιτύχει το σκοπό του με την έλξη πρωτότυπης μέθοδο. Είχε κάνει κατάλογο όλων των σχολείων στα οποία σπουδάζουν κορίτσια πλουσίων οικογενειών. Και, ντυμένος κομψότητα επισκέφθηκε ένα απ' τα σχολεία αυτά κι' όταν βρήκε την ευκαιρία ξεμονάχισε τον επιστάτη και του δήλωσε: «Θέλω να μου κάνουν κατάλογο των μαθητριών του σχολείου που είναι μοναχοκόρες κι' έχουν μεγάλη περιουσία. Θα πληρώθης καλά».

Και πράγματι, ο επιστάτης, άνθρωπος άσυνείδητος, κατάστισε και του πρόθεσος έναν κατάλογο με τα ονόματα των πλέον πλουσίων μεητοιών του σχολείου. Για τον κόπο του αυτό πληρώθηκε γενναία.

Ο προικοκάρας, έχοντας υπ' όψιν του τον κατάλογο διάλεξε μια πολύ όμορφη και άγνη κοπέλλα που καθόταν στο Κολωνάκι και από το 1930 άρχισε να την πολιορκεί στενά. Η νεαρή μαθήτρια δεν είχε κομψιά διάθεσι για περιπέτειες. Μα όπως λέει και το ρητό: «Ο έπιμενων νική». Έτσι, ύστερα από την συστηματική πολιορκία, η νέα άρχισε να συγκινείται και στο τέλος έσυνεχίσθη ο γάμος. Είχε την εντύπωση ότι η τύχη έφερε ευπρόσδεκτα βήματα της τον άνθρωπο, που αν δεν ήταν τόσο πλούσιος όπως αυτή, ωστόσο ήταν έντιμος και θα μπορούσε να την κάνει ευτυχισμένη. Έτσι έπλεκαν χρυσά όνειρα ευτυχίας, έκαναν σχέδια του γάμου τους και σε μια στιγμή άδυναμίας έγινε δική του. Μα ο απατεώνας είχε το σχέδιό του. Ήξερε ότι η οικογένειά της νέας ήταν άσπρων άσπρων. Και την έπεισε κιόλας της κατακτήσεως της πήγε και χτύπησε το κουδούνι του μενάρου της φίλης του.

Είμαι, δηλαδή, στους γονείς της, ο Νίκος Χ... και ζητώ το κέρ της κόρης σας!...

Σύμφωνοι αγαπητέ μου, του παρατήρησε ο πατέρας της, αλλά ποιά είναι η περιουσιακή κατάστασή σας; Τι δουλεία κάνετε;...

Είμαι υπάλληλος και δεν κάνω τίποτα, απάντησε αυτός με αθά-δεια. Αγαπή την κόρη σας και υ' αγαπάει κι' αυτή. Πως θα ζήσουμε; Μα δεν φτάνουν τα εκατομμύρια

που έχετε εσύ; Ή μήπως θα τα πάρης μαζί σου;...

Ο κ., παλιός αριστοκράτης κι' εξαιρετικά ευγενής άνθρωπος, προσπάθησε να μη θυμώσει.

— Δεν φαντάζομαι η κόρη μου να έπεσε τόσο έξω, του δήλωσε. Είμαι βέβαιος ότι αστείουσθε!

— Καθόλου, έχω μάλιστα να σας δηλώσω ότι την έκανα γυναίκα μου. Αν θές λοιπόν να γλυτώσης το σκάνδαλο, δώσε την προίκα για να βάλουμε στεφάνι. Διαφορετικά στην αφήνω και κάνε μου μήνυση... Μα όπου σταθώ κι' όπου βρεθώ θα σας κάνω ρεζίλι!

Οι γονείς της νέας πήγαν να πεθάνουν από τη στενοχώρια τους. Μα προκειμένου να κάνουν γαμήρι έναν άπατεώνα, προτίμησαν το σκάνδαλο.

— Πόσα θέλεις για να μη σε ζα-νοῦ; τον ρώτησε ο κ.

Ο απατεώνας όταν είδε ότι ο γάμος δεν γινόταν άρχισε να πα-ζαρεύει. Συμφώνησαν στις πεντακό-σες χιλιάδες προπολεμικών δραχ-μών. Μα δεν άρκεούσε ο' αυτές. Κάθε τόσο επισκεπτόταν τον κ. ... και του ζητούσε χρήματα. Και το χειρότερο ήταν ότι η κοπέλλα που τον αγαπούσε εξακολούθησε να τον βλέπει. Όταν το έμαθαν οι γον-είς της, πέθαναν κι' οι δύο μέσα σε λίγες ημέρες από την φοβερή στενοχώρια τους. Τότε η νέα παν-τρεύθηκε τον κακοποιό... Μα ο απατεώνας ποτέ δεν μπόρε να γίνει τίμιος άνθρωπος. Αν κι' είχε πιά πολλά λεφτά άρχισε να κάνει ύπο-πτες επιχειρήσεις. Έμπλεξε με το εμπόριο των ναρκωτικών, με κρυφές καρτοπαικτικές λέσχες, με άπατες στην έλευθερά αγορά. Ή κατάρα των γονέων της γυναικάς του βά-ραινε φοβερά στους ώμους τους. (Μάλαμα πιάνανε και γίνονταν κάρ-δουνο). Χάσανε όλη την περιουσία τους. Η γυναίκα του πέρασε ψυ-ματική στη «Σωτηρία». Κι' αυτός, ψυ-κικό και σωματικό έρεπιτο κύλησε πιά καμψλά άκόμα, πέρασε από τη Σήμανοι και σήμερα είναι γνωστός «πρεζέμπορος» του Πειραιώς, εκεί κάτω στην πλατεία Ήπποδρείας...

Μια άλλη φοβερή ιστορία μ'ς δι-νιγήςκε ο υπαστυνόμος κ. Δ. Ή-λιάδης.

Σ' ένα κακόφημο κέντρο είχε γνωρίσει μια πενταμορφη γυναίκα, την Φρίντα Μ... Η γυναίκα αυτή έργαζόταν σκληρά για να ζήσει και να σπουδάσει το κοριτσάκι της που το είχε κλείσει έσωτερικό σ' ένα σχολείο της πρωτεύουσας. Κάθε φορά που πήγαινε να το δει ντυ-νόταν πολύ σεμνά κι' έδινε την εντύπωση μιας αξιοπρεπούς κυρίας. Δεν ήθελε ποτέ να μάθει το ποιά της τον φοβερό ζεπεσμό της και πως κέρδιζε τα έξοδα των σπουδών του. Όλες τις άλλες όμως ημέρες ήταν προκλητική, αληθινή «γούσσα».

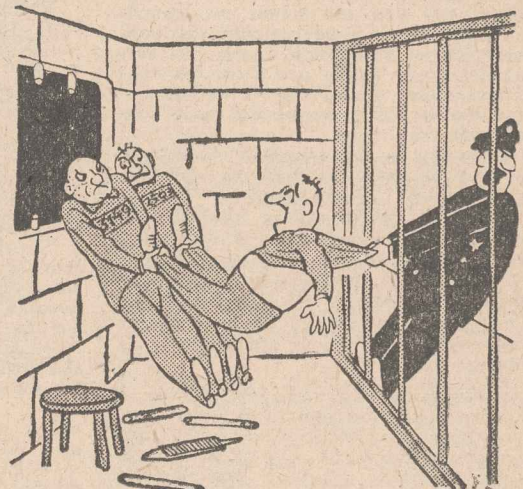
— Θα έργασθω σκληρά λίγων και-ρο άκόμη, εξωμολογείτο στον κ. Ήλιάδη. Έπειτα θα πάω να ζωω στην Ιταλία.

Στόν γνωστό της υπαστυνόμο ά-φηνήθηκε το φοβερό δράμα της: Ήταν από παλιά και πλούσια Ιτα-λική οικογένεια, πο' είχε εγκατα-σταθεί πρό χρόνων στην Αθήνα. Πε-θαίνοντας οι γονείς της, της άφη-σαν μια τεραστία περιουσία: σπιτία, κτήματα, καταθέσεις στην Τράπεζα με τα οποία θα μπορούσε να ζήσει ευτυχισμένη. Μα τότε της έπεσε ά-πό κοντά ένας άπατεώνας. Τον φαν-τάσθηκε ως ιδεώδη σύζυγο. Τον ά-γάπησε και τον παντρεύτηκε. Μα από την πρώτη βδομάδα της συμβι-ώσεως τους άντελλήθη το λάθος της. Ο άνδρας της ήταν ένας φο-βερός άπατεών. Άρχισε να σκορ-πίζει το χρήμα της, να το σπατα-λάει... Έκείνη έκανε ύπομονη με την έλπίδα ότι με την άγάπη της θα τον έκανε άνθρωπο... Έτσι πέ-ρσαν ασιτά πέντε χρόνια. Σ' αυτό το φοβερό μαρτυρικό διάστημα πήρε στον κόσμο ένα κοριτσάκι. Μα κάθε ημέρα που περνούσε όλο και φτώχαιναν πιά πολύ μέχρι που τέ-λος, ο άνδρας της την εγκατέλει-ψε κι' έφυγε στο εξωτερικό. Ή Φρίντα παρεούρη πλέον στη δια-φθορά αλλά κράτησε άγνό το παι-δί της. Με τις οικονομίες της συγ-κέντρωσε ένα σεδαστό ποσόν κι' έ-φυγε μια μέρα μακριά απ' την Έλλάδα ζητώντας τη λήθη.

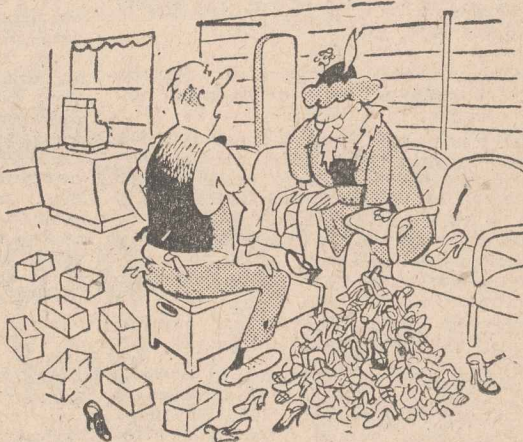
Ο. ΔΡΑΚΟΣ

Ο καρδουνιάρης: Πρέπει να ζέρης ότι οι καθαροί λογαριασμοί με θνάζουν... άσπροπρόσωπο! (Σκίτσος Α. Θεοφιλόπουλου)

— Τραβάτε, μωρέ!... Τραβάτε... να φύγετε! Κι' όχι να τραβάτε έμένα!...

— Άλλα παπούτσια, κυρία μου, δεν έχουμε. Μάλ-λον έσεις πρέπει ν' αλλάζετε πόδια!...

— Του πέρασε η ιδέα πως είναι σκύλος!

Το πρόβλημα

Έλαβα ένα πολύ παράξενο γράμμα από μια κοπέλλα 18 χρόνων που μου εκφράζει την άγνωση και τον πόνο της για τι νομίζετε; Γιατί ο αγαπημέ-νος της τη ζήτησε σε γάμο και τρέμει γιατί έχει ακούσει να λένε πως ο γάμος είναι «ο ταφος του έρωτος»! Μου άνα-λύει με πολλή ειλικρίνεια τα συναισθήματά της και τους φό-βους της και μου ζητεί τη συμβουλή μου, γιατί δεν θέ-λει, λέει, να χαλάσει την ευ-τυχία της.

Το πρόβλημα που σας άπα-σχολεί, καλή μου φίλη, είναι ένα πρόβλημα που βασάνισε πολλές γυναίκες πριν από σας και θα βασανίσει άκόμη πολ-λές άλλες. Έκείνο εν τούτοις που μου κάνει εντύπωση είναι πως σε μια τόσο νεαρή ηλικία δεν άφειχάκε στη χαρά μιας πρώτης άγάπης, δεν πιστεύει και σε όσα σαν τόσες άλλες στην αωνιότητα ενός μεγάλου α-σθήματος. Οι αμφιβολίες σας αυτές έχουν και τα καλά τους και τα κακά τους.

Δείχνουν πως είστε ένας άν-θρωπος που σκέπτεται βραδεία, που άποδοῖ στην άγάπη την πραγματική της αξία και δεν θέλει να συμβιβασθεί με μετρι-ότητες. Δείχνουν όμως συγχρό-νως πως δεν έχετε αρκετή πε-ποιθση στον εαυτό σας, πως η ζωή σας τριμάζει και πως ευ-κόλα δεχέσθε να κρινετε τον εαυτό σας ανικανο να ζευχυν από το γενικό κανόνα και ν' άποτελεσει έξαιρεση. Θα με ρωτήσετε: Αυτό λοιπόν είναι ελαττωμα; Ναι, καλή μου φί-λη, είναι ελαττωμα. που δεν θαβέλα να τόκετε έσεις που καθώς μ'εντυω έχετε τόσα με-γάλα προσόντα.

Η πεποίθησι στον εαυτό μας, όταν δεν ξεπερνά τα ό-ρια, είναι ένα άπαράμιτο έρω-διο για τη ζωή. Είστε σε και-ρό να την άποκτήσετε αυτή την πεποίθησι και πρέπει να την άποκτήσετε για να βρείτε τότε μόνη σας τη λύσι στο πρόβλημά σας. Θα ιδείτε τότε πως θα αισθάνεσθε λιγώτερο φοβό, γιατί θ' άρχίσετε να καταλαβαίνετε πως αν νύου-σας υπάσχουν χιλιά προσέγι-νμα νόμιν που σκότωσαν τον έρωτα, αυτό συνέβη γιατί φται-νε οι άνθρωποι που δεν κα-τορθώνουν πάντα να μείνουν στο ύψος ενός ώριμου και με-γάλου αισθήματος.

Το αισθημα αυτό δεν μπορεί βέβαια να διατηρήσει πάντα την ποιησι των πρώτων ημε-ρών, αλλά εξελίσσεται και χω-ρίς να χάνη τη δύναμή του ού-τε την όμορφιά του περνάει σε άλλα στάδια πιο γαλήνια, που λέγονται τρυφερότης, φι-λία, άφοσίωσις.

Στο κέρι σας είναι την όμορ-φη άγάπη που τόσο ευθραύ-τα σας προσφέρεται σήμερα να την τρυφοδοτήτε κάθε μέρα με νέα πλάνα ώστε ποτέ ν' άσθουν διαβλέπω τόσα χαρί-σματα σε σας που είμαι θε-σισ πως αν παντρευθείτε με-τόν αγαπημένο σας θα υπε-ρβείτε μια μέρα με δικαιοσύνη μένυ υπερεφάνεια να σκεπτε-σέ πως δημιουργήσατε κάτι ζέχωρο και δεν παραινήκα-

τε από την επιπολασιότητα της έποχής που δεν επιζητεί παρό-πρόχειρες άπολαύσεις.

Λίλιαν Χάρβεϋ: Μη τον κρινετε τόσο αυστηρά κι' ά-φου σας όμοιολογεί με τόση ει-λικρίνεια ότι παραινήθηκε, συγχώρησε τον. Δεν είναι κοί-μα να χαλάση μια τόσο όμορ-φη άγάπη για κάτι παροδικό που δεν είχε κανένα βαθύτε-ρο νόημα.

Γ. Καλυμνιώτην: Σε σας θα συμβουλεύω το αντί-θετο: Να μη την συγχωρήσετε, γιατί πρέπει να της δώσετε να καταλάβη ότι όταν παρα-τεντώνουν το σκονί κόβεται. Ή κοκετταρία είναι χαριτωμένο ελάττωμα όταν περιορίζεται σε άθωα πειράγματα, πεισματάκια, καρπίτσια, αλλά όταν περνάει τα όρια και φτάνει στην κα-κία είναι επικίνδυνη.

Χ. Λ. Ν. Πειραιά: Συμφωνώ με την υπέροχα σας. Είστε πολ-λύ μικρή άκόμη για να πάρε-τε τέτοια άπόφασι. Κάμετε το ταξείδάκι που σας προτείνουν και τότε τα ζαναλέτε.

Άλ. Καπόνε: Άφου μαν-τεύετε ότι η άπάντησις της δεν θα είναι άρνητική γιατί ο' τόσος διάταμος; Λιγάκι θάρ-ρος. Πως θα πάτε μπρος στη ζωή;

Μία άνεμύνα: Το γράμ-μα σας με κάνει να καταλαβώ ότι δεν είστε από τις επιπό-λαιες κοπελλίτσες που συναν-τούμε τόσο συχνά σήμερα στη ζωή, γι' αυτό σας συμβουλεύω ν' άποφασίσετε να συνδέσετε τη ζωή σας με τον ήρωικό ά-νάντρο. Θα έδιδαξα αν δεν μου έγραψατε ότι είστε και οι δυο ανεξάρτητοι οικονομικά και αυτό όχι για άλλον λόγον, αλλά γιατί μια που ο άνδρας δεν μπορεί να έργασθί η οι-κονομική ανεξαρτησία είναι ά-παράμιτος παράγων. Μη δι-σταζέτε λοιπόν και πρό πάν-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

των μη κατηγορείτε τον εαυτό σας γιατί το γράμμα σας σας διαφεύγει και σας δείχνει ά-νώτερον άνθρωπο.

Σαν θού λαν Πει-σ μα τ ά ρ α : Άφου χω-ρίς σοβαρό λόγο έφερέθηκε έ-ται επιπόλαιο ο νεαρός, δώστε του δρόμο και δεν έχάθηκαν οι άλλοι νέοι με χαρακτήρα.

Σ. Τ. Γ. 913: Έκεί που φτά-σαν τα πράγματα θα κάμετε καλά να μην επαναλάβετε την αλληλογραφία, διότι άφου κα-ταλαβαίνετε πως δεν την άνα-πάτε πρέπει να την άφήσετε να σας ζεχάση. Αυτό είναι το έντιμο φέρεμα, που σας έπι-βάλλεται.

Θεμιστοκλήν: Πως θα την ευποδέστε να φύγη ά-φου προκειται να ταξιδέψη; Και τι μπορεί να της προ-σφέρει για ν' αναβλή το τα-ξίδι της; Δεν καταλαβαίνετε ότι αναλαμάνετε μεγάλην ευ-θύνην;

Πονεμένην Καρ-δί α : Άπ' όσα μου γράφετε έχω χάσει πολύ καλή γνώμη για τον περιού ο λόγος νέον. Άν λοιπόν του άνοιξε την καρδιά σας και του πείτε αυτά που μου γράφετε δεν θ' άπο-φασίση άραγε να δώρη ένα κο-λό τέλος στην υπόθεσι; Για δοκιμάστε.

Χρυσουνή: Πόσο γε-λιόσθε, μικρούλες μου, αν νο-μίζετε ότι οι κινηματογραφικοί άστέρες έχουν καιρό για να διαβάσουν τα γράμματα που τους στέλνουν! Υπάρχει συνή-θως κάποια γραμμοτέα που τ' άνοιγει. Πάντως για τη δι-ευθύνη που ζητάτε άποταθείτε σ' ένα κινηματογραφικό πε-ριοδικό και γράψετε στο ιν-δαμιά σας, αλλά μην έχετε την άφέλεια να περιμένετε ά-πάντησι.

Κάποιον Άναγνώ-στην: Όλα θα εξεζητηθούν από την άγάπη της νέας. Άν άνταποκρίνεται στο αισθημα σας δεν πρέπει να διατάξει γιατί είστε πτωχός. Λέγεται κανείς πτωχός όταν έχη στα χέρια του μια τέχνη.

Θέμ. Κάρλ: Δεν είναι άνάγκη να δικαιολογήσθε τό-σο γιατί έχετε την επίμυια να...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

γίνετε ήθοποιός, άφου μάλι-στα αυτό είναι οικογενειακό σας. Δοκιμάστε λοιπόν. Δεν σας κρυβό βέβαια πως θα πο-τιούσα να κάνετε άνώτερες σπουδές στην Ευρώπη. Θα μπορούσε ίσως να σας βοηθή-σε ο' αυτό ο συμπαής Τάυρον Πάουερ άφου είναι συγγενής σας, άλλ' αν αυτό είναι άδύνα-το άρχίστε εδώ τις σπουδές σας και άργότερα ποῖς έρεσι, τι μπορεί να συμβή. Τόν κ. Ροντήρη θα τον βρείτε στα γραφεία του Έθνικου θεάτρου, οδός Άνιου Κωνσταντίνου.

Σεμναλιόμενν Πε-τ α λ ο υ δ α : Το ψευδύ-νυμο που διαλέξατε δικαιο-λογεί τα όρθογραφικά σας λάθη που είναι κάπως πολλά! Άλ-λα καθώς βλέπω δεν περιορί-ζεστε μόνον σε τέτοια λάθη, κάνετε και αισθηματάκια. Γιατί φερθήκατε π. χ. τόσο επιπό-λαιο; Τώρα πως θέλετε να σας εμπιστευθή ο άγοπημένος σας; Δεν μπορεί να σας δώσω καμ-μία συμβουλή γιατί φοβάμαι πως πέτσει το πουλάκι! Θέλε-τε να δοκιμάσετε; Να του ζη-τήσετε, δηλαδή, συγγνώμη και αν σας άναπα άκόμη μπο-ρεί να σας συγχωρήση.

Αναποφάσιστην: Δεν αισθάνεσθε καμμία συμπό-θεια γι' αυτόν τον Άυστραλό που υπερενέπτεσθε; Τότε έκε-τε υπαχρώσι να του το πείτε καθαρά προτού δεχθήτε την βροχή του. Γιατί μια κι' έκα-τολάσατε πως σκεπένει να σας ζητήσει σε γάμο μόλις πάτε στην Αυστραλία δεν πρέπει να τον αφήσετε να πλάθι όνει-ρα που δεν προκειται να πραγ-ματοποιήσουν. Επιβάλλεται να φανητε ειλικρινής μαζί του, σαν τίμια Έλληνισσά.

Ε ο ω τ ι δ ε α Σ.Μ.Α. : Δεν χρειάζεται έρώτημα. Άφου βρίσκετε άνταπόκρισι στη δευ-τερή αφήσιτη την πρώτη να τροβήτε το δρόμο της. Δεν βλέπω άλλη λύσι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Δ. Β. Νεοφάλην: Σύμφωνη με τον δικό σας χαρακτήρα υπάρχουν και χαρακτηρισμοί γυναικών. Δεν έ-τυχε να βρείτε κανένα τέλειου είδους. Μην απογοητεύεσθε ό-μως ούτε και ν' αλλάζετε τον χαρακτήρα σας. Η άμοιρή θα έρρη, δεν μπορεί.

Κ α ν ε λ λ ι δ η ν, Θεο-αλονικην: Το καλύτερο απ' ό-λα θα ήτανε έφ' όσον άνα-γνωρίζετε ότι εκ λάθους σας προήλθεν η διακοπή, να της ζητήσετε συγγνώμη με την φίλη της, έστω και αν το θεω-ρείτε «υποτιμητικό» όπως γράφετε. Υποτιμώ στην α-γάπη δεν ύπαρχει, διότι άνα-γνώστης την εξαφάνισι του έρωτός μου.

Π α π α ρ ο υ ν α ν : Πο-λύ δύσκολη η περίπτωση σας φίλη μου. Δεν έχω το δικαίω-μα να σας συμβουλεύω έκείνο που διαβάω στις γραμμές σας ότι ποθείτε. Αυτό είναι καθο-ρώς ύποκειμενικό. Ζητήματα και η γνώμη οιαδήποτε τρίτου, θα ήταν άδυσωπη περισσότερη με το πούκν του πούματος παρά με την αισθηματική πλευ-ράν. Είσατε άρεκα μερικές έ-ν και με καταλαβαίνετε πι-στεύω.

Ε τ ε ρ α ο υ λ ο ν, Έν-τε λ β ε ρ ε Ε.Ε. : Σας ευ-χεται όλα να τελειώσουν κα-λά. Το τραγουδάκι σας το έ-στειλαμε εις τόν κ. Χαίροπου-λον άλλα δεν φαντάζομαι να είναι από κείνα που προτιμά.

Α σ χ η μ ο κ ο ρ ι τ ο ο : Αυτός ο ειλικρινής πόνος που ξεχειλίζει από την ψυχή σας και η αγάνησι που κάνετε του εαυτού σας, με πείθουν ά-ναγνιστή μου καρδίη, ότι τα ψυ-χικά σας καύματα είναι τέ-τοια που δεν θα μείνουν πο-λύν καιρό παραγνωρισμένα. Ή φύσις, που όπως λέτε, δεν μάς τα δίνει όλα, μάς έχει δώσει

ΕΧΕΤΕ ΑΝΤΙΡΡΗΣΗ!

Ή Βαρβάρα Νικολά, ανεκφυχθή τε-λικώς «Με Φίεστα» στο διαγωνισμό που άργήσανε το θεάτρο Άσος στο ά-ποιο και θα ευφάνηται προσεχώς.

ένα τρομερό όπλο: την όπο-
μονή. Είμαι βέβαιη ότι δεν θα
χρειαστή να την εξαντλήσετε.
Πολύ νωρίτερα θα βρήτε την ι-
κανοποίησι, που σας πρέπει.

Σπασμένο Κασέ-
φτην, Σπάρτη: Δεν μπορώ,
δυστυχώς, να σας πληροφορή-
σω διότι όσα γράμματα έχουν
ψευδώνυμα δεν έχουν και το
πραγματικό όνομα μαζί. Όσο
για το αίσθημα σας εάν αλη-
θεία και αυτή σας αγαπά, μην
αμφισβallest ότι θ' αρνηθώ κά-
θε πρόταση γάμου και όταν α-
πολυθώ από το στρατό, θα
μπορέσετε να ευτυχίσετε.

Μια μικρή περιφρο-
νημένη: Έδωσα με
μεγάλη προσοχή αυτά που σας
συμβάινουν. Ένα μόνον έχω
να σας πω: ότι η θέσι σας εί-
νε πιο πολύ στο σπίτι σας και
με τους αδελφούς σας μαζί,
έκτός αν το αίσθημα σας είναι
τόσο μεγάλο ώστε να προτιμή-
σετε να πάτε μαζί του. Πάν-
τως έχω αυτό το δεύτερο δεν
σας το συστήνω. Κυττάτε να
μονοιάσετε με το σπίτι σας,
διότι εκεί είναι η αληθινή ευ-
τυχία. Τα νεανικά αίσθημα
περνάνε εύκολα.

Πληγυμένη: Ά-
τόν Τ. Χανιά: Μάλλον πε-
ρισσότερα γίνεται ότι σας κά-
νει η ομορφιά σας. Σας συμ-
βουλεύω ειλικρινώς να κάνετε
πώς θα μπορούσατε και μάλιστα
να αφήσετε να διαδοθεί ότι έ-
χετε μπλέξει με κάποιον άλ-
λην. Πιστεύω με ότι είσι οι
γυναίκες είμαστε ζηλιάρων-
τες. Τότε και η δική σας θα
ζηλεύει και ίσως τα πεισμάτα
που κάνει είναι να μεταβλη-
θούν σ' ενδιαφέρον.

Νεαρόν Στρατάρχη.
Πάτρας: Τα γραμμάτα σας με
αυτήν την προσοχήν τις καλλι-
γραφίας κατανόουν δυα-
νάγνωστα. Λυπούμαι αλλά δε
μπορέσα να διαβάσω τι μάς
γράφετε. Μάθετε να γράφετε
πιο φυσικά και με άλλη πέν-
να, ώστε να διαβάζεται ο γρα-
φικός σας χαρακτήρ.

Σκλάβος της έλευθε-
ρίας: Θρονίστηκε να έλθετε
σ' επαφή μαζί της και ζητήστε
της μια σαφή απάντησι. Αν
είνε οι σκοποί σας άνοι, απο-
θνήστε και προς τους συγγε-
νείς της. Δεν χρειάζεται με-
γάλη σκέψις.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Ε. 111: Είχατε άποψή ει-
δικώς εάν είναι από τους συ-
νεργάτες που απαντούν;
Πάντως πρέπει να ξέρετε ότι
λαθεύουμε πάρα πολλά γράμ-
ματα και απαντούμε με τη σει-
ρά τους. Αν έχετε, πραγμα-
τικά, καταλάβει, ότι κι εκεί-
νη σας αγαπά, τότε τι περιμέ-
νετε; Πληγνίστε στους δικούς
της και ζητήστε την. Φτάνει να
έχετε τα μέσα να τη συντηρή-
σετε. Γιατί, δεν είναι δύσκολο
οσωστό αφού είστε φίλος της οί-
κογενείας να εκμεταλλεύεστε
την αγάπη και την καλωσύνη
που σας δείχνουν. Έτσι δεν
είναι;

Άλλητην Άγιου Νε-
λου Γ. Ζ. Πειραιά: Ακολου-
θήστε την τελευταία τακτική
σας. Αφού όλα είναι εναντίον
σας, αποφύγετε κι έσεις γιατί
όπως βλέπω κακό κάνετε σε
όλους.

Χιμαίροκυνηγό: Τό
λέτε και μόνοι σας τι πρέ-
πει να κάνετε: να τη σωμα-
τίσετε, να της μιλήσετε, να
θυμηθείτε όσα προηγήθηκαν
και να ανταλλάξετε τις γνώ-
μες σας πάνω στο φλέγον ζή-
τημα. Άλλος τρόπος δεν υ-
πάρχει.

Έναν δειλό έρω-
γεμένο: Αν σ' αυτή
την ηλικία, δεν έχετε το α-
παιτούμενο βάρος, τότε πότε
θα το αποκτήσετε; Φοβάστε
μάλιστα της κακοφύης; Τότε
δεν πρέπει να μιλήσετε καλό-
λου. Αν όμως σας αγαπά κι
έκεινη, τότε της δίνετε μια ευ-
καιρία να εκδηλώσει τα αί-

σθήματά της. Τα σήματα που
βάλατε δίπλα στο ψευδώνυμό
σας δεν γίνονται στο τυπογρα-
φείο, γι' αυτό τα παράλειψα.

Ζοζούκα Π. Π.:
Γιατί να απομακρυνθείτε από
κοντά τον άφοβό των αγαπη-
σας και σας αγαπά; Βλέπετε
πώς η άλλη δεν τον ενδιαφέ-
ρει. Έπομένως και εείς να κά-
νετε πως δεν καταλαβαίνετε.
Ίσως να ήταν ένα περαστικό
καρτίο του. Αφήστε τον,
λοιπόν, ναρθεί σ' αυτό και να
σας ζητήσει. Μην αποδιώχνετε
την ευτυχία μόνη σας.

Μαριμένα Γιο-
λίας: Πρέπει πρώτα από όλα
να κυττάτε την ύγεια σας.
Τον έρωτα τον βρίσκετε όποι-
α στιγμή τον ζητήσετε, την ύ-
γεια όμως όχι. Είδατε πως η
άλλη πέθανε. Μπορώ να σας
διαβεβαιώσω ότι πέθανε γιατί
παραιέλιπε την ύγεια της με-
την αγάπη. Αυτά δεν επιτρέ-
πονται όταν έχη κανείς μια
τέτοια αρρώστεια. Προσέχετε,
λοιπόν, να μην πάθετε τα ί-
δια.

Μαριμένα Γαρ-
νίας: Προσπαθήστε να μην
είστε τόσο εγωιστής, γιατί ε-
γωισμός και περηφάνεια στον
έρωτα δε χωρούν. Διολέξετε
μια κατάλληλη στιγμή, εξηγη-
θείτε και δώστε για πάντα το
κέρρι. Άλλη φορά να γράφε-
τε με μελάνι.

Ψειλορίτην: Κρα-
τήστε την μεταξύ σας φιλία.
Μια καλή φιλία είναι ανώτερη
από τον έρωτα όπως τον κατα-
λαβαίνετε. Μέσα στη φιλία θα
καθρεφτισθούν τα αίσθηματά
σας καλύτερα. Κι αν είναι τυ-
χερό, τότε μια μέρα θα γίνη
ο ένας απαραίτητος για τον
άλλο, όποτε και θα παντρευ-
θείτε. Αυτό το σκοπό δεν έχε-
τε;

Πληγυμένη: Να
κάνετε «την καρδιά σας
πέτρα» όπως μου γράφετε και
να τον περιφρονήσετε. Δεν
σας αγαπά. Άπλουστα γυ-
ρεύει να κάνει τα καρτίοια
του και τις επιθυμίες του. Πάν-
τως, δεν ξέρω αν η φίλη σας
τό έκανε από ενδιαφέρον. Έ-
να είναι φανερό, ότι η επέμει-
νη της σας έκανε καλό και σας
έσωσε από τον κίνδυνο που
διατρέχεται. Λοιπόν, θάρρος!

Η φωνή του Κά-
που: Σας αγαπά, τό λένε
τα λουλούδια που σας στέλνει,
τα λόγια που σας λέει, τα δά-
κρυα που χύνει για σας. Κά-
ποιος τον αγαπάτε. Μην παιδεύ-
σατε άδικα. Όρίστε την ήμε-
ρα των γάμων σας και στείλει
μου κουφέτα να σας ευχθώ.

Σαλώμην: Η ζωή
είναι ένα όνειρο, όπως γράφε-
τε, φτάνει να ξέρη κανείς να
την απολαύση και μάλιστα ο-
ταν υπάρχει η χαρά στην ψυ-
χή και το χαμόγελο στα χει-
λη.

Γόνυ ύπ' αριθ. 1:
Γράφετε ότι καμμία γυναίκα
δεν είναι σταθερή, όπως καμ-
μία γυναίκα δεν είναι απόρρη-
τη. Αυτό το συμπέρασμα τό
βγάζετε από τις κατακτήσεις
σας. Είμαι όμως πεπεισμένη
να ξέρω ποιές είναι αυτές οι κα-
τακτήσεις σας γιατί κατά τη
γνώμη μου δε πρόκειται για
κοπέλλες όχι σοβαρές και πο-
λύ επιπόλαιες.

Ντέκτιβ «X»: Προ-
σπαθήτε να ανακαλύψετε
ποιους φίλους είχε η γυναίκα
σας πριν σας παντρευθεί. Έ-
τσι μου γράφετε. Τι σας εν-
διαφέρει το παρελθόν, όταν το
παρόν είναι άμεμπτο και τι-
μίο; Όταν στην αγκαλιά της
βρίσκεται το άγγελούδι που
λατρεύετε και η ματιά της σας
άνοιγει «χίλιους ροδαλούς ού-
ρανους», όπως διαπιστώνετε;

Θησαυρόν τών θη-
σαυρών: Δεν αγαπή-
σατε ποτέ. Και ούτε θ' αγαπή-
σατε. Και ζητάτε να σας συμ-
βουλεύω πως θα παντρευθείτε

δικώς ν' αγαπήσετε. Εύκολο-
τατο. Βρήτε ένα φίλο σας, πέ-
στε του τα προσόντα σας τό
έσοδα σας, τό προτερήματά
σας και αναθέστε του να σας
βρή γυναίκα. Με προζενί, κα-
ταλαβαίνετε;

Ζίλντα, την νό-
πισσα: Η όμορφιά δεν παί-
ζει κανένα ρόλο. Υπάρχουν
πολλές όκι ώριμες γυναίκες
που έχουν πολύ μεγάλες επι-
τυχίες. Ξεκινάτε την όμορφιά
της ψυχής που είναι ανώτερη
από την όμορφιά του προσώ-
που.

Μικρήνάπελπισμέ-
νη, Λ. Α.: Αφού ήρθαν
έτσι τα πράγματα, προτιμώτε-
ρα να περιμένετε. Αν άνησυ-
χησι για την άργοπορία, θα
σας γράψω και τότε θα φανή
αν λαβαίρη ή όχι τό γράμμα-
τά σας. Τότε θ' απευθυνθείτε
στο Προζενί με την παρά-
κλησι να κληθώ. Τότε, όδω
Τότε κ.λ.π. για να τό παρα-
δοθώ ένα γράμμα τό όποιον έ-
σεις θα έχετε έσωκλεισει στο
γράμμα του Προζενίου. Έτσι
θα είστε βεβαία ότι τό πήρε
στά χέρια του.

MIPANTA

Άσκήμια και αγάπη

Άπαρηγόρητη παρουσιάζεται
στο γράμμα της η «Άσκημη
νέα», όπως υπογράφεται. Την
αίτια την έννοουμε όλοι. Είναι
η άσκημη της. Γράφει με έ-
σωτερικό οπαράγμο για την α-
δικία που της έγινε από τη
μοίρα που την έφτιαξε απόκλη-
ρή της όμορφιάς!

«Δεν ξέρω» μου λέει στο
γράμμα της: «Τι μου έχει στοι-
χίσει και έξακολουθεί να μου
κοστίζει αυτή η περίπτωση μου,
η άτυχία μου... Δεν τολμώ
να σκεφθώ κι έχω ότι είναι δυ-
νατόν όχι ν' αγαπηθώ (αυτό
μου φαίνεται ότι μου αποκλεί-
εται εντελώς για όλόκληρη τη
ζωή μου) αλλά και ν' αγαπη-
θώ, έστω (και δια της φαντα-
σίας μου)». Έτσι νομίζω. Με
έχει καταστήσει σκεδόν νευ-
ρασθενική αυτό τό ζήτημα.

Έρχονται στιγμές που σκέπτο-
μαι ότι δεν θα έπρεπε να έχω
γεννηθεί, ότι δεν θα έπρεπε οι
γονείς μου να με είχαν φέρει
στην ζωή. Σκέπτομαι, καμμία
φορά, μέσα στην άπόννησι που
με πιάνει, ότι αφού χωρίς η
ίδια να τό ζήτησω ήρθα στον
κόσμο, δεν θα ήταν, τούλάχισ-
τον, καλύτερο να είχα γεν-
νηθεί άντρας; Μου συμβαίνει
δε και ένα άλλο άτύχημα, ότι
δεν είμαι αρκετά πλούσια για
να υπορρώ να ξεγελασθώ και
να ξεγελάσω με μια εξαιρετική
περιποίησι που θα έκανα στον
εαυτό μου».

Η «άσκημη νέα» γράφει και
μερικά άλλα μέσα στην έπιστο-
λή της, που αν και περιέχον-
ται μόνο σε μια σελίδα κόλ-
λας διαγωνισμού, είναι όμως,
ουσιαστικά. Και αυτό τό
τελευταίο είναι άκριβώς εκείνο
που με κάνει ν' άπορώ ότι πη-
ρε τόσο κατάκαρδα την, άς
πούμε, άτυχία της. Όσα λέ-
γει την έμφανίζουν όχι καθώς
λέμε, άπλως «μορφωμένη». Θά-
ναρώνουν κοπέλλα με συγ-
κρότησι πνευματική και με πα-
ράτηρησι ψυχολογική και όχι
τυχαία. Δεν πρόκειται να
σας παρηγορήσω, κοπέλλα μου,
με λόγια που δεν θα είχαν τη
θέσι τους στην περίπτωση σας.
Έννοω την στενωπρία σας
την βασανιστική, αλλά ως ένα
σημείο. Γιατί από την έπιστο-
λή βλέπω άμέσως-άμέσως να
έχετε ένα αντίδοτο της άσκη-
μιας σας: την ειλικρίνεια με
την τιμιότητα και την ίκανο-
ποιητική κρίσι. Ξέρετε να λέ-
τε τό σ' αυτό τό κακό και τό σκά-
ψη: σκάψη, έστω και αν αυ-
τό μπορεί να είναι εις βάρος
σας. Πρώτον πόδας και ποιές
είνε αυτές που όμολογούν την
άσκημια τους; Την έχετε
κορό πράγμα, αυτή την, ειλικρί-

νεια; Αν τό νομίζετε κάτι ά-
σχημαντό θ' άδικούσατε την άν-
τιλήψι σας. Η άνυπόκριτη γνώ-
μη ή δική σας, πάνω στον
ίδιο τον εαυτό σας, όσα έξα-
σφαλίζει όχι ένα «κούτσο-
φίδιο» αλλά ένα εξαιρετικό και
σπάνιο πλεονέκτημα μέσα στη
ζωή και άπέναντι της υποκρι-
σίας που είναι γεμάτος ο κό-
σμος. Δεν θέλω να πω ότι
τό προνόμιο της ειλικρίνειας
ας άνήκει άποκλειστικά και μό-
νο στις άσκημες και πως οι ά-
μορφες τό στερούνται.

Ας μην ξεχνάμε τέλος ότι
όσον σσηννεύει η όμορφιά άλ-
λο τόσο τραβάει και η νοησία
που δεν σπριζείται μόνο και
μόνο στην καλλονή μα σε τό-
σα άλλα στοιχεία της ζωής
που συγκροτούν την πιο δυσ-
κολονίκητη δύναμη.

Τά παραδείγματα άσχημων
γυναικών που αγαπήθηκαν, δι-
αρκέστερα από πολλές «κού-
κλες» δεν είναι λίγα και άφθο-
νουν στην ιστορία άρα και στη
ζωή μας. Γιατί δεν είναι μονά-
χα η λάμψι της εξωτερικής ό-
μορφιάς που θαμνώνει. Είναι,
άκομη, όπως είπαμε, και η έ-
σωτερική όμορφιά, η πνευμα-
τική και ψυχική. Αφού, λοι-
πόν, αυτό είναι μια παμπάλαι-
ιστορική αλήθεια, τότε είναι
και μια αίώνια αλήθεια. Τι
τα θέλετε; Τό να μην είναι
μια γυναίκα ώρια, έστω, αλλά
τό να ξέρη να φέρνεται με
μεγαλοφυχία και να μιλάει και
στις συντροφίες και ιδιαίτερα
μ' ένα τρόπο έξυπνο, λογικό,
ένδιαφέροντα έλκυστικό είναι
πράγματα που δεν θα περά-
σουν ποτέ άπαράτηρητα. Αυτό
και μένει, επί τέλους, γιατί η
όμορφιά είναι κάτι περαστικό,
και μάλιστα γρήγορα περαστι-
κό, αφού υποκειται στο νόμο
της θοράς παραπάνω από κά-
θε άλλο.

Ματωμένη καρδιά,
«Αθήνας»: Ακούσατε άπεριφρα-
στα κι άνοιχτά τη γνώμη μου:
Κοροϊδευέι και σας, όπως κο-
ροϊδευέι και την άδελφή σας,
όπως κοροϊδευέι και τώρα την
τρίτη που τό προτείνουν η
της προτείνει να συνδεθούν.
Για όλο τό αυτό τό άνακατά-
λυτο και σε εαυτόν. Τόν ά-
ποσπάσατε από την άδελφή
σας και τώρα μια άλλη τον
παίρνει και από σας. Πρώτον
ζητήστε συγγνώμη από την
άδελφή σας και έπειτα έγκα-
ταλείψτε άμέσως κάθε ιδέα ό-
τι μπορείτε να ξαναγυρίστε σ'
αυτόν. Φυλαχθείτε από τις πα-
γίδες που με ώρια τέχνη και
έπιπιδειότητα έξερουν και στή-
νουν σε άπειρα κορίτσια μερι-
κοί άδυνειδισμοί.

Παιδί της μοναξιάς
Ληζουρί: Δεν θέλω κανένα
λόγο που θα έπρεπε να σας
είρυνευθώ. Όυτε τό ζήτημα σας
με αϊφνίδισσε. Πολύ περισσό-
τερο μάλιστα δεν μου έκανε
καμμία έκπληξι γιατί προέρχε-
ται από ένα που ξέρει να σκέ-
πεται καλά, να έξηγη προσε-
κτικά, να δικαιολογή πειστικά.
Θα μπορούσα να σας γράψω
πολλά. Όσο — όμολογώ — μου
έκέντησε την περιέργεια τό
θέμα αυτό. Ίσως να σας έδι-
να κι' έχω καμμία ιδέα αν έ-
γνώριζα την πραγματική αίτια
για την όποια τό ειδυλλίο σας
γίνεται τελείως άδύνα-
το. Τι να πη, όμως η τι να
σκεφθώ κανέναν για τό ά-
πραγματοποίητο; Αν
υποθέτω ξαναγράψετε μου, κά-
νοντας μια κάποια νύξι. Με
τόν άδιαπέραστο πέπλο των
μυστηρίων δεν μπορώ να τό
βάλω. Έκτός αν τό ζήτημα
σας άποσκαλεί έτσι σάν φαν-
τασίωσι, σάν όνειρο. Που δεν
μου φαίνεται.

Καρ. απ. Κ.: Η σελίς αυτή
του «Θησαυρού» δεν έχει τέ-
τοιον προοριό. Λυπούμαι ότι
δεν μπορώ να σας έξυπνηρή-
σω. Προσπαθήτε να βρήτε έ-
να άλλο τρόπο επικοινωνίας.
ΡΡΑΜΑΙΟΣ

Μερικές άσκήσεις

Οι γυναίκες δεν ά-
ποδίδουν συνήθως με-
γάλη σημασία από μέρος αυτό του κορμιού των και
ευφάνιζον τις πιο άντισθητικές πλάτες, ίδιως όταν
φορούν φορέματα «ντεκολτέ».

Η έπιφάνεια της ώμοπλάτης καλύπτεται από
τρεις κυρίως μύς: τους όσφυακούς, τους ραχιαίους
και τους τραπεζοειδείς.

Οι όσφυακοί μύς εκτείνονται κατά μήκος της
σπονδυλικής στήλης από τη λεκάνη ως τη βάση του
κρανίου. Όταν τό σώμα είναι όρθιο ή λιγάκι γε-
μένο προς τα έμπρός σχηματίζουν δύο μικρά πα-
ράλληλα σφαιροειδή έξογκώματα πάνω από τό ιε-
ρούν όστούν. Άνάμεσα σ' αυτά βρίσκεται μια αλυσά, που
προσδιορίζει τη θέσι της σπονδυλικής στήλης.

Όταν οι όσφυακοί μύς είναι εντελώς άνεπτυγμένοι ή α-
λαξ αυτή έξαφανίζεται.

Οι ραχιαίοι μύς καλύπτουν την έκταση μεταξύ του ώμου
και της λεκάνης. Στους άνδρες είναι συνήθως αρκετά άνε-
πτυγμένοι. Άλλά στις περισσότερες γυναίκες είναι άτροφει-
κοί. Ο κορμός παρουσιάζεται τότε κυλινδρικός στο σχήμα
και η πλάγια γραμμή της πλάτης είναι παράλληλη σχεδόν
με τη σπονδυλική στήλη. Έ-
να κανονικά θα έπρεπε να σχη-
ματίστη ένα τυήμα τόσου.

Οι τραπεζοειδείς μύς, τέλος,
καλύπτουν τό κεντρικό και άνώ-
τερο μέρος της ράχως και τον
τοράχηλο.

Η κανονική ανάπτυξις των
τραπεζοειδών, καθώς και με-
τών άλλων δευτερευόντων μυών,
όπως είναι οι ρομβοειδείς ή οι με-
γάλοι δοντελωτοί, προσσροφεί
τις ώμοπλάτες στο θώρακα. Σε
περίπτωσι άτελούς ανάπτυξεως
των, τό όστό της ώμοπλάτης
προεξέχουν, πράγμα που στη
γυναίκα ίδιως είναι πολύ άντι-
σθητικό.

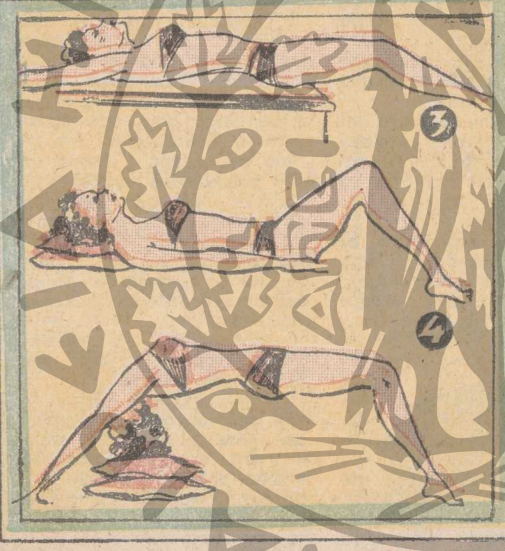
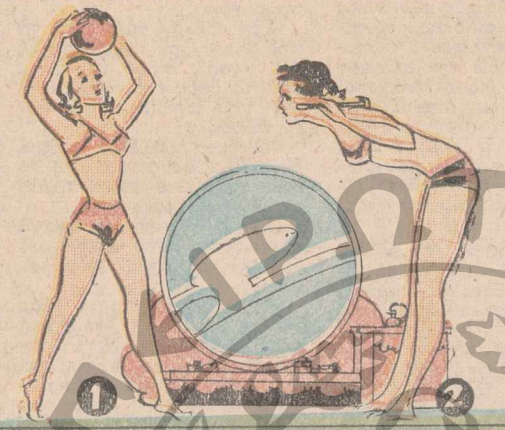
Νά τώρα μια σειρά άσκήσεων
που θα σας έπιτρέψουν να έχετε
ώριες πλάτες και που θα κά-
νουν περιττούς ίσως τους ψευτι-
κούς ώμους και τό διάφορα άλ-
λα τεχνάσματα που έγει έπινοή-
σει η μόδα για να κούνη την ά-
τέλεια και την έλαττωματική δι-
άπλασι του μέρους αυτού του
γυναικείου σώματος:

Άσκήσις 1

Τό σώμα εύθυμένε. Θα σπώ-
σετε τα χέρια με τους άγκώνες
προς τα πίσω και θα κρατήσετε
πάνω στο κεφάλι σας ένα μεγά-
λο μπαλόνι. Έπειτα θ' άρχί-
σετε να πεοπατάτε μέσα στο δω-
μάτιό σας, πατώντας στις μύ-
τες των ποδιών, επί πέντε λε-
πτά.

Άσκήσις 2

Τά πόδια ένωμένα. Κάμνι-
τε το κορμό προς τα έμπρός. Θα
κρατήσετε με τα χέρια σας ένα
μπαστόνι πάνω στον τοράχηλό
σας. Έπειτα θα εκτείνετε τό χέ-
ρι σας προς τα έμπρός και επάνω
προσπαθώντας να φέρετε τό
μπαστόνι όσο ψηλότερα μπο-

ρείτε. Κατόπιν θα τό
ξαναφέρετε στην άρχι-
κή του θέσι.

Η άσκησις αυτή θα
έπαναληφθώ δέκα φο-
ρές.

Άσκησις 3

Ξαπλώθηκε πάνω σ'
ένα τραπέζι, αφού βά-
λετε ένα μαξιλάρι στη
ράχη σας. Θα κανονί-
σετε τό σώμα σας σε
τρόπο που τό πόδια
σας να βρίσκονται όλό-
τελα έξω από τό τρα-
πέζι. Θα σπριζέσετε
συνεπώς πάνω στη ρά-
χη και στους γλου-
τούς. Για να μην πέσε-
τε θα πιασθείτε γερά
με τα δύο σας χέρια
στην αντίθετη άκρη του
τραπέζιου. Κατόπιν θα
κάνετε τα πόδια σας
προσπαθώντας ώστε τα
γόνατα να έγγισουν
στο στήθος σας. Θα τό
ξαναφέρετε έπειτα στην
άρχική τους θέσι.

Η άσκησις αυτή θα έπαναληφθώ όκτώ φορές.

Άσκησις 4

Στρώστε στο πάτωμα μια ψάθα ή έναν τάπητα και
βάλτε επάνω ένα μαξιλάρι. Θα σπριζέτε τό κεφάλι σας
πάνω σ' αυτό τό μαξιλάρι και θα ξαπλώσετε με τη ράχη
πάνω στον τάπητα. Θα λυγίσετε κατόπιν τα πόδια σας,
σε τρόπο που όλο τους τό πέλμα ν' άκουμπήση κάτω. Ά-
φού πάρετε αυτή τη στάσι, θ' άνασηκώσετε τον κορμό σε
σχήμα τόσου και θα κάμνετε μερι-
κά μικρά δήματα με τα πόδια σας
προς τα πίσω και στροφών σε
τρόπο που αντί του τοράχηλου
ν' άκουμπήσετε τό μέτωπό σας
στο μαξιλάρι. Κατά την κίνησι
αυτή θα φέρετε τό χέρι σας
προς τα πίσω και θα τό κρα-
τήσετε τεντωμένα, σταυρώνον-
τάς τα στις άκρες. Κατόπιν θα
ξαναυρίσετε στην άρχική σας
θέσι.

Η άσκησις αυτή θα έπανα-
ληφθώ τρεις φορές διαδοχικά,
χωρίς διακοπή μεταξύ των.

Δια να φέρουν τό επιδιωκ-
μένο αποτέλεσμα και οι τρεις
άσκήσεις πρέπει να γίνονται με
άπολυτη ακρίβεια. Γι' αυτό
είνε καλό να έλέγχετε τη θέσι
του σώματός σας, προτού ά-
ρχίσετε την καθεμιά απ' αυτές.

Η όμορφη πλάτη είναι άπαραί-
τητη στη γυναίκα που θέλει να
έπιβάλλεται με τό άρμονικό σώ-
μα της και την κομψότητα της.
Πολλές γυναίκες άποφενγνούν τό
έξωμα δροσίζον φορέματα, γιατί
η πλάτη τους έχει έλαττώματα.

Αυτά όμως τα έλαττώματα
μπορούν θαμνίσαι να διορθω-
θούν με τις άπλεις κι' εύκολες ά-
σκήσεις που άναφέραμε, φτάνει
να υπάρχει θέλησις και έπιμονή.

Μην προσπαθήτε ποτέ να
διορθώσετε ένα έλαττώμα του
σώματός σας με τό τεχνητό μέ-
σα που προσφέρει η μόδα. Τό
καλοκαίρι, στην «πλάξ» θ' άναγ-
κασθήτε να τον έγκαταλείψετε ή
θα στερηθείτε τη χαρά του ήλιου
και της θάλασσας.

Ο καλύτερος τρόπος είναι οι
γυμναστικές άσκήσεις που, ύ-
στερ' από λίγο καιρό μεταμορ-
φώνουν σ' αλήθεια ένα έλαττω-
ματικό σώμα και τό κάνουν έ-
ννοσιότιο.

Μία θηριώδης εκδίκησης

Γονατιστός έμπροσς στα πόδια της μαρκησίας ντε Κέβο, ο δούκας ντ' Αλλέγκο της έξωμολογείτο για έκαστη φορά τον έρωτά του.

— Άγαπητέ μου Άννα, της έλεγε, λοιπόν θα με λυπηθείτε; Κι όμως δεν μπορεί να σας είναι αδιάφορος. Γιατί αν αυτό συνέβαινε θα με είχατε διώξει από καιρό. Μά σεις υ' ακούτε πάντα να σας μιλάω για την αγάπη μου χωρίς αυτό να σας δυσσαρεστή. Μόνο που στο τέλος μου δίνετε μερικές άοριστες έλπίδες... που κι αυτές άλλωστε δεν πραγματοποιούνται ποτέ...

Η μαρκησία ντε Κέβο ήταν έτοιμη να σταματήσει και πάλι την όλη του έρραστη της, υπενθυμίζοντας του πως ήταν παντρεμένη και πως δεν ενόμιζε ότι είχε το δικαίωμα να απαιτηθεί το σύζυγό της.

Αλλά, κάθε φορά που προσπαθούσε να του μιλήσει, τα λόγια έσβηναν μέσα στο λαρυγγά της και κανένας ήχος δεν έβγαίνει από το στόμα της.

Έως η ημέρα έσβηναν σιγά—σιγά. Οι στερνές ακτίνες του ήλιου γάιδεσαν για τελευταία φορά τους τοίχους του μικρού περπτερού, που ήταν κρυμμένο στο βάθος του αυθιμένου κήπου κι έπειτα άσπασαν—άσπασαν εξαφανισθηκαν, έσβυσαν δόλοτα. Μία γλυκειά ήρεμία απλώνονταν γύρω και οι μεθυστικές ευώδεις των λουλουδιών ανέβαιναν από παντού μέσα στο σούρουπο και μεθούσαν κι έκαναν τις καρδιές να ντυθούν δυνατά νι' αγάπη.

Ο δούκας ντ' Αλλέγκο είχε πλησιάσει τώρα πιο πολύ, έτσι που τα δόξανθα μακούσ' μαλλιά της φίλης του άγγιζαν το πρόσωπό του και η τουφεκή και μελωδική φωνή του είχε γίνει παρόξενα θρανή. Στιγμές—στιγμές—μοιάζει σαν ένας άσχυρος που έβγαίνει θορύβους μέσα από τα καταδάθα της ψυχής του.

Σαφινικά, ξεγνώστως τη συνιθισμένη επιφυλακτικότητά του, άρπαζε το ξανθό εκείνο κεφάλι με το μισάνοιγτο σουπιένιό στόμα και τα γεμάτα ρεύδη μάτια και κόλλησε τα φλογισμένα νείλη του πάνω στα νείλη της νεαρής γυναίκας.

Η Άννα δεν προσπάθησε καθόλου ν' αντίσταθ. Ήθελε πως μία μέρα θα έπρεπε να νικήσει, να υποχωρήσει και τώρα που η μοιραία στιγμή

κόσμημάτα του υποθήκευσε τα γήνημά του και με τα χρήματά του συγκέντρωσε, έξωπλισε, μία αξιόλογη στρατιωτική δύναμη, που ενισχύθηκε και από πολλούς τυχοδιώκτες.

Έτσι, την άνοιξη του 1577 εξεστράτευσε εναντίον του Ισσορά.

Τού κάκου, οι δυστυχισμένοι κάτοικοι της πόλεως περίμεναν θοήθεια από τους διοδοησκούς των. Καιμιά ενίσχυση δεν έρχόταν από πουθενά. Ώστόσο, υ' όλες τις μικρές—δυνάμεις τους, άντέταξαν μία επίμονη άμυνα στις άγριες επιθέσεις των ενόχων τους. Ο δούκας ντ' Αλλέγκο άγωνιζόταν με τους πρώτους πάνω στις έπαλξεις, ενώ η Άννα, ντυμένη με απλότητα, έτοιμε δεξιά κι' αριστερά παρόντας τις υποσχέσεις της στους τραυματίες και τους άορώστους.

Αλλά, τη νύχτα της 28 Μαΐου έξ αιτίας της προσίας ενός μέρους της οροσας, που το άπτελούσαν διάφοροι μισθοφόροι, οι πολιορκητάι κατώρθηκαν ν' ανέβουν πάνω στα τείχη.

Σε μία στιγμή, ο μαρκήσιος ντε Κέβο και ο δούκας ντ' Αλλέγκο δρέθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλον.

Ο δούκας δεν πρόφτασε ν' άμυνθ. Σ' ένα νεύμα του μαρκησιού, είχε κιόλας συλληφθ από τους ανθρώπους του.

Τον έδεσαν τότε από τα πόδια και τον κρέμασαν με το κεφάλι προς τα κάτω, από το ύψος ενός προμαχώρος που έβλεπε σ' ένα βαθύ δασόσι.

Ο δυστυχισμένος πέθανε λίγη ώρα άονότερα από το αίμα που είχε συγκεντρωθί μέσα στο κεφάλι του.

Στο άναμναξή, η σφαγή συνεχιζόταν από δρόμο σε δρόμο και από σπίτι σε σπίτι.

Ο μαρκήσιος ντε Κέβο έτρενε δεξιά κι' αριστερά αναζητώντας παντού τη γυναίκα του. Την βρήκε, τέλος, μέσα σε μία εκκλησία μαζί με πολλές άλλες γυναίκες.

Την έσυρε τότε στο πρόαυλιο κι' εκεί την έγυμνωσε μπροστά σ' όλο το πλήθος. Γυμνή, έτσι όπως ήταν, την παρέδωσε κατόπιν στους στρατιώτες του που άνοιξαν να θεβλύνουν το ώραιο σώμα της Άννας με τον πιο νυδαίο τρόπο.

Αλλ' η νεαρή γυναίκα κατώρθηκε να άπρεψη σε μία στιγμή το ξίφος ενός στρατιώτη που, χωρίς να διαστρά καθόλου, το έδυσε στο στήθος της κομνά—νάοντας.

— Άναδσοι!... Είσαστε άναδσοι!... Δεν φοβούμαι το θάνατο!

Πλημυρμένη όπως ήταν στα αίματά, την γύρισαν τότε σ' όλη την πόλη κι' έπειτα κομμάτισαν το πτώμα της κι' άρρισαν να πετούν τα κομμάτια της στα σκυλιά που άσάτσο. Δεν τα άγγιξαν καθόλου.

Όταν νύχτασε τα μάζεψε μία γυναίκα του λαού και τα έθαψε εύλαδικά μέσα στον κήπο ενός παλιού μαστιχοιού.

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ που γιατρεύουν

Η πρωτότυπη θεωρία δύο Γάλλων επιστημένων

Από πολύν καιρό, οι γιατροί υπάπτευντο ότι άρισμένα άρώματα έχουν έnéργεια θεραπευτική και ευεργετική. Τώρα λοιπόν δύο Γάλλοι επιστήμονες: έπειτα από μία σειρά πειραμάτων, άνεκάλυσαν μία νέα μεθοδο θεραπεύσε και ξαναειώματος με τα άρώματα.

Η άνατομική εξέταση του έσωτερικού της υψης είχε άποκαλύψει ήδη από καιρό ότι στην επιόφεια του θλενονόγυ των ρουθονιών καταλήγει ένας μεγάλος αριθμός νευρικών ίνων, που συνδέονται με τα διάφορα όργανα του σώματος. Άν λοιπόν ένας ειδικός τσιμπήση ελαφρά με μία κατάλληλη θελόνη ένα άρισμένο σημείο, μπορεί να διεγείρη ή να καταπρήνη το όργανον που βρίσκεται στην άλλη άκρη του αντίστοιχου νεύρου.

Με τον τρόπο αυτό είχαν ήδη έπιτευχθ άξιοσημείωτα άποτελέσματα για τη θεραπεύσε των άσθενειών του σπκοτιού, των ρευματισμών, των πνευμονικών παθήσεων, κλπ.

Οι δύο Γάλλοι επιστήμονες έκμαν τη σωστή σκέψη ότι άρισμένα άρώματα, κατάλληλα διαλεγμένα και συνδυασμένα, θα μπορούσαν να έπιδράσουν εκλεκτικά πάνω σ' αυτό ή εκείνο το νεύρο προκαλώντας άποτελέσματα πολύ θετικότερα και άσφαλότερα παρά το τσιμπήμα της θελόνης.

Πράγματι, πειραματίσθηκαν με διάφορες συνθέσεις άρωμάτων, θεβαιώθηκαν για τη θεραπευτική τους έπιδραση και βρήκαν ποιά είναι τα κατάλληλότερα για άρισμένες άσθένειες.

Για τους έλθδεις πρσετούν π.χ. συνιστούν ένα μίγμα υόστου, βανίλιας, βενζόνης και μύρου. Θεβαιώνουν δε ότι το άρωμα αυτό γιατρεύει την έλδονοσία καλλίτερα από τις έnéσεις κινήσε.

Το άρωμα του τσιανόσουλλου, άνακατεμένο με λίγο μελισσοδότανο, ξανάωσε σε μία μεσοκόπη δεσποινίδα την κλονισμένη υγεία της και τη νεανική της δοοσία—και συγχρόνως την εύτυχία, γιατί βρήκε σύζυγο.

Με τη νέα αυτή άνακάλωση, δίδεται μία καινούργια και πρωτότυπη λύση στο πρόβλημα του ξαναειώματος. Μαζί με την περιποίηση του δερματός της τις όμορφες, που ξαναειώνουν τη γυναίκα σωματικά, γίνεται και μία ψυχική άναέωση, με τη χορηγισμένη ενός κατάλληλου άρώματος. Μ αυτό, η γυναίκα ξαναβρίσκει σιγά—σιγά την παλιά της προσωπικότητα, που είχε αλλοιωθ από τις άμεύρητες άπογοητεύσεις και τις προσπάθειες που συνεπένετα, ή ζωη. Άποκτά πάλι το βάρος της, τα δραστηριότητά της, τη νεανική θεο—υψης. Κι η μεταβολή αυτή έκδηλώνεται στο πρόσωπό της που αλλάζει σιγά—σιγά.

Πως όμως θα βρεθ ή κατάλληλη σύνθεσι άρωμάτων για κάθε άσθένεια, ή το προσωπικό άρωμα για την κάθε γυναίκα που θέλει να ξαναειώση; Έδώ άνακατεύεται ή καινούργια επιστήμη της «ροδιαισθήσε». Το έκκερμε που μεταχειρίζονται όλοι οι ροδιαισθητικοί έκτελει κινήσεις έλαττωμένου πλάτους όταν βρίσκεται πάνω σ' το γέρι ενός άσώστου. Τώρα ο άσώστος άονίζει να παίρνει στο γέρι του διάφορα άρώματα.

Όταν πάρη τα κατάλληλα για την πάθησή του, άμέσως γίνεται πλατύτερ οι κινήσεις του έκκερμε (άποκτούν δηλαδή το κανονικό πλάτος που έχουν πάνω από έναν άνθρωπο υγιή).

Με μία άνάλογη νοσημιοποίησι του έκκερμεος βρίσκειται και το προσωπικό άρωμα κάθε γυναίκας αυτό που έγει την ικανότητα να την ξαναειώνη. Το φανερώσει άλάφθα η αύξηση του πλάτους των κινήσεων του έκκερμεος.

Ο Μαχά Σοχάν ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Όνειρα και τερατολογίες

Θα θυμούνται οι άναγνώσται μας δσα είχαμε γράψει ποd καιρού για το ύπνγιο βασίλειο του Θιδέτ, την «Άγκάρτα», όπου έχει συγκεντρωθ παναρχαία κι' άσύλληπτη σοφία. Είχαμε προαναγγείλει τότε ότι έπρόκειτο να φτάση στο Παρίσι ο «Άρχων του Κόσμου» Μαχά Σοχάν, ο μεγάλος άρχηγος του υψτηριώδους αυτού βασιλείου, έξουσιοδοτημένος ν' άποκαλύψη ένα μυστικό 55.000 έτών και να προπαγανδίση τη δημιουργία μιας καινούργιας άνθρωπότηας, άληθινά πολιτισμένης και φατισμένης. Είχαμε έξηγήσει ώστόσο ότι όλ' αυτά τα λένε οι όπαδοί της παγκοσμίου «Λευκής Άδελφότητος» μιας όργανώσεως που τρένει ν' άντικαταστήση τη Θεοσοφική Έταιρεία και που έχει διακλαδώσεις σ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Έν πάση περιπτώσει ο πολυβούλτης αυτός Μαχά Σοχάν βρίσκεται τώρα στο Παρίσι, για το πρώτο παγκόσμιο συνέδριο της «Λευκής Άδελφότητος», που στεγάζεται στον «Όικο της Χμείας». Είναι ένας άνωρωπος 45 έτών άπλος, χαμογελαστός δίγας πόζα, μολονότι θεβαιώνει ότι κρατεί το κλειδί της αιώνης επιστήμης και σοφίας. Έχει ώστόσο μια παράξενη γοητεία κι' ένα ύφος άυτοπεποιθήσεως και δηλώνει ότι είναι ικανός να κάμη θαύματα.

Παρουσιάζεται ως άντιπρόσωπος του Συμβουλίου των Σοφών της Άγκάρτας, που έχουν υπό την έξουσία τους 15.000.000 υπηκόους, κοτόικους ενός ύπνγίου κόσμου στα άπείροστα δονατά του Θιδέτ. Ίσχυρίζεται ότι αυτός κι' οι άλλοι σοφοί που τών περιστοιχίζουν, έξουν όλα τα μυστικά που τασάουν την έκτρο—χισμένη άνθρωπότητα. Η έξουσία του—λέει—είναι άνώτερη απ' των ίσχυουσέων άρχηγών Κρατών κι' ή σοφία του μεγαλειότερη απ' των περιφημωτέρων επιστημών. Έξρει και δλέπει τα πάντα. Κι' έχει μονίμους άντιπροσώπους στα διάφορα μέρη του κόσμου, προκρινόμενος με δύναμη υπεράνωτα, ως συνδέσμους με το άπόκομφο κέντρον του βασιλείου του.

Αυτά τα καταπληκτικά πράγματα λέει στους δημο—ιογράφους ο Μαχά Σοχάν συνοδευόμενος τα υ' ένα καλοκάγαθο ναυόγελο. Και προσθέτει:

— Η σοφία βρίσκεται σ' το Θιδέτ από 55.000 χρόνια. Κατέφυγε στις σπηλιές του, έπειτα από μία σειρά κατακλυσμών που κατέστρεφαν τον κόσμο... Για πρώτη φορά τώρα έπισκέπτεται τη Γαλλία ένας απ' τους σοφούς του Θιδέτ. Διαλέξαμε το Παρίσι για τη συνάντησή μας με τους άλλους ευευμένους γιατί ή πόλις αυτή υποσεί να γίνη το κέντρον της πνευματικής ζωής της Γης.

Ο Μαχά Σοχάν έπήγε ποd πάντων στο Παρίσι για ν' άντιμετωπίση τους Γάλλους επιστήμονες και να τους άποδείξη ποd άτελείς και πρωτόγονες είναι οι γνώσεις τους, από έπιστημονικές και φιλοσοφικές άπώψεις. Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι προσκαλεί τους διασημότερους απ' αυτούς (το Ζολιό—Κιουρι τον Κοβάτσκι, τον γιγκνπα ντε Μπρούλι, κλπ.) καθώς και ένα άοιθό δημοσιογρόφον και όπερατέο του κινηματογράφου να τον άκολουθήσουν στο Θιδέτ για να δούν το άπέραντο ύπνγιο βασίλειό του! Θα τους δειγνήση στην πρωτεύουσά του, με τα έκτακτομύα των κατοίκων της. Θα τους μνήση στα θαύματα της άληθινής Έπιστή—

μης. Θα τους δείξη ιμνακήματα και συσκευές που δεν μπορούν ούτε να τις φαντασθούν... Έμπρός σ' αυτές—λέει—ή άτομική βόμβα και τα πυραυλοκίνητα άεροπλάνα δεν είναι παρά άστεία παιγνιόδκια...

Θα δεχθούν άραγε οι προσκεκλημένοι του να κάμουν το ώραιο αυτό ταξίδι;... Σημειωτέον ότι ο Μαχά Σοχάν καθορίζει με ακρίβεια τη γεωγραφική θέση του βασιλείου του: 90ο δυτικό μήκος και 30ο βορειού πλάτους.

Ποίν έσναφύγη για το Θιδέτ, ο «Άρχων του Κόσμου» σκοπεύει να έπισκεφθ τη Ρώμη, να ίδθ τον Πάπα και να συζητήση μαζί του για τα μέσα σωτηρίας της άνθρωπότητος απ' την τελειωτική καταστροφή.

Το μεγάλο όνειρο της «Λευκής Άδελφότητος» είναι ή δημιουργία των 'Ηνωμ. Πολιτειών του Κόσμου, άφου παραινερισθούν όλοι οι σημερινοί πολιτικοί και οι ίσχυριοί της ήμερας. Ο Ντεγκώλ, ο Τρούμαν, ο Μπέρνιν, ο Στάλιν, όλοι θα κληθούν να λογοδοτήσουν και να πληρώσουν άκριβά τα λάθη τους...

Ο Μαχά Σοχάν μιλάει περίφημα 19 γλώσσες. Έκφορξεται με την ίδια εύκολία στην άγγλική και στη ρωσική. Έξρει διοικητικά, ίαπωνικά, αίγυπτιακά, κοπτικά, αίθιοπικά, έβραϊκά, γαλδικά, συριακά, άραβικά, σανακριτικά, κινεζικά, κλπ... Σωστός ζωπτανός πύργος της Βαβέλ!

Θεβαιώνει ότι ο... άγιος Ίωάννης ο Πρόδρομος πέθανε προσφάτως στην Άγκάρτα σε ηλικία 2.000 έτών! Όταν τον ρωτούν αν είναι ο Μεσσίας, άπαντάει ν' έπιόυλαξ:

— Δεν ξέρω... Πάντως όμως ή εποχή μας ιχοιζέται ένα Σωτήρα, περσισότερο παρό ποτέ!

Ώστόσο οι σκεπτικιστάι άμφιβάλλουν πολύ για την προσωπικότητα του «Άρχοντος του Κόσμου» και τον θεωρούν... άπατεώνα μεγάλης όλκής! Βασίζονται δε σε έπιχειρήματα άόκετα σοδάρ.

Π.χ. ή Γαλλίς περιηγήτρια κυρία Ντέβιντ Νήλ, που έμεινε επί πολλά χρόνια στο Θιδέτ, δηλώνει ότι είναι έξωφρενική αυτή ή ίστορία του ύπνγίου βασιλείου των σοφών του και του Μαχά Σοχάν. Είχε ρωτήσει άλλοτε σχετικώς το Δαλάι—Λάμα, και τον Πέντεν Τάσι, Λάμα, δύο απ' τους θρη ιευτικούς άρχηγους του Θιδέτ.

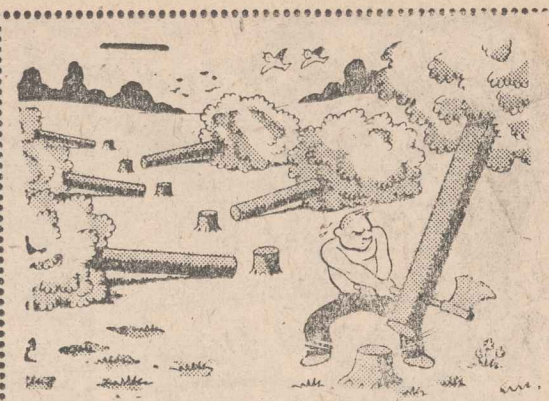
— Μας περνάει λοιπόν για τυφλοπόντικους; της έπτε ο πρώτος.

Κι' ο άλλος δήλωσε γελώντας:

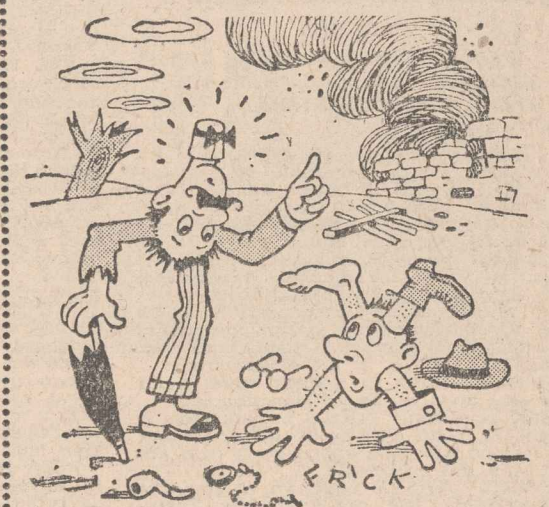
— Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι οι κάτοικοι της Δυσσεως μπορεί νάναι τόσο άνόητοι, ώστε να πιστεύουν σε τέτοια πράγματα!

Οι δικηγόροι ακριβότεροι από τους ληστές

Ποd μνημών τρεις γκάνγκστερς του Σικάγου είχαν λησάψει ένα κομινό, που μετέφερε χρηματία άς έταιρείας. Ώστόσο ή ληστεία αυτή τους άπέφερε εικρά πράγματα: μολις 80.000 δολάρια. Επί πλέον, είχαν την κακή τύχη να τους πιάση ή αστυνομία και να βρη τα χρήματά στα όπία τους. Αυτοί ίσχυριόθηκαν τότε ότι ήταν... οίκονομες τους! Καθώς δεν υπήρχν άναμφισβήτητες άποδείξεις ή δική άπειλούσε να διομινισθ. Άλλά ή έταιρεία έκρινε ότι, παρά να πληρώση δικηγόρους, θα της κόστιζε λιγώτερο να παραχωρήση στους γκάνγκστερς ένα μέρος της λείας τους! Πράγματι τους πρότεινε τη... συμβιβαστική λύση να τους δώρη το ένα τρίτον των χρημάτων, να πάρη τα υπόλοιπα και να παραιτηθ απ' τη μνήμη. Έκείνοι δέχθηκαν φυσικά, κι' έτσι κανονίσθηκαν όλο μία χαρά!

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΣΥΛΟΓΟΠΟΣ — Μ' άγαπά... Δεν υ' άγαπά...!

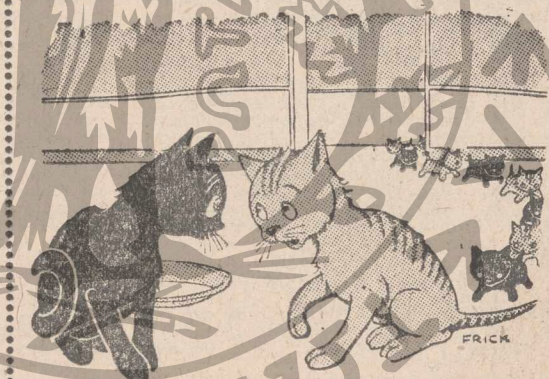
ΜΕΤΑΞΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

— Τι λέτε γι' αυτή την άτομική βόμβα; — Ε!... Όχι και τόσο σπουδαία!...

ΤΙ ΘΕΛΕ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ;

— Καλημέρα σας κ. προϊστάμενε. Έλπίζω να χορήγατε την άδειά σας, όπως κι... έμεγα!

— Με είχατε ώστόσο θεβαιώσει, άγαπητέ μου, ότι ή περιπέτειά μας δεν θα είχε συνέπειες...

Η ΚΑΡΜΑΔΙΟΝΙΑ ΜΑΣ

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΑΟΥΛ ΜΠΑΛΟ—συγγραφέας, ΖΑΚ ΝΤΕΛΟΡΜ— φίλος του, 'Η Δις ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ, ΡΟΖΑ ΠΡΕΝΤΑΝ.

('Η σκηνή στο γραφείο του Μπαλό. Βιολία, χειρογράφα, ανθή. Μία γραφομηχανή στο τραπέζι. 'Ο Μπαλό διαβάει ένα γράμμα κι' ο Ζακ τον ακούει.)

ΡΑΟΥΛ.—'Όσα παρουσιάσω ενώπιόν σας την ωριμότητα. Είμαι δεδωμένος ότι θα καταλάβω την θέση της γραμματικής. 'Η αντροφή μου είναι άριστη. 'Η μόρφωσή μου σπουδαία. 'Όμιλώ πολλές ξένες γλώσσες. 'Εχω διπλώμα της «άριστα» Γνωρίζω όλα τα συστήματα της στενογραφίας και κυρίως τα ταχύτερα της γραφομηχανής.

ΖΑΚ.— Αυτό έα ημ'επιστολή σου!...

ΡΑΟΥΛ.— Αυτό το κορίτσι κάνει καλά που μου δίνει αυτές τις πληροφορίες.

ΖΑΚ.— (ειρωνικά).— Βάσω στοιχίμα ότι η δεσποινίς αυτή ανήκει σε άριστοκρατική οικογένεια που έχει καταστραφή πειά και ζή τήρα στή φτώχεια...

ΡΑΟΥΛ.— Αυτό με κάνει να τη θαυμάζω περισσότερο. (Με στωικά): Ντέ Τρεμιέρ!... Τι όνομα, τι ευγένεια, τί μεγαλοπρέπεια!

ΖΑΚ.—Μά δέν μου λές, σούχει στείλει και τη φωτογραφία της;

ΡΑΟΥΛ.— Δέν έχω τη φωτογραφία της. Άλλ' έχω κάτι καλύτερο!...

ΖΑΚ.— Για ν' ακούσουμε...

ΡΑΟΥΛ.— Μία φωτογραφία μπορεί να μάς ξεγελάσει. Πολλές φορές οι γυναίκες πίσω από ένα άγγελικό πρόσωπο, κρύβουν μια διαβολική ψυχή. 'Εχω όμως το γράμμα της...

ΖΑΚ.— Τι θέλεις να πής;

ΡΑΟΥΛ.— Φίλε μου, έμελέτησα το γραφικό της χαρακτήρα. 'Η γραφολογία καθώς ξέρεις είναι το φάρμακός μου. Λοιπόν ο γραφικός χαρακτήρας της δεσποινίδος Ντέ Τρεμιέρ δείχνει προτερήματα κι' εξυπνάδα αφάνταστη!... Αυτή είναι άγγελος!...

ΖΑΚ.— Μά αφού δέν την είδες ακόμα; Μπορεί να είναι...

ΡΑΟΥΛ.— Σου απαγορεύω να την προσβάλλεις. Σου είπα: 'Η γραφολογία είναι σπουδαία επιστήμη. 'Η δεσποινίς Ντέ Τρεμιέρ είναι χαριτωμένη!...

ΖΑΚ.— Θα ταιριάσετε!...

ΡΑΟΥΛ.— Κορόιδευε όσο θέλεις. Θ' αγαπήσεις κι' εσύ καμιά, και τότε...

ΖΑΚ.— Φίλε μου κι' εγώ είμαι έρωτευμένος, μά δέν κάνω σάν τρελλός!... 'Επειτα εγώ ξέρω με ποιο κορίτσι είμαι έρωτευμένος. Το είδα, το χορεύω, έμαθα το όνομά του, το έρωτευήκα!...

ΡΑΟΥΛ.— Πώς τη λένε;

ΖΑΚ.— Ρόζα Πρεντάν!... Είδες όνομα; Είναι μία θελκτική μοδιούλα, φρόνιμη, όσο δέν φαντάζεσαι!... Κάθεται με μία θεία της—δουκάλα μου φαίνεται—που είναι λιγάκι ανιδιορροπή!...

ΡΑΟΥΛ.— Τα συγχαρητήριά μου! Σου εύχομαι να γίνης τόσο εύτυχιμένος όσο είμαι εγώ τώρα. 'Η Ντέ Τρεμιέρ είναι και ελκυστική, προτέρημα σπάνιο στις νυνάικες... 'Επειτα βλέπω ότι δέν είναι εγώ Ιστορία, όπως τόσες άλλες.

ΖΑΚ.— 'Ασε τις υπερβολές!... (κυττάζει το ρολόι του). 'Η δακτυλογράφος σου όμως όρνει!

ΡΑΟΥΛ.— Θορή!... (Γέρνει πίσω στή πολυθρόνα και μιλάει σάν να όνειρεύται). Τη βλέπω... Είναι ξανθή... με ναλανά μάτια...

ΖΑΚ.— (γελώντας).— Μπορεί νάνε και κουτοχ' κι' άλλοι άνθρωποι.

ΡΑΟΥΛ.— Τι λές τώρα; Καί η γραφολογία, 'Η Ντέ Τρεμιέρ είναι θαύμα! Το όνομά της είναι ένα ποίημα!... ('Ακούγε-

ται το κουδούνι). 'Ερχεται το όνειρο της ζωής μου!... (Μπαίνει ο ύπνρεπτης) Κύριε, η δεσποινίς Ντέ Τρεμιέρ.

('Ο Ραούλ περιμένει με το χαμόγελο στή χείλη. Μπαίνει η Ντέ Τρεμιέρ, μία γεροντοκόρη, μύση, κουτοή, ντυμένη με γελοίο τρόπο. Κρατάει μίαν έμπελλα κι' ένα μάτσο έφημερίδες. Το χαμόγελο του Ραούλ, μάλιστα τη βλέπει, γίνεται μορφοσμός άπείρας. 'Επαναλαμβάνει με σδυμένη φωνή: 'Η δεσποινίς Ντέ... Ντέ...Ντέ...)

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ (με υπερφάνεια).—... Ντέ Τρεμιέρ!

ΡΑΟΥΛ (ταραγμένος).— Συγγνώμη, δεσποινίς, μήπως κάνετε λάθος;...

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— Λάθος; Μά δέν είμαι στή σπιτί του συγγραφέως Ραούλ Μπαλό; ΡΑΟΥΛ (με σδυμένη φωνή).— Μά θέ-θαί...

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ (κυττάζοντας και τους δύο).— Ποιος λοιπόν είναι από τους δύο ο κ. Μπαλό; (Στον Ζακ). Σεις;...

ΖΑΚ.— 'Οί όχι εγώ...

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— Με συγχωρείτε, ΡΑΟΥΛ.— Δεσποινίς, είπατε ότι είστε η δεσποινίς Ντέ Τρεμιέρ;...

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— Γιατί εκπλήττεσθε; Σεις δέν έδημοσιεύσατε την άγγελία; ΡΑΟΥΛ.— Μάσάλαστα!... Εγώ...

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— Καί δέν είστε εύχαριστημένος που βρήκατε μία γραμματέα, της οποίας οι πρόνοιες έδοξάσθησαν στή Δαμασκό;... Εμείς οι Ντέ Τρεμιέρ έχρισθμεν Ιππότες στή Μαριντά από τον θραγκίσκο τον Πρωτό!... Καί από ένα φρικτό λάθος μάς έσφαξαν μία νύχτα... (Εγκώνεται όρθη και χειρονομεί κρατώντας την έμπελλα της).

ΡΑΟΥΛ (ορκώνεται από τη πολυθρόνα του).— Αυτή είναι τρελή!... Πώς να τη δώσουμε!

ΖΑΚ.— 'Οί 'Η γραφολογία!... Τι θελκτικό πλάσμα!...

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— 'Οί άνδρες ματαιόδο-ζοί και ήλιθιοί!... Καταλαβαίνω πως περιμένετε ν' αντικρύσετε μία όμορφη γυναίκα και δέν ξέρετε να εκτιμήσετε έναν αδαμάντινο χαρακτήρα! (Τη στιγμή έ-κείνη χτυπάει το κουδούνι και παρουσιάζεται η Ρόζα Πρεντάν κρατώντας δύο καπελλίτσες. Δέν βλέπει τον Ζακ που είναι πίσω της).

ΡΟΖΑ ΠΡΕΝΤΑΝ.— Με συγχωρείτε... Εί-χα συνοδεύσει τη θεία μου... Την περί-μενα δίπλα στή σαλόνι... 'Ακουσα χωρίς να θέλω τις φωνές της... Μή φοβάσθε... Την πιάνουν καμιά φορά εξάψεις...

ΡΑΟΥΛ.— Ένας άγγελος!...

ΖΑΚ.— 'Οί θεέ μου! 'Η Ρόζα μου!

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— Ποιος σου είπε να μπής εδώ μέσα, αδιάκριτη; (Την παρουσιάζει): 'Η άνεψιά μου Ρόζα Πρεντάν.

ΖΑΚ.— (προχωρεί).— Δεσποινίς...

ΡΟΖΑ ΠΡΕΝΤΑΝ.— Θεία μου! Θεία μου! 'Ο κ. Ντελέρμ, ο χορευτής μου! Θυμάτε που σας έλεγα, ότι τον γνώρισα σ' ένα χορό;

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— Σεις είστε λοιπόν, κύριε; Καί έχω ακούσει τόσα καλά λόγια...

ΡΑΟΥΛ.— (έξαγριμένος παίρνει το γράμ-μα της Ντέ Τρεμιέρ και της το δείχνει) Αυτό το γράμμα είναι δικό σας;

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— Είστε τρελλός! Ποιανού θέλετε να είναι;

ΡΑΟΥΛ.— (έξαλλος).— Αυτός ο γραφικός χαρακτήρας... Αυτό το άθωο γράμμα... Εί-νε δικό σας αυτό τα γράμματα που προ-δίδουν ευφύια κλωστή, ασυνέπεια; Εί-νε δική σας αυτή η ύμωφία, η χάρις, αυ-τά τα ξανθά μαλλιά, αυτά τα βέλγνητρα γούνα καρακάζα;...

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— Βοήθεια!... Βοήθεια! Αυτός είναι τρελλός!...

ΡΑΟΥΛ.— (με το ίδιο έξαλλο ύφος).—'Οχι! Δέν είναι δικό σας το γράμμα! 'Η γραφο-λογία είναι αλάνθαστη! 'Ορκισθήτε στους προγόνους σας που... σας έσφαξαν μία νύχτα

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ (φοβισμένη).— 'Ομολογώ πως δέν είναι δικό μου. Είχα σπασεί το χέρι μου και η άνεψιά μου (δείχνει τη Ρόζα) το έγραψε καθ' ύπαγορευσην.

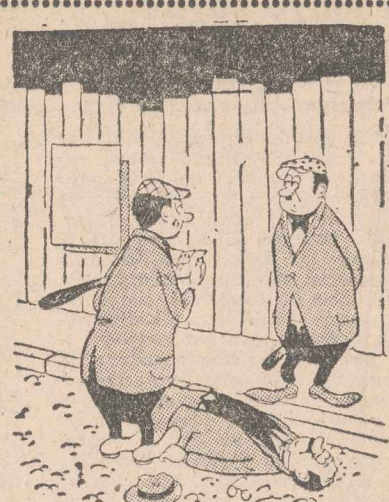
ΡΑΟΥΛ.— (πλησιάζει την Ντέ Τρεμιέρ και τη σφίγγει στήν άγκυλιά του).— 'Α! Καλά το κατάλαβα... Δέν πέφτω ποτέ έξω... Εύχαριστώ πολύ... (Θέλει ν' άγκαλιάσθ τη Ρόζα η οποία έχει πέσει ήδη στήν άγκυλιά του Ζακ).

ΝΤΕ ΤΡΕΜΙΕΡ.— Κύριε, σώστε μας από αυτόν τον τρελλό και σας δίνω την άνε-ψιά μου!

ΖΑΚ.— (ορκώνοντας προς τα έξω τις δύο γυναίκες).— 'Ελάτε... 'Ελάτε... Θα σας εξηγήσω...

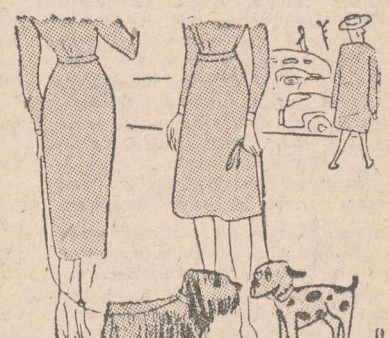
('Η δεσποινίς Ντέ Τρεμιέρ και η Ρόζα θγαίνουν. 'Ο Ζακ φωνάζει όπ' την πόρτα): ΖΑΚ.— Ραούλ σ' εύχαριστώ για τις πλη-ροφορίες που μου έδωσες για τη μνηστή μου! Αναγνωρίζω ότι η γραφολογία είναι αλάνθαστη!

ΡΑΟΥΛ.— (μόνος και άπογορευμένος).— Δυστυχώς!... Μ. ΣΩΤΕΡ

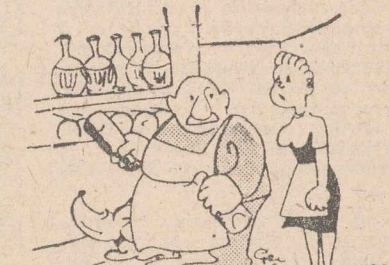
ΠΟΛΥ... ΤΥΧΗΡΟΣ!

—'Εχει κι' ένα λαχείο επάνω του! —Κράτσε το. 'Ισως να είναι τυχε-ρός!...

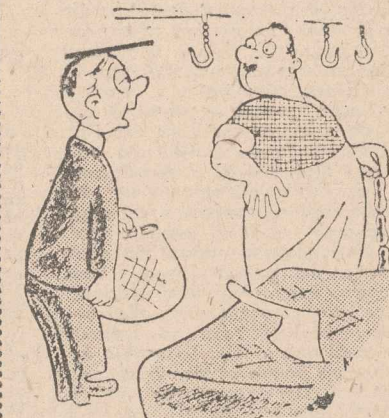
ΜΕΤΑΞΥ ΣΚΥΛΙΩΝ

—'Ε, όός, κι' εσύ μακριά φούστα:

—Γιατί το κόκκινο κροσί είναι α-κριβώτερο από το άσπρο;

—Γιατί η μπόγια, κυρά μου, πληρ-νεται ιδιαίτερως!

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

—'Ηρθα να δώ άν έχης χοιρίνο κε-φάλι!...

Πώς σχηματίσθηκαν ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ κι' οί πολύτιμοι λίθοι

'Ο πολύπλοκος μηχανισμός της κατασκευής των

Κατά το 1910, τα διαμάντια που κυκλοφορούσαν σ' όλο τον κόσμο υπολογίζονταν σε 86 εκατομμύρια καρατίων, που αντιστοιχούν σε βά-ρος 16 τόννων ή σε όγκο 4½ κυβι-κών μέτρων. Κατά το 1940 είχαν εξαπλασιασθή περίπου και σήμερα υπολογίζεται ότι έχουν δεκαπλασια-σθή.

'Αλλά ποιος είναι ο δρόμος που ακολουθήσε η φύσις για να κατα-σκευάσθ τα μυστηριώδη αυτά όρυ-κτά;...

'Από 150 περίπου χρόνια, χάρις στή πειράματα του Λαβουαζιέ, γνω-ρίζουμε ότι τα διαμάντια δέν είναι τίποτε άλλο από κρυσταλλοποιημέ-νον άνθρακα.

'Ο άνθραξ είναι ένα όρυκτόν, που βρίσκεται σε μεγάλη άφθονία μέσα στή ύπερφύση πολλών περιοχών. 'Ο γαιάνθραξ και τα διάφορα είδη ό-ρυκτών άνθρακων είναι στήν πραγ-ματικότητα άνθραξ, που παρουσιάζ-ει άλλοτε μεγαλύτερο και άλλοτε μικρότερο βαθμό καθαριότητας.

'Αλλ' εκείνο που χαρακτηρίζει βα-σικά τή διαμάντι είναι η κρυσταλλι-κή μορφή του. Το διαμάντι είναι ά-νομοιομορφία άνθραξ, που διαφε-ρει, όμως από όλα τα άλλα είδη άνθρακων, γιατί έχει κρυσταλλική μορφή.

'Από καιρό, είχε παρατηρηθή ότι ο χαλαρός, ο αμέθυστος και αυτό άκόμη το κοινό αλάτι της κουζίνας παρουσιάζονταν πάντοτε κάτω από άνομοι ήρωισμένες γεωμετρικές μορφές που ήταν πάντοτε οί ι-δίες.

Τα πειράματα του Μπράνκ απέ-δειξαν μ' έναν τρόπο σαφή ποιά είναι η έσωτερική σύσταση των κρυ-σταλλών.

Σ' ένα σώμα μη κρυσταλλικό (που καλείται επίσης άμορφος) τα μόρια της ύλης βρίσκονται το ένα πλάι στή άλλο χωρίς καμιά τάξη, όπως μερικοί βώλοι μέσα σ' ένα σακί.

'Αντίθετα, τα μόρια των κρυστά-λων ακολουθούν μίαν ώριμμένη τά-ξη και σχηματίζουν τέλεια γεωμε-τρικά σκήματα. Μπορούμε να παρο-μοιάσουμε ένα σώμα μη κρυσταλλικό με ένα σωρό τούβλα, που είναι πε-ταμένα φύρδην—μυθδην μέσα σ' ένα καμινί. 'Αντίθετα, ένα κρυ-σταλλικό σώμα θα ήταν η μεθοδική τακτοποίηση των ίδιων τούβλων σε συμμετρικές σειρές, σε τρόπο που να σχηματίσουν μία πυραμίδα ή ό-

Έρωταποκρίσεις

— Ποιοί είναι οι έχθροι του έ-ρωτος; —Το μίσος, η άστασία, η ζή-λεια και ο κόρος.

— Ποιό είναι το βιαιότερο σί-σθημα που μπορεί να υπάρξή στήν κόσμο;

—Το μίσος μιάς γυναίκας έ-ναντίον μιάς όμορφου της.

— Τι είναι ο γάμος;

—Το πιο άσπείο από τα σοβα-ρώτερα πράγματα.

— Τι είναι ο έρωτας μιάς μι-κρούλας;

—Μπομπουκί που άνοιγει.

— Πότε αγαπά κανείς με πε-ρισσότερο πάθος;

—Όταν βλέπει τον έρωτα να τον αφήνει και ν' άπομακρύνε-ται.

— Γιατί σκοτώνουμε κάποτε;

—'Από υπερβολικό μίσος ή ύ-περβολική άγάπη.

ποιοδήποτε άλλο γεωμετρικό σκί-μα.

Στή φύσι, ο άνθραξ βρίσκεται σε άμορφη κατάστασι. Τα μόρια του είναι σπαιδαγμένα χωρίς καμιά τά-ξη, ενώ το διαμάντι είναι μία κανο-νική συσώρευσις ατόμων σύμφωνα με ώριμμένη γεωμετρική διάταξη.

Τό μεγάλο πρόβλημα που άπα-σχόλησε κατά το παρελθόν τους έ-πιστήμονες ήταν να εξηγήσουν με ποιο τρόπο συνέβαινε αυτή η κρυ-σταλλοποίηση.

Τό άξιοσημείωτο είναι ότι υπάρχει μία μορφή κρυσταλλικού άνθρακος, που είναι τελείως διαφορετική από τό διαμάντι. Πρόκειται για τον κοι-νό γραφίτη, που βρίσκεται σε με-γάλη άφθονία στή γή. 'Όταν θερμά-νουμε άνθρακα σε ύψηλό βαθμό και κατόπιν τον άφήσουμε να ψυχθή με-ταβάλλεται σε γραφίτη. Άλλα δέν μπορούμε να παραγάγουμε με τον ι-δίο τρόπο άδαμάντας. 'Αντίθετα, μπορούμε να παραγάγουμε γραφίτη από τεμάκια άδαμάντων όταν τα θερμάνουμε άσχετα και κατόπιν τα άφήσουμε να ψυχθούν.

Τί συμβαίνει, λοιπόν, μεταξύ αυ-τών των τριών μορφών άνθρακος; του άμόρφου άνθρακος, του γραφί-του και του άδαμάντος;

'Όλη η διαφορά μεταξύ των έν-κειται στήν πυκνότητά των. 'Η πυ-κνότης του άμόρφου άνθρακος είναι 2 του γραφίτου 2 4 και του άδαμάν-τος 3,5.

Τί σημαίνει αυτό;

'Ας πάρουμε ένα άπλο παράδειγ-μα και άς υποθέσουμε ότι πρόκειται να βάλουμε διάφορα αντικείμενα μέ-σα σε μία βαλίτσα.

'Αν τα πετάξουμε άτακτα, τα άν-τικείμενα που θα χωρέσουν μέσα στή βαλίτσα θα είναι πολύ λιγώτερα από εκείνα που θα χωρούσαν αν τα έβαζαμε με τάξη, προσπαθώντας να χρησιμοποιήσουμε και τον ελάχιστο χώρο.

Τό ίδιο συμβαίνει και για τα τρία είδη άνθρακος που αναφέραμε.Στόν άμορφο άνθρακα, τα μόρια της ύ-λης είναι συναρμολογημένα χωρίς καμιά τάξη μεταξύ των. Στόν γρα-φίτη η συναρμολόγησις ακολουθεί μία ώριμμένη τάξη. Στόν άδαμάντα, η τάξις αυτή όρίζεται από αυστη-ρούς γεωμετρικούς νόμους. 'Επέρ-χεται έτσι μία μεγίστη οικονομία χώρου σε τρόπο που μέσα στόν ι-δίο χώρο υπάρχουν πολύ περισσό-τερα μόρια ύλης παρά στήν πρώτη ή τη δεύτερη περίπτωση.

Για τό λόγο αυτό τό διαμάντι εί-νε τό σκληρότερο από όλο τα σώ-ματα.

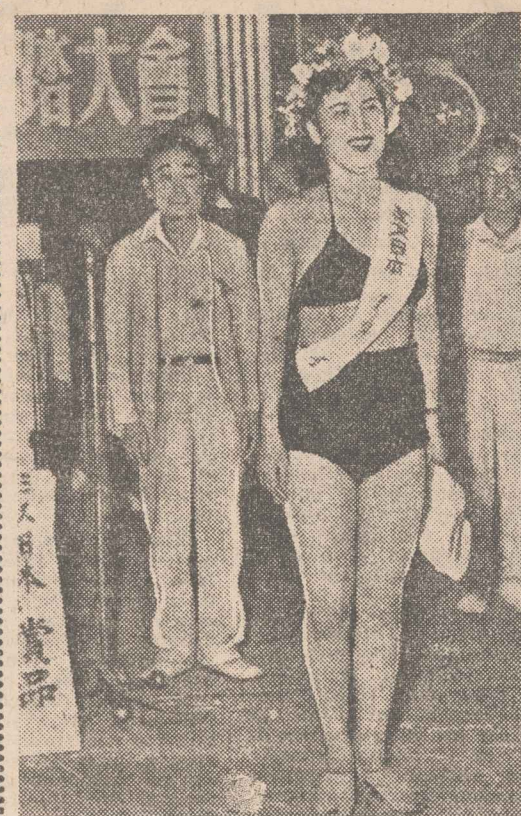
Τα πειράματα του Μουσσώαν απέ-δειξαν ότι η φύσις ακολουθώσε έ-ναν πολύπλοκο μηχανισμό για την κατασκευή των άδαμάντων και των άλλων πολύτιμων λίθων. Οι δύο κυ-ριώτεροι παράγοντες για τον σχη-ματισμό των φαίνεται ότι ήταν μία ύψηλη θερμοκρασία ηθωνώστα πολλών χιλιάδων βαθμών και μία ί-σχυροτάτη πίεσις που παρέτάθη έ-π' αιώνες και χιλετηρίδες. Με τον τρόπο αυτό έπεταιχθη μία μεγίστη συμπύκνωσις ύλης μέσα σε ελάχι-στο χώρο.

Τα προϊόντα αυτές της συμπε-κνώσεως είναι τα διαμάντια και οί πολύτιμοι λίθοι που θαυμάζουμε μάς ξετρελλοποιούν και ιδιαιτέρως τό ώραιο φύλλον. Οι πολύτιμοι λίθοι για τους όποιους τόσος διαπραττόνται, τόσες άμαρτίες και τόσος ένκλή-ματα.

Μ. ΝΤΥΡΟΣΣΑ

Η υπερηχοσκόπηση

Μετά την άκτινοσκόπηση και την άκτινογραφία τίθεται τώρα σε έ-φαρμογή και η «υπερηχοσκόπηση» (ούλτρασονοσκόπι), που καθορίζει και περιγράφει μία μάζα κανονική ή παθολογική. Τό «υπερηχοσκόπι» (ούλτρασονοσκόπι) του Γάλλου καθηγητή Άντρέ Ντινιέ, αποτελεί-ται από μία γεννήτρια ήπειο—ήνων, ένα σπιδροσκόπι και ένα κυματο-γράφο καθοδικών άκτινών. Καθορί-ζει τις κακοήθειες διογκώσεως των σπλάχνων, της σπλήνως, της καρ-διάς του ήπατος κλπ. 'Η χρησιμό-της του για την παθολογική διάγνώ-σι, είναι εξαιρετική.

Η «ΜΙΣ ΤΟΚΙΟ»

Οί Γιαπωνέζοι, παρ' όλες τις καταστροφές τους, διασκεδάζουν! 'Εσκάτωσε στή πρώτη καλλιστεία που διοργανώθηκαν κατά τό άμερικανικό σύστη-μα, η νεαρά Άγιόκο Κότο άνεκπρόσχη «Μίς Τό-κιο». 'Η όμορφη αυτή Γιαπωνέζα είναι η πρώτη κίτρινη «βασιλίτσα της όμορφιάς». Άλλα ο δρό-μος προς τό Χόλλυγουντ είναι κλειστός για την όμορφη Άγιόκο Κότο. Οί Άμερικανοί δέν δεκνούν στις θηριωδίες των συμπατριωτών της.

ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Τό πιο περίεργο άσφαλώς αυτοκινητιστικό δυστύ-χημα είναι αυτό που έγινε τελευταία στή Γκάρι των 'Ην.Πολιτειών. Ένα έπιδατικό έπλεσε πάνω σ' ένα λεωφορείο με τόση όρημν όστε τό καβάλ-λος και σπινώθηκε ανάποδα επάνω του. Καί τό περίεργότερο! Τό δυστύχημα έγινε ακριβώς στή σημείο όπου η ταμπέλλα της Τροχαίας έγραφε: «'Απαγορεύεται η στάθμευσις»

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΥΣ

Ο ηλεκτρισμός κατά της τρέλλας

Πειράματα και αποτελέσματα

Πολλές φορές στο παρελθόν, έπινοήθηκαν διάφορες νέες θεραπευτικές μέθοδοι για τους ψυχοπαθείς. Οι περισσότερες γέννησαν καινούργιες ελπίδες και τελικά εγκαταλείφθηκαν γιατί δεν εδωκάντο για τις ελπίδες αυτές. Η μέθοδος όμως των ηλεκτροικών κλονισμών φαίνεται ότι δεν ανήκει στην κατηγορία αυτή. Το γεγονός ότι εξακολουθεί να χρησιμοποιείται μολονότι δεν αποτελεί πια μια νέα πρωτοτυπία που θέλουν όλοι να τη δοκιμάσουν, είναι χαρακτηριστική απόδειξη της αξίας της.

Ήταν γνωστό από πολλούς ότι οι άνθρωποι που υφίστανται ένα τυχαίο ηλεκτρικό κλονισμό παθαίνουν σπασμούς. Αυτό έκανε τους Ιταλούς γιατρούς Τσελετί και Μπίνι να σκεφθούν ότι θα μπορούσαν ίσως να γιατρέψουν διάφορες μορφές τρέλλας με σπασμούς προκαλούμενους από ηλεκτροισμό—κι' όχι πια από φάρμακα—όπως γινόταν ως τότε. Τα πειράματά τους επέτυχαν, και το 1938 ανέκοινωσαν τη μέθοδό τους. Από τότε οι ηλεκτροικοί κλονισμοί έδωσαν ικανοποιητικά αποτελέσματα κατά της ψυχοπαθείας.

Χορησιμοποιείται γι' αυτούς ένα αλλακτικό ρεύμα 115 βόλτ, το οποίο περνάει επί τρία δέκατα του δευτερολέπτου μέσα από το κεφάλι του άρρωστου. Το ειδικό μηχάνημα είναι σφικτυμένο έτσι ώστε να περιορίσει την ένταση του ρεύματος σε ένα άμπερ το πολύ και να το διακόπτει αυτόματα. Έτσι, είναι αδύνατον να κινδυνεύσει η ζωή του άρρωστου από υπερβολικά δυνατά κλονισμούς.

Ο άρρωστος εαπλώνεται σ' ένα ειδικό κρεβάτι. Ο γιατρός εφασμαρίζει τα ηλεκτρόδια στους κορτάφοιτους, αφού τους αλείψει με μια πάστα για να περνάει εύκολα ο ηλεκτρισμός. Έπειτα πιέζει ένα κουμπί, που διγογετεύει το ρεύμα.

Το πρώτο αποτέλεσμα της διαδικασίας του ηλεκτισμού από τον εγκέφαλο είναι να νάσει ο άρρωστος τη συνείδησή του περιβάλλοντος. Δεν αντιλαμβάνεται καθόλου τους σπασμούς του και δεν διατηρεί καμιά αντανάσση της θεραπείας.

Κατόπιν παίρνει μιαν γρήγορη και βαθιά αναπνοή. Στην έκπνοή, θβάζει μια δυνατή φωνή. Παύει έπειτα ν' αναπνέει επί ένα λεπτό τής ώρας. Η και περσιόσσοτερο άκούει το πρόσωπό του παίρνει νεκρική ωρότητα. Σιγά—σιγά όμως ξεναδρίσκει την άνοσση του και το κανονικό γούμο του.

Έξ άλλου όλοι οι μύς του σώματος του παθαίνουν ένα δυνατό σπασμό σαν επιληπτικό, από το ηλεκτρικό ρεύμα ο οποίος διαρκεί περί τα 20 δευτερόλεπτα ως ότου πάση τελείως. Ο άρρωστος συνένεται μετά μιαν ώρα περίπου. Στο διάστημα αυτό θβάζει συχνά άφους από το στόμα.

Έπειτα από μιαν ώρα υπορεί να σηκωθεί και να περπατήσει είναι όμως άκουσ συγκυμένες οι σκέψεις του, κι' η κατάσταση του αυτή υπορεί να διαρκέσει επί πολλές ώρες. Είναι τόσο σαστισμένος, ώστε χοιιάζεται πολλές φορές να του υποδείξουν την πόρτα για να θγν' από το δωμάτιο. Συμβαίνει δε συχνά ν' αμφοιστητή κατόπιν ότι υπεβλήθη στην ηλεκτροθεραπεία.

Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση ενός άρρωστου, που εναλλάσσον ως υπάλληλος κι' άφειλε να υποβάλλει κάθε Πέμπτη μιαν άναφορά στον προϊστάμενό του. Μια δωμάδα λοιπόν υπέβαλε τη συνθησμένη άναφορά κι' έπειτα πήγε κι' έκαμε την ηλεκτροθεραπεία. Την άλλη μέρα, ξεναπήγε στο γραφείο του προϊσταμένου του, ζήτησε επίμονα να τον ιδή... και του ξανάκαμε την ίδια άναφορά, γιατί είχε ξεχάσει δ.τι συνέβη την προηγούμενη μέρα!

Οι παντορέμενες γυναίκες γράφουν συχνά το οικογενειακό τους δνομα, αντί για το έπιθετο του συζύγου των μετά την ηλεκτροθεραπεία.

Τα εύεργετικά αποτελέσματα της μεθόδου των ηλεκτροικών κλονισμών παρατηρούνται ιδίως σε άτομα νέα. Έχουν όμως σημειωθεί και θεραπείες ηλικιωμένων, άνω των 80 ετών.

Οι δυνατοί σπασμοί που προκαλούνται από το ηλεκτρικό ρεύμα, κάνουν μερικούς γιατρούς να θεωρήσουν επικίνδυνη αυτή τη μέθοδο για όσους έχουν μεγάλη άσθησιακή πίεση ή άρρώστες τής καρδιάς. Είναι γεγονός ότι οι σπασμοί επιβάλλουν μιαν πρόσθετη ένοταση στην καρδιά και στο κυκλοφοριακό σύστημα. Άλλά οι έξάψεις που προκαλεί η τρέλλα, κουράζουν την καρδιά πολύ περισσότερο από τους ηλεκτροικούς κλονισμούς.

Σ' ένα νοσοκομείο υπεβλήθη σ' αυτή τη θεραπεία ένας γέρος 64 ετών, που είχε πίσει 280. Οι ηλεκτροικοί κλονισμοί κατεπράυναν τη νευρική του έξωση. Και στο τέλος τής θεραπείας, η πίεσίς του είχε κατεβή στα 160 (είχε νίνε δηλαδή ουσιολογική).

Σε τρείς περιπτώσεις, η ηλεκτροθεραπεία εφασμαδόθηκε με ικανοποιητικά αποτελέσματα σε ψυχοπαθείς που είχαν συχνόνοως συμαυτίσει. Έπίσης έχει έπιτύχει σε περιπτώσεις που συντηρήσαν έγκυμοσύνη και τρέλλα.

Ένας γνωστός Άμερικανός ψυχίατρος έχει ήδη μεταχειρισθ 35 000 φορές ηλεκτροικούς κλονισμούς κι' όμως μόνον ένας από τους άρρώστους του πέθανε, γιατί είχε μιαν άσθένεια τής άσθησίας τής καρδιάς.

Η στατιστική άποδεικνύει δ.τι σημειώνεται ένας μόνο θάνατος σε κάθε 2.000 άρρώστους.

που υποβάλλονται σ' αυτή τη θεραπεία. Είναι δηλαδή ένα ποσοστό ελάχιστο που δεν αξίζει να ληφθεί υπόψη—μικρότερο άκου κι' από αυτό που έχουν οι άπλούστερες έγγεισές.

Η δυνατή μυική σύσπασις, κατά τη δίοδο του ρεύματος από τον εγκέφαλο προκαλέσε σε μερικές περιπτώσεις θλάδες των όστων. Άλλά οι νεώτερες τελειοποιήσεις τής μεθόδου περιόρισαν στο ελάχιστο αυτές τις έπιπλοκές.

Μπορεί να προκαλέσουν οι ηλεκτροικοί κλονισμοί μόνιμη θλάδη τής έγκεφαλικής ούσιας; Τα πειράματα άπέδειξαν ότι δεν προκαλείται καμιά τέτοια θλάδη άκου και με ρεύμα Ι—σχυρότερο από το συνθησμένο.

Ένας γιατρός 25 ετών προσέφερε έθελοντικά να υποβληθ' σε ηλεκτροικούς κλονισμούς—δίχως νάναι ψυχοπαθής—για να μελετηθούν οι ψυχολογικές αντιδράσεις του. Μ' αυτό λοιπόν το πείμα έπιβεβαιώθηκε ότι ο ηλεκτρισμός δεν προκαλεί μόνιμη έλάττωσι τής μνήμης.

Όσο για τον τρόπο με τον οποίο ενεργούν θεραπευτικά οι ηλεκτροικοί κλονισμοί, δεν έχει ξεκαριδωθεί άκου. Το μόνο που έχουν διαπιστώσει οι γιατροί, είναι ότι η μέθοδος αυτή θασματουνέγει ιδίως σε ώρισμένους περιπτώσεις (μελαγχολίας μανιακής καταπτώσεως, κλπ.) ενώ σε άλλες δίνει άλλων μετώα αποτελέσματα.

Πάντως, σήμερα πρέπει να θεωρηθ' ως η εύεργετικότερη και εύνοσηότερη μέθοδος θεραπείας των ψυχοπαθών.

Χ. ΣΡΥΟΚ.

Ο μικροβιακός πόλεμος

Η άμερικανική όργάνωση των υπαλλήλων έπισημυνικών έργαστηρίων βεβαιώνουν ότι η άτομική βόμβα δεν αξίζει τίποτε!... Σ' ένα ύμνημά τους προς τον Ο.Η.Ε. εζηγούν ότι πρέπει να προτιμηθ' ο μικροβιακός πόλεμος γιατί: 1) Η κατασκευή τής άτομικής βόμβας άπαιτεί πολυάπανες έγκαταστάσεις. 2) Ο συνθησμένος έφοδιασμός των άμερικανικών έργαστηρίων έπιτρέπει την εύκολη κατασκευή «δ.πλυν» μικροβιακού πόλεμου.

ΕΝΑ ΚΑΡΦΙ ΣΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ

Για πρώτη φορά τα ιστρικά χρονικά άναφέρουν την περίπτωση άτόμου που έζησε επί 4 χρόνια χωρίς καμιά ένόχληση, παρά το τεράστιο καρφί που υπήρχε μέσα στον εγκέφαλό του. Πρόκειται για τον στρατιώτη Β. Γκουέξ από το Νέο Μεξικό, που είχε συλληφθ' αιχμάλωτος το 1943. Κάποιος Ιάπωνας τον χτύπησε τότε και τον άπνεε άναίσθητο. Όταν συνήλθε, σισθάνθηκε ένα πόνο στο κεφάλι, μα δεν έδωσε σημασία. Πρό ενός μηνός πάλιν αισθάνθηκε δυνατό να πονοκεφάλους και συχνόνοως έξασθενεί το δεξιό χερίο και ποδιό. Μια άκτινογράφοσις που έγινε άπέδειξε την ύπαρξη του καρφιού μήκους περισσότερο των 2 ίντσων που είχε χυθ' στο κεφάλι του όταν έξυλοκοπήθη από τον Ιάπωνα. Η έγχείρσις πέτυχε και μετά παροδική παράλυσι του δεξιού χεριού ο έγχειρισθείς συνήλθε τελείως και όπως βλέπετε τρώει με μεγάλη όρεξη!

3) Ο πόλεμος αυτός θα είχε περισσότερα θύματα με μικρότερα έξοδα, γιατί 30 γραμμάρια ιού «φίττακωσης» άρκούν για να μολύνουν 500 έκατομμύρια άτομα και 1 γραμ. βοτουλικής τοξίνης υπορεί να σκοτώσει έκατομμύρια, είναι δε πρακτικώς αδύνατον να εεαφαισθ' ένας διεθνής έλεγχος των προπαρασκευών του μικροβιακού πόλεμου.

Σεχούν όμως ότι οι έπιδημίες δεν περιορίζονται από σύνορα, ούτε καν από ώκεανούς, κι' ότι μπορούν να έπεκταθούν και στη χώρα που τις προκάλεσε...

Θα ζούμε 175 χρόνια;

Ο Ρώσος έπιστήμων Σουράκωφ κατάρωσε να παραγάγει τεχνητά μιαν ούσια, στην οποία φαίνεται ότι όφειλονται τα γεράματα του ανθρώπου. Βεβαιώνει δε ότι όταν έπιτυχη να την άποιακούν από τον ανθρώπινο όργανισμό—πράγμα που δεν θ' άρνηση να νίνη—η μέση διάρκεια τής ζωής μας θα φθάνη τα 175 χρόνια! Η ούσια αυτή είχε άνακαλυφθ' ήδη με το μικροσκόπιο από τον δόκτορα Μετανικόφ, πρό 45 ετών, στα νευρικά κύτταρα των ηλικιωμένων, ενώ δεν υπάρχει καθόλου στα νευρικά κύτταρα των παιδιών. Γι' αυτό θεωρείται ως η αιτία των γρηναίων.

Σημειώτεον ότι σ' όλα τα ζώα η μέση διάρκεια τής ζωής είναι το έπταπλάσιο τής ηλικίας όπου αταμάζει η άνάπτυξί τους. Με τον ύπολογισμό αυτό ο άνθρωπος θάπρεπε να ζή κανονικά περί τα 150 χρόνια. Κι' ο δόκτωρ Σουράκωφ βεβαιώνει ότι θα του προσφέρη αυτή τη μικροβιοτόπη.

Για να εξαλείφονται οι κραταεληές

Το ύγρο όζυγγόνον είναι ύπερβολικά ψυχρό. Όταν άκουμπήσ' οποιόδήποτε μέρος του σώματος, παγώνει και σκοτώνει τους ιστούς. Γι' αυτό, δυο Άμερικανοί γιατροί οι δόκτορες Κιλ και Ουέλς το μεταχειρίσθηκαν πάνω σε χιλιάδες άτομα, για να εξαλείψουν τις κραταεληές, τα σαρκώματα, τα άγγειώματα και τις άλλες ανάλους δυσμορφίες του δέρματος. Τυλίγουν λίγο βαμπακι σ' ένα ζυλό το θουτούν σε ύγρο όζυγγόνον και το πιέζουν έλαφρά πάνω στον ιστό που θέλουν να εεαφανίσουν. Σε 15-90 δευτερόλεπτα, έχουν έπιτύχει τη νέκρωσί του. Η μέθοδος είναι έπώδυνη, αλλά όχι πολύ.

Για να εξακρίδωση το είδος μιας έντεροκαλιτίδας, ο γιατρός έστάζει μικροσκοπικώς τα κόπρανα, καθώς και το έντερον μ' ένα φωτισμένο σωλήνα, το λεγόμενο «οιμοειδοσκόπιο». Σιγά καταφεύγει στην άκτινολόγησι, αφού πρώτα γεμίση το έντερον του άρρωστου με μιαν διάλυσι άλατος θωρίου. Άλλοι γιατροί φουσκώνουν το έντερο με άέρα και το άκτινογραφούν κατόπιν με στερεοσκοπικά φιλμ.

Πού όφειλεται μιαν σπαστική έντεροκαλιτίς; Πάντοτε σε νευρική υπερένταση. Σε πολλές περιπτώσεις όμως, μόνον ο ψυχίατρος μπορεί ν' άνακαλύψη την άρχική αιτία που προκάλεσε αυτή την νευρική άνοση. Άνθρωποι που άπευχαν π. χ. στο γάμο τους, ή που δεν εύντησαν ν' άποκτήσουν παιδιά, ή που άνησχυον για το μέλλον τους, μπορούν να πάθουν σπαστική έντεροκαλιτίδα. Ως έπί το πλείστον όμως, η πάθσις αυτή είναι αποτέλεσμα νευρικής ίδιουσυγκρασίας και των περιστάσεων τής καθημερινής ζωής.

Αν λοιπόν θέλετε πραγματικά να γιατρευθ' από αυτή την άρρώστεια, πρέπει να συνεργασθ' έόλυνχα με το γιατρό σας. Η θεραπεία άπόκειται σε σας, το ίδιο. Δεν είναι βέβαια εύκολη, έξαρτάται όμως από τη θέλησί σας. Πρέπει να συνθίσετε σε μιαν ή

Η έντεροκαλιτίς των νευρικών

Δίαιτά και θεραπεία

Όπως το λέει η όνομασία της, η έντεροκαλιτίς είναι μιαν φλόγισ τού «κόλου» έντερου. Υπάρχουν τρεις τύποι ν. η σ. ι. α. ς έντεροκαλιτίδας. Ο πρώτος κι' ο δεύτερος είναι η άμοιβαδική κι' η μικροβιακή δυσεντερία, που συγκαταλαμβάνει στην Κίνα, στις Ινδίας και γενικώς όπου έπικρατούν άλλες συνθηκές υγιεινής και διατροφής. Ο τρίτος τύπος, ή χρόνια έλκωτική έντεροκαλιτίς, συναντάται πολύ σπάνια. Ο τέταρτος όφειλεται σε δηλητηρίασις από γρούες, εκδηλώνεται με διάρροια 1—3 ήμερών και θεραπεύεται με άνάπαυσι και δίαιτα.

Εκείνη όμως που θα μας άπασχόληση εδώ είναι μιαν άλλη έντεροκαλιτίς, όχι γνήσια, ή λεγόμενη «σπαστική» ή «άλενωδής». Αυτή δεν προκάλεται από έξωτερικά αίτια. Είναι μιαν λειτουργική πάθσις, πολύ συχνότερη από τις άλλες έντεροκαλιτίδες, όφειλεται δε σε έρεθισμό του νευρικού συστήματος. Ένώ δηλαδή στις γνήσιες έντεροκαλιτίδες ο άρρωστος υποφέρει γιατί πάσχει το έντερό του, στη σπαστική συμβαίνει το αντίθετο: το έντερον παθαίνει έπειδή υποφέρει ο άρρωστος (άπό τα νεύρα του).

Η σπαστική έντεροκαλιτίς είναι κοινότητα στους συγγράφεις, τους καλλιτέχνες, τους ηθοποιούς, και γενικώς σ' εκείνους που μεταχειρίζονται το μυαλό τους περισσότερο από τους μύς και που έρρισκονται σε συνεχή υπερένταση. Συναντάται συχνότερα στις γυναίκες, παρά στους άνδρες. Είμε πιο συχνή σε άτομα 35 ετών, παρά σε μεγαλύτερα.

Οι γιατροί υποπτεύονται τέτοια άρρώστεια όταν υπάρχουν άλλετες στις κενώσεις. Ένώ η παρουσία αίματος είναι σοβαρό σύμπτωμα, ή δλεια δεν πρέπει να μας άνησχυη περισσότερο από τη μύδα τής μνήμης ή τα άλέγματα του λαιμού. Το έντερον δεν έχει πάθει τίποτε. Άπλωσ και μόνον, ή νευρική υπερένταση προκάλεσε μιαν διεγερσι των μικρών κυττάρων του, που παράγουν δλεια για τη φυσική προστασία, και λιπαρίαν των τοιχωμάτων του έντερου. Η διεγερσις αυτή προκαλεί μιαν αύξηση τής παραγωγής των.

Άλλα συμπτώματα είναι: πόνος στο ύπογάστριο, κάψιμο στο άπνευσμένο, πολύ συχνή έντοπιση άναγκής κενώσεως (κόπτετε κάθε μιαν ώρα), άερία, δυσκοιλιότης ή διάρροια, φούσκωμα τής κοιλιάς.

Για να εξακρίδωση το είδος μιας έντεροκαλιτίδας, ο γιατρός έστάζει μικροσκοπικώς τα κόπρανα, καθώς και το έντερον μ' ένα φωτισμένο σωλήνα, το λεγόμενο «οιμοειδοσκόπιο». Σιγά καταφεύγει στην άκτινολόγησι, αφού πρώτα γεμίση το έντερον του άρρωστου με μιαν διάλυσι άλατος θωρίου. Άλλοι γιατροί φουσκώνουν το έντερο με άέρα και το άκτινογραφούν κατόπιν με στερεοσκοπικά φιλμ.

Πού όφειλεται μιαν σπαστική έντεροκαλιτίς; Πάντοτε σε νευρική υπερένταση. Σε πολλές περιπτώσεις όμως, μόνον ο ψυχίατρος μπορεί ν' άνακαλύψη την άρχική αιτία που προκάλεσε αυτή την νευρική άνοση. Άνθρωποι που άπευχαν π. χ. στο γάμο τους, ή που δεν εύντησαν ν' άποκτήσουν παιδιά, ή που άνησχυον για το μέλλον τους, μπορούν να πάθουν σπαστική έντεροκαλιτίδα. Ως έπί το πλείστον όμως, η πάθσις αυτή είναι αποτέλεσμα νευρικής ίδιουσυγκρασίας και των περιστάσεων τής καθημερινής ζωής.

Αν λοιπόν θέλετε πραγματικά να γιατρευθ' από αυτή την άρρώστεια, πρέπει να συνεργασθ' έόλυνχα με το γιατρό σας. Η θεραπεία άπόκειται σε σας, το ίδιο. Δεν είναι βέβαια εύκολη, έξαρτάται όμως από τη θέλησί σας. Πρέπει να συνθίσετε σε μιαν ή

συχώτερη ζωή. Αυτό άπαιτεί έλεγχος και πειθαρχία τού έαυτού σας. Μάθετε να εκτιμάτε το κάθε τι με ψυχραιμία κι' άντικειμενικότητα, κι' όχι να υπερέβαλλετε κάθε μικροαναποδιά. Μη σας θασσινίζει διαρκώς ο φόβος μήπως γάσετε τη δουλειά σας. Μάθετε να προσαρμόζεσθε σε κάθε κατάσταση, ν' άναπαύεστε πραγματικά τ' σώμα και τ' πνεύμα σας, να κοιμάσθε άρκετά (ένας ύπνακος τ' μεσημέρι όφειλε πολύ).

Φροντίστε να έχετε εύχρηστη άτμόσφαιρα στο φαγητό σας. Άποφύγετε κάθε λογομαχία ή δυσάρεστη συζήτηση στο τραπέζι, και συστήστε το ίδιο και στην όκογενεια σας. Θά γιατρευθ' έτσι από την σπαστική έντεροκαλιτίδα, και συχνόνοως θα προφυλάξετε από αυτήν τα παιδιά σας (γιατί η άρρώστεια αυτή παρουσιάζει ένα κληρονομικό χαρακτήρα).

Σιγά, χρειάζεται να σταματήσετε το κάπνισμα και το ποτό, που χειροτερεύουν την κατάσταση σας. Γενικώς άποφεύγετε κάθε ύπερδύεργον τού σώματος ή των αισθήσεων, άκου και τις σεξουαλικές υπερβολές.

Η γυμναστική όφειλε, πρέπει όμως νανε άνάλογη προς την ηλικία και τις συνθηκές σας. Δεν έπιτρέπεται δηλαδή να παρακουράζεσθε, άν έπί 40 χρόνια περνούσατε ζωή καθιστική.

Διαλέξετε μιαν άσχολία έρασι-τεχνική, για τις ώρες τής άναπαύσεως σας, όπως όποτε ν' άποσολήτε τα χέρια σας και ν' άπομακρύνετε το μυαλό σας από την έργασία σας κι' από τη συντήριση τής ζωής—π. χ. κηπουρική, φωτογραφία, σκίτογραφία, κλπ.

Η δίαίτα παίζει σπουδαιότατο ρόλο. Θά σας την υποδείξη ο γιατρός σας, άνάλογως τής καταστάσεως σας. Σε συνθησμένες περιπτώσεις, μπορείτε να τρώτε φρούτα και λαχανικά, κρέας, μαύρο ψωμί και αυγά. Αν όμως η κατάσταση σας είναι σοβαρότερη, ο γιατρός θα σας συστήση μόνο φρούτα έρασμένα και λαχανικά πουρέ.

Τα καθάρσια και τα κλύσματα χειροτερεύουν τα πράγματα, άν τα χρησιμοποιήτε πολύ συχνά.

Πολλοί νευρικοί παρακολουθούν τις κενώσεις τους, άνησχυον για την ποιότητα ή την ποσότητα τους κι' έτσι χειροτερεύουν την κατάσταση τους. Η ποσότης τής κενώσεως έξαρτάται από το είδος τού φαγητού (περισσότερη για τα λαχανικά, τα φρούτα, κλπ. λιγότερη για το κρέας, τις πατάτες, το γάλα, το άσπρο ψωμί τις έλαφρές σούπες). Άλλα κι' η συχνότης των κενώσεων δεν είναι η ίδια σ' όλους τους ανθρώπους. Σε μερικά άτομα το κανονικό είναι μιαν κένωσις κάθε 2—3 ήμερες.

Αν ώστόσο παρατηρήσετε έναλλαγές δυσκολιότητας και άταρσίας, όλα τα γαστρικά συμπτώματα που περιγράψαμε πιο πάνω, ταχυπαλμία ή ποικεφαλούς, έρεθισμό τής κύστεως κλπ., συμβουλευθήτε το γιατρό σας. Πρόκειται πιθανότατα περί έντεροκαλιτίδας, γνησίας ή σπαστικής.

Επίσης συμβουλευθήτε το γιατρό άν έχετε δυσκοιλιότητα ή διάρροια επί πολύν καιρό.

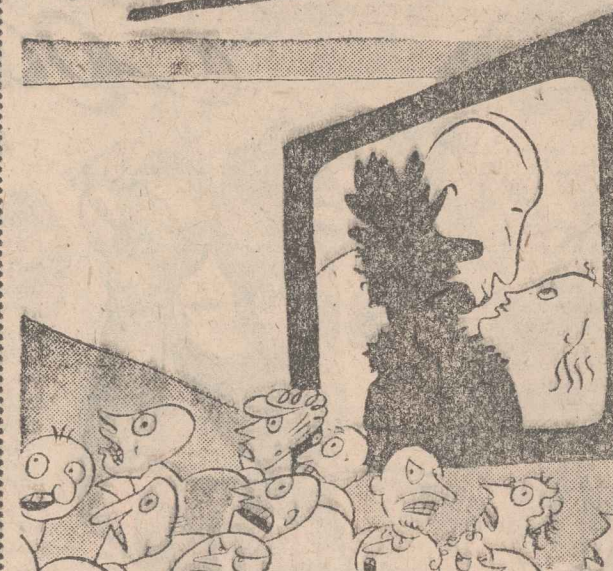
Το σοβαρότερο όμως σύμπτωμα είναι—όπως είπαμε και πιο πάνω—η παρουσία αίματος μέσα στις κενώσεις.

Μ. ΝΤΑΙΒΙΣ

Ο ήχος κατάρχει τη μπερυχιά

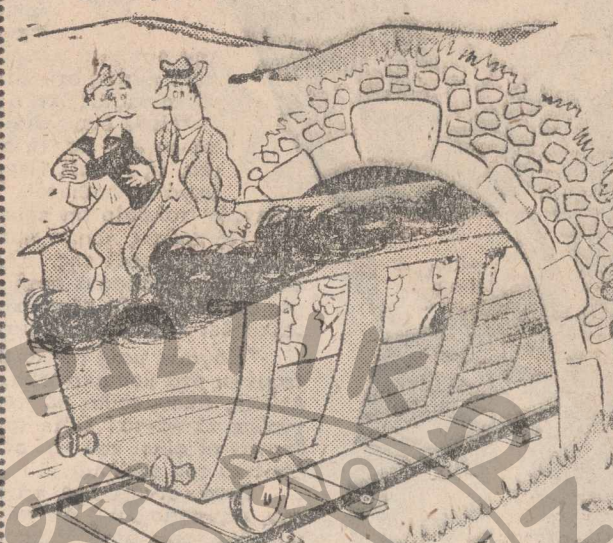
Ο ήχος θ' άνακαταστήσει σε λίγο καιρό την άλυσίδα την πλώστρα και την ημετέρα της μπουνάδας! Πράγματι, δυο έπιστήμονες τού Κολλενίου τής Πενσυλβανίας άνακάλυσαν ότι, σε μιαν τελεωτάτη έπίδειξι που έκαμαν στο Κολλεγιο, έβγαλαν ένα λερωμένο ρούχο μέσα σε σαμπουάδα, το υπέβαλαν στην έπίδρασι ύπερ-ηχητικών παλμών (με συχνότητα 18.000 παλμών στο δευτερόλεπτο) και τόνωσαν από το νερό ολόκαθρο!

Τελεωθεραπεία

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ:

—Οι θεαταί: Κάτω! Κάτω!

—Αν δεν μας συμβή κανένα άπόρητο, θα φτάσουμε στη Θεσσαλονίκη σε δυο ώρες!

—Η μάς στέλνετε 400.000 φράγκα. Α ός ότέλνουμε π... τη γυναίκα σας!

'Ερωτική Θυσία

Αν ο Βενσάν Ναλθαίρ ήταν πιστός στη γυναίκα του, αυτό δεν συνέβαινε γιατί του έλειπαν οι ευκαιρίες. Κάθε άλλο... Είχε διορφα ανδρικά χαρακτηριστικά και μεγάλη ευγένεια και αβρότητα στους τρόπους του. Ήταν λοιπόν φυσικό να τον κυττάζουν οι γυναίκες με μάτια λαίμαργα και να επιδιώκουν τη γνωριμία του, έφ' όσον μάλιστα είχε κι αρκετή περιουσία.

Ωστόσο, όπως είπαμε και προηγουμένως, ο αρχιτέκτων Βενσάν Ναλθαίρ έμενε αφοσιωμένος στη γυναίκα του, με μία τρυφερότητα που προκαλούσε το γενικό θαυμασμό. Ο ευγενικός αυτός άνθρωπος είχε τη γνώμη ότι δεν μπορούσε να κάνει «ένα τέτοιο πράγμα» στη συντροφιά της ζωής του, που τον περιέβαλλε με τόσο στοργή, φροντίζοντας αγρυπνιά για την ευτυχία του. Πρό πάντων όμως, ο Βενσάν έμενε πιστός στη Συλθαίν επειδή πίστευε πως έπρεπε να είναι πιστός, κι' όχι τόσο για να μη τη λυπήσει...

Ήρθε όμως μία μέρα που άλλαξε ο Βενσάν. Αυτό συνέβη απ' τη στιγμή που γνώρισε μία θελκτική νέα, τη Λουσίλ Περν, που η ομορφιά της του έκανε μεγάλη εντύπωση. Η Λουσίλ ήταν σχεδιάστρια και ο Βενσάν Ναλθαίρ την πήρε στο γραφείο του ως συνεργάτιδά του. Τις πρώτες λοιπόν ημέρες δεν σκέφθηκε ν' απαστη τη γυναίκα του μαζί της. Όχι. Αλλά εύρισκε τέτοια ευχαρίστηση στη συντροφιά αυτής της κοπέλλας, ώστε πολλές φορές άπορούσε πως τόσο καιρό είχε την ιδέα ότι καμιά γυναίκα δεν είχε τό χαρίσματα της Συλθαίν...

Έβγαίνει μαζί της τα βράδια και διασκεδάζαν σαν έρωτευμένοι στα κοσμικά κέντρα. Ο Βενσάν όταν χόρευε με τη Λουσίλ, άκουμπούσε το πρόσωπό του στο δικό της και ξεχνούσε τα πάντα! Ούτε τον ένοιαζε πιά για τα σχόλια που έκαναν οι φίλοι του και οι γνωστοί του γι' αυτό το τρελλό έρωτικό του ειδύλλιο...

Σιγά-σιγά όμως, τα πράγματα χειροτέρευαν. Ο Βενσάν, μαγνητισμένος απ' τη Λουσίλ, άρχισε να παραμελή τη γυναίκα του, να της δημιουργή σκηνές χωρίς αίτια και να πηγαίνει στο σπίτι μόνο για φαγητό και ύπνο. Ήταν ολοφάνερο ότι η ημέρα της οριστικής ρήξεως με τη Συλθαίν δεν άπείχε πολύ, κι' ότι στο τέλος ο Βενσάν θα κατέπνιγε και την τελευταία φωνή της συνειδήσεώς του, έτοιμος να ζητήσει απ' τη Λουσίλ, ότι δεν μπορούσε πιά να του δώσει η γυναίκα του...

Μά δεν έπληθε η ρήξις, γιατί η περιπέτεια του Βενσάν πήρε μία τροπή απροσδόκητη, που έκαμε περιττό το διαζύγιο.

Ένα πρωί, η Συλθαίν ξύπνησε με τρομερούς πόνους στο στομάχι. Στην αρχή, δεν έδωσε μεγάλη προσοχή. Οι πόνοι όμως μεγάλωναν μέρα με την ημέρα. Τέλος, η σύζυγος του αρχιτέκτονος πήγε να συμβουλευθεί ένα γιατρό. Όταν γύρισε στο σπίτι, κρατώντας στα χέρια της ένα μεγάλο διαιτολόγιο, ο Βενσάν διάβασε μεταξύ των άλλων ότι ο γιατρός επέβαλε στη γυναίκα του χαριστή κρεβατοκάμαρα.

Η ανησυχία του ήταν μεγάλη κι' ειλικρινής. Λίγες μέρες όμως αργότερα, χωρίς κι' αυτός να το θέλη, κυριεύθηκε από ένα ευχάριστο συναίσθημα ελευθερίας. Καί, υπερνικώντας κάθε δισταγμό, έκαμε δική του τη Λουσίλ.

Πέρασαν αρκετά χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, ο Βενσάν Ναλθαίρ άλλαξε πολλές φιλενάδες. Η Συλθαίν δεν άνηκε πιά. Πέθανε, όχι απ' την αρρώστεια που είχε διαγνώσει ο γυναικολόγος, αλλά από μία βαρεία γρίπη.

Και συνέβη από τότε κάτι το παράξενο: Ο Βενσάν, πι-

Συγκινητικό διήγημα

στός στη μνήμη της στανίας συντρόφου που ξανάει τις ώρες της αναπαύσεώς του στη λέσχη, παίζοντας μπριτζ ή φλουαρίτας με άλλους συνομηλικούς του.

Ένα βράδυ λοιπόν, στο καπνιστήριο της λέσχης, ο Βενσάν μπλέκει με μία μεγάλη συντροφιά, όπου βρίσκεται και κάποιος νεοφερμένος, άγνωστος του.

Το επάγγελμα του γιατρού, λεί σε κάποια στιγμή αυτός ο άνθρωπος, ιοιάζει πολύ με το έργο του πνευματικού. Ο κάθε αρρώστος εμπιστεύεται στ' γιατρό πράγματα που δεν θά τολμούσε να τα εμπιστευθεί ούτε στη μητέρα του... Συμβαίνει όμως, πολλές φορές, οι κυστηρεύσεις αυτές να υπερβαίνουν σε πρωτοτυπία το τολμηρότερο μυθιστόρημα.

Θυμάμαι μία γυναίκα, που ήρθε και με συμβουλευθηκε κάποτε για μία αρρώστεια, της οποίας τα συμπτώματα μου περιέγραψε με απόλυτη ακρίβεια. Όταν όμως την εξέτασα, δεν της βρήκα απολύτως τίποτε απ' ό,τι έπρεπε να της βρω! Την ξαναρώτησα, την παρακάλεσα να μου επαναλάβει την περιγραφή των συμπτωμάτων της. Τότε αυτή κοκκίνισε και μου ώμολόγησε στο τέλος ότι είχε διαβάσει όλα εκείνα τα συμπτώματα σ' ένα απ' τα κοινά έκλαϊκευμένα ιατρικά βιβλία.

Η αρρώστεια της λοιπόν ήταν τελείως φανταστική! «Μά γιατί ήρθατε σ' έμένα;» τη ρώτησα με έκπληξη. Χαμήλωσε τότε το κεφάλι της και μου είπε: «Για να βεβαιώσετε ότι πρέπει να μην κοιμούμαι στο ίδιο δωμάτιο με τον άντρα μου!».

Θά φαντάζεσθε τώρα ότι η γυναίκα αυτή είχε φίλο κι' ότι γι' αυτό δεν ήθελε τη συντροφιά του άνδρός της... Κι' όμως, όχι! Απεναντίας, λάτρευε το σύζυγό της... Τον έλάτρευε μέχρι τοιούτου σημείου, ώστε, επειδή τον έβλεπε έρωτευμένον με κάποιον άλλη κι' όμως πιστόν απέναντί της, θέλησε να του άφιση το πεδίο ελευθερο, για να πάψη νάναι δυστυχής... Θυσία, που μόνο στους μεγάλους έρωτες συναντά κανείς!...

Ήταν μία υπέροχη γυναίκα!... Τα μελαγχολικά μάτια της είχαν μία τόσο συγκινητική έκφραση, που δεν θά μπορούσα να την ξεχάσω ποτέ. Αληθινή Γαλλίδα, ευαίσθητη, έτοιμη για τις μεγαλύτερες θυσίες, μ' έκανε να την θαυμάζω και να τη σέβουμαι.

«Ο πόνος της καρδιάς μου έινε μεγάλος, αγιάτρευτος... μου είπε Βοηθήστε με, γιατρέ, να εκπληρώσω αυτή την έπιθυμία μου... Ίσως είτε η τελευταία μου. Άγαπώ τόσο πολύ τον άνδρα μου!... Θά του έδινα και τη ζωή μου ακόμη για να τον δω ευτυχισμένο...»

Η πελάτισσά μου έφυγε, παίρνοντας το διαιτολόγιο που μου ζήτησε... Έκανα καλά ή όχι, που εξέπληρώσα την έπιθυμία της;...

Ο Βενσάν Ναλθαίρ δεν άκουε πιά. Θάθελε να κρυφτεί, να φύγει... Νόμιζε πως όλοι όσοι καθόντουσαν γύρω του, θά τον έδειχναν με το δάχτυλο...

Όταν, τέλος, συνήλθε κάπως, ζήτησε να μάθη το όνομα του γιατρού που μιλούσε πρό όλίγου. Έλπιζε ακόμα πως έπρόκειτο περί συμπτώσεως...

Μά, όταν του είπαν το όνομα, κάθε άμφιβολία διαλύθηκε μέσα του: Ήταν πράγματι ο γιατρός που είχε εξετάσει τη Συλθαίν...

ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ

Το μαρτύριο μιας θούρας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Ριχάρδος Μπροντέλ, διάσημος γλύπτης, είναι παντρεμένος με την Αίμε, που την λατρεύει, κι έχει ένα κοριτσάκι τεσσάρων ετών την Εύα. Το ζεύγος Μπροντέλ ζει ευτυχισμένα στο σπίτι τους της οδού Πορνύ, όταν, ένα πρωί, ξεσπάει η καταιγίδα: Ο Ριχάρδος λαβαίνει ένα ανώνυμο γράμμα, στο οποίο του καταγγέλλουν ότι η γυναίκα του έχει ένοχες σχέσεις με τον αξιωματικό Αρεβίλ, του οποίου τα ερωτικά γράμματα τα κρύβει μέσα σε ένα συρτάρι του μπουντουάρ της. Ο Ριχάρδος στην ώρα που έλειπε η γυναίκα του, ανοίγει το συρτάρι, βρίσκει πραγματικά τα γράμματα, και, έχω φρενών από τη ζηλία του, πηγαίνει στο σπίτι του Αρεβίλ και τον σκοτώνει με μια πιστολίδα. Φεύγει έπειτα από εκεί και γυρίζει στην οδό Πορνύ. Η Αίμε, ανύποπτη, έτοιμαζόταν να πάει στη δεξίωση της κομπόσας Μορελά, η αναστάτωση της οποίας, Λεώνη Λιδή ήταν αρραβωνιαστικιά του Αρεβίλ. Ο Ριχάρδος μαθαίνει από την γκουβερνάντα της κόρης του Φαβιανή ντε Μπρονκούρ ότι η γυναίκα του είναι στην κამάρα της ανασταίνει και την πυροδοτεί, μπροστά στην κατατρομαγμένη μικρούλα Εύα. Η Φαβιανή σπινώνεται στον κρόταφο της Αίμε που πέφτει αιμόφυρτη. Στο μέγαρο της κομπόσας Μορελά, όταν ανηγγέλθη το δράμα, οι προσκεκλημένοι έφυγαν. Μια από τις φίλες της Αίμε, η κ. Στανανβάλ, πέφτει λιποθυμιά, όταν ακούει το φοβερό αυτό διπλό εγκλήμα. Η κομπόσα Μορελά αρρωσταίνει και πεθαίνει, προτού προφτάσει να τεκτονηθεί, με τη διαθήκη της το ζήτημα της αναστάτωσης της, που έβρισε έτσι απροστάτευτη. Ο ανεψιός και κληρονόμος της κομπόσας Γκυ ντε Μορελά έρχεται στο Παρίσι, την παραμονή της κηδείας.

2ον Όταν έμαθε πως η κομπόσα είχε εγκαταστήσει στο μέγαρό της τη Λεώνη, που έδειχνε πως θα την άφαινε γενική κληρονόμο της, ενόσω σε να τον κυριεύει η λύσσα. Ένοιωσε ένα θανάσιμο μίσος έναντι της νέας εκείνης, που θα γινόταν άρρωστη να χάσει την πλούσια κληρονομιά.

Τον πρώτο χρόνο, δεν είχε ιδη παρά μια φορά τη Λεώνη. Έπειτα την ξαναείδε σε ένα στενό οικογενειακό γεύμα. Καθόταν απέναντί του εκείνη το βαθύ κι έτσι μπορούσε να προσέξει την ομορφιά της. Ποτέ άλλοτε δεν είχε νοιώσει τέτοια ταράχη στο αντίκρουσμα ενός γυναικάς.

Υστερα από δυο μέρες ξαναγύρισε στο μέγαρο της Μορελά για να ευχαριστήσει την κομπόσα για το γέννημα. Η Λεώνη έλειπε κι αυτό τον έκανε να νοιώσει αβάσταχτη λύπη.

Μήπως την αγαπώ; Αντιτάχθηκε φεύγοντας.

Αλλ' ανασήκωσε άμεσως τους ώμους του και ψιθύρισε:

Μήπως υπόκειναι αγάπη; Μου άρεσει απλυστάτα και την πόση γιατί μου έκανε μεγάλη εντύπωση...

Όσο, ο Α εντύπωση εκείνη έκανε το γερό βαρόνο να σκεφτεί αποφασιστικά. Αν κατώρθωνε να πραγματοποιήσει αυτό που είχε σκεφτεί, τα πράγματα θα πηγαίνουν θαύματα.

Στο κάτω-κάτω — σκεφτόταν — γιατί να μην άσπασε κι' αυτός στη Λεώνη; Βέβαια, ήταν μεγαλύτερος της κατά δεκαπέντε χρόνια αλλ' αυτό δεν είχε καμιά σημασία.

Αν μπορούσε ν' αγαπηθώ από τη Λεώνη...

Κάνοντας την γυναίκα του, όχι μόνο την έκανε δική του, αλλ' έβαζε στο γέρι και την περιουσία της Μορελά, που ασφαλώς θα την κληρονομούσε εκείνη.

Αλλ' δυστυχώς γι' αυτόν, η νέα, η όλη του τις προσπάθειες για να της γίνει συμπαθητικός, του έδινε μια πανερό αδιαφορία.

Προσπάθησε, στην αρχή, να της κάνει μερικούς υπαινιγμούς, αλλ' εκείνη άθωα καθώς ήταν, δεν τους κατάλαβε.

Τέλος, της εξομολογήθηκε καθαρά τον έρωτά του.

Η Λεώνη στην αρχή έβρισε κατάπληκτη. Έπειτα, προσπαθώντας να μετριώσει τη σκληρότητα της απάντησής της φρονιζοντας διως συγγνώμη να μην του άφισση και καμιάν ελπίδα, του άμολόγησε ότι δεν συμμεριζόταν καθόλου τα αισθήματά του.

Ο Βαρόνος είχε κάνει την ερωτική αυτή εξομολόγηση δυο μήνες πριν και, παρ' όντας απάντησι καθαρά αρνητική, γύρισε στα γτήματά του.

Όταν έλαβε το τηλεγράφημα που του άνηγγιζε το θάνατο της κομπόσας, έσπευσε να πάει στο Παρίσι.

Ρώτησε τη Λεώνη, με προσποιητό ενδιαφέρον, για την αρώστεια της θείας του κι' εκείνη του απάντησε με ψυχρότητα.

Ο Βαρόνος δεν έπέμεινε περισσότερο. Η όψη της νέας του είχε προσεξήσει κατάπληκτα.

Μέσα στα κατάμαυρα που φορούσε, το πρόσωπό της έδειχνε πιο γνόδι και τα μάτια της φαίνονταν σκοτεινά, σαν βυθισμένα σε φοβερό άγνωση.

Όταν έγύρισαν από την κηδεία, ο συμβολαιογράφος, που διηύθυνε τις υποθέσεις του ζεύγους Μορελά πριν από πολλά χρόνια, κοιδέντασε πολλή ώρα με τον Γκυ, ο οποίος κληρονομούσε τώρα όλη εκείνη την περιουσία.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Η φούστα

Φρόσω, στο λέω φίλικά, και έσπασε και παστικά, μη μου χαλάς τα γούστα, και δεν σου επιτρέπω, να πασάς και να μου φορέ — τη μακρύα τη φούστα!...

Δεν ξέρω η Μόδα τι θα πη κι' αν είναι η κοινή ντροπή κι' αυτά τ' ακούω τζαμπαί!... Ας το φουστάνι το μαρού που σου νάνε θα σου κρύ — την ομορφιά σου γαμπαί!...

Εγώ σε θέλω με κοντά και αν η Μόδα σε άκουγντα τα μακρύα να βάλεις, θα λάβω μέτρο σοβά (ρά), αυτό σου λέω καθαρά, και να μην αμφιβάλλεις!

Πρέπει καλά να το σκε (α)φής, διότι θα ρεζιλευθής, αν πάς μ' αυτή τη Μό (δα)... Και με μακρύ όταν σε (δα) θα κάτσω και θα δια (δα) πώς είσαι στραβοπόδα! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Προέκυψε — κατέληξε — να κληρονομήσετε απάνω από ένα μισό εκατομμύριο φράγκα και θάτανε μεγάλη γεναιοφροσύνη εκ μέρους σας αν βοηθούσατε την καυμένη την κοπέλλα...

— Η δεσποινίς Λιδή — τον διέκοψε ο κληρονόμος — μπορεί να σπρώξει τις ελπίδες της σε μένα. Θα της μιλήσω άποψη κιόλας σκετικά μ' αυτό το ζήτημα...

Το ίδιο εκείνο βαθύ, ο Γκυ παρέκλινε την Λεώνη να τον δεχθεί ιδιαιτέρως. Η νέα του παρότρυνε με την καυσίονα πως θα τον περιέμενε στο γαλάζιο σαλόνι.

Η Λεώνη δεν είχε σκεφθεί καθόλου, ώς εκείνη τη στιγμή το μέλλον της.

Ήτανε συντριμμένη από τα δυο άλλα, πάλληλα γυμνήματα της Μοίας.

Εσκέπθηκε, μόλις ο Βαρόνος την έπλησσε, και το βλέμμα της φάνηκε σαν να τον ρωτούσε τι την ήθελε.

Ο Γκυ την έχαιρσθηκε κι' έπειτα, με φωνή υπόκωφη, αλλά και με συμπαινεμένα τ' ωτίσσε:

— Ελπίζω πως δεν σας ένοχλώ δεσποινίς...

— Δεν μ' ένοχλείτε καθόλου, του απήντησε εκείνη. Ζητήσατε να υμν μιλήσετε. Σας άκουω.

— Μήπως θα θέλατε ν' αναβάλουμε τη συζήτησή μας για αύριο;

— Γιατί όχι άποψη;

— Η κούραση, οι συγκινήσεις της ημέρας...

— Ίσως να θέλετε ν' αναπαυθώτε...

— Κι' αύριο θάνα όπως και σήμερα ψιθύρισε εκείνη.

Ξανακάθισε στο ντιβάνι και με ύφος ευγενικό του είπε:

— Καθήστε, κύριε Μορελά.

Ο Γκυ κάθισε απέναντί της. Η Λεώνη τον εκύτταζε με τα μεγάλα εκείνα μάτια της, που είχανε ξαναγίνει στεγνά, αδιαφορο. Είχε καταλάβει τι είδους θα ήταν η συνομιλία εκείνη...

Του μιλήσε πρώτη:

— Είδα γδές τον κ. Μπαρουτιέ, τον συμβολαιογράφο της νομάς, και έμαθα τις λεπτομέρειες. Ξέρω ότι η θέσι μου δεν είναι πια εδώ!...

Ο Γκυ έκανε μια κίνησι διαμαρτυρίας.

— Η θέσις σας, δεσποινίς, είναι εδώ...

— Άρκει να το θέλετε...

— Σας ευχαριστώ, σας ευγνωμονώ για τα καλά σας λόγια, αλλά δεν μπορώ να δεχθώ την προσφορά σας...

— Επιτρέψατέ μου να σας πω ότι δεν υποδείτε να πάρετε άλλη απόφασι. Τι θα κάνετε;

— Τι θα κάνω;

Σκέφτηκε λίγες στιγμές κι' έπειτα είπε:

— Δεν μου μένει παρά να ζήσω απ τα γέροια μου. Θα έρωσθώ.

— Να έρωσθώ; Σεί;

— Τι θέλετε λοιπόν να κάνω;

— Δεν είσατε γεννημένη για να δουλεύετε παρατήρησε ο Γκυ.

— Δεν μου μένει παρά αυτό του αποκρίθηκε με ψυχρότητα. Πιστεύω να ξέρετε πως ζωγραφίζω. Παραβάν, βεντάγιες... ελπίζω να ξελιχθώ...

Τέλος πάντων θα κερδίζω το ψωμί μου δουλεύοντας σαν ενομόσια; Μα δεν ξέρετε πόσο φτηνά πληρώνονται αυτές οι δουλειές;

— Ελπίζω εν πάση περιπτώσει πως δεν θα πεθάνω της πείνας. Κι' αν κατορθώσω να κάνω κάτι μ' αυτή τη δουλειά, τότε θα επιδοθώ σε άλλη...

Εδώ και δυο χρόνια η κομπόσα υμν έπληρωνε καθηγητή που υμν παρέδινε μαθήματα γλυπτικής. Εδώ και δεκαπέντε μέρες είναι τελειώσει, για προτομή της νομάς...

Φαίνεται καλή... Της υμνάζει... Το θάρος δεν υμν λείπει... Η δουλειά δεν με φοβίζει... Μονάχα αυτή θα με σώσει...

— Δεν αμφιβάλλω για το θάρος σας. Φοβούμαι, μόνον ότι το μέλλον θα κούβη σκληρές εκπλήξεις για σας...

— Τι με μέλλει; Θα νικήσω ή θα πεθάνω...

Κονέας δεν είναι την ανάγκη μου...

— Κάνετε λάθος... Κ' τοιος σας γοητεύεται...

— Ποιός; ρώτησε πικραμένα η Λεώνη.

— Είσατε γοησίου για την εύτυχία ενός ανθρώπου, κι' ο άνθρωπος αυτός είναι εκείνος που αυτή τη στιγμή σας ίκετεύει

να δεχθώτε τη βοήθεια που σας προσφέρει. Τα μάγουλα της νέας κοκκίνισαν.

— Δεν υποδώ, είπε, πρέπει να το καταλάβετε πως δεν μπορώ...

— Γιατί; Ποιός λόγος σας έμποδίζει; Λεώνη, πρέπει να με λυπηθήτε... Δεν βλέπετε πως σας αγαπώ; Σας αγαπώ σαν τελλός...

— Μη μου μιλάτε για αγάπη! είπε η Λεώνη θυμωμένη και σπρώχθηκε από τη θέσι της.

— Μα σας αγαπώ... Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

Της φάνηκε τόσο ειλικρινής ο τόνος της φωνής του, ώστε ξανακάθισε και τον κύταξε με πικρία.

— Σας ευχαριστώ, του είπε. Η πρότασή σας με συγκίνησε... Μα δεν μπορώ να γίνω σύζυγός σας...

— Γιατί; ρώτησε εκείνος κατάπληκτος.

— Δεν ξέρετε πως ήμουν αρραβωνιασμένη...

Ο Βαρόνος ωχρίασε.

— Δεν τόξερα! ψιθύρισε.

— Προτού φορέσω το πένηος της θετής μου μπέσας συνέχισε η Λεώνη με σπαργαυμό είνα φορέσει η Λεώνη με σπαργαυμό που θα γινότανε σύζυγός μου...

— Και ποίος ήταν αυτός;

— Μη μου κάνετε τέτοιες ερωτήσεις... Δεν είναι δυνατόν να μην ξέρετε τίποτα...

— Σας το δοκίμο!

— Δεν έμαθατε το θάνατο του Λουδοβίκου Αονεβίλ;

— Στα γτήματά μου διαβάω σπανιότατα έφημερίδες... Δεν άκουσα τίποτα...

— Ήμαστε αρραβωνιασμένοι... Αγαπιόμαστε... Η απόφασί του να με παντρευτή μου δείχνει πως μ' αγαπούσε...

Αλλ' είχε σχέσεις με μια γυναίκα του κόσμου... Ο άντρας της τον έδολοφόνησε... ναι, γιατί δολοφονία είναι αυτό...

Ο Λουδοβίκος Αονεβίλ σκοτώθηκε; ρώτησε κατάπληκτος ο Γκυ ντε Μορελά;

— Δολοφονήθηκε από τον Ριχάρδο Μπροντέλ το γλύπτη...

— Πώς; Όστε η κυρία Μπροντέλ;

— Ναι...

Τα μάτια της Λεώνης πετούσαν άστραπές, το στόμα της σφινγόταν από τον πόνο.

— Πέθανε, συνέχισε και πήρε μαζί του όλη του την ψυχή!

Ο Γκυ δεν απήντησε. Ένα φοβερό αίσθημα ένοιωθε να του δαγκώνει σαν φίδι την καρδιά. Έχλησε τώρα τον πεθαμένο εκείνον...

— Καταλαβαίνετε τώρα, εξακολούθησε η Λεώνη, γιατί άνομυαί την προσφορά σας, γιατί δεν μπορώ να γίνω γυναίκα σας;

— Ο καιρός θα έπουλώση την πληνή σας κι' ελπίζω, ως τότε...

— Δεν θα τον ξεχάσω ποτέ! διαμαρτυρήθηκε η νέα.

— Αλλ' εκείνος σας έποδίδε! Δεν είναι άξιος να τον λυπόσαστε τόσο...

— Από την ήμερα που μ' αγάπησε δεν αγαπούσε παρά μονάχα εμένα! Τι με μέλει αν είχε ποιν έρωμένη; Τότε δεν μ' έγνωρίζε...

Ο Γκυ ένοιωσε και πάλι να κυριεύεται από ένα τελλό πόθο.

— Τούλανιστο δεν άνοιόσαστε τη φίλιά μου, έρωσίσις.

— Τη δέχομαι και σας ευχαριστώ!

— Αλλ' με τη φίλιά αυτή... για να είναι πιο αποτελεσματική δεχθήτε να σας έπανορθώσω το κακό που σας προσένησε ο ξαφνικός θάνατος της θείας μου...

Η Λεώνη, που είχε προσέξει κάτι το ύπουλο στα βλέμμάτα του τσαδήςτηκε από κοντό του.

— Η νομά μου υμν έκανε πλούσια δώρα, είπε. Έγώ πολλά κοσμήματα... Θα τα πουλήσω... Θα κοπτήσω ένα-δυο μονάχα για άνάμνησι. Θα υποδέσω έτσι να συντηρηθώ ως που να υποδέσω να ζω από την έρωσίσις μου...

— Μα δεν μιλάτε σοβαρά... Για σκεφθήτε. Ακούστε με, Λεώνη...

Ρίγνκε στην πόδα νιά να της έμποδισση την έξοδο.

— Πρέπει να μ' ακούσετε! συνέχισε με έρωσι. Πρέπει... Για το συμφέρον σας... Σας το ξαναλέω: Από τη δουλειά σας δεν θα υπορέσετε ποτέ να ζήσετε... Είσαστε άλλοιώς συννησιμένη...

— Έγώ το αποφάσισα, είπε σταθερά η νέα και μν προσπάθησε άδικα να με κάμνε ν' αλλάξω γνώμη. Σας ευχαριστώ και πάλι με όλη μου την ψυχή... Είναι πολύ συγκινημένη για την πρότασή σας...

— Μου υπόσχεσθε τουλάχιστον, έπινε ο Γκυ, σφινγοντας δυνατά τα γέροια της νέας, που δεν πόδφασε να του ξεφύγη — ότι αν μια μέρα βρεθήτε σε δύσκολη θέσι, δεν θα διστάσετε ν' αποτανηθείτε σε μένα... ποιν άπ' όλους;

Παρ' όλιγο να πη «ναι» η Λεώνη. Αλλ' δεν είχε συνηθεί να ψευδεται. Ο Γκυ ντε Μορελά ήταν το τελευταίος που θα σκεπτότανε σε μια δύσκολη στιγμή της.

Ευάντευε τί είδους έρωτα του είγινε επνεύσει, κι' αυτός ο έρωτας την έφοδίζε.

— Αφίστε με! — του είπε.

— Όχι, προτού μου απαντήσετε ναι!

Επέμεινε εκείνος.

— Κι' αν θελήσω να σας πω όχι;

— Μα δεν βλέπετε πόσο σας αγαπώ; φώναξε εκείνος σφινγοντας δυνατά τα γέροια της.

— Σ' αυτό το σπίτι και τέτοια ώρα δεν μιλούνε για αγάπη, κύριε Μορελά...

Και με μιάν απότομη κίνησι έφυγε άπ' τα γέροια του κι' έτοξε προς την αντίκωνη πόρτα.

Ο Γκυ δίως την έποδότασε.

— Θέλετε να φωνάξε τους ύπηρέτες; ρώτησε η νέα έκνευσιμένη. Αυτό που κάμνετε είναι άτιμο!

— Και τί έκανα; ρώτησε εκείνος γελώντας με άναίδεια. Έπειδή σας είπα ότι σας αγαπώ, είμαι άτιμος; Καμιά γυναίκα δεν υμν φάνηκε τόσο άκαρδη όσο σείς...

— Δεν μπορώ να δεχθώ τίποτα από σας!

— Ναι, αλλ' εγώ το θέλω!

Και, με μιά απότομη κίνησι την άρπαξε από τη μέση την έσφιξε δυνατά και κόλλησε τα φονισμένα του χέλη στα γαγμένα δικά της, φιλώντας την με πάθος κι' έμποδίζοντας την να φωνάξη.

— Ακούσε με! της μουρούρισε. Σε ποθώ... Θα σε κάνω δική μου... Έστω και με τη βία. Το δοκίμο. Γυναίκα μου η έρωμένη μου, μια μέρα θα γίνης δική μου...

Έπειτα την άσπσε απότομο και βγήκε έξω.

Την άλλη μέρα μόλις έφώτισε, η Λεώ-

νη Λιδή, που δεν είχε κλείσει υατί όλη τη νύκτα, έφευγε για πάντα από το μέγαρο της κομπόσας Μορελά.

Χωρίς μνήμη!

Ο Ριχάρδος Μπροντέλ, όχτώ μέρες μετά το διπλό δράμα, βοισκότανε σε μια κατάστασι τομακτικής καταπτώσεως.

Στο δωμάτιο όπου είχε κλειστή ως κοστούμενος τοινονούσε ώρες δολοκλήρες, με τα γέροια πίσω... Όταν κουαδόνανε πολύ, έπεφτε στο κρεβάτι, προσπαθώντας να ξεχάση μέσα στον ύπνο...

Αλλ' αμέρα και νύκτα, ο ύπνος δεν έδάραινε τα βλέφαρά του.

Ακούμε με αδιαφορία το δικηγόρο του, που τον διαβεβαίωσε πως θα κέρδιζαν τη δίκη.

Τί τον ενδιέφερε πια η αθώωσή του;

Είτε αθωνόταν, είτε καταδικάζονταν από τους δικαστές του, θάτανε λιγώτερο ένογος στη συνείδησή του;

Διαρκώς τον έδασάνιζε ο ίδιος εφιάλτης: Έβλεπε τη γυναίκα του κατατωμένη, τον άλλον έαπλωμένον νεκρόν στα πόδια του...

Όχι, δεν είχε το δικαίωμα να τους σκοτώση, κι' δε ήσαν ένογοι!

Δεν έλπινοούσε τίποτα, δεν έσυγγαρούσε τίποτα, κι' ωστόσο θεωρούσε τον έαυτό του περισσότερο ένογο από κείνους τους δυο...

Έβλεπε πως η ζωή του είχε πια καταστροφά. Στ' αυτήα του άντηγούσε διαρκώς η σπαρακτική κραυγή της κόρης του: Σκότωσε τη μαυιά! Σκότωσε τη μαυιά!

Όταν ξαναήθε ο κ. Λαφεριέ, ο δικηγόρος του, του ζήτησε πληροφορίες για την Αίμε.

— Ζή! απάντησε εκείνος.

Ο Ριχάρδος έδωλε έναν στεναγμό αναστοφίσεως.

— Και θα σωθή τάχα; ξαναρώτησε.

Ο δικηγόρος έβρισε νιά λίγο σιωπηλόε διστάζοντας να φανερώση την αλήθεια.

— Μίλησε μου! τον παρακάλεσε ο φυλακισμένος. Μου φαίνεται πως γι' αυτήν θάνε προτιμώτερο να πεθάνω...

— Δεν ελπίζουν να τη σώσουν, απάντη-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
Οι Παρισινές νοικοκυρές άρχισαν να διαμαρτυρώνται με έπιθλητικές διαδηλώσεις για την έλλειψη της ζάχαρης και του ψωμιού που παραπρεται τον τελευταίο καιρό στη Γαλλία. Οι εκδηλώσεις αυτές έγιναν εντιμώτερες, όταν έγινε γνωστό ότι η κυβέρνηση επρόκειτο να δώση ζάχαρη και αιτηρά στους Γερμανούς της κατεχομένης περιοχής από τους Γάλλους.

σε δ δικηγόρος. Φοβούνται καιμιά επι-
πλοκή...
— Δυστυχισμένη γυναίκα! Γιατί να μη
σκοτωθής όπως ο άλλος; Γιατί να υποφέρω
τόσο πολύ;
— Ως τώρα δεν υποφέρει και τόσο...
Φοβούνται όμως, καθώς σας είπα, καμιά
επιπλοκή, που θα τη βασάνισαν τρομερά.
Προτού πεθάνει...

★
'Η κυρία Μπορτέλ, πραγματικά, βοι-
σκότανε για πολλές μέρες σ' ένα είδος
νάρκης, από την οποία φαινόταν πως δεν
θάβγαινε παρά για να πέσει στο ψυχορρά-
νημα...

Όλο το άριστερο πλευρό του κορμιού
της είχε πάθει παραλυσι.

Αλλά η προσδοκία αυτή παράλυσε για-
τοεύτηκε ύστερα από ξην έβδομάδα. 'Η
νεαρή γυναίκα ξαναδόθηκε όλη την έλευθε-
ρία των κινήσεών της. Αλλά τότε ξέσπα-
σε η μεγάλη κρίσι: δυνατός πυρετός, πα-
ραληρηματα, εφιάλτες.

Υστερα από λίγες μέρες, φάνηκε ένα
πρήξιμο στον κρόταφο εκεί που αρχίζουν
οι τρίχες. Οι γιατροί κατάλαβαν τώρα που
είχε σπληνική ή σφαίρα. Χρειάζονταν να
γίνει τρυπανισμός.

Την μετέφεραν σε μιάν από τις ιδιωτι-
κές εκείνες κλινικές, που προσορίζονται για
τους πλουσίους κι' όπου οι διασημότεροι
επιστήμονες κάνουν τις πιο δύσκολες και
τις πιο επικίνδυνες έγχυσεις.

Η Αιμέ είχε χάσει τους γονείς της πριν
από πολλά χρόνια. Δεν είχε αδέρφια κι'
ούτε την περιέβαλε καιμιά οικογενειακή
αφοσίωσι. Όσο για τους φίλους, αυτοί ελ-
νε σπάνιοι σε τέτοιες περιπτώσεις.

Μιά ύπαιδος διώσε — που την αφοσίω-
σε της δεν την είχε υποπτευθεί ως τότε —
την ακολούθησε στο νοσοκομείο όπου την
μετέφεραν: ήταν η καιμαρίνα της Μαρ-
τίνα.

Η Μαρτίνα ήτανε σαράντα χρονών, ευ-
σμη, με λαχρινή με μαύρα μαλλιά και
ζωηρά μάτια.

Η καιμαρίνα αυτή ήταν από τους τύ-
πους που αναπούν ή μισούν με πάθος.
Έξω φρενών για το φοιχτό αυτό δόραμα,
μανιώδης έναντίον του συζύγου, έννοιωθε το
μίσος της αυτό να θειριεύη από τον οίκτο
που της προκαλούσε το χαροπάλεμα της
κυρίας της. Και τώρα ήτανε σχεδόν ευτυ-
χισμένη, που την είχε αυτή μονάχα στα
γένοια της και θα μπορούσε να την περιποι-
ηται με ακούραστη αφοσίωσι. 'Ισως, με
την αφοσίωσι της και με την έγχεσησι έ-
κείνη, να σωνόταν...

★
'Η ένγχεσησι έγινε ένα πρωί στις ξξη.
Την μετέφεραν έπειτα στο ιδιαίτερο δω-
μάτιό της, στην κλινική, όπου κλειστήκαν
καλά πόρτες και παρόθυρα με βαρεία πα-
ραπετάσματα.

Μέσα στο δωμάτιο βασίλευε βαθύ σκο-
τάδι, και το σκοτάδι αυτό έπρεπε να δια-
τηρηθί με κάθε θυσία καθώς και απόλυ-
τη ήσυχία. Ένας νεαρός έσωτερικός για-
τρος θάμνε μέρα-νύχτα μέσα στο δωμά-
τιο της Αιμέ, η στο διπλανό που έπικοι-
νανόσε μαζί του.

Η Μαρτίνα αναγκάστηκε να παραγω-
ρήση τη θέσι της σε μιά νοσοκόμο σε όλο
αυτό το διάστημα.

Όταν, τέλος, της επέτρεψε ο γιατρός,
να ξαναπάρη τη θέσι της κοντά στην άο-
ωστη, την έπιασε μιά συγκίνησι διωσι
με την όποια δεν είχε νοιώσει ποτέ ως τό-
τε στη ζωή της.

Η κυρία Μπορτέλ, την ημέρα εκείνη, ή-
ταν ανακαθισμένη πάνω στο κρεβάτι κι'
εσθίριζε την πλάτη της σ' ένα σωρό κα-
ιλόσια. Έτελειωνε την ώρα εκείνη το γεύ-
μα της και φαινότανε να τρώη με μεγάλη
δρεσι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Εκδόσεις

ΟΙ «ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ»

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

Το συγκλονιστικό βιβλίο του κ. Μανωλί
Γαλελλή (Οι Βούλγαροι — Ιστορία μιάς όρ-
νης) έκκυλοφώσεως σε τρίτη έκδοσι και
γίνεται ανάγνωση. Συνιστούμε θερμά
ιτους αναγνώστες μας αυτό το συνταρα-
κτικό βιβλίο, που συναρπάζει σαν τη πιο
περιπετειώδες μυθιστόρημα.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Η Σατανική ΓΥΝΑΙΚΑ

— Όχι. Άπλούστατα, είμαι αποφασι-
σμένος να καθάρσω την κοινωνία από ένα
κάθαρμα σαν κι' εσάς...

— Με προσβάλατε, και θα σας στείλω
τους μαρτύρες μου! Να δρίσετε τους δι-
κούς σας...

— Είναι περιττές οι χρονοτριβές, έδη-
λωσε ψυχρά ο Σευπαστιάν, που με κόπο
συγκρατιότανε να μην δρομήση στον αντί-
παλό του.

— Τι θέλετε να πείτε;

— Λέτε ότι σας προσέβαλα

— Και δεν είναι αλήθεια;

— Συμφωνώ! Αλλά σας επαναλαμβάνω:

— Όχι χρονοτριβές! Οι ώρες μου είναι
πολύτιμες. Λοιπόν; Τι όπλο διαλέγετε.

— Το πιστόλι!

— Έν τάξει!

— Θα σας στείλω τους μαρτύρες μου...

— Είναι περιττοί! Αν έχετε τον άνδρι-
σμο ν' αναμετρηθίτε μαζί μου, θα σας
προτείνω κάτι απλούστερο:

— Τι;

— Κάτω, περιμένει το άμαξι μου. Έ-
λάτε μαζί μου. Ο άμαξάς μου θα μάς ό-
δηγήση στα Γαλλοβελγικά σύνορα. Εκεί,
κατεβαίνουμε και μονομαχούμε μ' όλη μας
την άνεσι...

— Θα σας σκοτώσω σαν σκύλλο! ούο-
λιάσε ο Βερόλακ.

— Αυτό θα το ίδουσε! απάντησε ψυχρά
ο Σευπαστιάν.

Ο Βερόλακ διάλεξε ένα ζευγάρι πιστό-
λια μονομαχίας, τα γέμισε προσεκτικά,
τάκλεισε μέσα στο κουτί τους και είπε:

— Πάμε!

Κατέβηκαν τις σκάλες και υπήκανε στο
άμαξι.

Σ' όλη τη διαδρομή, δεν έλλαξαν λέξι,
θυσιμένοι, καθένας στις ζωορές τους σκέ-
ψεις.

Βράδυ έφτασαν στα Γαλλοβελγικά σύ-
νορα.

Διάλεξαν ένα άνοιγμα του δάσους όπου
κανείς δεν θα τους ένοηλούσε.

Το φανάρι του άμαξιού έφώτιζε τη δρο-
ματική εκείνη σκηνή.

Οι δυο αντίπαλοι στάθηκαν αντίκρυ ο
ένας στον άλλον, με τα πιστόλια στα νέ-
οια.

Ο άμαξάς μέτρησε ως τα τρία, κι' έπει-
τα φώναξε με φωνή, που έτρεμε από τη
συγκίνησι:

— Πύο!

Οι δυο πυροβολισμοί αντήχησαν συν-
γούτως.

Ο ένας από τους δυο αντιπάλους κλο-
νίστηκε και σωοιάστηκε στη γλήν που μου-
σκεψε από το αίμα του. Ήταν ο Κάολ
Βερόλακ που έπεφτε νεκρός, χτυπημένος
στην καρδιά από τη σφαίρα του Σευπα-
στιάν ντε Ζονσερέ.

Γυρίζοντας στο Παρίσι, ο Σευπα-
στιάν ανήγγειλε στη Ντεσί τί είχε συμβή.
Το ίδιο βράδυ, συνοδευόμενοι απ' τον
Σάντι και την πιστή Σιδωνία, έπαιρναν το
τρενίνο για την Ιταλία.

Έφτασαν σε λίγες μέρες στη Νεάπολι,
την πόλι της ώμορφιάς και της αγάπης.
Ήσαν ήσυχoi τώρα, γαλήνιοι γεμάτοι
ελπίδες για το μέλλον.

— Άγάπη μου, είπε σε λίγες μέρες ο
Σευπαστιάν στη λατρευτή του, πολυανα-
πημένη μου δεν νομίζεις ότι είχε πιά και-
ρός να ένωθούμε κάτω από τις εύλογες
της έκκλησις; Δεν το θέλεις, αγαπημένη
μου.

— Ναί, Σευπαστιάν, απάντησε εκείνη
μ' ένα χαμόγελο ευδαιμονίας στο πρόσωπό
της.

— Τότε άς μη χάνουμε καιρό. Θες να
γίνη το μυστήριο την Κυριακή;

— Ναί, αγαπημένη μου.

— Έτσι κι' έγινε πραγματικά.

Την Κυριακή έτέλεσαν το γάμο τους σε
μιά έκκλησις της Νεαπόλεως.

Η ημέρα αυτή ήταν ή πειό ευτυχισμένη
της ζωής των. Τα πρόσωπά τους έλαμπαν
από χαρά κι' αγάλλιασι.

Οι λίγοι και διαλεχτοί προσκεκλημένοι
τους, όταν έληξε το μυστήριο, τους έσφιξαν
με συγκίνησι το νέοι και τους εύχθηκαν
άνεσλη ευτυχία.

Μιά νέα ζωή άνοιξε πλέον για το τόσο
ταιριαστό αυτό ζευγάρι, μιά ζωή γαλήνης
κι' ευδαιμονίας.

Την ημέρα της αναχώρησής τους, οι πα-
ρισινές έφημερίδες ανέγραφαν την είδησι
της συλλήψεως των ληπτόν του Έσπρες του
Νότου, που είχαν ναρκώσει και κλέψει τον
τραπεζίτη Καρόν Ντεπλεσί.

Ο Ζαν Λαντύ και οι συμμορίτες του πιά-
στηκαν όλοι έκτος από τον «Βερολινέζο»
που κατώρθωσε να περάση κουφά τα σύ-
νορα και να καταφύγη στην Έλβετία.

★

Ο Φλοριάν ντε Βερνιζ έιδοποιήθηκε ά-
πό ένα συμβολαιογράφο ότι ή Ντεσί ντε
Κρυσίς του είχε χάσει το μέγαρο της
του μπουλόαρ Μανιό και όλη την περιου-
σία που της είχε κληροδοτήσει ο Ντάνιελ
Τόμσον.

★

Η Φλαδιανή, ξαναγεννημένη από τον
έρωτα που όλα τα έξαγγίζει, όπως της εί-
χε πη ό άντρας της, ζή ευτυχισμένη σ' έ-
ναν πύργο στα περίχωρα της Φλωρεντίας
όπου ό έρωσ του Σευπαστιάν ντε Ζονσερέ
την έκανε να ξεχάση το δόραμα του μίσους
που είχε θολώσει τη ζωή της...

ΤΕΛΟΣ

Βιταμίνη για να μη σαπίζουν
τα δόντια

Το σάπισμα των δοντιών προκαλείται
από μικρόβια τα οποία μετατρέπουν το
σάκχαρο σε όξέα, που καταστρέφουν το
σμάλτο. Τη διαπίστωσι αυτή νοσηιοποι-
ούν οι Άμερικανοί οδοντίατροι για να έξα-
κριώσουν αν σ' ένα άτομο κινδυνεύουν τα
δόντια να σαπίσουν: Σ' ένα δοκιμαστικό
σώληνα βάζουν σκόνη σμάλτου από δόντι
άνθρώπου διάλυμα σακχάρου και σάλιο
από τον άνθρωπο, που εξετάζουν. Τα άφή-
νουν ώοισμένη ώρα κι' ύστερα κυττάζουν
να δούν αν το σμάλτο διαλύθηκε ή όχι. Αν
διαλύθηκε σημαίνει ότι το σάλιο είχε μι-
κρόβια, που μετέτρεψαν το σάκχαρο σε ό-
ξύ. Για να σκοτώνονται τα μικρόβια και
να μη σηπυατίζονται όξέα δίνουν στον άο-
ωστο βιταμίνη «Κ». Συνήθως τη βάζουν
μέσα σε τσίκλες που με το μάσημά τους
και τα ούλα δυναμώνουν και προκαλείται
άθρονο σάλιο, που διαλύει εύκολότερα
τα όξέα. 'Ισως γι' αυτό μασούν τόσο πο-
λύ τις τσίκλες οι Άμερικανοί.

Εξακριώσαν επίσης ότι το φθόριο αυ-
ξάνει την αντίστασι των δοντιών στο σά-
πισμα. Και γι' αυτό συνιστούν στο πόσι-
μο νερό, ιδίως στις μεγάλες πόλεις, να ρί-
νουν λίγο φθόριο σε αναλογία: ένα μέρος
φθόριο σε ένα εκατομμύριο μέρος νερό.

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ που κάνει χρέη μητέρα

(Από την ανέκδοτη συλ-
λογή του καθηγητού των
φυσικών κ. Π. Τσιληθρα)

Τα φάρια, την εποχή της αναπα-
ραγωγής, ακολουθούν ένα ώοισμέ-
νο νόμο που εθέσπισε ή φύσις με
μικρές παραλλαγές στις λεπτομέ-
ρειες αναλόγως του είδους.

Κάθε θηλυκό δηλαδή, όταν πλη-
σιάζη να γεννήση, ψάχνοντας να
βρή κατάλληλο μέρος ν' αποθέσπ
τ' αυγά του, συνοδεύεται πάντοτε
από μερικά αρσενικά που έχουν την
επιθυμία ν' αναλάβουν το ρόλο του
πατέρα.

Αφού γεννήση ύστερα από σκλη-
ρό μεταξύ τους άγώνα το δυνατό-
τερο από τ' αρσενικά, ό-νικητής,
πλησιάζει τ' αυγά και τα ραντίζει
"Επειτα μητέρα και πατέρα φεύ-
γουν, χωρίς ν' ασχοληθούν περσι-
ότερο για την τύχη των απογόνων.

Έξαιρεσι στον κανόνα κάνει ένα
φάρι που ονομάζεται ναστερόστεος
ο τριάκνθος και ζή στις λίμνες
και στους ποταμούς της Κεντροικής
Ευρώπης.

Το αρσενικό αναλαμβάνει με θαυ-
μαστή επιμέλεια χρέη πατέρα και
μητέρας μαζί, δείχνοντας εξαιρετι-
κή σπουδή για τους απογόνους του
από τη στιγμή που θα γεννηθούν
ως τη στιγμή που θα είναι ικανοί να
ξεκινήσουν για τον άγωνα της ζω-
ής, φαινόμενο που μόνον στα είδη
του χερσαίου βασιλείου συναντούμε.

Τ' όνομά του μας πληροφορεί για
το σκαρί του. Αντί για λείπα έχει
το σώμα του σκεπασμένο με μικρές
ροτέινες πλάκες και από το ραχι-
αίο πτερύγιό του εξέχουν τρία μύ-
τερά ακάθιστα, φοβερά όπλα για κάθε
έχθρο. Μ' αυτά κατορθώνει να σχι-
ζή κοιλίως να θνάξη μάτια και να
σκοτώη φάρια πολύ μεγαλύτερα
και δυνατότερα απ' αυτόν.

Για αυτό ακριβώς τα περισσότε-
ρα φάρια αποφεύγουν τις όοολη-
φίες μαζί του. Το σώμα του στενό-
μακρό, μοιάζει, σαν αδράχτι φάνει

ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Εφοδιασθήτε άμέσως για το

χειμώνα

Κάλτσες γυναικ. μεταξωτές 6.000

Κάλτσες γυναικ. ζωικές... 10.000

Κάλτσες γυν. Νάυλον Νο 51 32.000

Κάλτσες γυν. λινές Α... 4.000

Κάλτσες γυν. Μπαρόλ... 2.000

Κομπινιζόν μεταξωτά... 6.000

Κομπινιζόν Σοτινέ... 15.000

Κομπινιζόν Μοτίφ Ιλνός... 22.000

Κυλόπτες βαμβάκ. Α... 2.000

Κυλόπτες μεταξωτές Α... 4.000

Σοσόνια γυναικων... 1.200

Υποκάμισα, φανελλές, κάλτσες άν-
δρων, μπλούζες κλπ είδη πώ-
φθηνα

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πώλησις Χονδρική — Λιανική

52 Κολοκοιτώνη 52

τά 6-7 εκατοστά του μέτρου κι' η
χει χρώμα σταχτοπράσινο στη ράχη
και άσπρι στην κοιλιά. Ο τριάκν-
θος είναι μικρός, με τρομερό μα-
χητή. Σαν νάχη δε επήνυνσι της
υπεροχής του, λόγω του ισχυρού
όπλιμου που του χάρισε ή φύσις
σθάνει-ατέλειωτους κουνάδες. Μα-
λώνει με τους όμοιους του για να
υπερσπύση την περιοχή που διαλέ-
ξε για τη συντήρησι του και άγω-
νίζεται μέχρι εξοντώσεως με κάθε
περαστικό που θα έπιχειρήσθ να
πλησιάσθ το καταφύγιό του.

Μολατούτα όμως στο αντίκρουσμα
κοινού έχθρου, δεν διατάζουν να
έκωθουν οι τέως αντίπαλοι και να
σχηματίσουν μιά ζώνη όπου διεξά-
γουν κοινόν άγωνα.

Όταν έρθη ο καιρός της αναπα-
ραγωγής το αρσενικό αρχίζει να
πηναιοερχεται άνήνοχα ψάχνοντας
να βρή μέσοσ κατάλληλο για να
εγκαταστήσθ τη φωλιά όπου θα δε-
χθή τη νύφη. Μαζεύει ρίζες, φύλ-
λα και διάφορα άλλα υλικά και τα
μετοφέρει με το στόμα του στο ση-
μείο που διαλέξε. Μ' αυτά στρώνει
πρώτα το νυφικό κρεβάτι. Αφού
το περιποιήθί αρκετά ώστε να εύρη
κάθε άνεσι το θηλυκό που θα του
κάνη την τιμή να δεχθή την πρόο-
κλησί του, το στερείνεται με πετρα-
δάκια για να μην το παραούρη το
ρεύμα.

Υστερα αρχίζει σάν έμπερι-
σες αρχιτέκτων να χτίζη τους τοί-
χους και την όροση προσθέτοντας
αφαιρώντας, διορθώνοντας και τε-
κτοποιώντας τα διάφορα υλικά. Ώ-
στε να δώση στη φωλιά του μιά
εμφάνισι άψογη και έλκυστική.

Όταν τελειώση έχει πάρει πειρά ή φω-
λιά να μηθί το θηλυκό και ν' άφισή
τον τελειώση, έχει πάρει πειρά ή φω-
τού. Στο διάστημα αυτό το σώμα
του αρσενικού παίρνει εξαιρετική
λάμψη. Είναι οι έντονι χρωματισμοί,
με τους όποιους ή φύσις στολίζει
τα πλασμάτα της την εποχή αυτή
για λόγους έντυπωσιακού. Κι' έτσι
φορώντας ο τριάκνθος το γαυπι-
στικά του, θγάνει εις αναζητησι
νύφης.

Όταν την εύρη προσπεθεί
πότε με έλινυμους ή έρωτοσπίες
και πότε με τη βία να την παρ-
ούρη στο καλοφωτισμένο παλάτιο
που της έχει έτοιμάσει. Όταν έ-
κείνη δεχθή τη συνοδεύει χαρού-
μενος και ικανοποιημένος στην εί-
σοδο της φωλιάς. Σε λίγο εκείνη
γλυστράει μέσο και γεννάει τ' αυ-
γά της.

Αμέσως κατόπιν άνοιγει
μιά τρύπα στην αντίθετη πλευρά και
φεύγει άδιάφορη και ξενοκίνητη
σαν νάκανε απόλυτα το καθήκον
της άπέναντι της ό'κονείας που
προκειται να δημιουργήσθ.

Από τη στιγμή εκείνη ο φτωχός
οικονομείας αναλαμβάνει τα έρ-
ρεία καθήκοντά του. Μετά την ανα-
χώρησι του θηλυκού δηλαδή υπαί-
νει στη φωλιά κι' άφου πρώτα σπύ-
τισθ τ' αυγά για να νονημοποιηθούν,
αναλαμβάνει την περιποίησι και την
προφύλαξί τους.

Αναμένει διαρκώς το νερό της
φωλιάς προκαλώντας ρεύματα με
τα πτερύγιά του για να παίρνουν
νέο όξυγόνο, γίνεται άνοιος και
τρομαχός άπέναντι κάθε ύποπτου
που θα έπιχειρούσε να πλησιάσθ
και στέκεται άνοητος φορούς ως
που να έκκολλασθύν τ' αυγά.

Αλλά και όταν άκούη όγουν τα
μικρά απ' τ' αυγά δεν λινοστεύει
τις φροντίδες του. Τα συγκεντρώνει
γύρω του και έσκαλουθεί να τα
επιβλέψη και να τα προσκαλούθ
κρατώντας σε άπόρτοι κάθε έχθρο.
Κι' αν κανένας απ' τα μικρά άποια
κουβήθ πηνόρπει νονησο κοντά του
και πιάνοντάς το με τα δόντια του
το φέσκει πίσω. Μόνον όταν μεγα-
λώσουν άφοκτα ώστε να είναι ικανά
να ζήσουν μόν' τους άποφασίζει
να τ' άποχωρίσθ.

Η κοινωνία των ανθρώπων υπο-
ρεί άσφαλώς να πάσθ διαγνώσθ ά-
πό το συμβιωτικό αυτό σύστημα.

Π. Γ. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ

60

Η κίτερη γκαίχ του χερσού

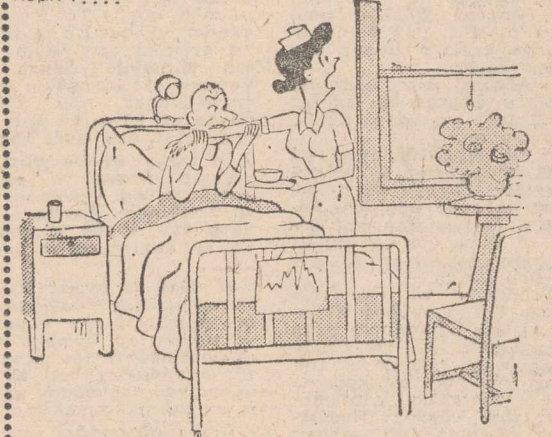
Οι Έλβετοί νοσηοδό, κατώρ-
σαν να κατασκευάσουν φύλλα νο-
σού τόσοσ λεπτά που νοσιάζονται
1500 απ' μιά για να άποτελεσθ
το πάχος μιάς συννησμένης κόλλας
γαστίου.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ!

— Άγνοίλας! Σίγουρα κάνει τον τυφλό, χωρίς
να είναι! Ίερείς τί μου είπε; «Ευχαριστώ ώραία
σου κυρία!...»

ΤΟ ΑΣΘΕΝΕΣ ΟΥΛΟΝ
— Μπορείτε να σταματήσετε τη διαδικασία του
διαζυγίου μου. Αποφάσισα να τον κρατήσω λίγο ά-
κόμη!....

Θρύλοι παρ'αδόδεις

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μέσ' από τὰ χρυσά κάγκελα κυττούσαν τ' αγριопότερα πού πτερνούσαν στο μεγάλο τους κλουδί, ή Βερτράνδη και ή "Ορφισα, οι δύο αδελφάδες του Τελαραμούνδου, και ή Μάγδα — ή ξανθή Μάγδα — ή ομογάλακτη αδελφή τους, ή θυγατέρα του Τοβώ, του ζυλακόπου.

Με βήμα σιγανό, ή Τελαραμούνδος πήγε κοντά τους, χωρίς νά τόν προσέξουν. Γύρισαν απότομα προμαγμένες οι τρεις κοπέλλες. "Η Βερτράνδη και ή "Ορφισα τόν μάλυναν πού τις φώτισε. Μά ή Μάγδα ή ομογάλακτη αδελφή του, τόν κτύπησε μέ χαμόγελο.

— "Ορφισα, αδελφή μου, είπες ό νέος, μού δίνεις ένα απ' αυτά τ' άσπρα σας περιστέρια;

— Αδελφή μου, φοβάμαι, είπες ή Βερτράνδη, μήπως τού θέλεις για νά τή βάλεις στο σιμάδι.

— Οί Μορμανόι πειραταί της άποκρίθηκε ή Τελαραμούνδος, ξέροντας καλά πως ποτέ τού τόσο μου δεν λαθεύει. Τό περισσότερο πού ζητώ τού θέλω για νά στείλω μ' αυτό πνεύμα στη μακρινή μου άγάπη.

Τούδωσαν τού περιστέρι κι ή Τελαραμούνδος έγραψε σε μία περγαμνή στην άναμμένη του πού ζούσε μακριά και πού μόνον μία φορά τήν είχε άντικρύσει: "Ο άγάπη μου, γιατί άργείς τόσο νάρθεις; Περιμένεις ό καιρός νά μαράνι τους μενεξέδες της ματιάς σου ή ό χάρος νά σε πάρει στα σκοτεινά του παλάτια;

»Λοιπόν γιατί άργείς; Τί προσμένεις; Βέβαια, δεν προσάσαι μήπως μέ τά χρόνια σθών ό έρωτας μου. Μά όσες μέρες ζούμε μακριά, τόσες ώρες εύχίσια κάνομαι για νά παντοτεινά.

»Ελα, σύντομα, ώραία μου, ό πρίγκιπας ή Τελαραμούνδος της Νορβηγίας σε προσμένει στο παλάτι του.

Τούλξε τήν περγαμνή και τήν έδωσε στο λαίμο του περιστεριού.

— Άσπρο μου περιστέρι φώναζε, πηγαίνε το αυτό τού γράμμα σε κείνη πού άγαπώ.

Και τού πούλι πέταξε κατά τή θύοι. Στο δρόμο — οι άνθρωποι είναι κοκoi — πέτρες από σφεντόνες σφαιρίζαν στο πλευρό του — τά ζώα είνε άγρια — ένα γεράκι τού κυνήγησε. "Ασπρου τού βράδυ άποσταμένο τού περιστέρι έπεσε στο κατώφλι ενός φτωχικού σπιτιού.

Μιά γριά ζέπλενε εκεί τή κύτρα της.

— Τί όμορφο πούλι! μουρμουρούσε.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Κάθε έξυπνη γυναίκα, κάθε καλή νοικοκυρά, κάθε μία πού ζερεί νά ντυθή ώραία και θνήνα, προμηθεύεται τά ύφασμά της

ΜΕ ΜΙΚΡΕΣ ΔΟΣΕΙΣ

μόνον από τόν

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

όδός Μιλτιάδου 37 (αδιέξοδος πάροδος όδου Αιόλου)

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΣ = ΦΘΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

μόνον από τόν

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

όδός Μιλτιάδου 37 (αδιέξοδος πάροδος όδου Αιόλου)

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΣ = ΦΘΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

μόνον από τόν

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

όδός Μιλτιάδου 37 (αδιέξοδος πάροδος όδου Αιόλου)

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΣ = ΦΘΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

μόνον από τόν

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

όδός Μιλτιάδου 37 (αδιέξοδος πάροδος όδου Αιόλου)

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΣ = ΦΘΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

μόνον από τόν

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗ

όδός Μιλτιάδου 37 (αδιέξοδος πάροδος όδου Αιόλου)

ΚΟΡΔΟΠΑΤΗΣ = ΦΘΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

κλήση τή φλογερή της επιθυμία νά δει τόν Τελαραμούνδο. Πήγε στον πύργο και τόν βόηκε όπως πάντοτε νά κάθεται κοντά στο παράθυρο και νά κτύπησε μακριά, ρωτώντας τόν ουρανό και τόν δρόμο για τήν άγαπημένη του. Όταν ή Μάγδα πήγε κοντά του αυτός γύρισε και τήν κτύπησε μελαγχολικά.

— Τί προσμένεις, πρίγκιπα, τού είπες ή νέα με γλυκεία φωνή πού τήν έπνιγε τó κλάμμα.

— Προσμένω, Μάγδα μου, τά γαλάνα της μάτιας, τά ξανθά της μαλλιά τά τριανταφυλλένια χείλη της...

Και λέγοντας αυτά, κύτταζε τώρα για πρώτη φορά τά μαλλιά της Μάγδας, δύο χρυσές πλεξούδες πού πέφταν πλούσια στο κορμί της, κύτταζε τά μάτια της πού σαν δύο μενεξέδες ανθούσαν κάτω από τó φωτεινό μέτωπό της, κύτταζε τά χείλη της πού μοιάζαν σαν τριαντάφυλλα υφαντοινόμενα...

Και τότε άντικρυσε μέ συγκίνησι στή γλυκεία όψη της ώραίας κόρης ολοζώντανο τó έρωτικό του όνειρο.

— Μάγδα μου, πόσο είσαι ώραία! τής φώναξε και τήν έφίσε τήν άγκαλιά του.

Μετά μία βδομάδα έγιναν οι γάμοι τους.

Και τó ίδιο βράδυ καθισμένοι στή γόνιμα της λατρευτής του Μάγδας, ή Τελαραμούνδος της έλεγε σιγανά και τρυφερά:

— Μάγδα γλυκερά μου Μάγδα, θησαυρό μου, ζωή μου, οι άνθρωποι είνε άνωστοι και τυφλοί. Πάμε μακριά για νά βρούμε τήν εύτυχία πού πολλές φορές βρίσκειται μπροστά μας. Μάγδα, γλυκερά μου Μάγδα, ταίρι μου, γιατί νά μ' άναγάμω άπ' τήν αρχή, μόνο θέλω νά στείλω τó λευκό περιστέρι τόσο μακριά;

Κι ή Μάγδα τού άποκρίνεται:

— Ήμουνα ένα πολύ άσχημο κορίτσι για έναν πρίγκιπα όπως έσύ καλέ μου.

— Ο Τελαραμούνδος της κλαίνει μ' ένα φιλή γλυκό τó στόμα και της λέει:

— Μήν τó λές αυτό, άναμμένη μου. Έχεις και συ βασιλικά χαρίσματα: Τά όλοχρυσά μαλλιά σου, τά μενεξεδένια μάτια σου, τά τριαντάφυλλα των χειλιών σου. Ποία πρίγκιπας είνε ώραία όσο σύ, γλυκερά μου Μάγδα;

Και τήν σφίγγει στή στήθος του μέ λαχτάρα και ζέχως πεία για πάντα τó λευκό περιστέρι πού περιμένε νά τού φέρη απ' τήν ζωνταία τήν άγάπη.

ΖΕΡΟΜ ΝΤΟΥΣΕΤ

♦♦

ΟΙ ΕΚΔΟΜΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΗΤΙΚΗΣ

Τό Τμήμα Έκδοσών της Έλληνικής Περηνητικής Λέσχης, Λεωφ. Αμαλίας 28, διοργανώνει για τήν Κυριακή 16 Νοεμβρίου 1947 τις ακόλουθες εκδόσεις:

1) Μεν. Πεύκο — Άνερωμένην 2) Κουβαρά — Κακή θάλασσα 3) Χαλκίδα, 4) Μάξι — Όσιον Μελέτιον, 5) Βρονάβαν — Γραμματικό, 6) Γραμματικό — Βαρνάβαν, 7) Βούλαν — Σπηλιά Νυμφολήτου — Βάρην — Βάρκιζαν 8) Μονή Πεντέλης — Νταού — Ραφιναν 9) Διδύμων — Κορυφήν Μακρινώρας — Ραφιναν 10) Πάρνηθα και 11) Λιμνην Μαρθεώνος (πρωινή) Πληροφορίες στή Γραφεία της Λέσχης. Τηλέφ. 22.494

Η πριγκήπισσα ΤΖΟΥΛΙΑΝΑ

Καλή μητέρα, καλή νοικοκυρά, περίφημη μαγειρίσσα

Η βρογχίτις πού άνάγκασε τή βασίλισσα της Ολλανδίας Βιλελμίνη νά εγκαταλείψη προσωρινώς τά βασιλικά της καθήκοντα, άνάγκασε επίσης τή κόρη της Τζουλιάνα νά εγκαταλείψη προσωρινώς τά παιδιά της, για ν' αναλάβη τήν αντίδοση.

Ός τώρα, ή πριγκήπισσα Τζουλιάνα — πού είναι σήμερα 38 ετών — ζούσε μαζί μέ τó σύζυγό της, τόν πρίγκιπα Μπερνάρ, γτέ Λίππε, στον πύργο τού Σέσντικ. Στο έξής, θά εγκατασταθώ μόνιμως στή βασιλική άνάκτορα της Χάγης. Τά παιδιά τους θά μείνουν στο Σέσντικ, όπου ή υπέτα τους θά τά επισκέπτεται μόνον όταν θά της μείνη καιρός.

Στήν Ιδιωτική Ζωή της, ή πριγκήπισσα Τζουλιάνα, πορ' όλα τά πανεπιστημιακά της διπλώματα (διεθνούς δικαίου και πολιτικής οικονομίας) είναι, μία τελεία νοικοκυρά και άορίστη μαγειρίσσα. Προσφανεύεται για τά γαστρονομικά άριστοτηντά της πού ένθουσιάζουν τήν οικογένειά της.

Οι δύο άλλες ασχολίες της είναι ή ζωγραφική κι ή μουσική. Η κυριότερη όμως ασχολία της ως τώρα ήταν ή άνατροφή των παιδιών της.

Η πριγκιπτική οικογένεια περνούσε στο Σέσντικ μία άπλουσάτη ζωή, σχεδόν μικροαστική. Τά παιδιά — έκτός απ' τó μωρό, φυσικά — έτρωγαν στή ίδια τραπεζία μέ τους γονείς τόν. Η πριγκήπισσα Τζουλιάνα κι ή πρίγκηπ Μπερνάρ συνήθιζαν νά παίξουν ώδες όλοκληρες μέ τις κορούλες τους, τή Βεατρίκη, τήν Ειρήνη και τή Μαργαρίτα, ή νά νανουρίζουν τή μικρότερη τή Μαρίτζε.

Η Βεατρίκη κι ή Ειρήνη πηγαίνουν στο δημόσιο σχολείο τού Μπλιντνόν. 15 χιλιόμετρα μακριά απ' τó Σέσντικ. Πρώ όλίγον καιρού ή δεύτερη είπες περόφανα σ' ένα μικρό συμμαθητή της:

— Ξέρεις ή γιανιά μου είναι βασίλισσα!

— Ά, έτσι; άπάντησε τó άγοράκι άδιόφορα. Έ κι ό δικός μου παππούς είναι σοφοναρχς!

Όταν ώστόσο έμαθαν ότι στο έξής θάνά βασιλίσσα ή υπέτα τους, ή Βεατρίκη κι ή Ειρήνη προφανεύθηκαν περισσότερο, αλλά δεν έκούσαν τήν άπονοήτουσά τους. Γιατί καταλαβαίνουν ότι θά τους λείψι πολύ ή αμαία τους. Θά ποτιστούν, δίχως άλλο νάταν κι' αυτή, φουονάισσα!

Ένα άνέκδοτο, πού διηγούνται τις ημέρες αυτές στήν "Ολλανδία δείνουν πόσο άπληϊ έχει μείνει ή πριγκήπισσα Τζουλιάνα. Τό περισσότερο αυτό συνέβη μία απ' τις τελευταίες ώρες της ημέρας τού καλοκαιριού.

Θέλοντας νά έπωφεληθώ απ' τó θαυμάσιο καιρό ή πριγκήπισσα πήγε τις δύο μενεξέστερες κόρες της στήν πλάτ τού Νόρδβικ, δίχως καμιά συνοδεία. Όταν έβασαν στήν άκρογιαλιά, βέλησε νά δάση τά παιδιά της νά κάσουν ένα υπάδιο. Ζήτησε λοιπόν από μία παραθεσίστρια τήν άδεια νά πουνέ στή σκηνή της για νά τά νύση.

Η καλή κυρία ένθουσιασμένη γιατί θά έξυπνετοσύν τήν πριγκήπισσα έσπευσε νά παρακαλώ τήν κυρία πού σκεπάζει τήν είσοδο της σκηνής. Έυεινε όμως σαν στήλη έλατος δίεποντας μέσα τó σύζυγό της πού είνε δνάλει τó μαγιώ άκόμη νά φορέσει τó πατεντίλ του!

Όστόσο ή Τζουλιάνα δέν πειοάνθηκε καθόλου. Καθισάνας τήν καλή κυρία πού της ζήτησε μέ συντομή συννώνυμν για τó πάσημά της και περίευνε ύπομνητικά νουθή ή σειρά της...

Η ΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

Μία άναγνώστριά μου πού άλογράφεται «Βασανισμένη ψυχή» μού έξομολογείται τόν πόνο της γιατί δέν έγνώρισε ποτέ της τήν ξεγνοιασιά της παιδικής ηλικίας. Μικρό παιδί έζησε μέσα σε καυγάδες μεταξύ των γονέων της, σε διαρκή γκρίνια, άτμοσφαιρα απομνηνική, θλιμμένη, πένθιμη. «Κι όμως, μού γράφε, άκούσα νά λένε πως τά παιδιά χρόνια είνε τά καλύτερα της ζωής μας...»

Τι ν' άπαντήσω στήν άγνώστη μου φίλη; Πώς νά μπορέσω νά έξελείκω τά θάνατα άποτυπώματα πού έχει αφήσει στήν ψυχή της αυτή ή ηλικία; Νά της άραδιάσω παρηγορησά λογία ή νά της πώ ότι δέν πρέπει νά παραπονήται έναντίον των γονέων της; Ούτε καν τó επιχείρη. Τής συνιστώ μονάχα νά μ' έξασχολή αυτό σαν παινατρίτς και άποχτήση παιδί. «Έγινε τó δικό της παραδείσιμα άς κοψη τ' ά παιδί της νά περσούν τή μικρή τους ηλικία εύτυχισμένη. Άν μπορούσαν νά καταλάβουν οι γονείς πόσο ρόλο παίζουν τά παιδικά χρόνια στή μετέπειτα ζωή των παιδιών τους θά έβασαν όλα τους τά δυνάμια ν' άπομακρύνουν απ' αυτά κάθε δυσσέρεα, κάθε θλίψη άφού ή ζωή, άόγιά ή γρήγορα τόν έπιφύλασσει τόσο δυσσέρεα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Τήν Παριζιάνα, σχετικά μέ τή Μόδα, δέν τήν τρομάζουν οι φουρτούνες όσο και άν φαίνονται άγριες. Και στήν επαίστατοι λοιπόν πού άποφάσισε νά κηρύξη ή Μόδα, αυτή ή άπάντησέ με... άνατρίτς. Η Μόδα θέλει μακρές φούστες. Αυτή θά φορέση κοντές. Άστε θά παρουσιάσθ «ν τ έ μ ο ν τ έ»: θά μού πτες. Ποιός σας είπες τέτοιο πράγμα; Ούτε μακρές φούστες θά φορέση κι' αυτή θά φαίνεται ντενιόν. Πώς θά τ' επιτύχη αυτό; Απλούστατα θά φορέση πιο πολύ από άλλα χρόνια κλασικά ταγιέρ, φοουτίτσες μέ πλεγκά μπλουζάκια, επανωφόρια σπορτίφ κι' έτσι θά γελάει εις όρας της μόδας πού θέλει καλά και σώνει νά της κρύψη τις τορευτές της γάμπες. Τό πολυπόνητο νά κατεβήσιν λίγο κανένα-δύο στρίψωματα, μέ πολύ λίγο.

Αι "Ολα κι' όλα. Κάτω τ' μακριά φοουτάνια! Είνε ίσως ή πρώτη φορά πού ή Παριζιάνα παει κόντρα στή Μόδα, και έξερτε γιατί; Γιατί όποιαδήποτε λιγύκι πώς ή Μόδα έπηρεάστηκε έτος από τήν "Αμερική, πού μπορεί νά έχη λόγο νά βάλει νά κρύψη τις γάμπες των "Αμερικανίδων.

Θά μού πτες; Κι' οι έρασμένες τουαλέτες; Ποιός μπορεί ν' άρνηθί πως σ' ένα σαλόνι είνε όμορφη ή μικρά φούστα; Σ' ές βροχή όμως; Βλέπετε τή σημερινή γυναίκα, νά τρυφώνη στους δρόμους, σ' ά γραφεία, μέ μακριά φοουτάνια; Δέν καταλαβαίνει ή μόδα ότι αυτό θά ήταν άναρχισμός; Κι' άφού δέν τó καταλαβαίνει, τήν εκδικείται ή Παριζιάνα, μέ λαμπερόντας τήν όπ' όμν και διακρηβύττους. Κάτω οι μακρές φούστες!

Κά τά Παριζιάνα Σπίτια ραπτικής πού διευθύνονται ως επί τó πλείστον από έξυπνους άνδρες πού δέν έξέρουν τήν δουλειά τους στή έξομολογία των διαταξάν της νέας μόδας προσπαθούν νά τις προσαρμόσουν σ' ένα μ' άνα τής έποχής. Έτσι

Δίχρωμο πουλόβερ μέ κλειστό λαιμό.

Γούνες

Οι γούνες εμφανίζονται όλες τις ώρες της ημέρας: Πότε στο τέλος μιας ζακέτας, πότε για νά συμπληρώσουν τó γιανίκι και τά μανίκια ενός επανωφοριού, πότε για νά στολίσουν τά άνοιγμα ενός λαιμού, για νά γυρύνουν μία μπάσκα, για νά συμπληρώσουν μία ραβίστα.

Συνήθιζαν πολλές γούνες σε όλα τά χρώματα και άναμεσα σε όλες έναρσές στή μόδα ή μεγαλοπρεπής έορμια.

Ακόμη και τά καπέλλα θά έινε γυρνωμένα μέ γούνα. Θά έβούμε επίσης μανιόν σαν κι' αυτά πού ήταν της μόδας έβω και βύ χρόνια πίσω, τότε πού φορούσαν οι κυρίες όλες μακρές φούστες.

Θά σας δώσωμε τώρα μερικές οδηγίες για νά μεταπονήσετε μία περσινή τουαλέτα πού έφέτος φαίνεται άπαισιότατη:

Άν είνε από μόνιμο ύφασμα θά έπωφελησθ στή έξοδό ν' άγοράς λίγο μεταξά του βελούδου και είτε προσθεσύντες μερικά φύλλα στή φούστα είτε ένα ναιμπί, κάμετε άμέσως τή τουαλέτα σας μοντέρνα.

Έχετε ένα ταγιέρ πού είνε λιγύκι επανωμένο; Άνοκατέστε τó ύφασμά του μέ λίγο σκαλωτόκο σ' ένα όμοιο κι' έχετε ένα ώραίοστον ταγιέρ φανταζή.

Βρήκατε στή μπουλά σας λίγη παλιά δαντέλλα ή ρούλι; Φρέ-

σκυρετε μέ αυτά τήν περσινή βραδυή τουαλέτα σας και άν βρήτε ή γραμμή: Πολύ άκανόνιστη. Μπορ πού μεγάλα από τήν μία πλευρά, μικρότερα ή τελείως άναπαρτα από τήν άλλη. Μπορ έμπρός και πίσω σκέτη καλότητα. Μπερε δλανδένια, μπερε μπάσκα και άλλα πού θυμίζουν τούς φοιτητάς στήν Μπουί.

Γαρνιριστά: Ένα φτερό, ένας φιδόκος, ένα κόμπημα, ένα πούλι. Μερικά τοποθετούνται σε ύψος και άλλα πλανάσται.

Πάντως μέ ξεχνάτε ότι όλη αυτή ή προσοχή πρέπει νά στραφή στήν άρμονία των χρωμάτων και στήν υπέριχότητα όχι μόνο σ' ό φορέμα και τó καπέλλο, αλλά σ' ά γάντια, στή ζώνη, στήν τσάντα, σ' ά υποδήματα, σε μία έσσοπα, σ' ένα φιορ, ή νά παραμικρά λάθος, μία κακοφωνία χαλάει άμέσως τήν ώραία έντύπωση. Τό ώραίοστον φορέμα, μέ τήν κομωτέρα γραμμή μπορεί νά προστυγνή από μία λεπτομέρεια πού θά μ' έξοφλή.

Πώς θά πλέξετε τó πουλόβερ σας

Είνε περίττο δέσται νά σας πώ με ότι θά έχετε πολύ μεγάλη οικονομία άν πλέξετε μόνη σας ή και όλόκληρο ταγιέρ, παρά άν τά άγοράσετε έτοιμα. Θά έξοδωστε άκριβώς τά μισά γράμματα. Ρίξετε μία ματιά σ' ός διτρίνες για νά πείσθεσθ. Η φθηνότερη ζακέτα μέ πλεγκά μηχανής και μέ μαλλιά, άχι δέσται πρώτης ποιότητας, στοιχίζει 65 γιλ. δραχμές. Άν τήν πλέξετε μόνη σας τó μάλλι θά σας στοιχίση 30-35 γιλ. και θά είνε πρώτης ποιότητας. Έπ' πλέον θά είνε τού χειριού και όχι της μηχανής. Σήμερα λοιπόν σας παρουσιάζουμε ένα δίχρωμο πουλόβερ πού μπορεί νά γίνη μέ μπουστό μαύρο ή μπλε μαρέν ή μαρόν και μανίκια «πετρώ», εκάτη ή «σάμπλ». Για τó πλεγκά του θά χρειασθώτε 150 γρ. μάλλι για τά μανίκια και 100 γρ. για τόν μπουστό.

Θά χρησιμοποιήσετε θά για τó πλεγκά δύο είδω βελόνες άρ. 3½ και 2½.

Αρχίστε νά πλέκετε όπλασθ λαιμικό έναν πόντο ίσο, έναν πόντο άναπόστο, σε τόσο ύψος όσο θέλετε νά έχη τó σφιντικό της μέσης και συνήθιζεται ύστερα τó πλεγκά ως έξής:

1. Γραμμή: Πλέκετε τόν πρώτό πόντο, φέρντε τήν κλωστή σας πρσά τή έμπρός και πένετε τόν έπομένο πόντο στή δεξιά βελόνα, γυρνά νά τόν πλέξετε. Άστερα πλέκετε ένα πόντο ίσο, φέρντε πάλι τήν κλωστή έμπρός, περνάτε τόν έπομένο πόντο στή δεξιά βελόνα χωρίς νά τόν πλέξετε και πλέκετε τόν έπομένο συνεχίζοντας έτσι ως τó τέλος της γραμμής.

2. α γραμμή: Πλέκετε τόν πρώτό πόντο, περνάτε τήν κλωστή όπως λέμε πάρα πάνω και όταν πλέξετε τόν ίσο πόντο πένετε συνεχώς τόν έπομένο και τήν κλωστή πού τόν διασχωρύνει. Συνήθιζεται τó ίδιο ως τó τέλος της γραμμής και μέ αυτή τή 2 α γραμμή συνεχίζετε όλο τó πλεγκά σας. Είνε τó πλεγκά πού λέγεται «Κότ σινλαϊν».

Σχηματίζετε στον λαιμό ένα κορσέ πολύ κλειστό και άσπινετε ένα άνοιγμα στον άσπινετό όμο όπου θα έχετε έκκλιση ή τρία κομμάτια.

Στά μανίκια κάνομε άκριβώς τó ίδιο πλεγκά μέ τó διαφορετικό ές χρώμα μάλλι. Θά άπονησθε έτσι ένα κομψόστον πουλόβερ. Τό φοράτε μέ μία φούστα πού νάχη τó χρώμα τού μπουστου.

Καπέλλα παριζιάνικα

Τά έλικά: Καστόρι, βελούδο, γούνες σουέτι.

Τά χρώματα: Μαύρο, σουπέτι.

σκυρετε μέ αυτά τήν περσινή βραδυή τουαλέτα σας και άν βρήτε ή γραμμή: Πολύ άκανόνιστη. Μπορ πού μεγάλα από τήν μία πλευρά, μικρότερα ή τελείως άναπαρτα από τήν άλλη. Μπορ έμπρός και πίσω σκέτη καλότητα. Μπερε δλανδένια, μπερε μπάσκα και άλλα πού θυμίζουν τούς φοιτητάς στήν Μπουί.

Γαρνιριστά: Ένα φτερό, ένας φιδόκος, ένα κόμπημα, ένα πούλι. Μερικά τοποθετούνται σε ύψος και άλλα πλανάσται.

Πάντως μέ ξεχνάτε ότι όλη αυτή ή προσοχή πρέπει νά στραφή στήν άρμονία των χρωμάτων και στήν υπέριχότητα όχι μόνο σ' ό φορέμα και τó καπέλλο, αλλά σ' ά γάντια, στή ζώνη, στήν τσάντα, σ' ά υποδήματα, σε μία έσσοπα, σ' ένα φιορ, ή νά παραμικρά λάθος, μία κακοφωνία χαλάει άμέσως τήν ώραία έντύπωση. Τό ώραίοστον φορέμα, μέ τήν κομωτέρα γραμμή μπορεί νά προστυγνή από μία λεπτομέρεια πού θά μ' έξοφλή.

Πώς θά πλέξετε τó πουλόβερ σας

Είνε περίττο δέσται νά σας πώ με ότι θά έχετε πολύ μεγάλη οικονομία άν πλέξετε μόνη σας ή και όλόκληρο ταγιέρ, παρά άν τά άγοράσετε έτοιμα. Θά έξοδωστε άκριβώς τά μισά γράμματα. Ρίξετε μία ματιά σ' ός διτρίνες για νά πείσθεσθ. Η φθηνότερη ζακέτα μέ πλεγκά μηχανής και μέ μαλλιά, άχι δέσται πρώτης ποιότητας, στοιχίζει 65 γιλ. δραχμές. Άν τήν πλέξετε μόνη σας τó μάλλι θά σας στοιχίση 30-35 γιλ. και θά είνε πρώτης ποιότητας. Έπ' πλέον θά είνε τού χειριού και όχι της μηχανής. Σήμερα λοιπόν σας παρουσιάζουμε ένα δίχρωμο πουλόβερ πού μπορεί νά γίνη μέ μπουστό μαύρο ή μπλε μαρέν ή μαρόν και μανίκια «πετρώ», εκάτη ή «σάμπλ». Για τó πλεγκά του θά χρειασθώτε 150 γρ. μάλλι για τά μανίκια και 100 γρ. για τόν μπουστό.

Θά χρησιμοποιήσετε θά για τó πλεγκά δύο είδω βελόνες άρ. 3½ και 2½.

Αρχίστε νά πλέκετε όπλασθ λαιμικό έναν πόντο ίσο, έναν πόντο άναπόστο, σε τόσο ύψος όσο θέλετε νά έχη τó σφιντικό της μέσης και συνήθιζεται ύστερα τó πλεγκά ως έξής:

1. Γραμμή: Πλέκετε τόν πρώτό πόντο, φέρντε τήν κλωστή σας πρσά τή έμπρός και πένετε τόν έπομένο πόντο στή δεξιά βελόνα, γυρνά νά τόν πλέξετε. Άστερα πλέκετε ένα πόντο ίσο, φέρντε πάλι τήν κλωστή έμπρός, περνάτε τόν έπομένο πόντο στή δεξιά βελόνα χωρίς νά τόν πλέξετε και πλέκετε τόν έπομένο συνεχίζοντας έτσι ως τó τέλος της γραμμής.

2. α γραμμή: Πλέκετε τόν πρώτό πόντο, περνάτε τήν κλωστή όπως λέμε πάρα πάνω και όταν πλέξετε τόν ίσο πόντο πένετε συνεχώς τόν έπομένο και τήν κλωστή πού τόν διασχωρύνει. Συνήθιζεται τó ίδιο ως τó τέλος της γραμμής και μέ αυτή τή 2 α γραμμή συνεχίζετε όλο τó πλεγκά σας. Είνε τó πλεγκά πού λέγεται «Κότ σινλαϊν».

Σχηματίζετε στον λαιμό ένα κορσέ πολύ κλειστό και άσπινετε ένα άνοιγμα στον άσπινετό όμο όπου θα έχετε έκκλιση ή τρία κομμάτια.

Στά μανίκια κάνομε άκριβώς τó ίδιο πλεγκά μέ τó διαφορετικό ές χρώμα μάλλι. Θά άπονησθε έτσι ένα κομψόστον πουλόβερ. Τό φοράτε μέ μία φούστα πού νάχη τó χρώμα τού μπουστου.

Καπέλλα παριζιάνικα

Τά έλικά: Καστόρι, βελούδο, γούνες σουέτι.

Τά χρώματα: Μαύρο, σουπέτι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

τοπάζ; άμετάστ, έμερόντε, σαφός. Η γραμμή: Πολύ άκανόνιστη. Μπορ πού μεγάλα από τήν μία πλευρά, μικρότερα ή τελείως άναπαρτα από τήν άλλη. Μπορ έμπρός και πίσω σκέτη καλότητα. Μπερε δλανδένια, μπερε μπάσκα και άλλα πού θυμίζουν τούς φοιτητάς στήν Μπουί.

Γαρνιριστά: Ένα φτερό, ένας φιδόκος, ένα κόμπημα, ένα πούλι. Μερικά τοποθετούνται σε ύψος και άλλα πλανάσται.

Πάντως μέ ξεχνάτε ότι όλη αυτή ή προσοχή πρέπει νά στραφή στήν άρμονία των χρωμάτων και στήν υπέριχότητα όχι μόνο σ' ό φορέμα και τó καπέλλο, αλλά σ' ά γάντια, στή ζώνη, στήν τσάντα, σ' ά υποδήματα, σε μία έσσοπα, σ' ένα φιορ, ή νά παραμικρά λάθος, μία κακοφωνία χαλάει άμέσως τήν ώραία έντύπωση. Τό ώραίοστον φορέμα, μέ τήν κομωτέρα γραμμή μπορεί νά προστυγνή από μία λεπτομέρεια πού θά μ' έξοφλή.

Πώς θά πλέξετε τó πουλόβερ σας

Είνε περίττο δέσται νά σας πώ με ότι θά έχετε πολύ μεγάλη οικονομία άν πλέξετε μόνη σας ή και όλόκληρο ταγιέρ, παρά άν τά άγοράσετε έτοιμα. Θά έξοδωστε άκριβώς τά μισά

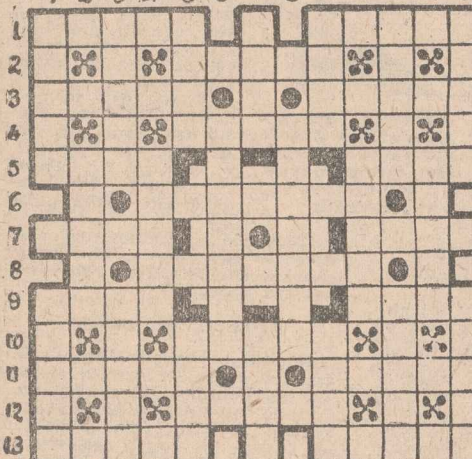
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Γεωγραφικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μεγάλο ύψιπεδο της κεντρικής Ασίας.— Χώρα της κεντρικής Ασίας.
- 2) Παναρχία αρχαία πόλις, που κατοικήθηκε από σεισμούς το 373 π. Χ.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

- 3) Μεγάλος ποταμός της Ευρώπης (αίτ.). — Πρωτεύουσα Βαλτικού κράτους (αίτ.).
- 4) Πρωτεύουσα χώρας της Β. Αμερικής (έλαφρώς ανρθόγρ.).
- 5) Λίμνη της Β. Αφρικής, τροποδοτούσα τον Νείλο.— Επαναλαμβανεται κι' εδώ η ίδια λίμνη.
- 6) Περιοχή της Ν. Βουλγαρίας.
- 7) Πόλις της Γαλλίας επί του Λεϊγ-ρος, Ν. Δ. των Παρισίων.— Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 8) Περιοχή της Γαλλίας, προσαρτηθείσα σ' αυτήν το 1919.
- 9) Έδαφική ανωμαλία.— Νησί των Κυκλάδων (δημοτική).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Πόλις της Νοτιο-αλαίας, όπου υπάρχει μνημείο 358 Έλλήνων στρατιωτών φονευθέντων κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.— 'Η δεύτερα κατά μέγεθος πόλις της Ισπανίας.
- 2) Ποταμός της Σιθρίας.
- 3) Ορεινή περιοχή της Λακωνίας (αίτ.). — Όνομα διαφόρων χωριών, ένα των οποίων επί της σιδηροδρομικής γραμμής Αθηνών-Χαλκίδας.
- 4) Πρωτεύουσα του γαλλικού νομού Πά-ντε-Καλαί.
- 5) Πόλις της Αμερικής, μοναδική για την έκδοσι διαζυγίων.— 'Ηπειρος.
- 6) Ποταμός της Αγγλίας.
- 7) Πόλις της Ιταλίας περίφημη για τον παράξενο πύργο της.— Το επίκειον της Αμφίσης.
- 8) 'Η πρωτεύουσα της Μάλτας.
- 9) Νησί των Κυκλάδων.— Πόλις της Τύνιδας.
- 10) Πολεμική ναυτική βάσις της Ν. Ιταλίας.
- 11) Σιδηροδρομικός σταθμός των ΣΕΚ στην επαρχία Θηβών.— Ιστορικό ελληνικό νησί (αίτ.).
- 12) Βελγική πόλις με περίφημο όχημα.
- 13) Πόλις της Αιγύπτου, στο κέντρο του Δέλτα, με ακμάζουσα ελληνική παροικία.— Όνομα τριών αρχαίων πόλεων της Πελοποννήσου.

ΠΑΝΑΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

΄Ασυμπλήρωτες φράσεις

- 1) 'Ο μόνος Πρόεδρος των 'Ηνωμ. Πολιτειών, που έπανεξέλεγχε περισσότερο από δυο φορές, είναι...
- 2) Το μόνο μέταλλο που είναι υγρό στη συνηθισμένη θερμοκρασία του δωματίου, είναι...
- 3) Το μόνο θηλαστικό ζώο, που έχει φτερά και πετάει μ' ευκολία, είναι...
- 4) Το μόνο άστρο, που έχει αρκετό φως, ώστε να μας επιτρέπει να βλέπουμε τη σκιά μας, είναι...

Στοιχειώδεις

Είμαι άγριο θηρίο και στά δόξα κατοικώ κόψε μου ούρα κεφάλι και στούς κήπους μετοικώ.

Σταυρόλεξο για βικατικούς

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Την αντικατέστησε ο ΟΗΕ.— Στα γαλλικά σημαίνει άνθρωπος.
- 2) Ζώο που βρίσκεται αυτή τη στιγμή μπροστά στα μάτια σας (δημ.).

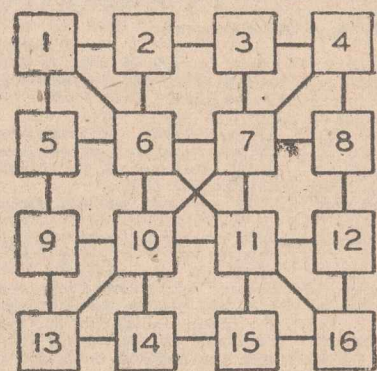
- 3) Αναπαυτικό κάθισμα για πολλά άτομα.
- 4) Πρόθεσις.— Πολύτιμο μέταλλο. (ξεν.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) 'Η Τουρκία του χρωστάει πολλά.
- 2) 'Επίσημο καπέλλο.
- 3) 'Αννα... Παλιά δόξα του κινηματογράφου.
- 4) Πρόσκλησις.
- 5) Μακρό αφηγηματικό ποίημα.
- 6) Παίζεται με χαρτιά.
- 7) Δεσποινίς (σε ξένη γλώσσα).

Το μαγικό τετράγωνο

Σε 2 μόνον απ' τις σειρές των αριθμών του παρακάτω σχήματος (οριζόντιες, κατακόρυφες ή διαγώνιες) πρέπει να βρούμε...

- 1) 'Αλλάξετε τη θέση των αριθμών, έτσι ώστε:
- α) Το άθροισμα των αριθμών κάθε σειράς να είναι 34.
- β) Το άθροισμα των 4 αριθμών, που βρίσκονται στις γωνίες κάθε μικρού τετραγώνου διασχισμένου από διαγώνιο γραμμή να είναι 34.
- γ) Το άθροισμα των 4 αριθμών που περιλαμβάνονται μέσα στο μεγάλο εξωτερικό τετράγωνο, να είναι 34.
- δ) Το άθροισμα των 4 γωνιακών αριθμών του μεγάλου τετραγώνου να είναι 34.

Ερωτήσεις

- 1) 'Αν μια μύγα μεγαλώσει ένα δεκάτο μύριο φορές, πόσο μεγάλη θα γίνει; Σαν ένα σπιν; Σαν ένα θούνο; Σαν το φεγγάρι;
- 2) 'Αν μια χαλυδωνίνα ταινία διπλωθεί γύρω απ' τον Ισημερινό της Γης, έτσι ώστε να τον αγγίξει παντού, π'σο πρέπει να μακρύνει για ν' ανέβει παντού σε ύψος 30 πόντων απ' την επιφάνεια της Γης;

Οι λύσεις στη σελ. 57

Η χώρα των δικαίων

Κάποτε σε μια μακρινή, πολύ μακρινή πολιτεία, δυο χωρικοί παρουσιάστηκαν στο δικαστή, για να λύσουν κάποια διαφορά.

— 'Ο ένας απ' αυτούς μίλησε πρώτος και είπε: — 'Αγόρασα απ' το γείτονά μου εδώ ένα χωράφι και σήμερα καθώς το έσκασα βρήκα θαμμένο μέσα στο γύμα, ένα θησαυρό από χρυσά νομίσματα. 'Επειδή θέλω να έχω ήσυχη τη συνειδήσή μου, δηλώνω πως δεν μπορώ να κρατήσω αυτό το θησαυρό, γιατί δεν μου ανήκει. 'Αγόρασα μόνο το χωράφι, όχι όμως και τα πράγματα που θα εύρισκα μέσα στο γύμα του.

Τότε ο άλλος χωρικός ο γείτονάς του, έλαβε κι' αυτός το λόγο και είπε: — Κι' εγώ για να μην μπορώ να είμαι ήσυχος, ότι δεν έκανα τίποτα το άδικο, δηλώνω πως δεν έχω το δικαίωμα να κρατήσω αυτό το θησαυρό. 'Ο γείτονας μου έσκασε με τα γόνατά του το γύμα και του άξιζε ν' άμειψή ο κόπος του. 'Εξ άλλου όταν του πούλησα το χωράφι μου, δεν συμφωνήσαμε να μου δίνει έμενα ό,τι βρίσκεται θαμμένο στο γύμα του... — Καί τώρα, είπατε τέλος κι' οι δυο χωρικοί μαζί με μια φωνή, σείς κύριε δικαστή, θα κρίνετε την υπόθεσή αυτή, και θα δώσετε το θησαυρό σ' εκείνον που του ανήκει.

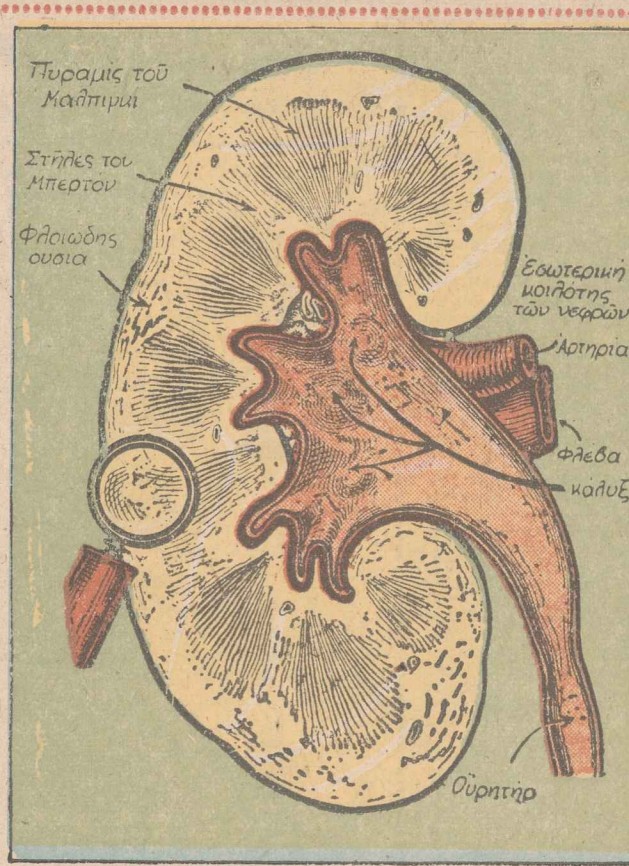
Ο δικαστής, αφού σκέφθηκε λιγάκι, τους είπε: — 'Ο θησαυρός αυτός δεν ανήκει ούτε στον ένα, ούτε στον άλλο. 'Εχω μάθει όμως, ότι ο γυιός του ενός από τους δυο σας αγαπάει πολύ τη θυγατέρα του, άλλου και θέλει να την κάνει γυναίκα του... Λοιπόν πηγαίνετε στο καλό, παντρευτείτε γρήγορα τα παιδιά σας, που αγαπιούνται τόσο και δώστε τους το θησαυρό... Είναι η πρόικα τους...

Τη στιγμή εκείνη κάποιος ξένος που παρακολουθούσε αυτή τη συζήτηση, πετάχτηκε ξαφνιασμένος και είπε: — Περίεργη δικαιοσύνη αυτή!... Στόν τόπο μου απ' τα πράγματα δεν λύνονται έτσι. 'Ο αγοραστής του χωραφίου, ποτέ δεν θα πήγαινε στο δικαστήριο να φανερώσει το θησαυρό που βρήκε... 'Αντίθετα, μάλιστα θα φρόντιζε με κάθε τρόπο να τον κρύψει και να μη το πη σε κανένα... Κι' αν τυχαίως το μάθαινε ο άλλος, που του πούλησε το χωράφι και ζήτησε μερίδιο, τότε θα πηγαίνανε στο δικαστήριο.

»Εκεί όμως οι δίκες κρατούνε πολύ, μέρες ολόκληρες, μήνες και χρόνια και πολύ πιθανόν, στο τέλος, ο θησαυρός αυτός να μην έμεινε σε κανέναν γιατί θα τον έτωγαν οι δίκες και οι δικηγόροι!... Τότε ο δικαστής ρώτησε με περιέργεια τον ξένο: — Δεν μου λέτε, σας παρακαλώ, η χώρα σας είναι μακριά από δω; — Ού!... Πολύ μακριά, μίλλια ολόκληρα, στην άλλη άκρη του κόσμου!... — Κι' εκεί στόν τόπο σας, έχετε ήλιο; Έχετε φεγγάρι; — Βέβαια. — Βοέχει καμιά φορά; — Βεβαίως. — Περίεργο! Έκανε τότε ο δικαστής... Καί δεν μου λέτε ακόμα, έχετε εκεί ανέλαδες, πρόβατα κι' άλλα ζώα; — Έχουμε ένα σωρό απ' αυτά, κύριε δικαστή... — 'Α! τώρα καταλαβαίνω τί συμβαίνει, είπε ο δικαστής. Στόν τόπο σας, φαίνεται, ότι ο Θεός τ'ν ήλιο, τ'ν βροχή και τ'ν φως της σελήνης, τ'ν έπλασε για τ' αθάνα αυτά τεταόποδα που ζούνε μαζί σας. Γιατί αλλιώς αν δεν είχατε αυτά κοντά σας, χωρίς άλλο ο Πανάγαθος και Δίκαιος Πλάστης του κόσμου, δεν μπορούσε να σας χαρίσει τίποτα απ' αυτά... Ούτε ήλιο, ούτε βροχή, ούτε σελήνη... Δεν τ' άξιζετε καθόλου μ' αυτή τη δικαιοσύνη που έχετε. 'Αλλά εδώ είναι η χώρα των δικαίων ανθρώπων. Κι' ο ήλιος κι' η βροχή κι' η σελήνη δημιουργήθηκαν για μάς.

Παιδικόν πνεύμα

Ο πατέρας: Κωστάκη, από ποιο ζωό προμηθεύοσσε αυτό το ύραιο ζαμπόν; Κωστάκης: Από τόν άντικρινό μπακάλη, μπαμπά!

Τομή κατά μήκος του νεφρού

Τα νεφρά είναι ένα από τα λεπτότερα και πολυπλοκότερα όργανα που έχει το σώμα μας. Για να το καταλάβουμε πόσον είναι λεπτά και πολύπλοκα, αρκεί μια λεπτομέρεια μόνον της όλης κατασκευής των: αν ενώσουμε τους μικρούς σωλήνες των δυο νεφρών, θάζοντάς τους τόν ένα κοντά στόν άλλον, θά σχηματίσαμε έναν τεράστιο σωλήνα μήκους 20 χιλιομέτρων!

Όπως είναι γνωστό, το αίμα δέχεται όλα τα άπορριμματα του οργανισμού. Θα καταντούσε, λοιπόν, πολύ γρήγορα ένα δηλητηριασμένο όγρο αν δεν υπήρχε τρόπος να καθαρίζεται διαρκώς. Για ν' αποχωρισθόν αυτά τα άπορριμματα από το αίμα, χρειάζεται ένα φίλτρο εξαιρετικής τελειότητας, και αυτό το φίλτρο είναι τα δύο νεφρά.

Τα νεφρά μοιάζουν στο σχήμα σάν δυο μεγάλα φασόλια, που είναι κολλημένα στο κάτω μέρος της σπονδυλικής στήλης. Καθένα απ' αυτά έχει μήκος 12 εκατοστών και ο όγκος του είναι περίπου 140 κυβικά εκατοστόμετρα. Το βάρος του προσεγγίζει τα 130 γραμμάρια. Τα αίμοφρα άγγεία, αρτηρίες και φλέβες, εισχωρούν μέσα στους νεφρούς από το κύριο μέρος της επιφανείας των, όπου σχηματίζεται ένα είδος ομφαλού. Στο μέρος αυτό συγκεντρώνεται το όγρο που περιέχει τα άπορριμματα του οργανισμού και από εκεί χύνεται μέσα στόν ουρητήρα. 'Ο σωλήν αυτός οδηγεί το ούρος σ' ένα μικρό ντεπόζιτο σε σχήμα θύλακος, την καλουμένη «κύστι». Εκεί θα παραμείνη ως πού θά αποβληθί από τόν οργανισμό.

Τα νεφρικά φίλτρα είναι τόνον λεπτά πού και η λεπτότερη τρίχα θά φαινόταν πελωρία συγκρινόμενη μ' αυτά. Το αίμα πού κυκλοφορεί συνολικά μέσα στο σώμα μας ανέρχεται περίπου σε 6250 κυβικά εκατοστόμετρα. Από αυτά τα 1250, δηλαδή το 1/5, έκφεύγει κάθε μέρα με τη μορφή ούρους. Οι αριθμοί αυτοί δείχνουν καθαρά πόσο μεγάλη είναι η ποσότητα των άκαθαρσιών και των τοξινών πού συγκεντρώνονται κάθε μέρα μέσα στο αίμα μας και πού πρέπει ν' αποβληθόν από τόν οργανισμό μας. Το ούρος είναι ένα άληθινό δηλητήριο. 'Αν απ' αυτό

τά 1250 γραμμάρια αφαιρέσουμε το νερό πού περιέχουν και εισαγάγουμε ό,τι άπομείνη μέσα στόν οργανισμό ενός ζώου θάρους 450 γραμμάρων, το ζώον αυτό θά πεθάνη στη στιγμή.

Τα νεφρά είναι επίσης ένα από τα πύο ευάισθητα όργανα του οργανισμού μας. Καί συμβαίνει μ' αυτά ό,τι και με όποιοδήποτε φίλτρο: θουλώνουν. 'Αλλοτε πάλι οι λεπτότατοι σωληνίσκοι πού βρίσκονται στο έσωτερικό των σπάζουν.

Στήν πρώτη περίπτωση, τα νεφρά δεν είναι πιά σε θέση να εξουδετερώσουν τις επιβλαβείς ουσίες πού βρίσκονται μέσα στο αίμα, όπως είναι η ούρια και το ούρικον όξύ. Οι ουσίες αυτές περνούν τότε στην κύστιν και μεταβάλλονται εκεί σε κρυστάλλους, πού προκαλούν ισχυρούς πόνους, γιατί η άποβολή των από τόν οργανισμό είναι πολύ δύσκολη ή έγκαθίστανται σε διάφορα μέρη του σώματος και δημιουργούν διάφορες ασθένειες, όπως είναι η ποδάγρα, οι ρευματισμοί κτλ.

Στή δεύτερη περίπτωση, όρισμένα χρήσιμα στοιχεία, όπως το σάκχαρο, το άμυλο κτλ. περνούν από αυτή την άνοιχτη πόρτα και γλυστορουν έξω από τα αίμοφρα άγγεία όπου θά έπρεπε να παραμείνουν.

Τέλος, όταν η κακή λειτουργία των νεφρών φτάσει στο έπακρον, προκαλείται μία σοβαρώτατη ασθένεια, η ούραιμία. Το αίμα, πού δεν μπορεί πιά ν' άποβάλει τις τοξικές ουσίες πού περιέχει, μεταβάλλεται τότε σε ένα άληθινό δηλητήριο και επιφέρει συνήθεστερα το θάνατο.

Μεταμοσχεύσεις στα μάτια

Ο καθηγητής Βλαδίμηρος Φιλάτωφ, έκανε τελευταία, μεταμόσχευση στο μάτι. Πήρε την κόρη από το μάτι ενός πρόσφατα πεθαμένου και την έβαλε στο μάτι ενός ζωντανού πού κινδύνευε να τυφλωθί. Η «νεκρή» κόρη έθρεψε και ο άνθρωπος βλέπει τώρα θαυμάσια. 'Ο ίδιος καθηγητής προσπαθεί επίσης να θεραπεύσει το γαλάκτωμα, τη φοβερή αυτή, κληρονομική μάλλον, άρρώστεια, πού οδηγεί αναπόφευκτα στην τύφλωση. Για τη θεραπεία της χρησιμοποιούνται ενέσεις με μουρονόλαδο και μεταμοσχεύσεις ήπατικών ιστών στο μάτι. 'Ο Φιλάτωφ χρησιμοποιεί τώρα ιστούς από το ύστερο, πού τους μεταφυτεύει στόν άμφιβληστροειδή χιτώνα. Βεβαιώνει δε ότι τα αποτελέσματα είναι 77% ίκανοποιητικά. Το πρόβλημα άπασχολεί πολύ τους 'Αμερικανούς γιατί στην 'Αμερική 35.000 άνθρωποι κινδυνεύουν να τυφλωθούν από γαλάκτωμα.

Το κακό αυτό το όφειλουν οι 'Αμερικανοί στόν τρόπο της ζωής των, στην έντονη δηλαδή ζωή πού ζούν στις άπέραντες μεγαλουπόλεις των και στην εξαντλητική εργασία.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ
ΤΟ ΦΙΛΤΡΑΡΙΣΜΑ
ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Η άριστουργηματική λειτουργία των νεφρών

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΥ ΠΕΤΥΧΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

Η σταδιοδρομία ΕΝΟΣ ΠΛΑΣΙΕ

Ο καταπληκτικότερος ευ-
πορος των Ηνωμένων
Πολιτειών είναι μόλις 37 ετών,
κι όμως τον ξέρει όλη η
Αμερική. Υπήρξε δε ο υ-
γιος «υπύκνιστος» που προ-
εβλήθη απ' τον Τρούμαν
για να συμμετάσχει στο κα-
λοκαιρινό ταξίδι του.

Ο τυχερός αυτός άνθρω-
πος, τυπικό παράδειγμα
της «αμερικανικής επιτυχί-
ας», λέγεται Τσαρλ Λούκ-
μαν. Γνώρισε από κοντά τη
φτώχεια στην παιδική και
την εφηβική του ηλικία. Α-
γωνίσθηκε για να κερδίσει
το ψωμί του, για να σπου-
δάσει, για να «τάξει», και
μάλιστα σε μια εποχή κρί-
σεως που κατέρρεαν οι νε-
ρότερες περιουσίες. Από 9
ετών άρχισε να πουλάει
εφημερίδες στους δρόμους
της πατρίδας του, του Κάν-
σας Σίτυ. Αργότερα ενα-
σχθηκε σ' ένα υπακόλοιο,
συνεχίζοντας συγχρόνως τις
γυμνασιακές σπουδές του.
Στις απολυτήριες εξετά-
σεις, πήρε πρώτος.

Ονειρευόταν να γίνει αρ-
χιτέκτων, αλλά οι γονείς
του δεν είχαν τα μέσα να
τον σπουδάσουν. Πήγε λοι-
πόν στο Σικάγο κι έγινε
υδραυλικός και κατοπιν σχε-
διαστής. Έκανε οικονομίες
επί 2 χρόνια κι έτσι υπο-
σχρεσε να πληρώσει τις παι-
στηνιστικές σπουδές του.
Πήρε το διπλώμα του, αλλά
δεν εύρισκε εργασία, για-
τί τον καιρό εκείνο (το
1931) όλη η Αμερική υπο-
φέρει απ' την οικονομική
κρίση και τα διπλώματα δεν
αξίζουν τίποτα.

Ο Λούκμαν ήταν τότε 22
ετών, παντρεμένος κι ένας.
Αποφάσισε λοιπόν να ενα-
σχθεί ως πλάσι. Μια εταιρία
τον έστειλε να πουλήσει συ-
μπουτι στη φτωχότερη συνο-

Ένας νέος δίσκος του κ. Χρ. Κ. Χαίροπούλου

Η φωνογραφική εταιρία
«Οντέον» κυκλοφόρησε εντός
των ημερών ένα δίσκο που
λέγεται ότι θ' αποτελέσει γε-
γονός. Περιέχει δυο τραγούδια
του κ. Χρ. Κ. Χαίροπούλου,
την μεγάλη επιτυχία του «Τί
κι' αν χάθης...», διασκευα-
σμένη σε όλο από τον συν-
θέτη της και τραγουδιμένη
από την Καίτη Παρίση και
το τριό Μελόντι, και το εθ-
υμιο δίσκο «Μη μ' αγαπάς»
τραγουδιμένο από τον νέο
καλλιτέχνη κ. Π. Σέλην. Τα
δύο αυτά τραγούδια του ένω-
χιστρώσε και διηύθυνε αυτό-
προσώπως ο συνθέτης των
«Ο» που ηκούσαν τό δοκίμια
του νέου δίσκου, δεξιά τον ότι
είναι «αφάμιλλος των ευρωπαϊκών».

κία του Σικάγου όπου κα-
τοικούσαν Κινέζοι και ια-
πονοί. Και, το ίδιο βράδυ, ο
διευθυντής του έτοιψε τα
ματία του, βλέποντας τις
παραγγελίες που του έ-
φερε...

Μέσα σε τρεις μήνες, ο
Λούκμαν έσπασε όλα τα το-
πικά ρεκόρ των πλάσι. Το
έπόμενο έτος, η εταιρία
του τον έκανε προϊστάμενο
όλων των πλάσι του Σικά-
γου. Κατόπιν του ανέθεσε
την εποπτεία των πωλήσε-
ων σε 6 πολιτείες.

Ο Λούκμαν επενέβηε τό-
τε νέες εμπορικές μεθό-
δους. Ήταν ανοίξεις. «Αρ-
χίσε λοιπόν μια προπανά-
δα «ανοιχτικής γενικής
καθαριότητας». Προσέφερε
στους υπακόλους σε τιμή
κόστους, δωροδοκίες σκάφες,
κουβάδες... και το σπου-
διό του. Τους συνιστούσε να
τα πουλούν όλα μαζί σε μι-
κρές τιμές. Η ιδέα του ση-
μειώσε τεραστίως επιτυχία.

Μια μεγάλη δισημχανία
οδοντοπαστας του προσέ-
ρε τη θέση του διευθυντού
των πωλήσεων. Οι δύο πρό-
εδροι της τον κάλεσαν στο
γιάτ τους, στο Μαϊάμι της
Φλωρίδας. Δίσασαν στην
άρχη, βλέποντας τον τόσο
νέο. Πράγματι, ήταν μόλις
26 ετών, είχε όμως πως εί-
χε κλείσει τα 30. Του ζή-
τησαν ιδέες για την πωλή-
ση της οδοντοπαστας. Τους
προέτεινε μερικές, που δεν
τους πολυέσπασαν.

—Θέλωμε κάτι το τερά-
στιο, νεαρέ! του είπαν. Θέ-
λουμε να κερδίσουμε τόσα,
που να μπορούμε ν' αγο-
ράσουμε το μισό Μαϊάμι!

—Με τις ιδέες μου, απάν-
τησε άταραχος ο Λούκμαν,
θα μπορούσατε σε λίγο ν' α-
γοράσετε ολόκληρο το Μαϊ-
άμι!

Όστόσο, στις αρχές της
νέας εργασίας του, συνάν-
τησε φοβερές δυσκολίες.
Απόκτησε αντιζηλούς μέσα
στην ίδια εταιρία. Ανακα-
λύψε επίσης ότι οι δύο πρό-
εδροι διηύθυναν τόσο άσχη-
μα την επιχείρησή, ώστε ο
ολόκληρη την Αμερική οι
υπακόλους πουλούσαν την
οδοντοπαστα με ζημία τους,
για να προσελκύσουν πελά-
τες για άλλα είδη.

Εφάρμοσε λοιπόν ριζικές
μεταρρυθμίσεις. Απέλυσε
διευθυντές απαγορεύσε την
πώληση της οδοντοπαστας
κάτω απ' την ιδιοκτησία τι-
μής της, επέτρεψε μάλιστα να
ψωφισθεί απ' το Κογκρέσσον
ένας νόμος που επέβαλλε
αυτή την απαγόρευση με
αυστηρές ποινές. Στην άρ-
χή, οι πωλήσεις λιγνότεσαν
ιλιγγιώδως. Θι έχθροι του
Λούκμαν έβριζαν τα χέρια
τους. Δεν ήσαν όμως με
πούν είχαν να κάνουν...

Ο Λούκμαν ταξίδεψε ο-
υκώς, επί 51 εβδομάδες, ο-
λη την Αμερική, με τσίφ-
να και αυτοκίνητο. Επισκε-
πθηκε ο ίδιος τους εμπο-
ρους, κουδέντιασε πολλά
ώρα με τους υπακόλους...
Εμπήνε στο κάθε μαγαζί,
ζήτησε μια υποκάλα «Κα-
κα-Κάλα» χτυπούσε φιλικά
στον ώμο του καταστημα-
τάρχη, τον ωστόσο για τις
δουλειές του και του δίνε
συμβουλές πάντα «φι-
λοκερδείς». Στο τέλος του
έτους, είχε ήδη προσωπικά
35.000 υπακόλους κι είχε
νίσει ο δημοφιλέστερος άν-
θρωπος σ' αυτό τον «καλό»

Από τότε, έγινε ακόμη
νηρηρότερο το ανέσκατο
του προς την επιτυχία. Χάρ-
ις σε μια εντατική ρεκλά-
μα με τις εφημερίδες και
το ραδιόφωνο η οδοντοπα-
στα του πήρε την πρώτη θέ-
ση στην Αμερική. Τα κέρδη
άνεβηκαν από 600.000 δολ-
λάρια σε 3 εκατομμύρια.

Ο Λούκμαν, έγινε αντι-
πρόεδρος της εταιρίας, κι
έπειτα πρόεδρος σε ηλικία
μόλις 34 ετών. Είχε απο-
κτήσει τα 10% των μετόχων.

Σηκώνεται στις 5.30 το
πρωί, εργάζεται πρώτα στο
οπίτι του κι έπειτα πηγαί-
νε στο γραφείο του, όπου
έμεινε 10-12 ώρες. Προσε-
λάβε τους καλλίτερος ει-
δικούς της δισημχανίας του
εμπορίου της οδοντοπαστας.
Εφάρμοσε σχέδια που ανα-
στάτων τις πολλές εμπο-
ρικές και δισημχιστικές με-
θόδους.

Σε λίγα χρόνια, είχε γί-
νει τόσο διασημός, ώστε το
μεγαλύτερο τρέσε σπαου-
νιού και είδων τουαλέτας
του κόσμου αποφάσισε ν'
αγοράσει την εταιρία του...
κι' αυτόν μαζί! Ο Λούκμαν
εισέπραξε ως μερίδιό του
απ' το κεφάλαιο 1.500.000
δολλάρια κι έγινε αντιπρό-
εδρος της νέας εταιρίας.
Ποτέ όμως δεν του άρεσε
να ναι δεύτερος. Πέτυχε
λοιπόν έγινε πρόεδρος της
εταιρίας, με μισό 300.000
δολλάρων το έτος, με 8.
000 υπαλλήλους υπό τις δι-
αταγές του και με 10 εργο-
στάσια.

Έχει στην Τράπεζα άρ-
κετά εκατομμύρια δολλάρια
κι' ένα τεράστιο «ράντ»
στην Καλιφόρνια. Μπορεί
να διαθέσει για τη διαφήμι-
ση των προϊόντων του 15 ε-
κατομμύρια δολλάρια το χρό-
νο. Απ' αυτά πληρώνει το
1 εκατομμύριο στον περισ-
μο ήθοποιό του αμερικανι-
κού ραδιόφωνου Μπαμπ Χοπ
που ρεκλαμαρεί κάθε βδο-
μάδα τα είδη του: σπαου-
νιό, οδοντοκρέμες, τσίφ-
ι, κονσέρβες...

Η εταιρία του είναι αλ-
θινό χρυσωρυχείο. Μοιράζει
κάθε χρόνο στους μετόχους
της καθαρά κέρδη 12 εκα-
τομμυρίων δολλάρων.

Δεν ήσυχασε δε ακόμη ο
Λούκμαν. Ονειρεύεται να
δημιουργήσει κάτι πιο με-
γαλειώδες νάχη οδοντοπασ-
τας με εκατοντάδες χιλιά-
δων εμπορεύς και με δεκά-
δες εκατομμυρίων πελά-
τες.

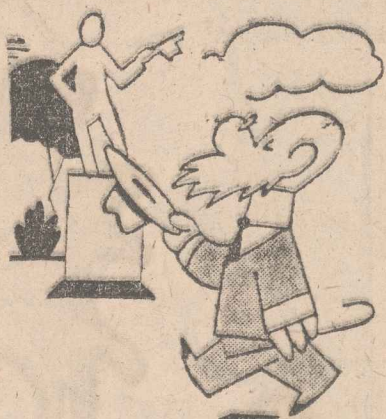
Όστόσο, κάπου-κάπου,
νοσταλγεί τα πρώτα του θή-
ματα. Παιρνει τότε ένα θα-
λιτζίκι και πηγαίνει να ε-
πισκεφθεί ως πλάσι τις νο-
κευρές κάποιες μικρές πό-
λεως...

Το όπιο φέρνει «άμικ»

Δυο περιπτώσεις της φο-
βερής τρέλλας «άμικ» ση-
μειώθηκαν στη Μαλαισία:
«Ένας ιθαγενής σκότωσε 8
άτομα μέσα σ' ένα τρέινο
κι' έτραπη εις φυγήν, σπει-
ρόντας τον τρόπο στις γύ-
ρω φυτείες. Στη Σιγκαπού-
ρη, ένας αστυνομικός τρα-
λόθηκε ζωνικά και σκότω-
σε η πληγώσε αρκετούς απ'
τους συμπαιωτές του.

Το «άμικ» προσβάλλει
προπάντων εκείνους που
καπνίζουν όπιο. Τα θύμα-
τά του δεν θεωρούνται κα-
κοποιοί, γιατί κατεύεται ό-
τι τους παρσούρουν στο
έγκλημα θεότητες της κα-
ταστροφής. Αναφέρεται η
περίπτωση ενός ιθαγενούς,
που πάθινε κρίσεις «ά-
μικ» και που σκότωσε 80
πρόσωπα, ως ότου ανακα-
λυφθεί η ταυτότητάς του!

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

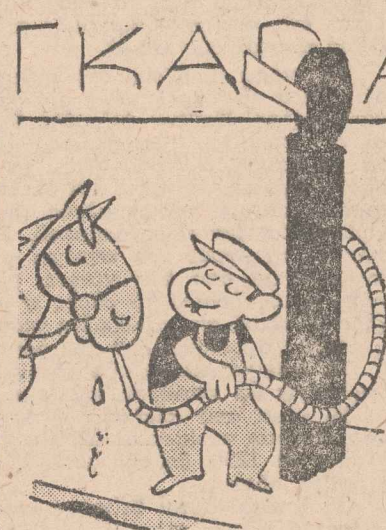
Ο ΑΣΗΡΗΜΕΝΟΣ

—Περπάγω! Κάθε φορά που περ-
πάω απ' εδώ, αυτός ο ανώτερος μου
βγαζει το καπέλλο του!...

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΝΗΓΩΝ

—Ας το, έστειλα το κυνήγι μου στο
νοσοκομείο...
—Λαγούς ή κέρδικες;
—Όχι, καύμενε! Ένα αγροφύλακο
κι' ένα κυνήγι!...

Μοντέρνο ποτόμα του αλόγου

Οι καρφίτες που φανερώνουν ΤΗΝ ΤΥΧΗ!

Συνάρταρις

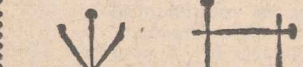
Αραβώτες

Αερίτρεια

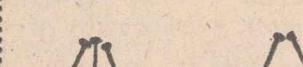
Δάρση Χοίρια

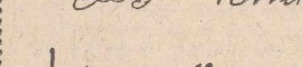
Χαρά Διχόνοια

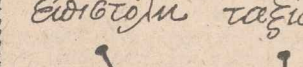
Τάμος Έπιτυχία

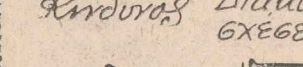
Έρωδ Τέννις

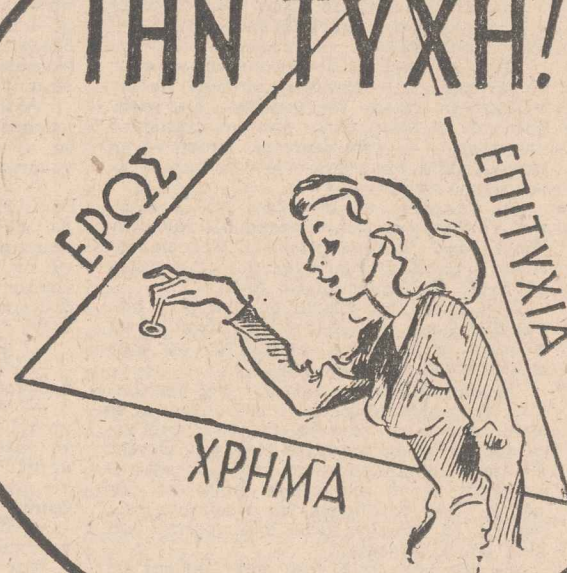
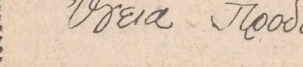
Έθιοτολι ταξίδι

Κίνδυνος Διαμοσι

Υγεία Προδοσία

Ένα διασκεδαστικό παιχνίδι

Όσοι άνθρωποι, πόσες γυναίκες ιδίως, δεν ζητούν
να μάθουν την τύχη τους από τα χαρτιά ή τον
καφέ:

Αλλά και οι καρφίτες επίσης μπορούν να σας βο-
θήσουν ν' ανασκαφτείτε λίγο το μυστηριώδη πέπλο που
καλύπτει το μέλλον σας. Είναι πολύ εύκολο, άλλωστε,
να ζητήσετε τη συμβουλή τους με το απλό παιχνίδι που
θα σας υποδείξω, χωρίς να χρειάζονται ειδικές γν-
ωσεις ή καμία μαντική δύναμη γι' αυτό.

Πάρτε 24 καρφίτες και κάμετε ένα μικρό σωρό στο
εσωτερικό του κύκλου.

Επειτα, κρατήστε στα χέρια σας ένα οποιοδήποτε
βαρύ αντικείμενο π.χ. ένα κλειδί, ένα στυλό, ένα φα-
λίδι και αφήστε το να πέσει από κάποιο ύψος πάνω στο
σωρό με τις καρφίτες.

Μερικές απ' αυτές θα τινάχθουν έξω από τον κύκλο
και θα σχηματίσουν διάφορα σχήματα.

Θα έρμηνεύσετε κατόπιν αυτά τα σχήματα, σύμφωνα
με τις ενδείξεις που υπάρχουν κάτω από το καθένα στα
σχέδια της εικόνας μας.

Οι καρφίτες που θα μείνουν μέσα στον κύκλο θα
σχηματίσουν επίσης προς το μέρος των τριών πλευρών
του τριγώνου, που αντιπροσωπεύουν η καθέμία σε τρία βα-
σικά ερωτήματα: Έ ρ ω δ, Έ π ι τ υ χ ί α, Χ ρ ή μ α. Η
έρμηνεία των σχημάτων θα γίνει και πάλι σύμφωνα με
τα ίδια δεδομένα.

Τέλος, είναι πιθανόν ότι μερικές καρφίτες θ' απο-
τελέσουν ένα ή περισσότερα σχήματα στο εσωτερικό
του τριγώνου. Τα σχήματα αυτά θα σας πληροφω-
ρουν για τη βασική κατεύθυνση της ζωής σας και για
τις πιθανότητες εκδόσεως των υποθέσεών σας κατά τη
στιγμή που κάνετε την ερώτησή σας.

Εκτός από τις ενδείξεις που δημοσιεύουμε υπάρχουν
μερικοί γενικοί κανόνες που θα σας βοηθήσουν στην
έρμηνεία των διαφόρων σχημάτων.

Οι κανόνες αυτοί είναι οι εξής:
ΟΙ ΚΑΡΦΙΤΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ (σχετικά με τη θέση σας μπρο-
στά στο τραπεζί) σημαίνουν επιτυχία, κοινωνική ή υ-
λική ανύψωση.

ΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΙΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ συμβολίζουν τις αποτυ-
χιές τις δυσχέρειες στην επιτυχία των σκοπών σας.

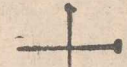
ΟΙ ΚΑΜΠΥΛΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ (όταν οι βάσεις ή τα κε-
φαλάκια που έχουν οι καρφίτες σχηματίζουν ένα είδος
καμπύλης) σημαίνουν ευτυχία και καλυτεροποίηση.

ΟΙ ΤΕΘΛΑΣΜΕΝΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ δείχνουν ταξίδια.

ΟΙ ΛΟΞΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ (σχετικά πάντοτε με τη θέση
σας στο τραπεζί) σημαίνουν οικοφαντικές μαουδρες
έναντιον σας, υπαχνορομίες, προσδοκίες, αποτυχίες κτλ.

ΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ συμβολίζουν το κοήμα.
Παράδειγμα: Ας υποθέσουμε ότι στο εσωτερικό
του κύκλου οι καρφίτες σχηματίσαν τα σχήματα που
σημαίνουν: Αγάπη, έκλυτη ζωή, κίνδυνος. Η έρμηνεία
:ύτων των σχημάτων θα είναι η ακόλουθη: Η αγάπη
σας υπάρχει κίνδυνος να σας παρσούρη και ν' απειλη-
σιν την ήρεμία και τη γαλήνη της ζωής σας. Το σχήμα
που θα σχηματισθεί στο μέσον του τριγώνου θα σας
δείξη, έξ άλλου, ποιά θα είναι η μελλοντική εξέλιξη
του ειδικού σας ή θα σας δώση μία ένδειξη για τη
μελλοντική κατεύθυνση της ζωής σας.

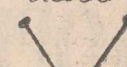
Στεκαχώρες

Θυγία

Θά βρούτε
μάτι

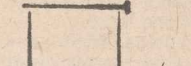

Ειδύλλιο

Φίλοφονία

Λαχείο Προσοχή!

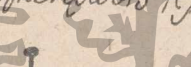
Έπιτυχία Έπιτυχία

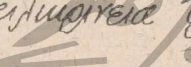
Αναγκαία

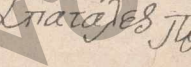
Φυλάκις Θυγία

Διηκέντρωσις Αμοσσομια

Ειλικρίνεια Έπιτυ

Σπατάλες Προσβολές

8ον — Μήπως, λίγο πριν από τον
νέο αυτόν, παρουσιάστηκε μια
γυναίκα;

— «Α! μάλιστα! Μια χωριά-
τισσα, στολισμένη με τα γιορτινά της!
Ήθελε να δώσει στην κυρία υποκόμπουσα
ένα δώρο κάποιες φίλες της.

— Αυτή είναι!... Δεν πρέπει να χά-
σουμε ούτε στιγμή, αν θέλουμε να προλά-
βουμε μια συμφωνία!... Πού βρίσκεται τώ-
ρα αυτή η γυναίκα;

— Θα περιμένω στον προθάλαμο, δίπλα
στη μεγάλη αίθουσα. Την έπληξε εκεί ο
Ιδιαίτερος καυκάριος σας...

— Ο υποκόμπους ένωσε απότομα κι' έτρε-
ξε προς τα δωμάτια, φωνάζοντας στους
υπνότες να τον ακολουθήσουν. Έμπηκε,
λαχανιασμένος σ' εκείνο όπου έπρεπε να
βρίσκεται η χωρική.

Αυτή, βλέποντάς τον έτσι αναστατωμέ-
νο, έμεινε σαν απολιθωμένη από τρόμο και
κατάπληξη. Λίγο έλειψε να πέση κάτω...

— Ο υποκόμπους την εκύτταξε κατάματα,
με μίσος και περιφρόνηση.

— Έστρεψε έγκαιρως κι' αυτή τη φορά!
φώναξε θριαμβευτικά.

— Έκαμε μια προσπάθεια, για να επι-
δληθί στα νεύρα του και στη θέλησή του.
Γύρισε έπειτα προς τους υπνότες του, ή-
ρεμότερος και τους είπε:

— Πιάστε αυτή τη γυναίκα από τα
μπράτσια και κρατήστε την ακίνητη, αλλά
χωρίς να την κακομεταχειρισθείτε. Προσε-
έστε, γιατί είναι σωστή τίγρις, και μπορεί
να βγάλει έξω από τα νύχια της!

— Αφού εκείνοι εξετέλεσαν τη διαταγή
του, εκύτταξε στα μάτια τη χωρική και
πρόφερε:

— Με συγχωρείτε πολύ, ωραία μου!
Θα σαςβάλω σ' ένα μικρό κόπο... Έλα-
βα ένα γραμμάτιο, το οποίο δεν καταλαβαί-
νω. Ίσως μπορείτε να μου το εξηγήσετε
σείς...

— Έγύρισε προς τους δυο υπνότες, που
κρατούσαν γερά τη νέα γυναίκα, και τους
διέταξε:

— Πηγαίνετε την στο γραφείο μου. Δεν
θέλω να γίνει πολυς θόρυβος, να χαλάσει
η γιορτή μου. Δεν αξίζει τον κόπο...

— Όταν βρέθηκαν όλοι στο γραφείο, κλει-
δωσε την πόρτα και είπε στους δυο άν-
δρες:

— Γδύστε την και ψάχτε την! Βγάλτε
της και το πουκάμινο άκου, αν χρειασθεί.

— Η χωρική που δεν μπορούσε πια να
σταθεί όρθια απ' την τοιμοβλα της, τον
κύτταξε με τόμο άνηπίστο. Ακούοντας
την παράξενη και απόροπτη εκείνη δια-
ταγή του, οι υπνότες δίστασαν λίγο, σαν
να μην έπίστευαν στ' αυτή τους.

— Προλάβουμε ένα φοικτό έγκλημα!
πρόσθεσε ο υποκόμπους.

Τα λόγια του αυτά γέμισαν το διαταγ-
μό τους. Άρπαξαν πρώτα το καλάθι από
τα χέρια της χωρικής και το άδειασαν έ-
πάνω στο γολύ. Δεν είχε μέσα παρά με-
ρικά ροδάκινα.

— Δεν είν' αυτό το δώρο που προόριζε
για τη γυναίκα μου! δήλωσε ο υποκόμπους.
Ψάχτε την, γδύστε την...

Οι δυο υπνότες δεν περίμεναν να τους
το ξαναπεί. Άρχισαν να τσαβούν, να ξε-
σχίζουν τα ρούχα της χωρικής. Στο σπύ-
θος της, αμέσως κάτω από το εξωτερικό
της φόρεμα — έτσι ώστε να μπορέ να το
μεταχειρισθεί άστροπαία — βρισκόταν έ-
να μύτερο στιλέτο.

Οι υπνότες το άσπαξαν, το έβγαλαν
απ' τη θήκη του και το παρουσίασαν στον
κύριό τους. Έκείνος πρόσθεσε αμέσως ότι
η μύτη του ήταν βουτηγμένη σ' ένα σκού-
ρο ύγρο δηλητήριο δίχως άλλο.

Στη σκέψη του θαύματος που είχε σώ-
σει αυτόν και τη Ζανέττα του, ένωωσε να
παγώνει το αίμα στις φλέβες του, να ανα-
σκηκωννται οι τρίχες του...

— Η χωρική έπρεπε να σπαστεί και γαντζώ-
θηκε από τα πόδια του υποκόμπου, ο ό-
ποιος κρατούσε πάντοτε μηχανικά στο χέ-
ρι του το δηλητηριασμένο στιλέτο. Ο νέος
ένωωσε μια ακατανίκητη έπιθυμία να την
γυμνήσει με το ίδιο εκείνο όπλο της. Α-
μέσως όμως έαναβόηκε την ψυχραιμία του,
πέταξε το μαχαίρι πάνω στο τραπέζι και
είπε στους υπνότες:

— Δεν σας χρειάζομαι πιά. Άφιστε με
μόνον ε' αυτή τη γυναίκα.

Μόλις έμεινε μόνη με τον υποκόμπου, η
χωρική φάνηκε ότι έαναβόηκε κάπως τις
δυνάμεις της και τη φωνή της. Άγκάλια-
σε τα γόνατα του νέου, ξέσπασε σε λυγ-
μούς και φώναξε:

— Συγχωρέστε με!... Παράδοξέ με
στη δικαιοσύνη, για να βρω την τύχη που
μου αξίζει!... Έσείς όμως... έσείς...
συγχωρέστε με!

ΒΕΝΕΤΕΤΑ - ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

— Η Γκιζέλα Πασκάλ είναι μια από τις
νεαρότερες και ωραιότερες βενέ-
τες του γαλλικού κινηματογράφου.
Σε μια έκδρομη της στην Κορική
γνώρισε τον διάδοχο του πριγκιπά-
του του Μονακό, Ραϊνί, που την έ-
ρωτεύθηκε την άρρωστιά της και την
πήρε μαζί του στο μικροσκοπικό
βασιλείο του. Ο παπύς του πριγκιπή
Λουδοβίκος II, δεν ένεκρινε τους
άρρωθνες. Ο Ραϊνί όμως έγκατέ-
στησε την Γκιζέλα, σε μια πτέρυγα
των ανακτόρων, όπου η νεορή βεν-
τέτα ζή τώρα σαν αληθινή πριγκί-
πισσα.

— Έχεις το θάρρος να μου ζητήσεις συν-
γνώμην, αφού επενείρησες να με δολοφo-
νήσης; πρόσθεσε ο Ντεκουρσέλ με άπει-
ρατη περιφρόνηση.

— Μα δεν ξέρεις λοιπόν γιατί το έκα-
μα; Δεν καταλαβαίνεις ποιά αίσθημα με
έσπρωξε ως το έγκλημα;... Σ' αγαπώ
πάντα, σ' αγαπώ τρελλά, απελπισμένα,
μ' ένα έρωτα που δεν λογικεύεται, που
δεν σταματά έμπρός σε κανένα εμπόδιο!
Νοιώθω ότι δεν μπορώ να ζω χωρίς έ-
σένα. Λυπήσου με!...

— Αντί να συγκινείται από τις τραγικές
παρακλήσεις της, ο υποκόμπους αίσθανόταν
να μεγαλώνη η περιφρόνησή του προς τη
γυναίκα εκείνη.

— Συχαίνωμαι τον εαυτό μου, γιατί
βουτηγθήκα στην άτιμια! συνέχισε αυτή.
Κι' όμως μια λέξη ελπίδος απ' τη χείλη
σου μπορεί να με αναστήση, να με κάμει
να τα έχω όλα, να υποφέρω κάθε κα-
κακομεταχείριση, κάθε ταπείνωση από έναν
άνθρωπο κυδαίο, στον οποίο έχω υποδου-
λωθή εξ αίτιας σου!...

— Ο υποκόμπους χαμογέλασε ειρωνικά.
— Όρα! σε έξυπηρετεί, αλήθεια, αυτός
ο άνθρωπος! είπε. Πολύ πιστός σου είναι!

— Μου είνε πιστός αναγκαστικά. 'Η τύ-
χη του είνε δεμένη με τη δική μου... Αν
το θέλετε όμως σείς θα τελειώσω δια-
μεταξύ μας, θα τον απομακρύνω από κον-
τά μου. Ο έρωας μου για σας μπορεί να
κάμει κάθε θαύμα!

— Έν τώ μεταξύ, κύτταξε πώς σε έξυ-
πηρετούν οι έμπιστοί σου!

— Και ο υποκόμπους πέταξε στη νέα γυναί-
κα το γραμμάτιο που είχε λάβει από δλίγων
λεπτόν. Έκείνη το διάβασε βιαστικά κι'
έβγαλε μια διαπεραστική φωνή υνίας και
απελπισίας.

— Νά τί έλεγε το γραμμάτιο αυτό:
«Έξωγάτε, κύριε υποκόμπου.

— Σας πληροφορώ ότι η κόμισσα Τζού-
λια Κόνορ, έρωμένη μου και σχεδόν σύζυ-
γός μου, φόρεσε τα ρούχα μιας έπιστά-
τισσας της, πήρε κουβά απ' το γραφείο
μου ένα δηλητηριασμένο στιλέτο κι' έφυγε
από το σπίτι της. Πιστεύω ότι ένοηται
στο μέγαρό σας, για μια τρομερή εκδίκη-
ση, που ένει δοκιμή από καιρό.

— Μή θέλοντας να έχω καμιά εύθυνη για
τις πράξεις της, σας είδοπαίω ε' αυτό το
γραμμάτιο μου, το οποίο θα σας φέση ένας
άνθρωπος μου. Φυλακήστε από τον και-
νούργιο κίνδυνο και βεβαιωθείτε ότι έχω
είμαι έντελως ξένος προς αυτή την υπό-
θεσι.

Λεονάντο»

Γιατί ο πονηρός Λεονάντο είχε κάνει
αυτήν την καταγγελία; Καταλαβαίνοντας
ότι δεν θα μπορούσε πια να συμφωνήσει
με την κόμισσα, αποφάσισε να επιταχύνει
το τέλος της. Ο θάνατός της θα τον έκα-
νε πλούσιο. Και τού είχε παρουσιασθεί τώ-
ρα μια μοναδική ευκαιρία για να την στεί-
λη στον άλλο κόσμο! Ήταν βέβαιος ότι
ο υποκόμπους, έξω φρενών μαζί της θα την
έσκότωνε πάνω στο θυμό του ή θα την
παρέδιδε στη Δικαιοσύνη, ή οποία θα ά-
ναγκάζοταν να την τιμωρήσει παραδεινυα-
τικά.

— Έτσι αυτός θα έπαινε δίχως κίνδυνο
την περιουσία για την οποία είχε τόσο
μυηθεί. Άλλά η Τύχη θέλησε να ξεελί-
γθουν τα πράγματα κάπως διαφορετικά...

— Όταν διάβασε το γραμμάτιο, η κόμισσα
κατάλαβε το μέγεθος της προδοσίας του
ανθρώπου, που την είχε σπρώξει στο δό-
μο του έγκληματος.

— Βλέπεις, δυστυχισμένη; της είπε ο
υποκόμπους. 'Η Όσια Παύλωνα δεν επέτρεψε
ποτέ να επιτύχουν τα κακούργα σχέδιά
σου! Μετανόησε επί τέλους και άφείωσε
την υπόλοιπη ζωή σου στην αναστροφή!...
Και άσισε έμένα και τη γυναίκα μου ν' ά-
πολαύσω με τη νασά και την εύθυνιά που
δικαιούμεθα!

— Άλλά η κόμισσα φώναξε με άπελ-
πισία:

— Ω, αν δεν θέλετε να με κάνετε εύτυ-
χισμένη, σκοτώστε με!

— Θα άξίζει να σε σκοτώσω, αλήθεια!
— Η να σε παραδώσω στη Δικαιοσύνη...
και τότε, με την μαρτυρία των υπηκόων
και των φίλων μου, με τις τρομερές σύ-
τες αποδείξεις, θα ήταν βεβαία η θανατι-

κή καταδίκη σου. Δεν θα το κάνω όμως!
Δεν θέλω να λερωθώ με μια έδίκηση έναν-
τίον σου. Έλπίζω να μετανοήσης, να ζη-
τήσης τη συγγνώμη του Θεού και ν' ά-
νισης μια καινούργια ζωή.

— Σκοτώστε με! Ξαναφώναξε η κόμισ-
σα. Θα πεθάνω εύθυνη, από το χέ-
ρι σας! Σκοτώστε με! Σας αγαπώ! Δεν
μπορώ να ζω χωρίς έσας!...

— Ο υποκόμπους έλευθέρωσε τα γόνατά του
απ' το αγκάλισμά της, έβηκε απ' το
δωμάτιο και κλείδωσε πίσω του την πό-
ρτα. Έπειτα έιπε στους υπνότες, που πε-
ρίμεναν απ' έξω το τέλος της παράξενης
και δραματικής σκηνής:

— Η γυναίκα αυτή είνε τρελή! Έχει
ανάγκη να ήσυχάζει. Άς την άφίσωμε έ-
δώ ως το βράδυ. Όταν σκοτεινιάσει θα
την πάμε στο σπίτι της.

— Έδωσε το κλειδί σ' ένα καμαριέρο και
του συνέστησε:

— Κατά τις 7, άνοιξε την πόρτα. Θα
βόηε τότε τη γυναίκα αυτή ησυχώτερη.
Και θα την συνοδεύσεις όπου βελήσθ.

— Άλλά, όταν το βράδυ ο υπνότες άνοι-
ξε και μπήκε στο γραφείο, αντίκρουσε ένα
θέαμα ανατριχιαστικό: την κόμισσα, έα-
πλωμένη στο πάτωμα και βουτηγμένη στο
αίμα της, με μια τρομερή έκφραση απελπι-
σίας και μίσους αποτυπωμένη στο πρόσω-
πό της!

— Ο καμαριέρος έβγαλε μια φωνή φοίκης,
που έκαμε να τρέσουν όλοι οι υπνότες.
Δοκίμασαν ν' ανασπύσουν την κόμισσα,
άλλά την βρήκαν νεκρή, παγωμένη πιά. Το
δηλητηριασμένο στιλέτο ήταν μπλεγμένο
στην καρδιά της.

— Είχε αυτοκτονήσει έπάνω στον παροξυ-
σμό της απελπισίας της, για να βάλει τέ-
λος στο μαρτύριό της.

ΙΑ

— Το τραγικό τέλος της κομήσης Κό-
νορ αναστάτωσε όλη την πόλη, προκάλεσε
γίλιες συζητήσεις και σόγλια. Ο πολυς
κόσμος, που δεν μπορούσε να ξέρη όλα
τα προηγουμένα του δράματος, δεν κα-
τώρωνε να έξηγησι γιατί η γυναίκα εκεί-
νη, ώραια, πλούσια, φαρινοεικά εύτυ-
χημένη είνε βρήκε τέτοιο οίκτο θάνατο. Έπά-
νω στο άθος της ήλικίας της, Άκόμη πε-
ρισσότερο άπορούσαν όλοι γιατί η μυστη-
ριώδης τραγωδία είχε συμβεί στο μέγαρο
του Ντεκουρσέλ, και μάλιστα μέσα στο
γραφείο του. Πώς η κόμισσα είνε άφω-
σίσει ν' αυτοκτονήσει σ' ένα σπίτι γεμάτο
χαρά κι' εύθυνιά; Η πιθανότερη έξηγησι
ήταν ότι είνε κάποιες κοινές σκέψεις με
τον υποκόμπου. Το έπιβεβαιώναν όσοι
τους είναν ιδών τα μιλούν ζωάρ, στην πο-
τα της εκκλησίας την ημέρα των νάμων
του Ντεκουρσέλ.

— Και η φαντασία του κόσμου εξακολου-
θούσε να δουλεύει αναλίσγη: Η κόμισ-
σα θα είνε πάει άσφαλα στο σπίτι του
υποκόμπου, για να του θυμήσι τις έρω-
τικές υποσχέσεις του τις οποίες είνε άθε-
τήσει παίονοντας γυναίκα του τη Ζανέττα
Λορέντανι. Ήταν μεταμφιεσμένη για να
μπορέση να φτάση εξ αυτών Συνέβη τό-
τε μια τρομερή σκηνή μεταξύ των. Το σκάν-
δαλο ήταν άναπόφευκτο. Οι φωνές της κο-
μήσης θα τροβούσαν τους προσκεκλημέ-
νους και τη θύη κι' έτσι θα μάθαιναν όλοι
τί άπατεών ήταν ο ώραιος Γάλλος. Ο υ-
ποκόμπους προσπάθησε τότε να την κάμει να
σπάσει με βίαιο τρόπο. Έτάνω στην πά-
λη μεταξύ των, βλέποντας ότι μεγάλωνε ο
κίνδυνος άρπαξε το πρώτο όπλο που βρέ-
θηκε κοντά του και ντύπησε κατάστηθα
την έρωμένη του.

— Αυτά άνοιξε να πιστεύη η κοινή γνώμη
και, ίδιως οι συντηρητικοί εκείνοι κύκλοι
που δεν έγνωσαν να δεχθούν την έπίδο-
ση των νέων ιδεών της Γαλλικής Έπανα-
στάσεως και που θεωρούσαν τους Γάλλους
δηθικούς και διεφθαρμένους. Οι καταγγε-
λίες άρχισαν να πέφτουν σαν βοοή μεσο
στο περίφημο και τρομερό Στόμα του Λε-
οντό.

— Το Συμβούλιο των Γοιών έκαταλάβαινε
βέβαια πως είναν σωβή τα πράγματα
έξορταν λεπτομερώς όλες τις προηγουμέ-
νες άποψεις της κομήςσης έναντίον των
ένθεων της. Μπορούσε όμως να έγκατα-
λείψη το παιχνίδι να άφιση τον Γοιάνι

να ζή άνευδύλητος στη Βενετία, ως υποκό-
μπου Ντεκουρσέλ, προστατευόμενος της
Γαλλικής Προσβείας, και να έτοιμάση την
κατάρευση της Δημοκρατίας; Πώς να μην
έπωφεληθί από μια τέτοια μοναδική ευ-
καιρία, για να μπορέση να έαναπαύση τον
ένθερό του παρ' όλη την διπλωματική ά-
σπλία του;

— Οι καταγγελίες έναντίον του έδιναν στο
Συμβούλιο την πρόσφασι για να επέμβη.

— Αν άποδείκνυε ότι ο Γοιάνι είνε κά-
μει ένα κοινό έγκλημα σκοτώνοντας μια
γυναίκα για προσωπικούς λόγους, θα είνε
όλο το δικαίωμα να τον συλλάβη, να τον
δικάση και να τον καταδικάση. Προσπά-
θησε λοιπόν με κάθε τρόπο να συγκεντρώ-
ση άποδείξεις ότι η κόμισσα Κόνορ είνε
δολοφονηθή από τον υποκόμπου, και
συγκεκριώς να έξαφανισθ κάθε αντίθετη ά-
πόδειξι.

— Στην άνάκρισι, που είνε γίνει εύθυς εξ
άοχης, ο υποκόμπους είνε διηγήθη όλη την α-
λήθεια. Είνε παραδώσει στον Άνώτατο
Δικαστή το γραμμάτιο του Λεονάντο που
άποδείκνυε ολοφάνερα τις έγκληματικές
προθέσεις της κομήσης, και που έξηγού-
σε λογικώτατα γιατί, μετά την καινούρ-
για άποτυχία της, είνε προτιμήσει να βά-
λη τέλος στη ζωή της.

— Όταν όμως το γραμμάτιο αυτό έφτασε
στά γόνατα του Μεγάλου Έροεξεταστού, έ-
κείνος έσκέφθηκε αμέσως:

— Γιατί ο ύπουλος αυτός υπνότης πρό-
δωσε την κυρία του, αφού προηγουμένως
υπόθηκε δολανό της; Πρέπει να είνε κά-
ποιο συμφέρον να το κάμει... Ίσως της
είνε άποσπάσει κάποιο δωρητήριο, κι' έ-
τσι έπιθυμούσε να την ιδή νεκρή το γονι-
ώτερό!

— Αφού του γεννήθηκε αυτή η ύποψία, διέ-
ταξε αμέσως μια έρευνα σ' όλα τα συ-
μβολαιογραφία της πόλεως. Κι' έτσι ένωσε
το μυστικό δεσμό της κομήσης με τον
πρόην γονυδύλητό της.

— Τώρα σε κρατώ, αλιθήριε! — σκέφθη-
κε. — Η θα βοηθήσης το παιχνίδι μου
ή θα σε κάμω έγώ να νάσης την περιου-
σία που έβαλες στο χέρι!

— Ήταν βέβαιος ώστόσο ότι η φιλογο-
ματία θα μετέβαλλε τον Λεονάντο στον
πιο άμελικτο κατήγορο του υποκόμπου
Ντεκουρσέλ.

— Έστειλε αμέσως να του τον φέρουν έμ-
πρός του.

— Όταν ο Λεονάντο είδε τον άπεσταλμέ-
νο του Συμβουλίου, έγινε κατάπληκτος.

— Δεν αίσθανόταν άσφαλισμένο τον έαυτό
του. Και το ήξερε ότι δεν υπήκοε κανείς
άλλος κληρονόμος της κομήσης αφού ο
Μαρίνος Κόνορ είνε αυτοεξορισθή μετά
την παρτοκτονία του ένωιθε άπασα ένα
πρασίσμα ότι δεν θα μπορούσε να άπο-

λαύση τα πλούτη που είνε κεράσει τόσο
εύκολα.

— Συλλογίζοταν ότι το Συμβούλιο της Δη-
μοκρατίας θα είνε όλο το ενδιαφέρον να
κατάσγην την περιουσία της κομήσης
Κόνορ την οποία έπρεπε λογικά να κλη-
ρονουήση ο υνός της, ένας φυγδικός. Και
ότι θα έφρόντιζε συνεπώς να εξετάση
έξονυγιστικά αν είνε κάποιος άλλος πρην-
ματικά δικαιώματα σ' αυτήν.

— Όταν ένωσε από τον άπεσταλμένο του
Συμβουλίου, ότι τον ζητούσε ο Μένας Έ-
ροεξεταστής, η ταραχή του μεγάλωσε ά-
κόμη περισσότερο. Δεν μπορούσε όμως να
μην ύπακούση αμέσως.

— Στο κάτω-κάτω, δεν θα με σκοτώ-
σουν! — σκέφθηκε. — Ίσως έαναγίνω
φτωχός σαν πρώτα. Άλλά θα παλέψω προ-
γυμνός, με νύχια και με δόντια!

— Και άκολουθήσε τον άπεσταλμένο παί-
νοντας μαζί του το συμβολαιογραφικό δω-
ρητήριο της περιουσίας των Κόνορ.

— Όταν βρέθηκε έμπρός στο Μεγάλο Έ-
ροεξεταστή η ταραχή του είνε γίνει τό-
ση, ώστε είνε καταπλήσει άσπρος σαν πα-
νί. Έκείνος το πρόσθεξε και είπε με το νού
του:

— «Φοβάσαι, κανάγια! Συνεπώς δεν
νοιώθεις έν τάξει τη συνείδησή σου! Τόσο
το καλύτερό!... Δεν θα μου φέρει πολλή
άντιστασι».

— Ξέρεις γιατί σας έκάλεσα; πρόσθεσε
με έπίσημο τόνο.

— Δεν ξέρω, ούτε μπορώ να ύποθέσω,
άπάντησε ο Λεονάντο. Πάντως όμως είνε
μαί προθύμος και πιστός δούλος σας!

— Είνε αλήθεια ότι έγκατασταθήκατε
στο μέγαρο της κομήσης Κόνορ, μετά
τον θάνατό της;

— Έδώ είμαστε! — συλλογίσθηκε ο Λε-
ονάντο. — Πρόκειται πραγματικά για
την κληρονομία. Θα προσπαθήσουν να μου
την πάρουν! Έγώ όμως έπαιξα τη ζωή
μου, για να την κερδίσω...

— Μάλιστα, άπάντησε. Έχω όμως το
δικαίωμα αυτό!

— Έβγαλε το συμβολαιογραφικό καρότι ά-
πό την τσέπη του και πρόσθεσε:

— Όρίστε το δωρητήριο που μου έκα-
με η καλή και άξέχαστη κυρία μου, Μ' ά-
νατούσε τόσο πολύ!

— Το ξέρω! Το ξέρω!... Κι' έχω η-
δη έδώ το πρωτότυπο αυτού του δωρητη-
ριου.

— Ο Μένας Έροεξεταστής έδειξε στον
κατάπληκτο υπνότη ένα καρότι που βρι-
σκόταν έπάνω στο γραφείο του. Ο Λεο-
νάντο έμεινε για λίγο ασπασμένος. Επί
τέλους όμως βόηκε το θάρρος της απελπι-
σίας, για να πεί:

— Δεν είνε λοιπόν όλα έν τάξει;
— Εν τάξει. Μέχρις ενός σημείου... 'Υ-

ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ

— Θα κατεβήτε στην έπομένη στάσι;
— Όχι, κυρία μου. Στην έπομένη... θα άνεβώ!...

πάγει κάποιο σκοτεινό σπυρίον. σ' δλν
αυτή την ύπνωση!...
— Πάντως ενώ αισθάνουσαι ήσυχη τη
συνείδησή σου...
— Η συνείδησή σου είναι άρκετα ελαστική...
Γνωρίζετε καλά, αγαπητή μου.
Και το δελτίο σας στα άνογια μας δεν
είναι τόσο λαμπρό...

— Ο Λεονάντο γλώμισε πάλι κι' άνοιξε
σε τρέψιμο.
— Είπ' αλήθεια! τραύλισε. Δεν μπορώ
να το άνοηθώ... Οτι έκαμα όμως ήταν
για το καλό της Δημοκρατίας και κατά
διάταγής της...

— Δεν παραμελούσατε ώστόσο συγγνώμη
και το άτομικό σας συμφέρον. Έτσι,
από άπληστε υπέρτης υποσέσαστε να έγκα-
τασταθήτε ως κύριος στο μέγαρο των Κό-
ννο

— Με βοήθησε η τύχη και η καλωσύνη
των κυρίων μου! Η κόμηση μου έκαμε,
με, δλν της τη θέληση, αυτή τη δωρεά.

— Και σεις φοροτίσατε ώστε να μη
υποσέση να μετανοήση υιά μέρα...

— Έγώ;... Ποιός υποσεί να με κατη-
γορήση για ένα τέτοιο πράγμα;...

— Αυτό έδω το νόμισμα!

Και ο Ίσοροξαστής έδειξε στο Λεο-
νάοντο το νόμισμα που είχε στείλει στον
Υποκόμη Ντεκουσέλ.

— Τι λέτε τώρα; πρόσθεσε. Είναι δικό
σας;...

— Ναί δικό μου! Δεν υπορούσα όμως
να μείνω άδιόφορος έμπρός σ' ένα έγκλη-
μα που είχε σκεδιάσει η γυναίκα εκείνη.
τοελλή από υίος, ενάντιον δύο άθώων!

... τους όποιους προσηγορεύουν ελ-
νατε έπιχειρήσει σεις δυο φορές να στεί-
λετε στον άλλο κόσμο! συμπλήρωσε ο Ί-
σοροξαστής...

— Ά δεν μιλάτε πιά; Μένετε
με το κεφάλι σκυφτό;... Είπατε ένας
άνθρωπος διαβολικός! Στείλατε αυτό το
νόμισμα στον Ντεκουσέλ για να προκα-
λέσετε το θάνατο της κομίσσης και να πά-
σετε την περιουσία της. Τώρα όμως άπο-
καλυφθήκατε, και θα πληρώσετε τα έπίγει-
α της κακίας σας! Θα υπήτε στη φυλα-
κή ως ότου η Δικαιοσύνη άποφασίση για
την τύχη σας.

Ο Λεονάντο έβγαλε μια φωνή τούμου
κι' ακούμπησε στο νόμισμα του Ίσοροξ-
αστού, για να μνή πέσι. Ήξερε ότι, ό-
ποιος έπιπαινε στις τουμερές φυλακές της
Δημοκρατίας, δύσκολα ξαναέβγαινε άπ' έ-
κεί! Όποιος περνούσε τη μοιραία Γέου-
ρα των Στεφανών δεν ξανάβλεπε πιά το
φως της ημέρας και υποβαλλόταν σε άπε-
ρίγραπτα βασανιστήρια...

Βλέποντας τον σε τέτοια άξιοπληρη κα-
τάστασι, ο Ίσοροξαστής άλλαξε τόνο
και πρόσθεσε:

— Υπάρχει ώστόσο ένας τρόπος να σω-
θήτε!... Θα έξερετε άσφαλώς από την
κόμηση ότι έχετε κάποιο έκκρεμή λογα-
ριασμό με τον Ντεκουσέλ.

— Τά ξέω δλν.

— Έ λοιπόν, θα σας άείσωμε ήσυχο,
αν υιάς βοηθήσετε να κανονίσωμε το λογα-
ριασμό αυτό!

Ο Λεονάντο ξαναγύρισε στη ζωή.

— Πολύ εύνοιστως! φώναξε. Είμαι
πρόθυμος να προσφέρω τις ύπηρεσίες μου
στη Δημοκρατία, να υπακούσω στις δια-
ταγές των άρχόντων της!

— Μπράβο... Αυτό λοιπόν το νόμι-
μα, που στείλατε στον υποκόμη,... ποέ-
πει να μνή έξη νοσή από σας!

— Μα πώς, αφού είμαι βεβαιότατος ό-
τι το ένοση άνω;...

— Σας νόμιζα έξυπνότερον... Όταν
έωτηθήτε από τον άνακτή τη πρέπει να
άνοηθήτε ότι το νόμισμα σεις βεβαιώσα-
τε ότι είναι πλαστό άοκισθήτε ότι σεις δεν
θα σκεπτόσαστε ποτέ να προσδώσετε την
ανάπημένη σας κυρία...

— Αυτό μόνον; φώναξε ο Λεονάντο
χαρούμενος. Θα πώ ό,τι θέλετε!

— Πρέπει όμως να διευκρινίσωμε δυο
σημεία άκόμη... Το δηλητηριώμενο σπι-
λέτο ήταν δικό σας;

— Μάλιστα. Μου τό- είχε πάσει η κό-
μισσα κοινά.

— Μπορεί να το άναννοήση κανείς δλ-
λος, έκτός από σας;

— Στο προσέχει; Η συνέχεια

Το έγκλημα ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Άφθαρτος χειριστής της πέννας και
τού μαχαιριού

Όποιαδήποτε ιστορία της Άγγλιας άν
άνοιξε θα βρήτε το όνομα του Ευνε-
νίου Άράμ. Ήταν ένας σοφός στην κυ-
ριολεξία. Μεγαλοφυία σχεδόν. Και με τι
δεν είχε καταπιεί! Θυμάσαι μαθη-
ματικός, άκούρατος έρευνητής των νό-
μων της φυσικής και της χημείας κτλ.

Άλλ' ο σοφός αυτός ήταν ένας κα-
κούργος, ένας άπαισιος έγκληματίας. Και
είχεν έγκλημάθει μόνο και μόνο για να
υποσέση ν' άποκτήση μερικά βιβλία και
διάφορα όργανα για τα πειράματά του!

Η άποκαλύψις του έγκλήματός του έ-
γινε μ' έναν τρόπο πολύ περίεργο.

Ένα πρωί του έτους 1759, μερικοί χι-
ρικοί από το μικρό χωριό Κνωρέσμπο-
ρουγκ, στο Γιορκαίρ, καθώς όργωναν έ-
να χωράφι, άνακάλυψαν σε άρκετο βάθος
μέσα στη γη έναν άνθρωπο σκελετό.

Το ίδιο βράδυ στο καπνίλιο του χι-
ριού δεν συζητούσαν παρά μόνο υι' αυ-
τόν το σκελετό. Στο τέλος, όλοι συμφω-
νήσαν πως θάπρεπε να είναι ένας Κλάρκ,
που είχαν εξαφανισθ' από πολλά χρόνια.

Μόνον ένας είχε αντίρρησι. Ήταν κά-
ποιος χωρικός, που τον έλεγαν Χάουζ-
μαν. Καθόταν παράμερα μόνος του και σε
μία στιγμή φώναζε:

— Όχι, ο σκελετός αυτός δεν είναι του
Κλάρκ!

Μέσα στο καπνίλιο βρισκόταν κι' ο άτυ-
νός της περιοχής. Άρχισε άμέσως να
πολιορκή τον Χάουζμαν με έρωτήσεις.
Και, στο τέλος, του άπέσπασε τις πρώτες
μοιλιές.

— Ο σκελετός αυτός δεν είναι του
Κλάρκ, είπεν ο Χάουζμαν. Γιατί ο Κλάρκ
είναι θυμμένος στην είσοδο του σπηλαίου
του Άγιου Ροβέρτου. Τον σκότωσε ο πα-
λός δάσκαλος του χωριού Ευνένιος Ά-
ράμ. Η γυναίκα του ζέρει το έγκλημά
του. Της το ψωλόγησε την άλλη μέρα
και κατόπιν έφυγε από το Κνωρέσμπο-
ρουγκ.

Η γυναίκα του Άράμ έπεδερβαίωσε την
κατάθεσι του Χάουζμαν. Έγνώριζε, είπε,
το έγκλημα του συζύγου της, αλλά ήταν
άποφασισμένη να μνή μιλήσει παρά μόνο
στην περίπτωση που θα συλλαμβανόταν έ-
νας άλλος ως ένοχος.

— Και πού βρίσκεται τώρα ο συζυγός
σου; την ρώτησαν.

— Δεν ζέω. Λέπει από δεκαπέντε χρό-
νια. Τα δυο πρώτα χρόνια μου έγραψε
τακτικά από το Λονδίνο και μου έστελνε
κάπου-κάπου μερικά χρήματα για να ά-
ναβρέψω το έξη παιδιά που μου άφησε
φεύγοντας. Άλλ' από τότε έπαψε να μου
γράφει.

Έπειτα από μερικές ημέρες ο Χάουζ-
μαν έκαμε μία συμπληρωματική άφήνησι.
Ο Άράμ, είπε, είχε σχεδιάσει μία ά-
πάτη εις βάρος των χωρικών του Κνωρέ-
σμπορουγκ, για να κερδίση χρήματα. Ο
Κλάρκ, που άνακατέυονταν πάντα σε ύπο-
πτες ύποθέσεις δέχθηκε να πραγματοποιή-
ση αυτό το σχέδιο. Κι' ο ίδιος ο Χά-
ουζμαν συνεργάσθηκε στην έπιτυχία του.

Το σχέδιο ήταν απλό. Μία μέρα, ο Κλάρκ
είδοποισε τους χωρικούς του Κνωρέσ-
μπορουγκ και της γύρω περιοχής ότι ά-
γόραζε για λογαριασμό ενός πλουσιού
συλλέκτου όλα τα παλιά αντικείμενα —

χρυσάφια, ένδύματα, ένθυμα κ.λ.π. —
που είχαν. Θα μάθετε, είπε, όλα αυτά τα
πράγματα θα τα πήγαινε στο Λονδίνο και
θα νύριζε για να τους φέρη τα χρήματα.

Οι χωρικοί δεν είχαν κανένα λόγο για
να δυσιπιάσουν. Και του παρέδωκαν ό,τι
πολυτιμώτερο είχαν. Ο Κλάρκ έφυγε κα-
τόπιν για το Λονδίνο, όπου πούλησε ό-
λα αυτά τα πράγματα και συγκέντρωσε
μερικές εκατοντάδες λιρών.

Έπειτα γύρισε κρυφά στο Κνωρέσμπο-
ρουγκ. Όπως είχαν συνεννοηθ' από πριν,
ο Άράμ και ο Χάουζμαν τον περιμέναν
στη σπηλιά του Άγιου Ροβέρτου για να
κάμουν τη μοιραία. Ο Κλάρκ θάπαιρνε
δυο μεριδιά και οι άλλοι δυο από ένα. Κα-
τόπιν, ο Κλάρκ θα εξαφανιζόταν.

Η συνάντησι έγινε το βράδυ της 7
δεκεμβρίου 1744. Σε μία στιγμή, ο Ά-
ράμ είπε στον Χάουζμαν ν' άπομακρυνθ'.

Όταν ο Χάουζμαν γύρισε, βρήκε τον
Κλάρκ σκετωμένο. Ο Άράμ του είχε
χώσει ένα μαχαίρι άνάμεσα στις ώμους-
λάτες.

— Βλέπετε ότι δεν διατάζω έμπρός σε
τίποτε όταν είναι άνάγκη, του είπε ο δ-
ολοφόνος. Πρόσθεσε μνή πάσης και ού το
ίδιο.

Έβαψαν κατόπιν το πτώμα στην είσο-
δο της σπηλιάς και μοίρασαν τα χρήματα
στα δυο.

Την άλλη μέρα, ο Άράμ έφυγε από το
Κνωρέσμπορουγκ.

Η άστυνομία, έπειτα από πολλές έρευ-
νες, τον άνακάλυψε στο Λίνο του Νόρφολκ,
όπου έδιδασκε σ' ένα λύκειο με άλλο ό-
νομα.

Τι είχε κάμει σ' όλο αυτό το διάστη-
μα;

Στην άρχή είχε πάει στο Λονδίνο, ό-
που, με τα χρήματα που είχε, έφτιαξε έ-
να μικρό εργαστήριο χημείας και άρχισε
να κάνη διάφορα πειράματα. Ταυτόχρονα,
για να κερδίξη τη ζωή του έργαζόταν σε
διάφορες δουλειές. Έτσι, έγινε διαδοχι-
κά κατηχητής ξένων γλωσσών, αντιγρα-
φέας σ' ένα συμβολαιογραφείο, παιδαγω-
γός, άσθετής, κηπουρός κ.λ.π.

Έπειτα έφυγε από το Λονδίνο και, ά-
φου περιπλανήθηκε για ένα διάστημα κα-
τέληξε στο Λίν.

Κατά την παραμονή του εκεί έκαμε τις
σημαντικώτερες από τις άνακαλύψεις του.
Οι κάτοικοι της πόλεως τον είχαν για ύ-
πόδειγμα καλώςήνης και άγαθήτης. Ο-
— ποτε ποτε στο δρόμο και τυχαίνα να
βρή κανένα σκυλάκι το παραμέριζε με
τα χέρια του για να μνή το πατήσουν οι
διαβάτες. Κι' έδειχνε μία έξαιρετική στο-
γή για τα παιδιά, ιδίως εκείνα που είχαν
κάποια κλίσι στα γράμματα ή τις έπιστή-
μες.

Όταν τον συνέλαβαν ο Άράμ άρνήθη-
κε τα πάντα. Και το ίδιο έκαμε και στο
δικαστήριο κατά τη δική του. Η άπολο-
γία του έχει παραμείνη μνημειώδης. Για-
τί άνέτρεψε με άδιοβήτατη ευγλωττία
και άκλόνητα έπιχειρήματα όλο τα στοι-
χεία του κατηγορητηρίου.

— Άρνεΐσαι το έγκλημα για το όποιον
κατηγορείσαι; τον ρώτησε σε μία στιγμή
ο πρόεδρος.

— Όχι.

— Όμολογείς τότε;

— Όύτε όμολογώ, ούτε άρνούμαι, άπάν-
τησε ο Άράμ. Υποσπρίζω μόνον τον άν-
θρωπο που σεις κατηγορείτε. Και ίσχυρι-
ζομαι ότι δεν έχετε κανένα στοιχείον για
να τον καταδικάσετε. Πού σπρίζεται η
έναντίον μου κατηγορία; Στην κατάθε-
σι του Χάουζμαν! Άλλά ποιος σας βε-
βαιώνει ότι ο Χάουζμαν λέει την αλήθεια;
Δεν έχετε ούτε μία απλή ένδειξη, υι' αυ-
τό. Και, άλλωστε γιατί ο σκελετός που
βρέθηκε πρέπει να είναι του Κλάρκ; Οι
γιατροί που τον εξέτασαν δεν κατώρρι-
σαν να εξακριβώσουν αν είναι σκελετός
άνδρος ή γυναίκας...

Το δικαστήριο, όμως, τον καταδίκασε
σε θάνατο. Ο Άράμ οπλώθηκε τότε από
τη θέσι του και είπε:

— Η άπόφασίς σας είναι δικαία. Έγώ
σκότωσα τον Κλάρκ. Άλλά, χωρίς την ό-
μολογία που κάνω αυτή τη στιγμή, η ά-
πόφασίς σας είναι άντιθετή με το δικαίο
και τη λογική. Γιατί με καταδικάσετε χι-
ρίς να έχετε κανένα στοιχείο εις βάρος
μου. Καταδικάζοντας έμένα, καταδικά-
στε ταυτόχρονα και την έννοιαν της δικα-
ιοσύνης.

Ο άπαχνοισμός του Άράμ έγινε στις
17 Αυγούστου 1769. Την προηγουμένη ά-
ποπειράθηκε να τεμαχίση τη ζωή του,
άνοίγοντας τις φλέβες του. Έγγραψε έπι-
σης ένα ύπερκο ποίημα, που κατέληγε
με τις λέξεις: "Η ψυχή μου άρχίζει τη
μακρινή πορεία της ήμερη και γαλή-
νια..."

Η ΟΣΤΡΑΚΙΑ

Μία έπικίνδυνη έπιδημική
άσθένεια

Έπειτα από τις τεράστιες
προόδους της έπιστήμης κατά
τα τελευταία χρόνια, ήταν
πολλοί εκείνοι που πίστευαν ό-
τι ο κίνδυνος έπιδημίας, που
μάστιζαν κατά το παρελθόν
την άνθρωπότητα, είχαν όρι-
στικά άπομακρυνθ'. Άλλ' η έ-
πιδημία της χολέρας που ζέ-
σπασε ζωνικά στην Αίγυπτο,
διέψευσε όριστικά αυτές τις
ελπίδες. Ο κίνδυνος ύπαρχει
πάντοτε. Και το χειρότερο έ-
ινε ότι δεν μπορούμε να καυ-
χήθουμε ότι κατέχουμε τα μέ-
σα για την όριστική αντιμετώ-
πισί του.

Γράφουμε στο προηγούμενο
φύλλο για τη χολέρα. Μία άλ-
λη έπιδημική άσθένεια, για
την όποιαν πολύ λίγα πράγμα-
τα γνωρίζουμε άκόμη, είναι η ό-
στρακία. Οι έπιστήμονες δεν
είναι σύμφωνοι αν η αιτία που
την προκαλεί είναι η τοξίνη
που βρίσκεται μέσα στον στρε-
πτόκοκκο ή αν ο στρεπτόκοκ-
κος δεν κοποιοποιείται ως εί-
δος μεταφορικού μέσου από έ-
ναν ίο, που είναι ο πραγματι-
κός φορέας της άσθένειας.

Η όστρακία είναι συνήθως
μία άσθένεια που προσβάλλει
τα παιδιά μεταξύ της ηλικίας
των 5 και 10 χρόνων. Όταν,
όμως, εκδηλώνεται με έπιδημι-
κή μορφή, προσβάλλει επίσης
και τους μεγάλους αν δεν συ-
νέβη να έχουν προσβληθ' άλ-
λότε. Γιατί φαίνεται πιθανόν
ότι η όστρακία δημιουργεί μία
σχετική άνοσία μεταξύ εκεί-
νων που έχουν προσβληθ'.

Η έκκόλψις της όστρακίας
είναι ταχυστά και συνήθως γί-
νεται μέσα στις πρώτες πέντε
ημέρες από την είσοδο του
στρεπτόκοκκου μέσα στον όρ-
γανισμό.

Η εκδόλψις της άσθένειας
συνδεύεται από όλην, ένε-
τούς, ύψηλή πυρετό (γύρω
στους 40 βαθμούς) άκατάσχε-
τη δίψα και μία άίσθησι άγχι-
νίας στο στήθος. Το δέρμα έ-
ινε ήπιο και θερμό και ο σφυγ-
μός ταχυτάτος. Κατά το ίδιο
διάστημα, ο άσθενής αισθάνε-
ται ίσχυρους πόνους στο λαι-
μό και δεν υποσεί να καταπιή.
Μόλις του άνοίξωμε το στόμα,
διακρίνεται άμέσως το χαρα-
κτηριστικό γνόβρισμα της ό-
στρακίας. Ο ύστανικός, ο δά-
ρυνε και οι άμυνδαλες έχουν
ένα έντονο κόκκινο καύμα. Γι'

Το χρώμα του εξανθήματος
δεν είναι παντού το ίδιο. Σε
πολλά μέρη ιδίως στη ράχη,
παίρνει κάποτε ένα βούδυ κυ-
ανού χρώμα. Το πρόσωπο, ές
άλλου, παρουσιάζει ένα πράσι-
μο και νομίζει κανείς ότι κά-
ποιος έδωσε μερικά δυνατά
χαρτοκίτσα στον άρρωστο.

Η εξαπλώσις του εξανθήμα-
τος διαρκεί 4 - 5 ημέρες. Κα-
τά το διάστημα αυτό, ο άσθε-
νης υποφέρει από έντονες κε-
φαλαλγίες, που δεν τον άφή-
νουν να κοιμηθ' και τον κρα-
τούν σε μία κατάσταση συνε-
χούς άγωνίας.

Μετά την πέμπτη ημέρα, το
εξανθήμα άρχίζει να εξασθενί-
ζει. Το χρώμα του γίνεται οι-
γύ - σιγιά ροζ και έπειτα ή-
χρο. Η περίοδος αυτή του εκ-
φυλισμού της άσθένειας δια-
ρκεί 30 - 35 ημέρες.

Αυτή είναι η απλή μορφή της
όστρακίας. Άλλά συνήθως
συνδεύεται από σοβαρώτατες
έπιπλοκές που ύποψουν να έ-
πιφέρουν και αυτόν άκόμη το
θάνατο. Οι συνθεσέστερες από
τις έπιπλοκές της όστρακίας
είναι η σπληνική, η διεσπερίτις
ή όξεια ήττις, η διαφυλίσι
των γαγγλίων των σιγόνων, οι
βουβώνες, διάφορες μορφές
ρευματισμών κτλ.

Η πιο δυσάρεστη έπιπλοκή
της όστρακίας είναι όμως η νε-
φρίτις, που εκδηλώνεται είτε
ταυτόχρονα με την άσθένεια,
είτε μετά την ίασι. Γι' αυτό ο
άσθενής πρέπει να βρίσκεται
διαρκώς υπό παρακολούθησι,
μέχρις ότου εξαφανισθ' τελεί-
ως ο κίνδυνος.

Σε ύποψιμες περιπτώσεις,
οι νεφρικοί σωλήνες (βουβών-
νοι) και ο άσθενής προσβαλ-
λεται τότε από άνοησι, που
είναι έξαιρετικά έπικίνδυνη.

Οι νεφρίτιδες που έπιρρόν-
ται ως συνέπεια όστρακίας
σπάνιας έερσπεύονται τελείως.
Η έπιστήμη δεν κατώρρισε
ν' άνακαλύψη ως άσπέρα κανέ-
να ειδικό φάρμακο έναντίον
της όστρακίας. Ο ρόλος του
γιατρού συνίσταται κυρίως στο
να παρακολουθ' τον άσθε-
νή για να προλάβη ένδεχόμενες
έπιπλοκές και να υποδοθήση
τη γενική άντιόρασι του όργα-
νισμού. Μεταξύ των φαρμακευ-
τικών μέσων που συντελούν σ'
αυτό το σκοπό είναι οι σουλ-
φαιδές, ο όρρος του Ίνστι-
τούτου Παστέρ ο όρρος του ά-
ναρρωνύοντος κτλ.

Το χρώμα του εξανθήματος
δεν είναι παντού το ίδιο. Σε
πολλά μέρη ιδίως στη ράχη,
παίρνει κάποτε ένα βούδυ κυ-
ανού χρώμα. Το πρόσωπο, ές
άλλου, παρουσιάζει ένα πράσι-
μο και νομίζει κανείς ότι κά-
ποιος έδωσε μερικά δυνατά
χαρτοκίτσα στον άρρωστο.

Η εξαπλώσις του εξανθήμα-
τος διαρκεί 4 - 5 ημέρες. Κα-
τά το διάστημα αυτό, ο άσθε-
νης υποφέρει από έντονες κε-
φαλαλγίες, που δεν τον άφή-
νουν να κοιμηθ' και τον κρα-
τούν σε μία κατάσταση συνε-
χούς άγωνίας.

Μετά την πέμπτη ημέρα, το
εξανθήμα άρχίζει να εξασθενί-
ζει. Το χρώμα του γίνεται οι-
γύ - σιγιά ροζ και έπειτα ή-
χρο. Η περίοδος αυτή του εκ-
φυλισμού της άσθένειας δια-
ρκεί 30 - 35 ημέρες.

Αυτή είναι η απλή μορφή της
όστρακίας. Άλλά συνήθως
συνδεύεται από σοβαρώτατες
έπιπλοκές που ύποψουν να έ-
πιφέρουν και αυτόν άκόμη το
θάνατο. Οι συνθεσέστερες από
τις έπιπλοκές της όστρακίας
είναι η σπληνική, η διεσπερίτις
ή όξεια ήττις, η διαφυλίσι
των γαγγλίων των σιγόνων, οι
βουβώνες, διάφορες μορφές
ρευματισμών κτλ.

Η πιο δυσάρεστη έπιπλοκή
της όστρακίας είναι όμως η νε-
φρίτις, που εκδηλώνεται είτε
ταυτόχρονα με την άσθένεια,
είτε μετά την ίασι. Γι' αυτό ο
άσθενής πρέπει να βρίσκεται
διαρκώς υπό παρακολούθησι,
μέχρις ότου εξαφανισθ' τελεί-
ως ο κίνδυνος.

Σε ύποψιμες περιπτώσεις,
οι νεφρικοί σωλήνες (βουβών-
νοι) και ο άσθενής προσβαλ-
λεται τότε από άνοησι, που
είναι έξαιρετικά έπικίνδυνη.

Οι νεφρίτιδες που έπιρρόν-
ται ως συνέπεια όστρακίας
σπάνιας έερσπεύονται τελείως.
Η έπιστήμη δεν κατώρρισε
ν' άνακαλύψη ως άσπέρα κανέ-
να ειδικό φάρμακο έναντίον
της όστρακίας. Ο ρόλος του
γιατρού συνίσταται κυρίως στο
να παρακολουθ' τον άσθε-
νή για να προλάβη ένδεχόμενες
έπιπλοκές και να υποδοθήση
τη γενική άντιόρασι του όργα-
νισμού. Μεταξύ των φαρμακευ-
τικών μέσων που συντελούν σ'
αυτό το σκοπό είναι οι σουλ-
φαιδές, ο όρρος του Ίνστι-
τούτου Παστέρ ο όρρος του ά-
ναρρωνύοντος κτλ.

Το χρώμα του εξανθήματος
δεν είναι παντού το ίδιο. Σε
πολλά μέρη ιδίως στη ράχη,
παίρνει κάποτε ένα βούδυ κυ-
ανού χρώμα. Το πρόσωπο, ές
άλλου, παρουσιάζει ένα πράσι-
μο και νομίζει κανείς ότι κά-
ποιος έδωσε μερικά δυνατά
χαρτοκίτσα στον άρρωστο.

Η εξαπλώσις του εξανθήμα-
τος διαρκεί 4 - 5 ημέρες. Κα-
τά το διάστημα αυτό, ο άσθε-
νης υποφέρει από έντονες κε-
φαλαλγίες, που δεν τον άφή-
νουν να κοιμηθ' και τον κρα-
τούν σε μία κατάσταση συνε-
χούς άγωνίας.

Μετά την πέμπτη ημέρα, το
εξανθήμα άρχίζει να εξασθενί-
ζει. Το χρώμα του γίνεται οι-
γύ - σιγιά ροζ και έπειτα ή-
χρο. Η περίοδος αυτή του εκ-
φυλισμού της άσθένειας δια-
ρκεί 30 - 35 ημέρες.

Αυτή είναι η απλή μορφή της
όστρακίας. Άλλά συνήθως
συνδεύεται από σοβαρώτατες
έπιπλοκές που ύποψουν να έ-
πιφέρουν και αυτόν άκόμη το
θάνατο. Οι συνθεσέστερες από
τις έπιπλοκές της όστρακίας
είναι η σπληνική, η διεσπερίτις
ή όξεια ήττις, η διαφυλίσι
των γαγγλίων των σιγόνων, οι
βουβώνες, διάφορες μορφές
ρευματισμών κτλ.

Η πιο δυσάρεστη έπιπλοκή
της όστρακίας είναι όμως η νε-
φρίτις, που εκδηλώνεται είτε
ταυτόχρονα με την άσθένεια,
είτε μετά την ίασι. Γι' αυτό ο
άσθενής πρέπει να βρίσκεται
διαρκώς υπό παρακολούθησι,
μέχρις ότου εξαφανισθ' τελεί-
ως ο κίνδυνος.

Σε ύποψιμες περιπτώσεις,
οι νεφρικοί σωλήνες (βουβών-
νοι) και ο άσθενής προσβαλ-
λεται τότε από άνοησι, που
είναι έξαιρετικά έπικίνδυνη.

Οι νεφρίτιδες που έπιρρόν-
ται ως συνέπεια όστρακίας
σπάνιας έερσπεύονται τελείως.
Η έπιστήμη δεν κατώρρισε
ν' άνακαλύψη ως άσπέρα κανέ-
να ειδικό φάρμακο έναντίον
της όστρακίας. Ο ρόλος του
γιατρού συνίσταται κυρίως στο
να παρακολουθ' τον άσθε-
νή για να προλάβη ένδεχόμενες
έπιπλοκές και να υποδοθήση
τη γενική άντιόρασι του όργα-
νισμού. Μεταξύ των φαρμακευ-
τικών μέσων που συντελούν σ'
αυτό το σκοπό είναι οι σουλ-
φαιδές, ο όρρος του Ίνστι-
τούτου Παστέρ ο όρρος του ά-
ναρρωνύοντος κτλ.

Το χρώμα του εξανθήματος
δεν είναι παντού το ίδιο. Σε
πολλά μέρη ιδίως στη ράχη,
παίρνει κάποτε ένα βούδυ κυ-
ανού χρώμα. Το πρόσωπο, ές
άλλου, παρουσιάζει ένα πράσι-
μο και νομίζει κανείς ότι κά-
ποιος έδωσε μερικά δυνατά
χαρτοκίτσα στον άρρωστο.

Η εξαπλώσις του εξανθήμα-
τος διαρκεί 4 - 5 ημέρες. Κα-
τά το διάστημα αυτό, ο άσθε-
νης υποφέρει από έντονες κε-
φαλαλγίες, που δεν τον άφή-
νουν να κοιμηθ' και τον κρα-
τούν σε μία κατάσταση συνε-
χούς άγωνίας.

Μετά την πέμπτη ημέρα, το
εξανθήμα άρχίζει να εξασθενί-
ζει. Το χρώμα του γίνεται οι-
γύ - σιγιά ροζ και έπειτα ή-
χρο. Η περίοδος αυτή του εκ-
φυλισμού της άσθένειας δια-
ρκεί 30 - 35 ημέρες.

Αυτή είναι η απλή μορφή της
όστρακίας. Άλλά συνήθως
συνδεύεται από σοβαρώτατες
έπιπλοκές που ύποψουν να έ-
πιφέρουν και αυτόν άκόμη το
θάνατο. Οι συνθεσέστερες από
τις έπιπλοκές της όστρακίας
είναι η σπληνική, η διεσπερίτις
ή όξεια ήττις, η διαφυλίσι
των γαγγλίων των σιγόνων, οι
βουβώνες, διάφορες μορφές
ρευματισμών κτλ.

Η πιο δυσάρεστη έπιπλοκή
της όστρακίας είναι όμως η νε-
φρίτις, που εκδηλώνεται είτε
ταυτόχρονα με την άσθένεια,
είτε μετά την ίασι. Γι' αυτό ο
άσθενής πρέπει να βρίσκεται
διαρκώς υπό παρακολούθησι,
μέχρις ότου εξαφανισθ' τελεί-
ως ο κίνδυνος.

Σε ύποψιμες περιπτώσεις,
οι νεφρικοί σωλήνες (βουβών-
νοι) και ο άσθενής προσβαλ-
λεται τότε από άνοησι, που
είναι έξαιρετικά έπικίνδυνη.

αυτό η όστρακία καλείται και
έρυθρος πυρετός. Η γλώσσα
είναι διωγκωμένη και σκεπάζε-
ται από ένα παχύ λευκό επι-
χρίσμα. Τα άκρα της όμης έ-
χουν το ίδιο κατακόκκινο χρώ-
μα όπως και ο ύστανικός.

Το εξανθήμα εμφανίζεται έ-
πειτα από 24 ή 48 ώρες. Συνή-
θως πρωτοεμφανίζεται στο ά-
νωτερο μέρος του στήθους
στα πλευρά, στις άρθρώσεις
κτλ. Έπειτα από δυο ή τρεις
ημέρες, όμως, άπλώνεται σ' ό-
λη την έπιφάνει του σώματος.

Το εξανθήμα της όστρακίας
άποτελείται από μεγάλες πλά-
κες ζωρού κόκκινου χρώμα-
τος. Οι πλάκες αυτές έχουν
μικρές μυτίδες, που φαίνον-
ται και με γυμνό όφθαλμό, για-
τί το χρώμα τους είναι πιο ά-
λικο.

διαπεραστικό. Είπε ο Νίτου, «Εκείνος ο κωμικός, που δεν θέλω να τον ξαναδώ απ' την ημέρα που παντρευθήκαμε!... Μας γνώρισε... Σταμάτησε... Είπε απ' τους φίλους του πατέρα σου... Κρασεμπορος!...»

Κι αλήθεια, ήταν ο κ. Νίτου. Σταμάτησε το λόγο του κι όταν πλησίασε, τους φώναξε: «Μεγάλη μου χαρά!... Σας χαιρετώ, κυρία και κύριε! Ου! Πόρρ, παλαλόγο!... Θα σου κόψω τ' αυτιά!... Ήσυχα!... Πόρρ!... Ποιός καλός άνεμος σας έφερε κατά δω, κ. Λεοντάντ; Καιρό έχουμε να ιδωθούμε. Σας γνώρισα όμως αμέσως κι είπα με το νου μου: «Μωρέ οι Λεοντάντ είν' αυτοί!... Είστε καλά;... Θ' ανεβείτε, πιστεύω, στο αμάξι μου. Θα στριμωκτούμε λιγάκι θ' αποφυγείτε όμως τις λάσπες!»

«Ο κ. Λεοντάντ ήταν κρυμμένος πίσω από τη γυναίκα του. Έκείνη διάταξε μια στιγμή. Μα ο κ. Νίτου εξακολουθούσε: «Ανεβείτε! ανεβείτε! Θάρθετε μαζίτα να φάτε οπίρ. Θα τα βρείτε όλα μπόλικά... χωρίς τοιμήνιες!... Θα με περιποιηθήτε και σεας στο Παρίσι, σύμφωνοι; Μόνο που δεν έρχομαι ποτέ μου εκεί.

Οι τελευταίες αυτές λέξεις, έπεισαν την κ. Έλένη. Ο άνδρας της την βρόθησε να ακορφαλώσει στο αμάξι και ξεκίνησαν ενθουσιασμένοι που θάκαναν την οικονομία του γεύματος και θ' απέφυγαν και τόσο δρόμο με τα πόδια μέσα στις λάσπες. «Αλλά κι ο κ. Νίτου ήταν ευχαριστημένος. Ενθουσιασμένος, μάλιστα.

—Θα κορή πολύ η γυναίκα μου, έλεγε. «Η κ. Λεοντάντ θα της πη για τις τελευταίες μόδες στο Παρίσι. Έχω και μια κόρη... Ού!... Παλαλόγο!... Πόρρ!... Κι' ένα γυιό, παλληκαράκι σωστό. Και κατ' κραιά!... Κάτι κρασιά, νεκτορ κι' αμβροσία!... Θα μου πείτε τη γνώμη σας. Κουνιέται λιγάκι το αμάξι ο δρόμος, βλέπετε, κάνει όμως καλό στο σπκότι... Είχα πάει για κάποιο πελάτι. Έκλεισα μια καλή δουλειά. Δόξα νάχη ο Θεός! Ανάμεσα σε δυο ποτηράκια τα κανονίσαμε όλα εν τάξει. Ού, παλαλόγο!... Θα σου βγάλω τ' αυτιά!... Πόρρ!...

Θάσαν τέλος στο σπίτι του Νίτου και γνώρισαν την κ. Νίτου, την κόρη της Καρλόττα και το γυιό της Κυριάκο.

—Περάστε στο δωμάτιο της κόρης μου, να πλύνετε λιγάκι τα χέρια σας κι' έλάτε στο τραπέζι αμέσως, τους παρακάλεσε η κ. Νίτου.

Όταν βρέθηκαν μόνοι τους ο κ. Λεοντάντς ψιθύρισε: «Δεν φαντάζομαι να φταίω εγώ σε τίποτα, για όλα αυτά!... Δεν έχω σκοπό να πιάσω σχέσεις με αυτούς τους ανθρώπους, απάντησε ξερά η γυναίκα του. Δεν είμαστε το ίδιο πράγμα, δόξα νάχη ο Θεός. Τό γεύμα ήταν θαυμάσιο. «Η κ. Νίτου δεν έδινε την ποδιά της. Ο Νίτου σεβόριζε μόνος του, πελώριες μεριδες. Είχαν μια περιφνη υπολέττα από αυγά της ώρας, γαλοπούλα παρανεμιστή, αρνάκι.

«Ο κ. Λεοντάντς καταδρόχθηκε άγρίως βάζοντας το άριστο του χέρι πάνω από τη γενειάδα του για να την προφυλάξω απ' τις σάλτσες. Στα κρασιά όμως λίγο έλειψε να γίνει έπεισοδιο.

—Για δοκιμάστε αυτό το περίφημο κρασί, είπε ο Νίτου στον κ. Λεοντάντς. Είσαοε της δουλειάς εσείς, καταλαβαίνετε από κρασιά...

—Δεν έχει ιδέα, τον διέκοψε ψυχρότατα η κ. Λεοντάντς.

—Πώς γίνεται αυτό;... Ο πατέρας του... «Τι έκανε ο πατέρας του; «Ήτανε απ' τους πιο μεγάλους κρασεμπορούς στον τόπο μας... Μα τό Θεό!...

—Πολύ πιθανόν. Πέρασαν όμως από τότε τόσα χρόνια!... Ο Νίτου δεν έπείμνε κι' έτσι πέρασε η πόρτα. Στα φρούτα όμως ο Νίτου παρουσιάσθηκε κρατώντας ένα μπουκάλι.

—Αυτό που βλέπετε είναι δική μου εφεύρεση!... φώναζε. Είσαοε οι πρώτοι που θα το δοκιμάσετε... Καρλόττα, Λουκιανέ, βλέπετε τους φίλους μας άποδω; «Ε λοιπόν είναι εκατομμυριούχοι από την περιφνη «Ροβινκότην», που βόηκε ο γέρο Λεοντάντς... Τό λοιπόν, όριστε τώρα να πιούμε και μες να δοκιμάσουμε την «Νίτουζίνη»... Θα όπτε... Θα γίνη πατάνας!... Σέρω εγώ απ' αυτά!... Πιέτε λιγάκι ακόμη, έ; Μπάλαμο!...

Ενώ ξαναγέμιζαν τα ποτηράκια, ο γυιός του ο Κυριάκος είχε την έμπνευση να τους φωτογραφίση. «Όλη η οικογένεια κι' οι καλεσμένοι πήραν πόζα, με το ποτηράκι στο χέρι. Πήγαν κατόπιν να έπιοκεφθούν το εργοστάσιο, τα ύπνεγια που φύλαγαν τα κρασιά και το κατάρτιμα.

—Ούφ!... στέναζε ευχαριστημένη η κ. Λεοντάντς, όταν βρέθηκε στο τρώινο αντίκρου στον άντρα της. Μπορώ να πω πως υπέφερε υπερβολικά εκεί μέσα. Τι κτήνη!... Δεν είν' ανάγκη ούτε κάρτα να τους στείλουμε. Εύτυχος, ούτε θα τους ξαναδώσει, ούτε θα ζανακούσωμε γι' αυτούς!... Σ' αυτό όμως έπεσε έξω!

«Υστερ' από όκτω μέρες, ο κ. Λεοντάντς φαλλίδιζε άναχος τη γενειάδα του, όταν ξαφνικά μπήκε στο δωμάτιο της η γυναίκα του, με την πουκαμισά, κατακίτρινη, έτοιμη να λιποθυμήση. Κρατούσε μια έφημερίδα στο χέρι. Με το δάχτυλό της που έτρεμε, τούδειξε μια εικονογραφημένη ρεκλάμα. «Ο κ. Λεοντάντς, λίγο έλειψε να κοπή με το φαλλίδι από την κατάπληξή του. Είδε δημοσίευμα στην έφημερίδα — και σε τί μεγέθυνση, Θεέ μου! — τη σκηνή που φωτογράφησε ο Κυριάκος, γύρω στο τραπέζι, τον ίδιο τον έαυτό του, μ' όλη του την γενειάδα, την Έλένη από πλάι του γελαστή, έπειτα την κ. Νίτου με την ποδιά της που λιπαμόνισε να την βγάλη και την Καρλόττα, τη στιγμή που ο κ. Νίτου νέμιζε τα ποτηράκια τους με την περιφνη «Νίτουζίνη» του! Με πελώρια κεφαλαία γράμματα, διάβαοε από κάτω τα έξης:

«Ένα πρόγευμα στην έπουλι του περίφημου εφευρέτο της θαύμασής «Νίτουζίνης».

«Είπε άριστογρημα! είπε ο φίλος του κ. Νίτου, κ. Λεοντάντς, υιός του διασημού εφευρέτο της «Ροβινκότης» όταν δοκίμασε την «Νίτουζίνη».

«Και πολύ άνωτερη απ' το λικέρ του πατέρα σου, πρόσθεσε ενθουσιασμένη η κ. Λεοντάντς, που ήπια κι' αυτή τρία μπουκάλια μονοκοπονιά.

«Σας συνιστά λοιπόν το ζεύγος Λεοντάντς που ζέρει από κρασιά, να πίνετε «Νίτουζίνη»!...»

Οι δυο αούζυνοι δεν μπόρεσαν να βγάλουν άκνα. Η σμφωρία ήταν άδαστακτη. Και σωριάσθηκαν στο πάτωμα λιπόθυμοι. «Ο κ. Λεοντάντς, η γενειάδα του η κ. Λεοντάντς, η αξιοπρέπεια της η κακία της η μοχθηρία της κτλ. κτλ.

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

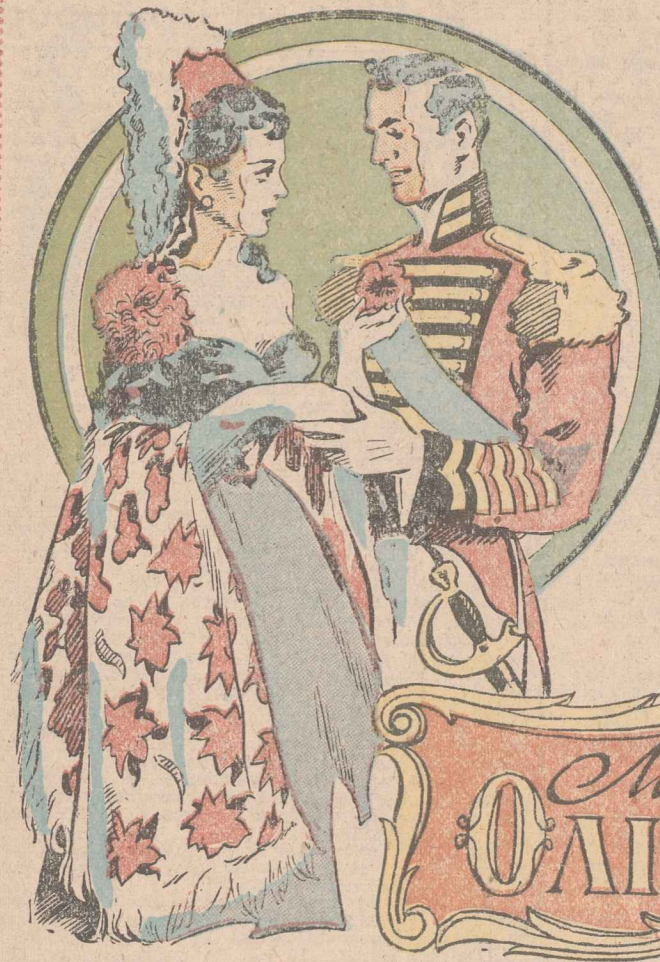
Νικόλ. Σκαμπαρδώνη: Είπε προχειροφταγμένο το σταυρόλεξο σας. Από το σχέδιο ξεχάσατε να μαυρίσετε 8 τετραγωνίδια. Δεν είναι όμως αυτό το μοναδικό του σφάλμα. Έχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια, ακανόνιστο σχέδιο και όχι και τόσο σπουδαίες λέξεις. Αθανάσιον Τσαλλήν, Καβάλλα: Μερικές λέξεις καταστρέφουν το σταυρόλεξο σας: ΡΑΣΠ, ΡΑΔΥΚΙ, ΠΟΜΑ, ΔΟΡΙ, ΑΝΙΣΟΡΟΠΟ κ. ά. Κατά τα άλλα είναι καλό. Γ. Ν. Παράταν, Ίθάκη: Έκτος του ότι με το σχέδιο χωρίζετε το σταυρόλεξο σε πέντε κομμάτια, δεν χρησιμοποιείτε λέξεις διαλεκτές, ούτε καν ύπαρκτες, όπως, π. χ., ΔΥΛΑ, ΚΟΝΟΣ, ΝΕΡΟΣ κ. ά. Μαίρη Λ. κ. Θεωνίκη: Το σταυρόλεξο σας θα ήταν καλό, αν έλειπαν οι λέξεις ΔΙΣΔ, ΛΙΑΣ, ΤΑΛ κ. ά. Β. Ευαγγελόπουλον, Κομοτηνή: Καλό, θα δημοσιευθή συντόμως. Θ. Φραγκολιμνήτην, Καλάμα: Τρεις λέξεις καταστρέφουν το κατά τα άλλα πολύ καλό σταυρόλεξο σας: ΟΠΑΔΗ, ΑΝΙΚΩ και ΠΑΝΙΚΟΙ. «Αν υποθέσουμε να τις αντικαταστήσουμε με άλλες, θα δημοσιευθή. Παναγιώτην Γαληνόν: Καλό, θα δημοσιευθή. Αντίγονον Νικολάου, Έλευθερούπολη: Προχειροφταγμένο το σταυρόλεξο σας. Για να δημοσιευθή κανένα δικό σας, πρέπει να είναι πολύ καλύτερο από το άποσταλέν. Α. Α. Μόζ, Ένταυθα: Καλό, θα δημοσιευθή. Αποφύγετε τις γενικές και αίσιατικές. Για όργον Πέτριδην, Πάργα: Οι λέξεις ΛΑΥΑ, ΠΡΩΣΙΚΑ, ΑΛΤΑ, ΚΙΑ κ. ά. καταστρέφουν το σταυρόλεξο σας, που θα ήταν χωρίς αυτές πολύ καλό. Άνθ' όργον 613 Τάγματος (2ος Λόχος, ΒΣΤ 902 α): «Η διεύθυνσις που ζητάτε είναι: June Haver, 20th C. Fox Film Studios, Hollywood Calif., U.S.A. Δυο άδελφούλες, Πάτρας: Και οι δυο ήθοισοι που σας ενδιαφέρουν εργάζονται στο στούντιο της Eagle Lion, Oxford Street, London W. 1, England. Όσο για τον συγγενή σας, γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη στις 7 Σεπτεμβρίου 1909. Γράφατε τα στην έξης διεύθυνσις: Elia Kazan, 20th C. Fox Film Studios κλπ. Κωνσταντίνον Άχτηπην (581 Τάγμα, Σ.Τ.Γ. 918). Δυστυχώς δεν μπόρεσαμε να καταλάβουμε τί ζητάτε ούτε βρήκαμε το όνομα που αναφέρετε στο 456 τεύχος μας. Γράψτε μας σαφέστερα. Χίλντα Σεθής: «Η Ένιθ Πάφ ταξιδεύει και δεν έχουμε ακριβή διεύθυνσί της. Το ίδιο και με τον Όρσον Ουέλλες, που βρίσκεται τώρα στη Ν. Γαλλία. Την άλλη διεύθυνσις που ζητάτε, θα φροντίσουμε να την μάθουμε και θα την δημοσιεύσουμε σε προσεχές τεύχος μας. Μόνικα: «Η διεύθυνσις του Ζ. Σκωτ είναι: Warner Bros Studios, Burbank Calif., U.S.A. της δέ Ρίτας: Columbia Studios Hollywood, Calif., U.S.A. Σιμόνη Κούρση, Ένταυθα: «Η Λίνα, η Τζέινφερ και ο Ντικ θα λάβουν τα γράμματά σας αν τα στείλετε στην: 20th C. Fox Film κλπ. η Μαρία Μοντζε εργάζεται για λογαριασμό της Universal - International Film Studios, Hollywood Calif., U.S.A. «Η διεύθυνσις του άλλου άστέρος είναι: United Artists Films, Hollywood, Calif. Λίλιαν Κούρση: «Ο Ρόμπερτ, η Γκλόρια και ο Φράνκ έχουν συμβόλαιο με τους συνδείς με την M.G.M. γράφει τους λοιπόν: Metro Goldwyn Mayer, Culver City, Calif., U.S.A. ο Τζών Χάλλ εργάζεται στο στούντιο της Universal International κλπ. «Η Κάμεν στην 20th C. Fox Films κλπ. και η Βαρέρα ενόρση το τελευταίο της φιλμ για λογαριασμό της Warner Bros Studios, Burbank Calif., U.S.A. Άγγελο ν Π. Ένταυθα: «Έχομε τη γνώμη πως άδικα κοιτάζετε γραφοντας μυθιστορήματα. Πρέπει ν' αρχίσετε από μικρά πεζογραφήματα. Το μυθιστόρημα έχει σκληρούς νόμους. Κι' έπειτα θέλει μεγάλη πνοή. Διαβάστε τους καλούς διηγηματογράφους μας. Θα σας μάθουν πολλά. Προσέχετε επίσης τη γλώσσα. Αυτά, λοιπόν, πρὸς το παρόν. Εύχαρίστας θα σας δώσωμε κάθε σχετική οδηγία. Νά μας ξαναγράψετε. Νίκον Περάκη, Θεσσαλονίκη: Τα δυο ποιήματά σας δεν είναι και τόσο περίφημα. Το πρώτο, το «Ξύπνημα» θυμίζει πάρα πολύ Κ. Χατζόπουλο. Πρέπει να αποτιμάτε την έπίδρασί του. Όσο για το δεύτερο, το «Έξωτικό όνειρόν» αυτό πάλι είναι θγαλμένο από τις «Νοσταλγίες» του Κ. Ουράνη. Προσπαθήστε να βρήτε την προσωπικότητά σας και εκφράστε το αίσθημά σας με άπλότητα και με δικό σας τρόπο. Κάθε άνθρωπος έχει το στυλ του, φθάνει να το βρή... Μαρίαν Κ. Γ., Χανιά: Το διήγημά σας είναι πολύ συμπληρωτικό και δίνει μεγάλες υποσχέσεις. Η Γεωργία Σάνδη όμως, που τη θαυμάζετε είναι υπόδειγμα πρὸς... άποφυγήν. Νά προσέχετε το μύθο του διηγητή. Πρέπει πάντα να έχη ζωηρό ενδιαφέρον. Όσο για το διάλογο, είν' δύσκολος. Αποφύγετε τον ψεύτικο και φιλολογικό διάλογο, που δεν δίνει την εντύπωση της ζωής. Γεώργιον Κ. α. Ρ., Πειραιά: Δεν δημοσιεύουμε, δυστυχώς, τέτοιες άγγελίες. Δημιουργούν πολλές παρεξηγήσεις... Κ. Α. Π., Θεσσαλονίκη: Οι άστέρες» συνήθως απαντούν στα γράμματα των θαυμαστών τους. Οι φωτογραφίες ωστόσο στοιχίζουν ακριβά και όλοι οι άστέρες» δεν διαθέτουν πολλές. Αυτόγραφα όμως χαρίζουν σ' όλους τους φίλους τους. Παύλον Κ. α. Π. δ. η ν., Ένταυθα: Το μυθιστόρημά σας είναι καταπληκτικό, αν κρίνη κανείς από την περιήγησι που μας στείλατε. Αλλά δεν δημοσιεύουμε... Έχομε έξηγησει πολλές φορές τους λόγους. Μόνο σταυρόλεξα των φίλων μας δημοσιεύουμε. «Πε τ' α λ ο υ δ ι τ ο σ α», Χολαργόν: Σας ευχαριστούμε για το καλό σας λόγια. Μπορείτε να στείλετε το γράμμα στο γράφειο μας. Θα το δώσωμε στον συνεργάτη μας.

Η τσίχλα στην Άμερικη

Από τον καιρό του πολέμου, η θιομηχανία της τσίχλας πήρε αφάνταστες διαστάσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η κατανάλωσις της αυξάνει συνεχώς κι' έχει υπερβή ηδη τα 2 δισεκατομμύρια πλακίδια το χρόνο. Η αξία των πρώτων υλών, που εισάγονται απ' το εξωτερικό για την κατασκευή της, περνάει τα 40 εκατομμύρια δολάρια. Οι ύλες αυτές προέρχονται απ' τις ζουγκλές της Κεντρικής Άμερικής, της Χοντούρας, του Μεξικού και της Μαλαισίας, είνε δε χυμοί δυο άδριμένων φυτών.

Οι μεγάλοι θιομήχανοι τσίχλας έχουν άποκτήσει περιουσίες άστρονομικές. Ο Μπίλ Ρίγκλεϋ, ένας απ' τους σπουδαιότερους, είνε δισεκατομμυριούχος και άρνήθηκε τελευταίως να πουλήση για 12 εκατομμύρια δολάρια ένα κτήμα στις άκτες της Καλιφορνίας.

Υπολογίζεται ότι κάθε Άμερικανός καταναλάει κατά μέσον όρον κάθε χρόνο 130 «μπαστουνακια» τσίχλας. Έπειτα, άφου τις μασήση, έχει την κακή συνήθεια να κολλάη το γλωσσίδι υπέλειμμά τους όπου τυχί: στους τοίχους, στις πολυθρόνες, στα χαλιά, στα πιάνα... Έτσι καταστρέφονται κάθε έτος άντικείμενα αξίας εκατομμυρίων!

Από το κόρο της έκκλησίας στο στούντιο!

«Ο Λώρενς Όλιβιέ, που θεωρείται ως ένας απ' τους μεγαλύτερους ήθοισους του θεάτρου και της οθόνης, λίγο έλειψε να γίνη παπάς!...

«Ο περίφημος και νοπευτικός αυτός καλλιτέχνης γεννήθηκε στην Άγγλία το 1907. Είνε γυιός πάστορος και από μικρότε τραγουδούσε στο κόρο της έκκλησίας του πατέρα του. Είχε μελωδικά φωνή, του άρεσαν οι θεοσκευτικές λειτουργίες, διάβαζε με κατανύξι τη Βίβλο και τα ψαλτήρια κι' έτσι ο πατέρας του τον καμάρισε και ήταν βέβαιος πως ο μικρός Λώρενς θα γινόταν κληρικός κι' αυτός και θα έπαινε υιό ήμερα τη θέσι του.

Όταν όμως ο Όλιβιέ έγινε έφηβος, άλλαξε ξαφνικά ιδέες. Ένα άπόνευμα πηγ' σ' ένα μικρό θέατρο όπου έπαιζαν ένα έργο του Σαίξπηρ. Ο γυιός του πάστορος παρακολούθησε την παρόρτασι έκθαμβος και μαγευμένος, από την άρχη ως το τέλος. Δεν φανταζόταν ότι το θέατρο είνε τόσο νοπεία και τόσο θέλγνπτρο. Κι' ό ένθουσιασμός του αυτός ξύπνησε μέσα του τα πιο τοελλά καλλιτεχνικά όνειρα. Από εκείνο το άπόνευμα πήρε την απόφασι να γίνη κι' αυτός ήθοποιός κι' όχι παπάς σαν τον πατέρα του!

Υστερα λοιπόν από λίνες

ημέρες, άνοιξε την καρδιά του στον άδδδ Σίμπολ Θόρνσταϊκ, έναν πανίσχυρο κληρικό και στενό φίλο του πάστορος Όλιβιέ. Ο Θόρνσταϊκ τότε, άπτι να προσπαθήση να μεταπήση τον μικρό Λώρενς, ένέκρινε το σχέδιό του και του υποσχέθηκε να τον βοηθήση για να έγγραφη σε μια Δραματική Σχολή.

Φαντάζεσθε τώρα την κατάπληξη του πάστορος Όλιβιέ, όταν άκουσε ότι ο γυιός του ήθελε να γίνη θεατρίνος! Έγινε έξω φρενών και λίγο άκούη και θα φιλονεικούσε στα γερά με τον άδδδ Θόρνσταϊκ που υποστήριζε τις «τρελλές ιδέες» του γυιού του.

Αλλά ο Θόρνσταϊκ ήταν πεισματάρης κι' άνάγκασε τον πατέρα του Λώρενς να δώση τη συγκατάθεσί του. Ο νεαρός μας, ύστερ' από λίγο, ήταν ένας από τους καλύτερους μαθητάς στη Δραματική Σχολή της Έλσι Φόργκαρτυ.

Κατόπιν, όταν ο Λώρενς πήρε το δίπλωμά του έκανε την εμφάνισι του για πρώτη φορά στη θεατρική σκηνή του Στράτφορντ, όπου δινόταν ένα Φεστιβάλ του Σαίξπηρ.

Ο πρώτος όμως ρόλος που έπαιξε ήταν γυναικείος! Ο Λώρενς υπέδύη μια γυναίκα, την Κατερίνα, κι' αυτό, όπως λέει ο ίδιος θα το θυμάται σ' όλη του τη ζωή.

Κι' ώστόσο στο γυναικείο εκείνο ρόλο, ο Λώρενς είχε μεγάλη, θοιαμβευτική έπιτυχία! Τό κακό άρχισε, όταν του έδωσαν να παίξη άνδρικούς ρόλους. Οι άποτυχίες τότε διαδέχονταν ή μια την άλλη και τον έκαναν να δοκιμάζη σκληρές απογοητεύσεις.

Ο Λώρενς είχε μεγάλη θέλησι, έπιμονή και αυτοπεποίθησι. Έξακολουθούσε να παλεύη σκληρά και να υπερνικά τα διάφορα έμπόδια. Γύριζε από τον ένα θιασο στον άλλο, έπαιζε σε παροιστάσεις του δρόμου ακολουθούσε διάφορες «τουρνιές» στις έπαρχιες, χωρίς ποτέ να γάπη την έλπίδα του ότι μια ήμερα θ' άναγνωριζόταν το ταλέντο του.

Αλλά οι άποτυχίες ήταν διαρκώς... παταγώδεις! Έφθασε μάλιστα στο σημείο να μη μπορεί να κερδίση τη ψωμί του. Καί τότε στοάσθηκε πρὸς τον κινηματογράφο, για να δοκιμάση κι' εκεί την τύχη του.

«Η ίδια όμως κακοτυχία τον κυνηγούσε και στο στούντιο. Άφου «γύρισε» μερικά φιλμ, χωρίς καμιά έπιτυχία πήρε την απόφασι να έγκαταλείψη και τον κινηματογράφο. Αλλά την τελευταία στιγμή του πρότειναν να «γυρίση» ένα φιλμ, το «Φωτιά στην Άγγλία». Σ' αυτό, επί τέλους ο Λώρενς Όλιβιέ άναδείχθηκε με τό έξαιρετικό ταλέντο του, έγινε γνωστός στους καλλιτεχνικούς κύκλους του Λονδίνου.

Στην ίδια αυτή ταινία έπαιξε και μια νέα ήθοποιός, η Βίβιαν Λή.

Ο Λώρενς την είδε για πρώτη φορά στο στούντιο κι' από την πρώτη στιγμή ένιωσεν γι' αυτήν κεραυνόβολο έρωτα.

Μια πύερα άποφάσισε να της μιλήση για την άγάπη του.

«Η Βίβιαν Λή τον άφισε να τελεώσει κι' έπειτα, με άπλότητα, του άπάντησε: «Τό ασήματά σας με συγκινεί... Και έξερете γιατί? Γιατί κι' εγώ σας αγαπώ!

«Εφωγόν, λοιπόν, για τη Δανία, λατρεύοντας ό ένας τον άλλο και κατόπιν έπήγαν στο Χόλλυγουντ για να γίνουν μεγάλοι «άστέρες»...

Έκεί, μετά την έπιτυχία της Βίβιαν στην ταινία «Όσα παίζουν ό άνεμος» παντρεύθηκαν κι' είνε σήμερα ένα από τα πιο ταπεινά άνατρώγυνα του κινηματογράφου.

Έπαιξαν μαζί στην ταινία «Ρωμικός και Ιουλιέττα» κι' έπειτα, πάλι μαζί στη «Λαίδη Χάμιλτων». Αυτά τα φιλμ τους έκαναν διάσημους.

Ο Λώρενς Όλιβιέ «γύρισε» κατόπιν την θρυλική ταινία «Ερρίκος Ε'». Για την έπιτυχία του σ' αυτήν, ο Βασιλεύς της Άγγλίας του άπένευσε τον τίτλο του «Σέρ». Τώρα ο Λώρενς Όλιβιέ εργάζεται πυρετωδώς για το «γύρισμα» του «Αυλέρ».

Α. ΜΠΩΜΟΝ

ΓΑΛΛ ΠΡΟΧΟΠΟΥ KISS-ME VITAMIN D

Η καρδιά της Μιμής

Η Ίωάννα ήταν απορροφημένη από το κεντήμα της. Η μικρότερη αδελφή της, η Μιμή της είχε ζαφνικά:

— Αδελφούλα μου παντρεύομαι. Θα γίνω γυναίκα του Ρομπέρτο Μοντεφράνκο. Τον λατρεύω. Γνωριστήκαμε στις ιπποδρομίες. Αλλά γιατί στενοχωρήθηκες ζαφνικά; Καί σύ θα παντρευτείς μία μέρα.

— Εγώ θα μείνω γεροντοκόρη, α-ναστεύωζε η Ίωάννα.

Ο Ρομπέρτο Μοντεφράνκο που ήταν πλούσιος περνούσε την ημέρα του δίχως να κάνει τίποτα. Το βράδυ πήγαινε στο σπίτι της μηνστής του.

Εκείνη την ημέρα, ήταν ζαφνικά μένος στην πολυθρόνα του, με το τσιγάρο στο στόμα έχοντας ένα βιβλίο ανοικτό πάνω στα γόνατά του. Ονειροπολούσε.

— Λοιπόν θα παντρευτώ, σκεφτόταν, με τη Μιμή. Είνε χαριτωμένη.

Είχε χρυσή καρδιά. Πάντα καλοδιάθετη, πάντα ευχαριστημένη. Ήταν, άσπρη, δασκαλοδοτική. Ενώ η Ίωάννα, η μέλλουσα κουνιάδα του, με κάνει ν' αγαπάω με την απείθεια της. Την αντιπαθώ και δικώς άλλο θα το κατάλαβε, γιατί με καιρεταις δικώς να με κутτάζω δικώς να μου μιλάει. Η Μιμή γελάει διαρκώς. Είνε τόσο νέα! Λέει πως με λατρεύει. Κι' ενώ τη συμπάσχω, μ'α δεν μπορώ να πω πως τη λατρεύω. Αυτή όμως η αδελφή της... Σε λίγο θα είνε είκοσι χρονών. Έχει περιποιηθεί εκρασιακά μάτια και παρράστια βασιλίσσας. Θα μπορούσε ν' αρέσει σε πολλούς άντρες, αν το ήθελε... Μα δεν θα παντρευτεί ποτέ... Θάθελα να ξέρω γιατί είνε λυπημένη... Ίσως κάποιος έρως... κάποια προσδοκία... Η Ίωάννα! Ποιος θα μάθω τι κρύβει στην ψυχή της;...

— Ένα βράδυ, η Ίωάννα ήταν μόνη στο σπίτι. Η μητέρα της και η αδελφή της είχαν βγεί. Καθόταν σε μία πολυθρόνα στο μεγάλο σαλόνι, βαθειά σιωπηλή στις σκέψεις της. Φαινόταν λυπημένη... Κάποια βήματα την έκαναν έξωφρα ν' αναπνεύσει: ήταν ο Ρομπέρτο. Την πλησίασε, νομίζοντας πως η υπόλοιπη οικογένεια βρισκόταν στο πλαινό δωμάτιο. Η Ίωάννα σκώθηκε, πολύ τραγική.

— Καλησπέρα, δεσποινίς.

— Καλησπέρα κύριε.

— Η μητέρα σας είνε καλά;

— Πολύ καλά, ευχαριστώ.

— Και η... Μιμή;

— Πολύ καλά ευχαριστώ.

Σώπασαν. Ο Ρομπέρτο δοκίμαζε μια παράξενη αίσθηση, κάτι σαν χαρά ανακατωμένη με πικρία.

— Η Μιμή είνε μέσο; ρώτησε σε λίγο.

— Όχι, πήγαν στους Ντελλίνο, α-νάντες η Ίωάννα.

— Και σείς δεν πάνε;

— Όχι... Ξέρετε πως δεν μ'αρέσει κανένας από τους έπισκεψείς.

— Προτιμάτε να διαβάσετε;

— Ναι.

— Δε φοβάστε για τα μάτια σας;

— Εύχως είνε γερά...

— Και ψώρα, είπε ο Ρομπέρτο.

Η Ίωάννα έκανε πως δεν άκουσε και έσκολούθησε:

— Τα βιβλία που διαβάζω μου προσφέρουν πάντα πολλές συγκινήσεις. Τα διαλέγω.

Η φωνή της Ίωάννας ήταν σοβαρή και αντηχούσε παράξενα. Ο Ρομπέρτο την άκουγε με έκπληξη. Τού φαινόταν πως βρισκόταν μπρο-

στά σε μιά ανώμαλη γυναίκα και πως ζαφνικά θα του αποκάλυπτε το μυστικό της. Η Ίωάννα δεν ήταν πια ψυχρή, του χαμογέλουσε και του μιλούσε όπως ο' ένα φίλο. Τι υπήρχε «πριν» ανάμεσά τους; Τι υπήρχε «τώρα»;

— Όταν ένα βιβλίο μου αρέσει, ξαναβλέπω το Ρομπέρτο, επιθυμώ πολύ να γνωρίσω το συγγραφέα, να μάθω αν αγαπάει, αν υποφέρει...

— Θα δοκιμάζατε απογοητεύσεις.

Οι συγγραφείς περιγράφουν πάντα τους έρωτες των άλλων ποτέ τον δικό τους...

— Ίσως από σεβασμό;

—... Η από ζηλοτυπία. Υπάρχουν περιπτώσεις που ο έρωας είνε ο μοναδικός κρυμμένος θησαυρός μιάς ψυχής.

Η Ίωάννα πρόφερε αυτά τα λόγια με τόνο σταθερό. Το πρόσωπό της καθρέφτιζε απόλυτη τιμωρία.

— Ήταν τόσο απλή, τόσο ανήλικη, που ο Ρομπέρτο βρήκε φυσικό μ'αυτή την άκουη να μιλάει τόσο ελεύθερα για τον έρωτα.

— Αλλάς τε όλα απόψε τα εύσχημα φυσικά μ'αυτή την παράξενη νέα. Όταν χωριστήκαν, τα βλέμματα τους συναντήθηκαν.

Ο Ρομπέρτο, αποκαίρειντας την, της φίλησε απαλά το χέρι. Μόλις βρέθηκε στο δρόμο ένοιωσε την ψυχή του αντάσσει και το κεφάλι του να κινή. Μα κι η Ίωάννα ήταν ευτυχισμένη, πολύ ευτυχισμένη!

Π' αυτό έκλαιγε, με το κεφάλι κωμένο στα μαξιλάρια...

Τρεις μήνες είχαν περάσει. Ο γάμος της Μιμής τραβούσε σε μακρός. Κάποτε η μητέρα της τη ρώτησε:

— Τι περιμένεις για να παντρευθείς;

— Θέλω να γνωρίσω καλύτερα το Ρομπέρτο, μαμά.

Αλλάσε όλα είχαν αλλάξει: η Μιμή είχε γίνει πιο σοβαρή ο Ρομπέρτο φαινόταν πιο ώριμος, κι' η Ίωάννα έτρεφε κάποια υπομονή στο νέο. Συχνά ο Ρομπέρτο και η Ίωάννα βρισκόταν μαζί.

Ένα βράδυ, ο Ρομπέρτο ήταν στη βεράντα. Η Ίωάννα πήγε και τον βρήκε.

— Αυτές τις μέρες μ'α αποφεύγετε. Γιατί; τη ρώτησε ο νέος.

— Εγώ; Κάθε άλλο... Ο Ρομπέρτο ήταν κοντά της και την κούταζε με τρυφερότητα. Της ψιθύρισε:

— Τι σου κάνει Ίωάννα;

— Τίποτα... Τίποτα... Μ'α με κутτάζετε έτσι, τον έκτενε.

— Ξέρετε πως ο' αγαπώ, Ίωάννα, πως ο' αγαπώ μ'αλη μου την ψυχή;

— Σωπάστε, Ρομπέρτο, σωπάστε, για το Θεό! Αν σας άκουε η Μιμή!

— Δεν αγαπώ τη Μιμή!... Έρένα λατρεύω!

Η Ίωάννα έφυγε κρύβοντας τα πρόσωπό της στα χέρια της.

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν ακόμη. Ένα βράδυ η Μιμή βρήκε την Ίωάννα μόνη της να κλαίει με βουβα αναφυλλιστά.

— Τι έχεις, αδελφούλα μου; τη ρώτησε.

— Τίποτα... τίποτα...

— Δεν είσαι ελκρινής Ίωάννα; Ξέρω τι έχεις. Αγαπάς το Ρομπέρτο!

Η Ίωάννα θέλησε να φύγει.

— Είνε ψέμα, ψέμα, φώναξε.

Η Μιμή την αγκάλιασε τρυφερά.

— Τα ξέρω όλα, της είπε. Τα έχω μαντέψει από καιρό. Μην τραμάζεις. Δεν αγαπώ πια το Ρομπέρτο. Είνε δικός σου Ίωάννα... Σε λατρεύει, θα σε κάνει ευτυχισμένη...

Οι λυγμοί της Ίωάννας έγιναν πιο δυνατοί. Ήταν πολύ συγκινημένη αλλά και πολύ χαρούμενη. Φίλησε τη Μιμή και της ψιθύρισε:

— Πόσο είσαι καλή!... Πόσο ο' αγαπώ!... Ναι, είμαι ευτυχισμένη πολύ ευτυχισμένη...

Δύο βδομάδες αργότερα έγιναν οι γαμήλιες της Ίωάννας και του Ρομπέρτο. Όλοι πια ήταν ευτυχισμένοι. Και πιο πολύ η Ίωάννα, η καλή άγγελος του ζεύγους, ο καλός άγγελος του ζεύγους, η τρυφερή παιδούλα με τη μεγάλη καρδιά, που περιμενε τώρα κι' αυτή τη μεγάλη την αληθινή αγάπη που τόσο την άξιζε.

ΜΑΤΘΙΑΛΗ ΣΕΡΑΦ

Η Κίνα με άριθμούς

Πλούτες αλλά και χάρος

Δεν υπάρχει Ευρωπαίος, ούτε Αμερικανός, ούτε Κινέζος ακόμη, που να μπορεί να καυχήθει ότι ξέρει όλες τις επαρχίες της Κίνας... Ο αριθμός τους είνε 28 μαζί με τη Μαντζουρία και με μερικές άλλες απροσδιόριστου καταστάσεως.

Οι κάτοικοι της Κίνας είνε 475.000.000, άποτελουν δηλαδή το ένα τέταρτον περίπου της ανθρωπότητας (που υπολογίζεται σε 2' δισεκατομμύρια).

Η Κίνα έχει ακόμη μεγάλο ισσοκαλούς τριγώνου με καμπύλη βόρει. Απ' τη βόρεια της την ανασταλά, έχει πλάτος μεγαλύτερο από 5.000 χιλιόμετρα, και περισσότερο από 3.000 χιλιόμετρα απ' το βορρά ως το νότο. Η επιφάνεια της φτάνει τα 11 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα (ένω ολόκληρη η Ευρώπη έχει επιφάνεια 10 εκατομμυρίων).

Η όροσειρά των Ιμαλαίων βρισκείται στην Κίνα. Έχει μήκος 2.250 χιλιομέτρων. Η κορυφή «Έδερεστ» έχει ύψος 8.842 μέτρων και το «Γκασουρίζαν-καρ» 7.023 μέτρων. (Το Λευκόν Όρος το ψηλότερο της Ευρώπης, δεν περνάει τα 4.810 μέτρα).

Το ορεινό το τοίθετ, που ανήκει κι' αυτό στην Κίνα, είνε το ψηλότερο του κόσμου: 5.000 μέτρα πάνω απ' την επιφάνεια της θαλάσσης. Οι 3.722.000 κάτοικοι του έχουν πρωτεύουσά τους την ιερή πόλη Λάσα, κτισμένη σε ύψος 3.610 μέτρων, με 50.000 κατοίκους απ' τους οποίους οι μισοί περίπου είνε ιερείς της βουδδιστικής θρησκείας.

Ο ποταμός Νείλος έχει μήκος 6.400 χιλιομέτρων κι' ο Αμαζόνιος 5.800. Ο τρίτος λοιπόν στον κόσμο είνε ο Γιάνγκ-Τσέ-Κιάνγκ, ο λεγόμενος «Κουανός Ποταμός». Περνάει από πολλές πρωτεύουσες επαρχιών κι' είνε η ζωτική αρτηρία μιάς κοιλάδας με 200 εκατομμύρια κατοίκους. Τον λένε «παράνη» πλούτου, ενώ ο «Κίρινος Ποταμός» έχει ονομασθή «καταστρεφούς της ευημερίας», για τις συχνές και φοβερές πλημμύρες του. Ο «Κίρινος Ποταμός» λέγεται και «ιδιοτροπός». Έχει μήκος 4.500 χιλιομέτρων και διασχίζει 9 επαρχίες.

Ο «Σι-Κιάνγκ», ο «γονιμοποιός» είνε σχετικώς μικρός: έχει μήκος μόνο 2.000 χιλιόμετρα και περνάει απ' την Καντόν, όπου τον ονομαζουν «Ποταμό των Μαργαριταρίων».

Υπάρχουν τέλος άμέτρητοι παραπόταμοι διαφόρου μεγέθους. Η Κίνα δηλαδή είνε η πιο καλά ποτισμένη χώρα του κόσμου.

Τους περισσότερους κατοίκους έχει η επαρχία Σιτσάν (47.993.000). Πέντε επαρχίες περνούν το 30 εκατομμύρια κατοίκων, άλλες τόσες τα 25 δέκα εκατομμύρια μεταξύ 10 και 24 εκατομμυρίων, έξη μεταξύ 5 και 9 εκατομμυρίων. Το Τσουγκίνγκ, όπου μετέφερε την Κυβέρνηση του ο Τσανγκ-Καί-Σεκ, μετά την Ιαπωνική εισβολή, έχει μόνο 700.000 κατοίκους.

Η επαρχία Κιάνγκ-Σου (34.126.000 κάτοικοι) έχει τη μεγαλύτερη πυκνότητα πληθυσμού απ' όλο τον κόσμο: 314 κάτοικοι σε κάθε τετραγωνικό χιλιόμετρο. Στην Ευρώπη, έρχεται έπικρατής το Βέλγιο, με 257 κατοίκους στο τετραγ. χιλιόμετρο.

Στην επαρχία Κιάνγκ-Σου υπάρχουν πόλεις μεγάλες, σαν τη Σαγκάι και το Ναγκνίκινγκ.

Η επαρχία Τσέ-Κιάνγκ έχει μόνο 215 κατοίκους στο χιλιόμετρο (όσοις κι' η Ολλανδία). Το άπειρο τοίθετ, έκτασως 1.200.000 τετραγών. χιλιομέτρων, δεν έχει παρά 3.722.000 κατοίκους είνε δηλαδή αραιότατα κατοικημένο.

Κάθε επαρχία μιλεί τη δική της γλώσσα. Περισσότερες δε απ' τις μισές δεν δείχνουν ύπατανη στην Κεντρική Κυβέρνηση του Ναγκνίκινγκ.

Υπάρχουν στην Κίνα τσιγγέρι, πιθήκοι, μερικοί ε-λέφαντες, όλα τα κοινά οικιακά ζώα της Ευρώπης κι' όλα τα πουλιά, έρπετα, οοτρακόδεσμα και ψα-ρια του κόσμου.

Η βλάστησις της είνε πλούσιωτάτη. Έχει τοάι, μπαμπακι, σιτάρι, ρίζι, ζαχαρόκαλαμο, κριθάρι, κεραι, προτοκαλίες, μπανανιές, ανανάδες, καυφορό-δεξιά, άκαζού...

Οι θησαυροί του υπεδάφους της μένουν ανέκμε-τάλλευτοι, γιατί δεν υπάρχουν δρόμοι και αειρό-δρομοι για τη συγκοινωνία. Υπάρχει αίσθησις, χαλ-κός, κασσίτερος, μόλυβδος, αντιμόνιο, τουνγκστέ-νιον, χρυσάφι, θειάφι, αλάτι, πετρέλαιο σε άσθη-νία - ίσως σε κάποι ούρανιον...

Αν η Κίνα ήταν έννομένη, οργανωμένη, πειθα-ρχημένη, κομμάτι χώρα δεν θα μπορούσε να την άν-ταγωνισθεί. Δυστυχώς όμως για τους κατοίκους της τίποτα δεν δείχνει ότι πλησιάζει να βγεί απ' το χάος όπου βρισκείται.

♦♦

Τα άσχημα της μακρυάς φούστας

Μόλις λανσαρίστηκαν οι μακρές φούστες, η Νεοεθρική κυρία Γουάντελ παρέγγειλε μία τέτοια στη μωδίστρα της. Έπειτα από 8 μέρες, τη φέρεσε και πήγε να φάει σ' ένα κομψό ρεστοράν, για να ακούσει τις καλές φιλενάδες της... Καθώς όμως α-νέβαινε τη σκάλα του ρεστοράν, υπλήκτικες στη φούστα της, έπεσε, κατακλύθηκε ως κάτω κι' έσπασε τη μασέλα της! Μόλις υπόρεσε να μιλήσει, όρκισθή-κε ν' αναλάβει μία έκστρατεία κατά της μακρύας φούστας...

♦♦

Τα άσχημα της μακρυάς φούστας

Μόλις λανσαρίστηκαν οι μακρές φούστες, η Νεοεθρική κυρία Γουάντελ παρέγγειλε μία τέτοια στη μωδίστρα της. Έπειτα από 8 μέρες, τη φέρεσε και πήγε να φάει σ' ένα κομψό ρεστοράν, για να ακούσει τις καλές φιλενάδες της... Καθώς όμως α-νέβαινε τη σκάλα του ρεστοράν, υπλήκτικες στη φούστα της, έπεσε, κατακλύθηκε ως κάτω κι' έσπασε τη μασέλα της! Μόλις υπόρεσε να μιλήσει, όρκισθή-κε ν' αναλάβει μία έκστρατεία κατά της μακρύας φούστας...

♦♦

Τα άσχημα της μακρυάς φούστας

Μόλις λανσαρίστηκαν οι μακρές φούστες, η Νεοεθρική κυρία Γουάντελ παρέγγειλε μία τέτοια στη μωδίστρα της. Έπειτα από 8 μέρες, τη φέρεσε και πήγε να φάει σ' ένα κομψό ρεστοράν, για να ακούσει τις καλές φιλενάδες της... Καθώς όμως α-νέβαινε τη σκάλα του ρεστοράν, υπλήκτικες στη φούστα της, έπεσε, κατακλύθηκε ως κάτω κι' έσπασε τη μασέλα της! Μόλις υπόρεσε να μιλήσει, όρκισθή-κε ν' αναλάβει μία έκστρατεία κατά της μακρύας φούστας...

♦♦

Τα άσχημα της μακρυάς φούστας

Μόλις λανσαρίστηκαν οι μακρές φούστες, η Νεοεθρική κυρία Γουάντελ παρέγγειλε μία τέτοια στη μωδίστρα της. Έπειτα από 8 μέρες, τη φέρεσε και πήγε να φάει σ' ένα κομψό ρεστοράν, για να ακούσει τις καλές φιλενάδες της... Καθώς όμως α-νέβαινε τη σκάλα του ρεστοράν, υπλήκτικες στη φούστα της, έπεσε, κατακλύθηκε ως κάτω κι' έσπασε τη μασέλα της! Μόλις υπόρεσε να μιλήσει, όρκισθή-κε ν' αναλάβει μία έκστρατεία κατά της μακρύας φούστας...

♦♦

Τα άσχημα της μακρυάς φούστας

Μόλις λανσαρίστηκαν οι μακρές φούστες, η Νεοεθρική κυρία Γουάντελ παρέγγειλε μία τέτοια στη μωδίστρα της. Έπειτα από 8 μέρες, τη φέρεσε και πήγε να φάει σ' ένα κομψό ρεστοράν, για να ακούσει τις καλές φιλενάδες της... Καθώς όμως α-νέβαινε τη σκάλα του ρεστοράν, υπλήκτικες στη φούστα της, έπεσε, κατακλύθηκε ως κάτω κι' έσπασε τη μασέλα της! Μόλις υπόρεσε να μιλήσει, όρκισθή-κε ν' αναλάβει μία έκστρατεία κατά της μακρύας φούστας...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΟ

«Αδελφός
σπαδί»

Θείας ίσως γι' αυτόν. Δεν θα είνε τσομερό, να μάθω τώρα, πως αυτός ο άνθρωπος δεν είνε μόνο προστάτης της, αλλά και γατερας της;...

Ο Άριμάν είχε σπλώσει το βλέμμα του πάνω της και δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του.

— Γιατί μου τα λες αυτά, Φρανσουάζ; ρώτησε με πνιγμέ-νη φωνή.

— Γιατί πρέπει να σου πω την αλήθεια, απάντησε η κυρία Έρνεστέν. Το παρελθόν σου εί-νε από εκείνα που δεν ξεχνιό-νται εύκολα. Ίσως η φύλη υπερδύλιν τα πράγματα...

Ίσως ο κόσμος σε φαντάζεται γεϊότερο από ότι είσαι.

Ίσως ακόμη σου αποδίδουν πράξεις που δεν έκανες όπως πιθανόν - άγνωστον και άλλες που έκανες. Τι δικαιολογία θα είχες να παρουσάσεις για όλα αυτά στην Κατερίνα; Ν' ά-νηθες τα πάντα είνε άδύνατον.

Ο άπομένη λοιπόν στο παθητικό σου είναι άσθιδος ά-πό πράξεις άπίστευτες και βδε-λυρές...

Όπως βλέπεις, το παρελθόν σου δεν είνε κάτι που θα υπορούσε να τη σβύ-σας με μία λέξη... Και το παρελθόν σου αυτό θα βασι-νι πάντα πάνω στην Κατερί-να... Θα είνε ένας εαίφτης για την ψυχή της... Ο' άν-θέεις τάχα η εύσισθητη καρδιά της σ' αυτό το πλήγμα;...

Γιατί θα είνε ένα μεγάλο πλήγ-μα γι' αυτήν αν μάθω πως ο άνθρωπος που άποστρέφεται είνε πατέρας της...

Ο Άριμάν δεν απάντησε τίποτα.

Ήταν φανερό πως μέρα στην ψυχή του νινάταν μία φο-βερή πάλιν.

Σε λίγο σκώθηκε από το κόθισμά του και προώρσας προς την πόρτα.

— Φεύγω, Φρανσουάζ, είπε.

— Αλλά δεν θέλεις να ίδης την Κατερίνα;

— Όχι... Δεν μπορώ...

Δεν πρότεινε... Είνε καλύτερο να μ'α μάθω τίποτα... Και όσο για τον Άριμάν, άς μεί-νι με την πεποίθησι πως είνε νεκρός. Αυτό είνε προτιμώ-τερο.

Η φωνή του ήταν ήρεμη και άποφασιστική.

— Δεν θα σας ενοχλήσω ποτέ πιά, είπε. Αλλά και δεν θα πάω να σας παρακολου-θώ από μακριά.

Έσφιξε κατόπιν το νέο της κυρίας Έρνεστέν και βγί-κε βιαστικά από το δωμάτιο.

Μία μυστηριώδης εξαφ-νισις

Πρέπει να ξαναγυρίσουμε σε δυο άπο τα πρόσωπα που συ-ναντήσαμε στο πρώτο κεφάλαιο της Ιστορίας μας και που μάς άπασχόλησαν πολλές φορές κα-τόπιw, το ζωντάνο Άνδρέα γιέ

Μερίκου και τη μνηστή του Ζακελίνα Άντρέ.

Το είδύλλιο των δύο νέων εί-νε καταλήξει σε νάμο. Είχαν έγκατασταθή τώρα σ' ένα ώ-οαίο σπίτι στο κέντρον του Πα-ρισιού και η ζωή τους κυλούσε εύτυγισμένη.

Ένα βράδυ μετά τα τραγι-κά γεγονότα που άσπρηθήκαμε, οι δυο σύζυγοι είχαν πάει σ' ένα χορό που έδινε η δούκισσα Ρόζα του Κόνωτ στο μέγαρό της.

Ξαφνικά, λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα, ο Άνδρέας ντε Με-οίκουα πλησίασε τη σύζυγό του και της είπε ότι ήταν ύπο-νομεμένος να φύγι γιατί κάτι έκτακτο του είνε παρουσιάσει και την παρακάλεσε να νυίστη μ'α στο σπίτι της.

— Θα σου ξηνήσω αύριο, της είπε.

— Άργήσας, Άνδρέας; ρώτησε η νεαρή γυναίκα.

— Δεν το πιστεύω, απάντη-σε ο ζωντάνος. Αλλά δεν ύ-πάρχει κανένας λόγος να με πι-οιμήνεις. Είνε προτιμώτερο να συναντηθούμε στο σπίτι.

Η νεαρή γυναίκα δεν ύπο-πτεύθηκε τίποτα και δεν έκαμε άλλες ερωτήσεις στο σύζυγό της.

Κατά τις δυο μετά τα με-σάνυχτα νύκτες τέλους, στο σπίτι της.

Αλλά του κάκου περίμενε τον άντρα της. Ο ζωντάνος δεν νύισε καθόλου εκείνη τη νύκτα. Και δεν ευφάνισθηκε ού-τε την άλλη μέρα.

Το πρωί της τρίτης ημέρας, η Ζακελίνα με την ψυχή πλημ-μυρισμένη από κακό προαισθή-ματα άποφάσισε να καταφύγι στον διευθυντή της άστυνομίας Βευτέρ. με την έλπίδα ότι ίσως θα υπορούσε να της δώση κά-ποια πληροφορία για το σύζυγό της.

Όταν μπήκε στο γραφείο του, τον βρήκε να συνομιλεί με το μαρκήσιο Όλιβιέ.

Γιατί ο Άριμάν εξακολου-θούσε να έμωνίζεται άκούη κάτω από το όνομα του μαρ-κήσιου και είνε συνάσει στενές σχέσεις με τον Βευτέρ.

Αλλάσε, τώρα ήταν ένας άσθιδος δόλετα διαφορετι-κός. Είνε διαλύσει τη συμμορία του και με μερικές φιλανθρω-πικές πράξεις είνε κάνει να διασκεδασθούν οι όπτες που κυ-κλοφορούσαν πριν για το μαρ-κήσιο.

Ο διευθυντής της άστυνο-μίας και ο Όλιβιέ ά-

μίας και ο Όλιβιέ άκουσαν κα-τάπληκτοι την αφήγησι της νε-αφης γυναίκας.

— Αυτός είνε πολύ περίεργο! είπεν ο μαρκήσιος. Ένας άν-θρωπος δεν εξαφανίζεται τόσο εύκολα από τη υιά σπινυή στην άλλη. Ο σύζυγός σας πρέπει να βρεθή!

— Θεέ μου! είπεν η Ζακε-λίνα. Έχουν περάσει τριάντα έξη ώρες από τη στιγμή της έ-ξαφανίσεως του. Θα τον δο-λοφώνησαν ίσως.

Ο Βευτέρ παρατηρούσε τον Όλιβιέ με έρωτηματικό ύ-φος σαν να του έπαισε τη συμβουλή του.

— Αλλά και ο μαρκήσιος βοι-σκόταν επίσης σε μεγάλη άμη-χανία. Η είδησι αυτή ήταν ά-προσδόκητη. Αίσθανόταν, άλ-λωςτε, σαν υιά ήθικη ύπονοέω-σι να δοηθήση τη νεαρή νυνάι-κα γιατί δεν έχονούσε πως του είνε έμπνευσει άλλοτε ένα φλο-γερό πάθος και πως ο ίδιος ήταν ένοχος άπέναντι της για-τί είνε σφεδιάσει να την άπα-νάγη για να υπορέση να την κατακτήσει.

— Κυρία, είπε, με φωνή που έτρεμε έλαφρά από τη συγκί-νησι, σας δοκίμαζι ότι θα έα-ναδωθ το σύζυγό σας κι' αν ά-κούη γνείασα ν' αναποδογυρί-σω τον κόσμο!

Και πρόσθεσε με χαμηλή φωνή σαν να μιλούσε στον έ-αυτό του:

— Έχω τόσα σφάλματα να έξίλεω!

Τη στιγμή εκείνη ένας κλη-τήρας μπήκε στο γραφείο του Βευτέρ και άγγινε ότι ο θαλαμηπόλος της κυρίας ντε Μερίκου ζήτησε έπίμωια να την ιδή για κάτι το έξαιρετικά έπείγον.

— Ω! Θεέ μου! ψιθύρισε η νεαρή γυναίκα. Θα έδοται ά-σφαλώς για να μου άναγγείλη κάποια συμφορά!

Ο Βευτέρ έκαμε ένα νεύμα στον κλητήρα ν' άσπρη τον ύ-πρηπτη να περάσει.

— Έπείτα από ένα λεπτό, ο άν-θρωπος αυτός έπαινε στο γρα-φείο του διευθυντή της ά-στυνομίας. Κρατούσε στα γόνα-τα του μία έπιστολή.

— Κυρία, είπε, λίγα λεπτά μετά την άναγνώσή σας ένας άνωστός έφερε αυτή την έπι-στολή. Μου είπε ότι προερό-ταν από το σύζυγό σας και ότι έπρεπε να την διαβάσετε άμέ-σως...

Ο Βευτέρ και ο Όλιβιέ ά-

νέπνευσαν. 'Η Ζακελίνα άφθεκε μιά κορυφή γασας, τρέχοντας προς τώ μέρος του ύπνουτου.

Ο άνδρας της δέν ήταν λοιπόν, νεκρός!

Άλλά, μόλις είδε τον γασφικό χαρακτήρα της επίγραφης, μιά θανάσιμη άωρότης άπλώθηκε στο πρόσωπό της.

Τό γράψιμο αυτό δέν ήταν τού 'Ανδρέα!

'Η ταραχή της έγινε μεγάλυτερη όταν άνοιξε την έπιστολή και διάβασε τό περιεγόμενό της.

'Η έπιστολή αυτή είχε γασφή από γυνάικα και περιείχε τά εξής:

«Κυρία.

Με συγχωρείτε γιατί καθυστέρησα τόσο να σας είδοποιήσω ότι ο σύζυγός σας βοίσκεται από δυό μέρες τώρα στην άγκαλιά μου και ότι συνεπώς δέν ύπάρχει κανείς λόγος ν' άνησυχήτε γι' αυτόν.

Είνε άνάγκη μήπως να προσθέσω ότι έίνε τόσο εύτυχισμένος, πού γιά τή στιγμή τουλάχιστον, δέν σκεπτεται καθόλου να ξαναγύρει κοντά σας;

Με έπιφοβήσε να σας διαβιβάσω τους θερμούς γαιρετισμούς του και να σας πληροφορήσω ότι θα έπιζητήσει μιά κατάλληλη ευκαιρία γιά να έσθην να σας ίδι.

Καταλαβαίνετε, βέβαια ότι αυτή ή ευκαιρία έξαστάται

από μένα. Μάθετε, λοιπόν, ότι δέν σκέπτομαι να τώ την δώσω τόσο σύντομα. Γιά να μην άνησυχήτε, όμως, θα σας πληροφορώ κάπου—κάπου γιά τό σύζυγό σας. Έτσι, δέν θα μένετε χωρίς νέα του.

'Η άφωσιωμένη φίλη σας», 'Η Ζακελίνα έπεσε σε μιά πολυθρόνα, μόλις τελείωσε τό διάβασμα της έπιστολής.

—Θεέ μου! φώναξε. Αυτό είναι τραγεόδ... άπίστευτο!

Έδωσε κατόπιν την έπιστολή στον Βευτέρ, πού την διάβασε με προσοχή.

Ο μαρκήσιος 'Ολιβιέ έμαθε τελευταίος τό περιεγόμενό της.

—Κυρία, έπενε ο Βευτέρ, συγχωρήστε τις άδικότητες έρωτήσεως μου. Έχετε μήπως ύπόνοιες ότι ο σύζυγός σας συνδεόταν με καμιά γυναίκα;

—Αυτό είναι αδύνατον! άπάντησε ή Ζακελίνα. Είμαι βέβαιη ότι ο 'Ανδρέας δέν με άπατούσε... Μου ήταν πάντα πολύ άφωσιωμένος.

—Άλλά αυτό τό γράμμα;

'Η νεαρή γυνάικα σήκωσε τά μάτια της προς τον ουρανό.

—Δέν ξέρω τί να ύποθέσω, έπενε. Τό μυαλό μου σαυατάει...

Δέν καταλαβαίνω.

Σαφικά. Έγασε τό γράμμα της και λιποθύμησε. Συνήλθε, όμως, πολύ σύντομα γασίς στις περιποιήσεις τού Βευτέρ και τού 'Ολιβιέ.

—Μην άνησυχήτε, κυρία της έπενε με ήρεμη φωνή ο μαρκήσιος. Έδώ ύπάρχει κάποιο μυστήριο, πού πρέπει να τό έξηγισάμε...

Τίποτε υάς ύπονορώμεν να παραδεχθούμε ως αληθινό τό περιεγόμενο της έπιστολής. 'Η γνώμη μου, μάλιστα είναι ότι τίποτε από όσα άναφέρονται σ' αυτή δέν ανταποκρίνεται στην αλήθεια. Και θέλετε μιάν άπόδειξι γι' αυτό;

Τά μάτια της νεαρής γυνάικας έλαμψαν από γασά.

—Αν ο σύζυγός σας σας έποδίδε, συνέχισεν ο μαρκήσιος δέν ύπνοχε κανείς λόγος να σας στείλν ή αντίληψή σας αυτή την έπιστολή. Από τ' άλλο μέρος, αν ο σύζυγός σας ήθελε να τρέξει στην άγκαλιά μιάς άλλης γυνάικας είναι λογικό ότι θα φρόντιζε να βοη κάποιο πρόσχημα και ότι δέν θα σας άφηνε στη μέση ενός γασού με τον τρόπο πού τό έκαμε. Κάτι άλλο συμβαίνει λοιπόν. Και αυτό είναι πού πρέπει να εξακριβώσω.

Τά λόγια αυτά καθυσήχασαν τη Ζακελίνα. Είχε συνέλθει τώρα έντελώς.

Ο Βευτέρ συμφώνησε με τη γνώμη τού μαρκησιού.

—Κι' εγώ νομίζω, έπενε, ότι τό περιεγόμενο αυτής της έπιστολής είναι ψεύτικο. Έκείνος ή καλύτερα εκείνη πού την έστειλε θ' άποδότηε βέβαια σε κάποιο σκοπό... Γιά τή στιγμή, δέν μπορώ να μαντέψω ποιάς είναι αυτός ο σκοπός...

Άλλά θα τό μάθω...

Ο μαρκήσιος πήγε κοντά στη Ζακελίνα.

—Κυρία, ρώτησε, γνωρίζετε πολλούς από εκείνους πού συνάδουν στο σπίτι της δουκίσσης τού Κόνωτ;

—Όχι, άπάντησε ή νεαρή γυνάικα. Ο 'Ανδρέας κι' εγώ την γνωρίσαμε στο σπίτι σας και από τότε άρχισε να υάς προσκαλή στις δεξιώσεις της...

Τό περασμένο καλοκαίρι συναντηθήκαμε επίσης στα λουτρά...

—Μεταξύ των ανθρώπων πού συνάδαν στο σαλόνι της

ύπάρχει υήπως κανείς με τον όποιον ο σύζυγός σας να συνδεόταν ιδιαιτέρως;

—Δέν νομίζω, άπάντησε ή Ζακελίνα. Οι φίλοι τού 'Ανδρέα ήσαν όλοι σγεδόν καλλιτέχναι...

Οι κομμικές συνναστροφές δέν τον εύχαριστούσαν. Μπορώ να σας πώ, μάλιστα, ότι τις άπόφευγε...

—Μήπως είδατε κανένα πού να ήταν κοντά του, την ώρα πού ήθε να να σας άπογαυρετήση;

—Νομίζω ότι διέκρινα κοντά του τον κύπτα ντε Φεραλντέν;

—Ποιάς είναι αυτός ο κύπτα ντε Φεραλντέν;

—Ένας πολύ καθώς πρέπει κύριος πού γνωρίσαμε στο σπίτι της δουκίσσης τού Κόνωτ... Χόρεψα μιά φορά μαζί του και μου φέοθηκε με μεγάλη ευγένεια...

Δέν ξέρω τίποτε άλλο γι' αυτόν...

—Πρέπει να σπυεύσετε να τον ίδιτη έπενε ο μαρκήσιος.

Έίνας είναι σε θέσι να υάς δώση κάποια πληροφορία...

—Όπως καταλαβαίνετε υάς χρειάζεται κάποιο στοιχείο γιά να προγνωρίσω...

Διαφορετικά δέν μπορούμε να κάμωμε τίποτε...

Μήπως προτιμάτε να έπισκεφθώ τον κύπτα ντε Φεραλντέν γιά λογαριασμό σας;

—Όχι, άπάντησε ή Ζακελίνα πού είχε ξαναδοη τό θάρος της. Πληγίνω μόνη μου...

Και θα σας είδοποιήσω άμέσως υόλις κατορθώσω να έγω κάποια ένδειξι...

κάποια πληροφορία...

Όταν έμειναν μόνοι, ο μαρκήσιος πλησίασε τον διευθυντή της Διηύσεως Ασφαλείας.

—Νομίζω ότι γνωρίζω αυτό τό γράψιμο! έπενε. 'Η καλλιτέρα είμαι βέβαιος ότι τό άναγνωρίζω!

—Λοιπόν;

—Στην ύπόθεσι, αυτή είναι άνακατεμένη ή συμμορία τού «Άσρος Σπαθί».

—Άλλ' άφού πέθανε, ο 'Αριούαν;

—Ο 'Αριούαν πέθανε άπάντησε ο μαρκήσιος προσπαθώντας να κούνη ένα ναυάγιο πού ανέβηκε άβέλτητα στα νείλη του. Άλλά τά μέλη της συμμορίας του ζούν. Και τίποτε δέν υάς έμποδίζει να ύποθέσω...

έπει ότι βοηκαν κάποιο καινούριο άόνηνο και ότι άποφάσισαν να ξαναοργανίσουν τη δοσί τους.

Χωρίς να τό θέλν ο Βευτέρ αισθανήθηκε ένα οίγος σ' όλο του τό σώμα.

—Αυτό είναι τραγεόδ! έπενε.

Ο μαρκήσιος τον κύτταξε στα μάτια.

—Δώστε μου προθεσμία όκτώ ήμερών, έπενε Μέσα σ' αυτό τό διάστημα, σας ύπόσχομαι ότι θα έχω ξαναδοη τον 'Αντρέα ντε Μερικουό και ότι θα έχω ξεσκεπάσει τους κακοποιούς αν είναι εκείνοι πού φοντάζονται.

—Άλλά...

—Μη υού ζητάτε καμιά έξηγηση, συνέχισε ο μαρκήσιος, γασίς ν' άθήση τό διευθυντή της αστυνομίας ν' άποτελειώση τη φορά του Σπνοινθήτε μόνο στην ύπόθεσι μου.

—Έστω, έπενε ο διευθυντής της Διηύσεως Ασφαλείας. 'Αν σας νοιασθή καμιά βοήθεια θα με βοηθή πάντοτε στη διάθεσι σας.

Ο μαρκήσιος 'Ολιβιέ άπογοιεύθηκε κατόπιν τον Βευτέρ και έφυγε από τό νοαφείο του.

Νυχτερινή έπίδρασι ή Ζακελίνα.

Μένοντας από

τό μέγαρο της 'Αστυνομίας, είγε τρέξει στο σπίτι τού κύπτου ντε Φεραλντέν.

Άλλ' άδικα τον άναζήτησε εκεί. Ο κύπτα είχε βγή έξω και ο ύπνορπτης του δέν ήξερε να της πη πότε θα έπιστρέψει.

Άπελπισμένη ή νεαρή γυνάικα ξαναγύρισε τότε στο σπίτι της.

Μπαίνοντας στο γάλλ, συνάντησε τη υιτέρα της.

—Μητέρα, ρώτησε υήπως φάνηκε ο 'Ανδρέας;

—Όχι, άπάντησε ή κυρία. 'Αντρέ με άδιαφορία. Άλλά θα γυρίσει.

Και γελώντας παραέξανα, πρόσθεσε:

—Ξέρω πού βοίσκεται.

—Τό ξέρετε υιτέρα! ρώτησε ή Ζακελίνα.

—'Η κυρία 'Αντρέ υισόκλεισε τό μάτι.

—Είπε στο σπίτι της έρωμένης του άπάντησε.

Και έξσπασε σ' ένα άσυγκράτητο γέλιο.

'Η Ζακελίνα κύτταξε υ' ένα βλέμμα άπερίορπτης φοίκης ή ήπορπτης της κι' έφυγε τρέχοντας από τό γάλλ γιά να πάν να κλεισθή στο δωμάτιό της.

Άλλοίμονο! 'Η κυρία 'Αντρέ είγε υάσει τό λογικό της. Κι' ή Ζακελίνα πού τό ήξερε δέν ένοιωσε καμιά άγανάκτησι γιά τά λόγια της αλλά μόνο γιά μεγάλη πικρία κι ένα αίσθημα φοίκης και τούσου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE

(46081)

'Η μοναδική συνταγή γιά να διατηρηθούν τά μαλλιά σας στο φυσικό των χρώμα.

Εάν τά μαλλιά σας είναι ήδη λευκά, κάμετε όλίγας έπιδράσεις με τό θαυμάσιο υόν.

JEUNESSE

και άμέσως θα έπανορθώσουν τό φυσικό των χρώμα.

JEUNESSE

ένος σταθμού εις την ιστορίαν της έπανορθώσε των λευκών τριχών στο φυσικό των χρώμα.

Φαρμακείον Κ. Λεμπέση

ΔΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Τηλ. 53 291 Ουδονία

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΠΥΡΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ. Όδός 'Ανίας Σωφίας 24

ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ) ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ. Άρρωστασιών.

ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ) Κομνηνίου, ΠΕΤΡΟΥ ΔΡΑΓΚΟΥΛΑΚΗ

ΑΝΔΡΟΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΛΟΡΕΝΤΖΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

ΒΟΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΙ ΙΑΣΟΝΟΣ

ΠΑΤΡΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Α.Π.Α. ΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ. Γεροκωστοπούλου Ύψηλάντου.

ΣΟΛΩΝΟΣ

101

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

ΕΙΛΟΝ ΑΠΟ ΚΟΥΝΟΥ

Η άπεργία της πείνας

Η περίεργη ιστορία της στους αιώνας και τους λαούς

παίρνη καμιά τροφή; 'Ασφαλώς όχι. Τά πειράματα πού έγιναν τελευταία στην 'Αμερική, απέδειξαν ότι, εκτός των έπαγγελματιών νηστευτών, πού έχουν ειδικευθή σ' αυτό τό σπόρ γιά κερδοσκοπικούς λόγους, ένας άνθρωπος δέν μπορεί ν' άνθέξη περισσότερο από είκοσι ήμέρες χωρίς να τρώη.

'Αλλά τότε πώς ο Μάκ Σουίνεϋ έζησε 75 ήμέρες; Τό μυστικό άποκαλύφθηκε άργότερα από τους γαστρονόμους πού τον έπισκέπτονταν στη φυλακή του. Με την έλπίδα ότι ο Λούδ Τζώρτζ θα ύποχωρούσε στο τέλος και θα ξανάδινε την έλευθερία του στον 'Ιρλανδό δήμαρχο, τού έκαναν κάθε μέρα ένέσεις γλυκόζης, πού παρείχαν στον οργανισμό του μιά ποσότητα 40-50 γραμμαρίων σακχάρους. Με τον τρόπο αυτό κατάρθωσαν να παρατείνουν τη ζωή του επί διόμισι περίπου ήμέρες.

Ο πρώτος... έφευρτής τού σπόρ της παντελούς νηστείας ήταν ο άμερικανός ιατρός Τάνερ, πού, τό 1890, κατάρθωσε ν' άνθέξη σαράντα ήμέρες χωρίς να πάρη καμιά τροφή.

Στό διάστημα αυτό έπινε μόνο νερό. Όπως είναι γνωστό, τό νερό είναι άπαραίτητο στη λειτουργία τού οργανισμού μας. Γιατί έμποδίζει την άποξήρανσι τού αίματος και μ' αυτό τον τρόπο έπιτρέπει στον νηστεύοντα ν' άντέχη περισσότερο στην έλλειψι τροφής.

Δύο άλλοι σπόρτσμαν νηστευτάι ήσαν οι 'Ιταλοί Σουήκι και Μερλάτι. Ο πρώτος έμεινε χωρίς τροφή 30 ήμέρες και ο δεύτερος είκοσι όκτώ.

Ένας σύγχρονος νηστευτής είναι ο 'Ολλανδός Βόλλεϋ. Τελευταία, ίσχυρίσθηκε ότι θάμεινε κλεισμένος μέσα σ' ένα γυάλινο κλουβί επί είκοσι όκτώ ήμέρες χωρίς να φάη ούτε να πιή. 'Αλλά την ένδεκάτη ήμέρα έσπασε τό κλουβί του και βγήκε έξω ζητώντας τροφή. Έτσι έχασε ένα μεγάλο στοιχείο πού είχε βάσει μ' ένα πλούσιο 'Αμερικανό.

Η άπεργία της πείνης έχει γίνει της μόδας στις ήμέρες μας. Είναι περιττόν ίσως να ύπενθυμίσωμε τον Γκάντι. Τελευταία ακόμη, οι μαθήτριες ενός άγγλικού παρβεναγωγείου άρνήθηκαν επί τρείς μέρες να πάρουν όποιαδήποτε τροφή, γιά να διαμαρτυρηθούν κατ' αυτόν τον τρόπο έναντίον της άυτοθρότητας των καθηγητριών τους. Στο ίδιο μέσον κατέφυγε ο ραββίνος Κόρφ γιά να διαμαρτυρηθή έναντίον της στάσεως πού τηρεί ή άγγλική κυβέρνησις άπέναντι των όμοφύλων του.

Άλλ' ή άπεργία της πείνης έχει την ιστορία της μέσα στους αιώνας.

Ο πρώτος πού κατέφυγε σ' αυτό τό μέσον—ή ιστορία δέν διέσωσε προγενέστερες περιπτώσεις, πού θα ύπάρχουν άσφαλώς—ήταν ένας Γαλάτης άρχηγός, όνόματι Ντραππές. Μετά την ήττα τού Βερνινζετόριους, είχεν αχλωτωισθή από τους Ρωμαίους, πού έσκόπευαν να τον προσδέσουν στο άρμα τού 'Ιουλίου Καίσαρος, μαζί με μερικούς άλλους Γαλάτες άρχηγούς, γιά να τό σύρουν ως τό Καπιτώλιο. Γιά ν' άποφύγη αυτό τον έξευτελισμό, ο Ντραππές καταδίκασε τον έαυτό του στον έξ ασίτίας θάνατο και γιά να μη τον αντίληφθούν έκρυβε την τροφή πού τού έδιναν. Έτσι, όταν ήρθαν να τον παραλάβουν από τη φυλακή του, τον θρήκαν νεκρό.

Αναφέρεται επίσης ή περίπτωση τού 'Ισπανού γλύπτη Πέτρου Τορριζιάνι, πού έζησε κατά τά μέσα τού 16ου αιώνας.

Ο Τορριζιάνι είχε φτιάξει ένα άγαλμα της Παναγίας γιά λογαριασμό κάποιου πλούσιου 'Ισπανού. Όταν ήρθε, όμως, ή στιγμή γιά να τό παραδώση, θρήκε την τιμή πού τού πρόσφεραν έξευτελιστική. Και πάνω στο θυμό του, έκαμε κομμάτια τό άγαλμα.

Η πράξις αυτή θεωρήθηκε ως έεροσυλία και ή 'Ιερά 'Εξέταση διέταξε τη σύλληψι του. Ο Τορριζιάνι, όταν άκουσε την άπόφασι πού τον καταδίκασε να πεθάνη πάνω στην πυρά, άρνήθηκε να φάη όποια δήποτε τροφή και πέθανε από ασίτια.

Την έποχή εκείνη άγνοούσαν τις σημερινές μεθόδους πού έπιτρέπουν την διατήρησι βίας διατροφή ενός ανθρώπου, την σίτισιν καλουμένη.

Ένα από τά πιό γνωστά θύματα της έκούσιας ασίτίας ήταν κι ο Μάκ Σουίνεϋ, ο άτυχής δήμαρχος της 'Ιρλανδικής πόλεως Κόρκ.

Ο Σουίνεϋ ύπέκυψε έπειτα από 74 ήμέρες άπεργίας πείνης.

Άλλά είναι δυνατόν, λοιπόν, να ζήση κανείς τόσο πολύ χωρίς να

ΦΑΚΙΔΕΣ

(ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ - ΠΙΚΝΑΔΕΣ)

Ριζική θεραπεία έντός όλίγων ήμερών.

Όδός Πιπίνου 38. Στάσις Άγγελουπούλου. Τηλ. 85.089

LANOLINE COLAX

Δύνασθε τώρα τον χειμώνα με ένα πεντάλεπτον έλαφρόν μασάζ να καθαρίσετε και να μαλακώσετε την επιδερμίδα σας ενώ συγχρόνως την προφυλάσσετε και την θεραπεύετε από πανάδες, σκασιματα, σπυράκια, ρυτίδες. Έξαφανίζετε δε τους άντισυδητικούς πόρους και άναλωγονήτε τό κουρασμένο και άπονεκρωμένο δέρμα. Τό γαλάκτωμα COLAX είναι προϊόν παγκοσμίου φήμης ένδεικνυόμενον επί ξηρών και λιπαρών δερμάτων.

Τό γαλάκτωμα LANOLINE COLAX είναι ένας περιφημος συνδυασμός λαολινούχων γλυκερινούχων, διαμινούχων ούσιών και όρροιστικών χυμών ρόδων.

Πωλείται εις όλα τά καλά Φαρμακεία και Μυροπωλεία. Γεν. Αντιπρόσωπος Μ. Η. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ Κλεισθένους 15 • Τηλ. 52-416

Οι μυθικοί γίγαντες ΕΖΗΣΙΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ;

Μία σημαντική ανακάλυψη ενός Αμερικανού αρχαιολόγου

Οι θρύλοι όλων των αρχαίων λαών μιλούσαν για μία γενιά γιγάντων, που έζησε κατά τους χρόνους της προϊστορίας πάνω στον πλανήτη μας. Στους θρύλους αυτούς γίνεται επίσης λόγος για άγριους τρών γιγάντων έναντι των θεών των ανθρώπων και των ζώων.

Αλλά οι θρυλικοί αυτοί γίγαντες υπήρξαν πραγματικά ή μόνο στη φαντασία των ανθρώπων; Το πρόβλημα αυτό απασχόλησε πολλές φορές ως σήμερα τους επιστήμονες και οι πιο διαφορετικές θεωρίες υποστηρίχθηκαν σχετικά με την προϊστορία του ανθρώπου πάνω στη γη.

Ένα σημαντικό επίτευγμα, εναντίον της υπόθεσης των θρυλικών γιγάντων ήταν το έργο: Οι άνθρωποι που ζούν σήμερα στα διάφορα μέρη του πλανήτη μας έλαγιστα διαφέρουν μεταξύ τους και ως προς το ανάστημα και ως προς την γενική κατασκευή του σώματος των. Αντίθετα δεν συμβαίνει το ίδιο στα ζώα και ιδίως στα άνωτερα θηλαστικά: Ας πάρουμε για παράδειγμα τα σκυλιά. Πόσον τρομακτική διαφορά υπάρχει μεταξύ ενός σκυλιού του Αγίου Βερνάρδου και ενός μικρού «πεκινουά», που μπορεί να χορεύει μέσα στο «κινσόν» μιας κυρίας! Και πόσο διαφορετική είναι η κατασκευή ενός λαγωνικού και ενός πουλιού!

Οι ίδιες κολλοσιαιές διαφορές υπάρχουν μεταξύ των διαφόρων ειδών πιθήκων.

Αντίθετα, προκειμένου για τον άνθρωπο είναι αξιοσημείωτη η έλλειψη ουσιαστών διαφορών μεταξύ των ανθρώπων της Αφρικής και των Ευρωπαίων ή των Ιθαγενών που κατοικούν γύρω στις όχθες του Αμαζονίου.

Πρέπει να συμπεράνουμε λοιπόν, ότι οι άνθρωποι κατά τα 500 χιλιάδες περίπου χρόνια που ζούν πάνω στη γη ήταν πάντοτε όμοιοι, άσκιαν, δηλαδή, σ' έναίον τύπο, που συνεχίζεται ως τις ημέρες μας.

Η έλλειψη θετικών και αναμφισβήτητων στοιχείων, που να αμαρτούν το πέραςμα από τον πλανήτη μας ενός διαφορετικού τύπου ανθρώπου είναι κάπως αυτή την άποψη να υπερισχύει τελικά.

Αλλά οι πρόσφατες ανακαλύψεις ενός Αμερικανού αρχαιολόγου και παλαιοντολόγου, του δόκτορος Μπέν Άλλεν, έφεραν τελευταία καινούργιο φως στο πρόβλημα των γιγάντων.

Ο Άλλεν, αμερικανός επιστήμονας επί κεφαλής μιας πολυάριθμης αποστολής επεξεργάστηκε τον περασμένο Αύγουστο να εξερευνηθεί μερικές παρθένες περιοχές της βορείου Αμερικής, που βρίσκονται μεταξύ της Αριζόνας και του Νέου Μεξικού. Κατά την εξερεύνηση ενός σπηλαιού ανέκαλυψε, λοιπόν, πάνω στο άσπιδωδες έδαφος άποτυπώματα ανθρώπινων ποδών που είχαν μήκος 55 εκατοστών και πλάτος 20 εκατοστών.

Οι διαστάσεις αυτές είναι οι διπλάσιες περίπου από τις διαστάσεις που έχει το πόδι ενός σημερινού ανθρώπου. Πρέπει να συμπεράνουμε, συνεπώς, ότι το ανάστημα των ανθρώπων που είχαν αυτά τα πόδια, θα έφτανε να ξεπερνάει τα 3½ μέτρα.

Η ανακάλυψη αυτών των αποτυπωμάτων έκανε τον Άλλεν να εντείνει τις προσπάθειές του σ' αυτή την περιοχή και τελικά κατόρθωσε να ανακαλύψει στο βάθος ενός άλλου σπηλαιού απολιθώματα ανθρώπου ίκωνος τριών περίπου μέτρων.

Ο δόκτωρ Άλλεν κατά την επιστροφή του στη Νέα Υόρκη επέδειξε στα μέλη της αμερικανικής αρχαιολογικής εταιρείας μία σειρά φωτογραφιών αυτών των απολιθωμάτων που μελετώνται τώρα με μεγάλη προσοχή από τους επιστήμονες.

Η ανακάλυψη των φαίνεται ότι λύει οριστικά το ζήτημα των γιγάντων, αποδεικνύοντας μ' έναν τρόπο αναμφισβήτητο την ύπαρξη των σε προϊστορικούς χρόνους.

Αλλά γιατί να γυρίζουμε τόσο πίσω; Τι ήταν ο Γολιάθ και τόσο άλλοι ιστορικοί πολεμιστές;

Στα μυστήρια άλλωστε υπάρχουν απειρές απτές αποδείξεις περί της ύπαρξης γιγαντοάνθρωπων.

Ποιος θα μπορούσε π. χ. να σηκώσει σήμερα τα όπλα των πολεμιστών του μεσαιώνος;

Είπε συνεπώς αναμφισβήτητο ότι όχι μόνον στην προϊστορική εποχή, αλλά και κατά την ιστορική περίοδο έζησαν και έδρασαν φημισμένοι γιγαντοάνθρωποι.

Ποιος εκ των συγχρόνων, έξ άλλου, θα μπορούσε να φορέσει μία μεσαιωνική πανοπλία και να διεξαγάγει άγρια σπώνοντάς την;

Εκφυλίζουμε λοιπόν από αιώνα σε αιώνα;

Αυτό δείχνουν τα πράγματα. Και άσφαλώς είχε δικό ο Άγγλος συγγραφέας Ουέλς, που στο πεπρωμένο μυθιστόρημά του «Η υφαντή που τρέχει μέσα στο χρόνο», παρουσιάζει τους ανθρώπους του μακρινού μέλλοντος τελείως εκφυλισμένους, νανοποιημένους.

Εκτός αν βρεθεί απ' τους επιστήμονες τρόπος δημιουργίας και συγχρόνων γιγάντων.

Απομένει τώρα να εξακριβωθεί πώς εξηφανίσθησαν βαθμιαία και πώς από τους γιγάντες αυτούς που δεν είναι πια μυθικοί πρόγονοί μας ο σημερινός άνθρωπος.

Το πράγμα δεν είναι καθόλου δύσκολο στην εποχή μας, αρκεί να λαβή κανείς υπόψη του τις μεγάλες προόδους της επιστήμης προς την κατεύθυνση αυτή.

Ας ελπίσουμε λοιπόν ότι θα ξαναδημιουργηθεί επί της γης το γένος των γιγαντοάνθρωπων των νέων Ησκαλέων και τόνων άλλων.

Το πράγμα δεν πρέπει να θεωρηθεί δύσκολο. Θα έρθει ημέρα που η επιστήμη θα λύσει κι αυτό το μυστήριο όπως τόσα άλλα.

Ηλικίες φουρνές

Ο Λαβουαζιέ είχε κατορθώσει με ένα φακό, που είχε διάμετρο 1½ μέτρου, να συγκεντρώσει τις ακτίνες του ήλιου και να λιώσει μ' αυτές το σίδηρο. Είχε φθάσει ακόμη να δημιουργήσει έτσι θερμοκρασία 1773 βαθμών όπου λιώνει η πλατίνα. Τα κατορθώματα αυτά του Λαβουαζιέ ωχριούν σήμερα: Οι ακτίνες του ήλιου συγκεντρώνονται με παραδοτικούς καθρέφτες μεγάλης διαμέτρου και λιώνουν πολύ πιο άσθεκτικά σώματα όπως τα δέξια του θορίου και του μαγνησίου. Η θερμοκρασία που δημιουργείται, ξεπερνά τους 3000 βαθμούς. Με τέτοια θερμοκρασία μιά μόλις 30 γραμμαρίων σιδήρου λώνει σε 10 λεπτά!

Νέα πενικιλίνη

Στην Αμερική κατορθώθηκε να παρασκευασθεί νέο είδος πενικιλίνης που είναι δύο και τρεις φορές πιο δραστική από τη συνηθισμένη. Για την παρασκευή της χρησιμοποιείται «καλλιέργεια» της γνοστής πενικιλίνης που την περνούν από υπεριώδεις ακτίνες.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Γεωγραφικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΜΙΡ - ΘΙΒΕΤ. 2) ΕΛΙΚΗ. 3) ΡΗΝΟΝ - ΡΙΓΑΝ. 4) ΟΤΑΒΑ. 5) ΤΑΝΑ. 6) ΡΩΜΥΛΙΑ. 7) ΤΟΥΡ - ΡΩΜΗ. 8) ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑ. 9) ΟΡΟΣ - ΣΥΡΑ. 10) ΑΣΙΑΣ. 11) ΑΡΝΟΣ - ΦΕΡΑΙ. 12) ΙΜΕΡΑ. 13) ΑΘΗΝΑ - ΞΑΝΘΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΙΡΟΤ - ΟΖΑΚΑ. 2) ΑΜΟΥΡ. 3) ΜΑΝΗΝ - ΟΙΝΟΗ. 4) ΑΡΡΑΣ. 5) ΡΕΝΟ - ΑΣΙΑ. 6) ΤΑΜΕΣΙΣ. 7) ΠΙΖΑ - ΙΤΕΑ. 8) ΒΑΛΕΤΤΑ. 9) ΟΗΡΑ - ΣΟΑΣ. 10) ΤΑΡΑΣ. 11) ΒΑΓΙΑ - ΥΔΡΑΝ. 12) ΝΑΜΥΡ. 13) ΤΑΝΤΑ - ΑΣΙΝΗ.

Άσυμπλήρωτες φράσεις

Οι λέξεις που λείπουν, είναι: 1) Ο φραγκλίνος Ρούζβελτ. 2) Ο υδράργυρος. 3) Η νυχτερίδα. 4) Ο Ήλιος.

Στοιχειώγριφος

ΠΑΝΘΗΡ = Π - ΑΝΘΗ - Ρ = ΑΝΘΗ.

Σταυρόλεξο για βιολογικούς

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΤΕ - ΟΜ. 2) ΔΕΛΕΚΙ. 3) ΚΑΝΑ. ΠΕΣ. 4) ΕΚ - ΟΡ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΕΜΑΛ. 2) ΚΛΑΚ. 3) ΣΤΕΝ. 4) ΕΛΑ. 5) ΕΠΟΣ. 6) ΠΟΚΕΡ. 7) ΜΙΣ.

Το μαγικό τετράγωνο

Αρκεί ν' αυτό ν' αντιτρέψετε τη σειρά των αριθμών καθενιά απ' τις δυο διαγώνιες σειρές: δηλαδή, από πάνω προς τα κάτω, 16 - 11 - 6 - 1 και 13 - 10 - 7 - 4.

Ερωτήσεις

1) Θα γίνει μεγαλύτερη απ' το φεγγάρι. Έφ' όσον έχει μήκος περί το μισό πόντο όταν μεγαλώσει ένα δισεκατομμύριο φορές, θα φτάσει τα 5.000.000 μέτρα. Η διάμετρος της Σελήνης είναι μόνο 3.200.000 μέτρα.

2) Μόνον 188½ πόντους

Λύσεις του 144 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΣ - ΠΑΣΧΑ. 2) ΑΡΙΑ - ΕΛΑΦΟΣ - ΕΙΚΩΝ. 3) ΘΕΑΜΑ - ΑΡΙΣΤΟΙ - ΟΛΑ. 4) ΟΝ - ΑΛΑΣ - ΟΥΡΑ. 5) ΣΑΠΙΑ - ΑΜ - ΑΚΡΑ. 6) ΑΝΙΑ - ΑΓΙΟΙ - ΙΘ. 7) ΑΓΑΜΟΣ - ΚΥΣ - ΠΛΑΤΗ. 8) ΑΒΕ - ΔΕΥΛΟΝ - ΠΑΥΛΑΣ. 9) ΝΕΡΑ - ΜΗΜΕΙΑ - ΣΑΛΙ. 10) ΑΡΟΤΡΑ - ΜΕΣΤΟΙ. 11) ΜΙΑ. 12) ΓΩΝΙΑ - ΔΕΝ - ΕΛΕΦΑΣ. 13) ΝΟ - ΚΟΡΑΙ - ΑΡΟΝ. 14) ΠΑΝΙ - ΑΡ - ΑΒΑΤΑ. 15) ΕΠΙΘΑΜΗ - ΟΣΛΟ - ΡΕ. 16) ΤΑΝ - ΧΑΜΙΝΙΑ - ΤΡΕΙΣ. 17) ΗΝΤΕΝ - ΑΝΟΜΙΑ - ΟΝΤΙ. 18) ΣΙΩΠΗ - ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΛΑΘΟΣ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ. 2) ΑΡΕΝΑ - ΑΒΕΡΩ - ΠΑΝΙ. 3) ΣΙΑ - ΠΑΓΕΡΟΝ - ΡΙΝΤΟ. 4) ΚΑΜΠΙΝΑ - ΑΤΙΑ - ΕΠ. 5) ΑΙΜΑ - ΡΑ - ΠΛΑΧΗ. 6) ΡΕ - ΑΟΣΜΑ - ΚΑΜΑ. 7) ΑΛΑΛΑ - ΣΥΝ - ΔΟΝΗΜΑ. 8) ΤΑΡΑΜΑ - ΑΝΗΜΕΡΙ - ΙΝΑ. 9) ΟΦΙΣ - ΓΚΟΜΕΝΑ - ΟΝΟΝ. 10) ΣΟΣ - ΑΙΩΝΕΣ - ΙΑΞΙΜΑ. 11) ΣΤΟ. ΚΟΣ - ΙΤΕ - ΕΛΑ. 12) ΟΥΡΙ - ΠΑ. ΟΛΑ - ΑΤ. 13) ΠΕΙΡΑ - ΠΑ - ΙΕΡΑ. 14) ΑΙ - ΙΛΥΣ - ΦΟΒΕΡΟΣ. 15) ΣΚΟ. ΝΗ - ΑΛΑΜΑΝΑ - ΕΝΙ. 16) ΧΩΛΟ - Ι. ΤΑΛΙΣ - ΤΡΙΤΟ. 17) ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ - ΑΡΣΙΣ.

Το δεξί χέρι

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των επιστημόνων του Ινστιτούτου της Βαλτιμόρης, το δεξί χέρι, που έχει ως γνωστόν, μεγαλύτερη επιδεξιότητα από το αριστερό, άντεχει λιγώτερο απ' αυτό στη ζέση και στο κρύο.

Οι Ηνωμένοι της Εφταημέρας

Ένας μασκαράς

Είχε πάει για τα δελτία της η Εφταημέρα και με τους καυγάδες και το ταξιδιό της γαστρίτις και γυρίζει τώρα κουρασμένη και μπαλινισμένη. Ανοίγει τα κενά της για να περάσει η ώρα, κι' ήταν ούλοι οι μαγαλάδες σκοτάδι κι' έρημα, μήτε πουλι πετάμενο.

Σαρκί και τσιριτί την ήπιασε, μ' ούλο πούτανε κουρατζίζα, γιατί κάποιος την πήρε από πίσω.

Και ρίχνει λοξές ματιές σ' τοις πόσους τών μαγαζιών μπας μέσα στα τζάμια τους δει τα σουσουμια αυτού του βρωμιάρη, γιατί κάθε άντρας που δεν είναι ο Νικολάκης της είναι θρωμάρης. «Ήσθι, Χριστέ μου! Αυτό μου λείπει να χτυπάω... σιγα-νοφιθιρίζει, έτοιμη να λιγοθυμήσω όσο ακούει ύπνου και ελαστικά τα θέματα αυτού του μασκαρά που την ακολουθεί».

Χράπ! χρούπ! χράπ! χρούπ!

Και γκουσουρούει η ταλαίφωρη και σχεδιάζει αν την μονταρή, για την γιουρουντάρη, να μπήξω το αγριοφωνάρες της:

Μωρεές! Για ποιά με πήρες; Για κομμάτι σουρουκλέμε;

Μά όχι, έτσι θα τούδινε πράγιο να διπλαρώσει και να τη πιάσει την κοιταδόνη, να μάθω πώς είναι παντρεμένη και να γίνω μια μικρά, μέγαρα, να χτυπήσω με το Νικολάκη της. Γι' αυτό, για να δώσω τόπο το' όργη, τρέχει η έρημη σάν λαλή, με τοις ποδοτέσ σηκωμένες και τοις φλέβες φουσκωμένες, πηδά, τρέμει, κινιρίζει, κοκκινίζει προσκινίζει, αλλάζουν τα κολάρια της. Ελπίς πως τ' αγριο σουράτι της τα ζωρμένα φρούδια και τα ρουθούνια της που φουσκούν και ξεφουσκούν, θα τον φοβούνται τον έρημη.

Στο μεταξύ όμως αυτός ένα γκερεμέ κοινοζυγώνει.

Μωρε ταλαίφωρα σου μορίζει!... μουρμουρίζει η Εφταημέρα. Μά σ' τοις Σμυρνιές τα ζουτελίκια και τα ζαμπαραλίκια δεν περύνουν... Πήγαμε στο διάολο! φωνάζει έτοιμη να γυρίσει και να του σαβουρίσει την τσάντα της, να του δώσει το παρασάλι της κατακεφαλαί!

«Ήσθι, καλέ, μά δε βαλγίεσθες; Χαράς και το τούπε του!»

Και παρακαλεί τον «Αη Φανούργιο να φανερώνει ένα χριστιανό να τον κάνει το νεομπίτη του, να τον αλκοντίσει».

Μά ο μουρναρής αυτός το πάει γινάτινα! Το παρακάνει! Βιάζεται γιατί βλέπει πως θα του ξεφύγει και κάνει την τελευταία προσπάθεια να την πλησιάσει.

Χράπ! χρούπ! χράπ! χρούπ!

Σπίθες βγάζουνε τα ποδάρια της Εφταημέρας και τρέχει, λέει και τη θάλανη ιε-φτι.

Με πήρε για καμιά σουρνταν μουρντανό ο στρουθούλας!...

Ευτυχώς ήφταξε πιά στο μαγαλά της. Στρίβει το ντουρελό και καρδολαντίζει την πόρτα της. Σωθηκε!

Τώρα, μωρέ, θα έβαλα το Νικολάκη μου να σε πάρει στο έβλο, να βγάλω τ' άχτι μου! λέει, και δίνει άγρια στο κορμί της.

Φτάνει στην δώδεκα τοις οπτιού της, την δρασκαλίζει, μά ο παλιάνθρωπος φτάνει κι' αυτός ντουρελό δέω απ' την πόρτα της και θέλει να μπή μέσα.

Μά η Εφταημέρα σάν άνεμοστρόβιλος πρόφταξε, σάλταρε στην αλή της κι' άρχισε να ξεφωνίζει. Φοβήθηκε ν' ανοίξει ο Νικολάκης, μά δεν άκουσε κι' αυτός τα χράπ! χρούπ! έβγαλε τρομαγμένος και είδε την Εφταημέρα του έρημη! Πλάι της έστεκε ο Κέρβερος το σκυλί τους, που τούγαν δέσει οι κορμινές για ματιά να παληπατούντο στην οδρά του, για να κάνουν σειρά, και να την κογιονόρουνε.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΟΙΚΟΤΡΟΦΟΣ

Ουλέν αύριο Κυριακή φάμπρικα-μέσα νομ-πέτι περσία έκω. «Τς ντέν τα θνώ. Γι' αυτό ένα ριτζά το κάνω έσένα έλεγε στο Κιρκόρ ο μουσιού Κατραπακιάν».

Κι' ο καυμένος ο Κιρκόρ πάντα πρόθυμος, τον ρώτησε:

«Σοίλε μπε, ν' έστιόρουν; Τεκλίφ γιόκ, γι-θρούμ. Τι τελεί;»

«Τέλω μπενίμ κορούλα Άραζη που αύριο από ισκολείο του ίζιν βάρ, έξοντο κονέε έκει, να πάς να πάρης να σεργιανίσης λιγάκι Κιρκόρ».

Μπας ούτσουνε, φώναζε ο Κιρκόρ, γιτσι λά-τρενε τα παιδάκια, κι' υποσέθηκε πως θα δια-σκεδάσε όσο μπορούσε τη μικρούλα Άραζη.

Κι' έτσι την άλλη μέρα στις πέντε ακριβώς πριν φάση το τραμ απ' τους Άμπελοκίους έ-φοδιάστηκε μ' ένα σακκουλάκι καραμελίτσες και περίμενε στην στάση. Σχεδίαζε να πάρη την κο-ρούλα του μουσιού Κατραπακιάν λίγο περίπατο, κι' έψαπε στον καραγκιόζη. Τα έδεδα δεν θά-ταν πολλά και θα ένοιούσε το παιδάκι.

Το τραμ ήρθε. Βγήκε όλος ο κόσμος, μά που-έβνα δεν είδε ο Κιρκόρ την μικρούλα Άραζη. «Όλοι πια είχαν φύγει δεν υπήρχε κανένα παι-δάκι».

Μόνον ένα πεταχτό τοακνίκο κοριτσόπουλο, με τα ίδια σουσουμια του Κατραπακιάν έμνεε ακόμα. Σε μία στιγμή τον κτύπησε καλά - καλά και τον ρώτησε:

«Ποιον περιμένετε, κύριε Κιρκόρ;

«Βαί! Βαί! Ξεφώνιος ο Κιρκόρ. Εσύ, μπρε, Άραζη είσαι; Πως μεγάλωσες! Μπαμπά σου φαί-πρικα νομπετσε έινε και στέλνει ποντάρι του να σεργιανίσει έσένα, γιανρούμ».

«Η Άραζη γέλασε ποντρά, κι' ο Κιρκόρ συνέ-χισε».

«Μασσαλλά! Μασσαλλά! Εσύ κοτζάμ κοπέ-λα έννεκες! Αφερμ, αφερμ! Ημαθα πως ίσκολ-έις σου άριστα ήπνεεις!»

«Όχι, Κιρκόρ έφέντη τα Άριστα δεν μ' ά-ρέσουν. Πάντα Παπαστράτος πέρνυ».

Κι' έβγαλε να του προσφέρει τοιγάρω.

«Ο Κιρκόρ τάχαε. Μουρμουρίζει καταπληκτος:

«Νε μπού μπε! Αυτό έσκολιμένο έινε!»

«Έν τ' μεταζή η Άραζη του λέει βαρρέτα:

«Διψάω. Κιρκόρ έφέντη, δεν πάμε σε μια ού-ζερί».

Ο Κιρκόρ παραξολισμένος απ' την διαγωγή της πάει να σερεμιάσει.

Πως έπλεσσονται άλμυρα τα κορίτσια σήμερα! Στο μάλο που πήγαμε η Άραζη, άδειασε δυο τρία ούζα μονορούφι για να ξεδιψάσει».

«Εγώ, μπρε, της λέει δειλά ο Κιρκόρ, λογα-ρίαζε να πάμε λιγάκι μαχαλά μας. Μάθημα κα-τηχητικό έκει σήμερα».

Καλέ τι λέει, τρελλάθηκες; Ξεφώνιζε το δι-βολοθήλικο. Πάμε, χριστιανέ μου, σε μια τα-ρίνα. Θέλω να ζεσκάω ν' ακούσω μουσική μουσική, να χορέψω, να ξεμουδιάσω λίγο».

Και τον άρπαξε απ' το μπράτσο τον έβαλε με-σα σ' ένα ταξί και δρόμο Κρούς ιδρώτας έκοψε το δούστο τον Κιρκόρ όσο έβλεπε το ταξίμετρο ν' ανεβόειν. Άλλά είχε υποσέχει στον Κατρα-πακιάν πως θα ανελαίθανε να διασκεδάση την κορούλα του. Στη ταβέρνα η Άραζη άρχισε τα «φέρε και ζανταφέρε». Διάταξε την ορχήστρα να παίξει τ' αγαπημένα της κομμάτια χορούς φλα-ντρίες, γλεντίες, κοντούτσες τόσο πολύ που παραξήνηκε στο τέλος από μια παρόε και παρ' όλο να παίζουν έβλο με τον Κιρκόρ».

Κι' όταν άργα μπαλινισμένος και κατακου-μένος ο φουκαράς ο Κιρκόρ την συνειδέε ως το οικότροφείο της γιατί ήταν η ώρα πολύ περ-σμένη στο δρόμο η κατενάρω πήρε ύστερ σιγα-νοπαρσία και τούλεγε:

«Τώρα, Κιρκόρ έφέντη, που δώσαμε έξετά-σεις δεν θα κάνουμε όλολου διακοπές, θ' άρχι-σουμε άπναλνέις».

Κι' ο Κιρκόρ που παρεξήγησε τα λόγια της έξω σπενών ξεφώνισε:

«Όχι, γιανρούμ, ντικαπές τα κάνουμε. Έγκω ζανταλνέις - παναλνέις ματά σου ντέν κάνω Νταγιανάμ».

Εξέκ έλασαν!

Μία συμβουλή

«Ο Οίκος Ντυράν και Σία πρόκειται να γιορτά-ση την εκατονταετηρίδα από της ίδρύσεως του. Ο γέρο Ντυράν, έγγονος του πρώτου ιδρυτού, ζητάει τη συμβουλή ενός καλού φίλου του για το σοδορό αυτό ζήτημα».

«Άκουσε του λέει. Θέλω να κάνω κάτι που δεν ξανέινε ούτε και θα ξανέινη ποτέ εκ με-ρους μου. Κάτι που να το γράφουν όλοι οι έσο-μεριδες, που να μη στοιχίει ακριβά και να μεί-νουν ευχαριστημένοι κι' οι υπάλληλοι του».

«Άκουσε με, αγαπητέ μου Ντυράν. Θα πάρε-ς ένα σκονί και θα... κρεμαστής! Μονάχα έτσι θα κάνης κάτι για πρώτη και για αστερή φορά, δεν θάχης πολλά έδεδα, θα γράφουν ν' αυτό όλος οι έφμεριδες και οι υπάλληλοι σου θα μείνουν ένθουσιασμένοι!»

Οι Ιδιότητες του Πυροσφύρα

Ο μπουμπής

Δέν μου λές, άνθρωπέ μου, τί θέλεις να μάς παραστήσης; Μάλιστα, έσένα το λέω, κύριε, που μου γυρίζεις διαρκώς σέρνον-τας ένα θρωμάσκυλο πίσω σου. Τούχεις περάσει ένα περιλαίμιο, τούχεις βάλει και μια άλυσίδα και παίρνεις μπάλα τους δρόμους με δαύτο. Και κάθε τόσο το φω-νάζεις «έλα δώ Μπούμπη» και «κάτος φρό-νιμα Μπούμπη» και «ατάσου σούζα Μπού-μπη» και ποτέ χαϊδεύεις το Μπούμπη και ποτέ τον χτυπάς με το λουρί, γιατί δεν καθέται φρόνιμα και όλο με το Μπούμπη σου έχεις να κάνης. Και δεν έινε μόνο αυτό. Είπε και το ύστερ που παίρνεις, ένα ύστερ ούίστης υπερασπείας και περιφρονήσεως προς το σούταν. Άλλά ούτε αυτό έινε μο-γά. Είπε και ότι μόλις καθήσης κά-που άγγίξεις να μι-λάς διαρκώς για το Μπούμπη σου. Και τί ράστα έινε και από ποιά διασταύρωσι προέρχεται και ποιάς ήταν ο μπαμπάς του και ποιά ήταν η μαμά του και πόσον χρο-νών έινε και πώς κοιμάται και τί τρώει και τί δεν τρώει και τί γυμνάσει κάνει, και τί ιδιότητες έχει. Λίγα ακόμα και θα μάς πής και τί κουδέτες λέει και τί θαύματα παίρνει στα μαθήματα».

Και τί μάς νοιάζει έμεις θρε για το Μπούμπη σου; Άλλα όρεξί δεν έχουμε πα-ρά να πληροφορηθούμε περί της ύλης του και των ιδιοτήτων του. Τι να σου πώ, δυστυχισμένε μου! Τι να σου πώ! Κι' αλλοι άνθρωποι έχουνε σκυλιά, άλλα τ' άγγιζουν να τους φυλάνε το σπίτι και να γουλιούν τους ανεπιθύμητους. Και αυτοί έινε ο μοναδικός προορισμός του κυνός. Άλλά έσύ τον έχεις σαν ένα είδος υπα-σπιστο που τον τραβάς συνεχώς μαζύ σου, με την ιδέα ότι μάς κανείς έντιμωσα, τρομάρα να σου ήρθε! Οτι κάτι είσαι δη-λαδή! Γιατί έμένα δεν μου έγιάζει από το μωκό ούτη την ιδέα ότι το θρωμάσκυ-λό σου το σέρνεις νομίζοντας ότι έτσι θα κερδίσεις από τους κοινούς ανθρώπους, ότι σε θαυμάζουν και σε αυξάνεις και λέγε: «Ήα ο κύριος με το σκυλί». Κούνια που σε κούνανε λακκομώρη μου!

Το μόνο που κατορθώνεις είναι να κινής τον σκύλο και τη λούρη. Στους άλλους δηλαδή. Γιατί έμένα μου έξεγείρισε τα μάτια και με κανείς ν' άναγκάσω θαύ-ματα με την άδηλη αυτή ανθρωποσκυλική ευφάνεια. Μάλιστα! Και εσύ που ο σκύλος σου που ρητίζει νάχη περισσότερο μαλακό από σεία έχει μαρτίρη, με τί άν-θρωπο έχει να κάνει και, όταν τον άφηνεις άμολογο για να ένοχάση τον κόσμο, με άποφένει πως ο διάβολος το θέλει! Γιατί αν κινή πιάς με πλησιάζει εις άόστασιν δύο μέτρων με την πρόθεση να μου δαγκά-ση το παντελόνι ή να μου τραβήξη τα κορ-δόνια ή να μου ποστουλώ, για να παίξη το τσάμφο, έχει να φάη κούσια στην άνι-δρ του πορού, που δεν θα προστάλη να μαζέψω τα δόντια του».

Και αυτό μ' έν, ως προς το Μπούμπη. Ως προς έσένα, που δεν ντρέτεσαι κοτζάμ μαρταχάλο να τον σέρνεις από το πρωί ως τα μεσάνυχτα, σε έξοποιώ ότι καλά θα κάνης από δω κι' έμπρος να τον κλει-δώσης στο σπίτι. Γιατί αν τούλησης να εξαφανισθής μπροστά μου με το κο-ρδαλάκι σου θα σάς δέσω και τους δυό με την ίδια άλυσίδα, θα σάς υπογράψω να φάτε τη φύλλα που έχω έτοιμάσει και θα σας παραδώσω πορσεά στο πούγα. Ούστ, θρωμάσκυλοι! Σε ποιά άπευθύνεται το ούστ; Και στους δυο! Άχρεία όποκεί-νεται!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο σύζυγος: «Αν ντυνόσουν νογνορούβια άνάπη μου, δεν θα κά-νουμε το τρώει».

Η σύζυγος: Κι' έσύ, αν δεν μ' άναγκάζες να τρώω σαν τρελή από το σπίτι στο σταθμό, δεν θα περιμένα-με τώρα τόσην ώρα, ώπου να νερθή... το άλλο τρώει!...

Αστυνομικό Διήγημα

Ένας αξιόπιστος μάρτυς

Ο Ρόμπεν Ούεστ έτοιμαζόταν να στρίψει άριστορά το βολάν του αυτοκινήτου του για να ξεπεράσει ένα λεωφορείο, όταν διέκρινε κοντά στο στυλό της στάσεως μια κοπέλλα να χειρονομεί προς τον οδηγό του λεωφορείου να σταματήσει.

Το λεωφορείο όμως δεν σταμάτησε κι' ο Ρόμπεν Ούεστ, πλησιάζοντας το στυλό, έβγαλε το κεφάλι από το παράθυρο και είπε στη νέα:

— Αν πηγαίνετε στο Λονδίνο σας προσφέρω μια θέση στο αυτοκίνητό μου.

Εκείνη χαμογέλασε και ανέθηκε. Κάθισε δίπλα του και τον ευχαρίστησε. Από το προάστιο του Νήρεστ ως το Λονδίνο δεν αντήλλαξαν λέξη. Όταν όμως το αυτοκίνητο μπήκε μέσα στην πόλη, ο Ρόμπεν Ούεστ ούρτησε τη νέα:

— Πού ακριβώς θέλετε να σας κατεβάσω;

— Στη Συρέϊ Στρήτ, κύριε.

Ο Ρόμπεν Ούεστ σταμάτησε το αυτοκίνητό του μπροστά σε μια πόρτα πολυκατοικίας. Η νέα του έσφιξε το χέρι και του χαμογέλασε γλυκά φεύγοντας. Κατόπιν αυτός ο Ρόμπεν Ούεστ, βρισκόμενος την άλλη μέρα την ίδια ώρα ακριβώς στην ίδια στάση του προαστίου Νήρεστ.

Η νέα χαμογέλασε όταν τον είδε να κοιμάται και πρηνής της πή τίποτα ανέθηκε πάλι και κάθισε δίπλα του.

Η κάθε κυρία ή δας δύναται ν' αποκτίσει μια έπιστημονική τέχνη εντός Βραχυτάτου διαστήματος, χάρις στο Παγκοσμίου φήμης σύστημα: «ΖΟΓΡΑΦΙΔΟΥ»

που και η πλέον άχαριος θα δύναται να κόβει και να ράβει οποιοδήποτε σχέδιο, χωρίς καρφίτσες και πρόδες. Έκαστο αλυσίδα οριστικά το μέλλον της.

ΣΗΜ.: Διά τους άπρους πολυτέχνους και πυροσβεστές τα ήμισυ διδάκτρα.
ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης και Ύπερείδου αρ. 3 (Σύνταγμα)
ΘΕΣΣ.: Νικήδου αρ. 5 (Λ. Πύονος)

— Δουλεύετε και σήμερα; Δεν είναι Σάββατο; τη ρώτησε ο Ρόμπεν Ούεστ.

— Έχετε δικήν. Θα πάω για πέντε λεπτά μόνο στο γραφείο και θα φύγω.

— Τι έργο σας κάνετε;

— Κλοπές διαφόρων ειδών. Είπε η νέα με σοβαρό ύφος.

Ο Ρόμπεν άρχισε να γελά.

— Δεν έχετε ύψος λωποδυτοίας, της είπε.

— Μα δεν κλέβω εγώ ή ίδια, βοηθά όμως τους προϊστάμενους μου να κλέβουν.

— Και ποιοι είναι αυτοί οι περίφημοι προϊστάμενοί σου;

— Οί κύριοι Πέτερσον και Ουάλλας.

— Κάτι έχω ακούσει για κάποιον Πέτερσον που καταδίκασθηκε τελευταία σε πέντε έτών φυλάκιση για απάτες.

— Ναι, ο Πέτερσον αυτός είναι ο πατέρας μου.

— Ω, με συγχωρείτε...

Το πρόσωπό της νέας είχε πάρει μια λυπημένη έκφραση. Ο Ρόμπεν τη λυπήθηκε. Η ημέρα ήταν ωραία. Ένας θαυμάσιος ήλιος φωτίζε την πόλη, πράγμα εξαιρετικό για το Λονδίνο.

— Αν δεν έχετε πολλή δουλειά, θέλετε να έπωφεληθώ της διακλάδας; τη ρώτησε.

Η νέα χαμογέλασε κι' απάντησε:

— Ευχαρίστως. Περιμένετε λίγο. Δεν θα σας κάνω να περιμένετε πολύ.

Κατέβηκε από το αυτοκίνητο και σε τρία λεπτά γύρισε γαρύβην.

Ο Ρόμπεν τράβηξε για το Μπράιτον όπου έφτασαν κατά το μεσημέρι. Εκεί σ' ένα ξενοκέντρο έβγαλαν και πέρασαν το απόγευμά τους ευχάριστα.

Όταν ο Ρόμπεν Ούεστ αποχωρίστηκε τη νέα είχε νυχτώσει πιά. Στενωχωρίσαν τώρα που δεν έμεινε για ανάπνη στην ωραία εκείνη νέα, ενώ όλα τον βοηθούσαν γι' αυτό η μοναξιά και το ούισκο που ήπιαν.

Γδύνονταν να κοιμηθεί στο δωμάτιό του κι' είχε ανοίξει το ραδιόφωνο όταν ξαφνικά η μουσική σταμάτησε και άκουστηκε η φωνή του σπήκρο να λέει:

«Ένα συνταρακτικό έγκλημα συνέβη. Ο Τζωρτζ Ουάλλας βρέθηκε νεκρός στα γραφεία Πέτερσον και Ουάλλας. Ο Ουάλλας είναι συντάκτης του καταδικασθέντος γι' απάτη Όλιβερ Πέτερσον. Η αστυνομία βρήκε το πτώμα του μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στην καρδιά του. Το δαμάτιο ήταν κλειστό. Έκφοράζονται ύπνοι εναντίον της δίδος Έβελιν Πέτερσον, της κόρης του καταδικασθέντος».

Ο Ρόμπεν Ούεστ σούφρωσε τα φρύδια του κι' έκλεισε νευρικά το ραδιόφωνο.

— Ένας μήνας πέρασε. Η ωραία Έβελιν βραϊσκάται στο έδωλό στην αίθουσα του Κακουριδοκείου. Η αίθουσα είναι γεμάτη κόσμο. Έξετάζεται ως μάρτυς ο Ρόμπεν Ούεστ.

— Κύριε Ούεστ, του λέει ο Πρόεδρος, από σας εξετάζεται η καταδίκη ή όχι της μίς Έβελιν Πέτερσον. Ένας μόνον μάρτυς την είδε να υπαίνη στις 9 μ' 10 στο μέγαρο που είχε το γραφείο. Ο ένας μάρτυς όμως είναι σαν κανένας. Από σας, λοιπόν, πρέπει να μάθουμε την αλήθεια. Όπως ξέρετε η Έβελιν κατηγορείται για φόνο. Η καταδίκη του πατέρα της κατηγορουμένης είναι γίνει κατόπιν καταγγελίας του συνταξιούχου του Ουάλλας. Επομένως η μίς Έβελιν είχε κάθε λόγο να σκοτώσει τον Ουάλλας. Λοιπόν, απαντήστε, είναι αλήθεια ότι συνωδύσατε την κατηγορουμένη στις 9 μ' 10 ως την εξώπορτα της πολυκατοικίας;

— Απόλυτη αλήθεια, κύριε Πρόεδρε.

Ακούστηκαν ψιθύροι στο ακροατήριο. «Απ' τις απαντήσεις του Ρόμπεν Ούεστ ξεπρότρε η σωτηρία της κατηγορουμένης ή η καταδίκη της».

— Πόσον καιρό γνωρίζετε την μίς Πέτερσον; Επανωρώτησε ο Πρόεδρος.

— Τη γνώρισα την παραμονή του γάμου της.

— Υπό ποιες συνθήκες;

Ο Ρόμπεν εξήγησε λεπτομερώς τις συνθήκες.

— Δεν παρατηρήσατε τίποτα το παράξενο στο πρόσωπό της, όταν επέστρεψε στο αυτοκίνητο;

— Απόλυτως τίποτα. Ανέθηκε στο αυτοκίνητο χαμογελώντας κάθισε δίπλα μου, και μου έπιασε το χέρι...

Το θυμάμαι αυτό γιατί στο χέρι της κρατούσε τα κλειδιά του γραφείου Πέτερσον και Ουάλλας που τα είχε λησμονήσει φεύγοντας στο κάθισμά της και μόλις της τα είχα δώσει.

Ο Πρόεδρος και ο Εισαγγελέας τινάχθηκαν όρθιοι.

— Πώς είπατε; Κρατούσατε σε τα κλειδιά του γραφείου;

— Μάλιστα, είπε ο Ρόμπεν.

— Είπατε βέβαιος γι' αυτό;

— Απόλυτως. Μάλιστα η μίς Έβελιν παύοντάς τα μου είπε χαμογελώντας: «Α! Έδώ λοιπόν τα είναι ξενατάει».

— Υστερα;

— Υστερα, κουνώντας αδιάφορα τους ώμους της συνέχισε: «Μπα, δεν ξαναβρίσκω. Δεν είχα τίποτα. Η δουλειά που έχω στο γραφείο δεν είναι επείγουσα».

Πρόεδρος και Εισαγγελέας ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

κυτάνθηκαν. Το ακροατήριο ανέπνευσε. Η υπόθεση των κλειδιών έσωζε την κατάσταση, γιατί ο Ουάλλας το πρωί εκείνο ανεβαίνοντας στο γραφείο του είπε στο θυρωρό ότι δεν θέλει να τον άνησυχη κανείς. — «Θα κλειδωθεί στο γραφείο μου, του έτρινε». Αν έβη η μίς Πέτερσον να μη της δώσετε τα κλειδιά. Αν έχη όμως τα δικά της, δεν μπορώ βέβαια να την διώξω. Και ο θυρωρός δεν της έδωσε πράγματι τα ιδιαίτερα κλειδιά που κρατούσε. Τα δικά της βρισκόντουσαν στα γένη του μάρτυρος Ρόμπεν. Επομένως η νέα δεν μπορούσε να είχε σκοτώσει τον Ουάλλας.

Κατόπιν αυτού η μίς Έβελιν Πέτερσον αθώωθηκε.

— Μπράβο, Ρόμπεν, έλεγε το Ήθο βράδυ ή θεία του στον Ούεστ. Σε συγχάω για την ψυχραιμία σου. Ήσουν ο πιο αξιόπιστος μάρτυς. Αν δεν θυμόσουν τα λεπτομέρεια των κλειδιών θα καταδικάζταν ένα άθωο κορίτσι.

— Δεν ξέρω τί συνέβη, απάντησε ο Ρόμπεν αλλά αν τον σκότωνε αυτόν τον Ουάλλας ή Έβελιν θα έκανε πολύ καλά. Ο παληάνθρωπος αυτός έπειδή ήξερε ώρισμα μυστικά την εξέβιαζε για να την κάνει έρωμένη του και την απειλούσε να προδίδ σε νέες αποκαλύψεις εναντίον του δυστυχήμένου πατέρα της Είνα, λοιπόν ήδηκ ή υπογνώσει να προσέξω την κατάσταση μου.

— Και την πρόσεξε πράγματι, ήσουν ένας τέλειος μάρτυς σου λέω.

Ο Ρόμπεν έσκυψε το κεφάλι του και ψιθύρισε στη θεία του:

— Ένας τέλειος ψευδομάρτυρας θεία μου.

— Πώς;

— Σούτ! Η ιστορία των ξενασμένων κλειδιών ήταν δική μου έφευρεση. Δεν είμαι λοιπόν βέβαιος για τίποτα.

— Μα γιατί φρόντισες να αθωωθεί η Έβελιν τότε;

— Να σου πω θεία μου...

Σκέφθηκα και είπα με το νου μου: «Ρόμπεν Ούεστ αντί να στείλεις τη νοσητική αυτή νέα στα κάτερα δεν την παύεις καλλίτερα νυναικά σου άφου σ' άρέσει και την άναπας». Κάτερα είναι κι' ο νόμος, στο κάτω κάτω της γραφής άναπατή μου θεία!

Τό... έκ των προτέρων, αυτό ρεπορτάζ έχει ως έξης:

Είχα την τιμή να μετάσχω, μαζί με πενήντα άλλους έπιστήμονας από όλα τα μέρη του κόσμου στο πρώτο ταξίδι από τη Γη στη Σελήνη.

Η άναχώρησής μας έγινε από το όρος Κένυα της Αφρικής, που θεωρήθηκε πως ήταν το καταλληλότερο γι' αυτό το σκοπό. Ο διαπλανητικός πυραύλος που θα μας μεταφέρει στον δορυφόρο μας μοιάζει σαν ένα μεγάλο χαλυδονίο πουρο. Το μήκος του είναι 150 μέτρα.

Τη στιγμή που έγκοβιτομαι μέσα στην καμπίνα μου κάνω τη μεγαλολική σκέψη:

«Θα γυρίσω με τάχα».

Αλλά δεν προφτάνω να εξικονιάσω περισσόστε τις σκέψεις και τα αισθήματά μου κατά τη μεγάλη αυτή στιγμή. Γιατί ξαφνικά, ένας δόρυθος κεραυνού ξεσκίζει τη βαθεία ρωπή και άμωσος μια άκατονική δύναμις με πετάει κάτω από την κουκέττα μου.

Αυτό ήταν! Ξεκίνησαμε. Ο πυραύλος μας τρέχει σαν βολίδα μέσα στο διάστημα. Στην πραγματικότητα, έ-

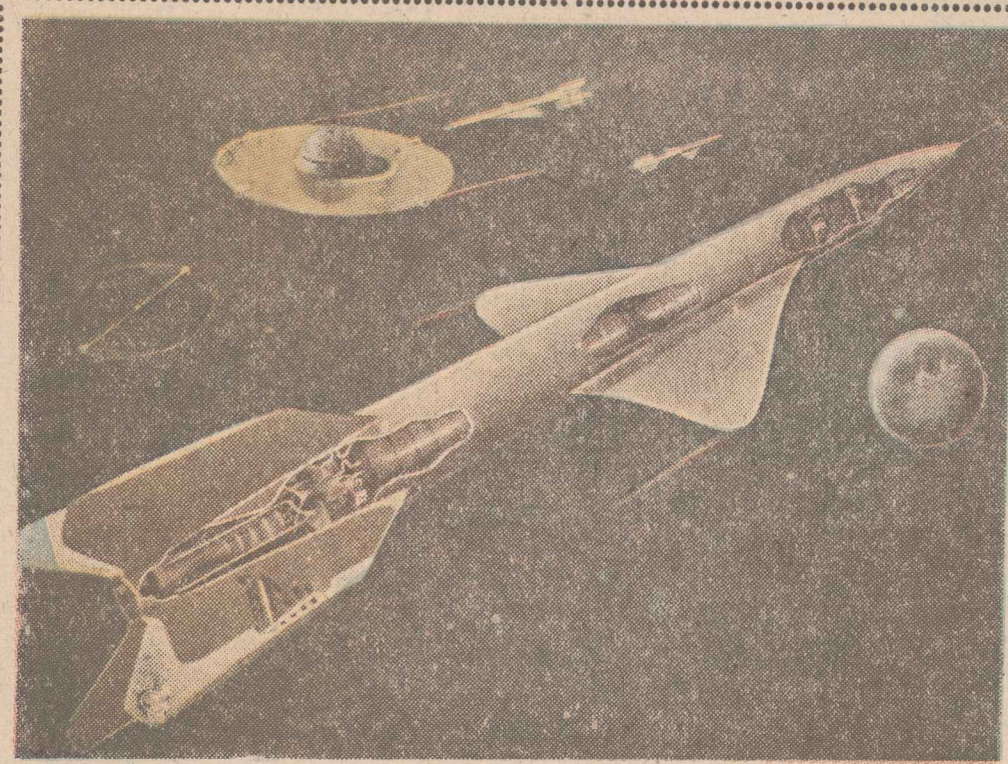
Με λίγες γραμμές

Ο πάτωρ μιας λουθηρανικής εκκλησίας του Ίλλινόις άπαγόρευσε το φιλί των νεονύμφων στο τέλος του μυστηρίου του γάμου γιατί παρατηρήσε ότι προκαλεί τα πειρακτικά σχόλια των θεατών. Στο έξης λοιπόν οι νεόνυμφοι ά ανταλλάσσουν ένα άπλο χειροσφιγίμο.

Μία κινεζική έφημερίδα χαρακτηρίζει ως έξης τους Πέντε Μεγάλους: Οι Γάλλοι ενεργούν άμωσος άφου μιλούν. Οι Άγγλοι ενεργούν άμω μιλούν. Οι Άμερικανοί μιλούν άφου ενεργούν. Οι Ρώσοι ενεργούν και δεν μιλούν ποτέ. Οι Κινέζοι μιλούν διαρκώς και, δεν κάνουν τίποτα.

Επειτα από πολλά πειράματα, ο Άμερικανός καθηγητής Μπόουμαν κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η νευροσθένεια είναι μεταδοτική κι' ότι ένας άνθρωπος ψυχικός ύλης μπορεί να πάθει νευρικές διαταραχές, άκόμη και θανατηφόρες, άν βρίσκεται σ' έπαση με νευροσθενικούς.

Άφου δυο νεόνυμφοι Άμερικανοί άναζήτησαν μάταια έπί 6 μήνες ένα διαμέρισμα για ένοικίαση, κατέφυγαν σε μια πρωτότυπη μέθοδο. Νοίκισαν ένα άεροπλάνο και, έπί 3 ήμέρες, πετούσαν πάνω άπ' την πόλη κι' έβρισκαν φείγ βολάν που έγραφαν: «Ζητείται διαμέρισμα 4 δωματίων, με λουτρό και κουζίνα. Τιμή λογική». Μετά 2 ήμέρες είχαν λάβει περισσότερες από 100 προσφορές και δεν είχαν παρ ά να διαλέξουν.

Μία εικόν των διαπλανητικών ταξιδίων του μέλλοντος.

Τόν Μάρτιο

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

στη Σελήνη

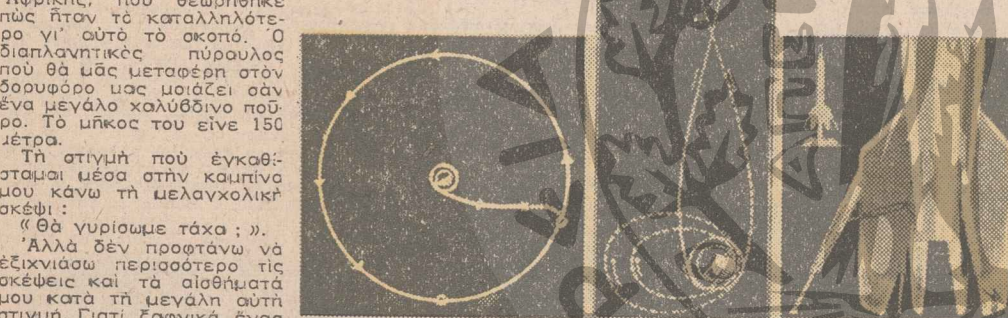
Ένα ενδιαφέρον... έκ των προτέρων ρεπορτάζ

Τα έξω από τα παράθυρα της καμπίνας μου. Το παράθυρο αυτό είναι από χαλαζία, που μας προστατεύει αποτελεσματικά εναντίον των υπερβολών ακτίνων και των άλλων επικινδύνων ακτινοβολιών, που διασκίζουν το διάστημα. Η σελήνη φαίνεται τώρα σαν ένα μεγάλο κτρινωπό άστρο. Η θερμοκρασία μέσα στην καμπίνα μου είναι πολύ εύχρηστη. Ο γαίολος του πυραύλου μας έξετάζει κάθε τόσο. Το χρώμα του άσματος μας έχει αλλάξει, γιατί η περιεκτικότης του σε όξυγόνο είναι διαφορετική τώρα. Όταν η αλλοίωση άρχισι να γίνεται επικινδύνη μια μικρή έσοις ξαναφέρνει τα πράγματα στη θέση τους.

Την τετάρτη ήμέρα προοιωνώθηκε ήρεμα πάνω στη σελήνη. Χάρις στα έδικά κετούμια μας, που μας προσφύλασαν από το υπερβολικό κρύο και την υπερβολική ζέση, και τις άσες μας που μας τροφοδοτούν άκατάπαυστα με όξυγόνο, μπόρεσαμε να κάμωμε μερικές ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις πάνω στο δορυφόρο μας.

Το ταξίδι της έπιστροφής έγινε το ίδιο ήρεμα όπως και το ταξίδι της μεταβάσεως. Αλλά, καθώς πλησιάζαμε τον πλανήτη μας άντικρύσαμε ένα άλιβερό θέσιμα. Ένας άλλος πυραύλος, που επέστρεφε δεν έβρω από ποιά στρατοσφαιρικό ταξίδι, έπιασε απότομα μέσα στην ατμόσφαιρα της γης κι' άρχισε να καίγεται άμωσος σαν πυροτέχνημα. Το πάθος του συντρόφου μας έγινε μάθημα για τον πιλότο του δικού μας πυραύλου που μπήκε στην ατμόσφαιρα της γης, χωρίς να μας συμβεί δυσάρεστο.

Τέλος στην κατάλληλη στιγμή, ένα πελώριο αλεξίπτωτο άνοιξε στο πίσω μέρος του πυραύλου μας, που προοιωνώθηκε ήρεμα στην έρημο του Νέου Μεξικού.

Α ρ ι σ τ ε ρ ά: Μία από τις δυσκολίες ενός ταξιδιού στη Σελήνη είναι ότι ο πυραύλος που θα εκσφενδονισθι από τη Γη δεν πρέπει να διευθυνθι προς το μέρος που βρίσκεται κατά τη στιγμή της εκκινήσεως, αλλά προς το μέρος όπου θα έβρισκεται ο δορυφόρος μας κατά τη στιγμή της άφίσεως. Μ έ σ ο ν : Η μάση γραμμή δείχνει τη διαδρομή από τη Γη στη Σελήνη. Η διακεκομμένη γραμμή τη διαδρομή της έπιστροφής. Προτού ελογωρήθι μέσα στην ατμόσφαιρα της Γης ο άεροπλάνο θα πρέπει να κάμη πολλές φορές τον γύρο του πλανήτη μας για να έλαττώθι την ταχύτητα του πυραύλου του. Δ ε ξ ι ά: Τα τέσσερα «πόδια» προσγειώσεως του πυραύλου.

χω την έντύπωσι πως δεν φεύγουμε έμεις, αλλά η Γη μας. Την βλέπω να μικραίνει όλοένα, ως που γίνεται σαν ένα μικρο μπιζέλι. Ένας κόκκος άμμου μέσα στο διάστημα!

Όσο νοιώθω μια μεγάλη άναταραχή σ' όλο μου το σώμα. Το αίμα συρρέει στους κρατόφους μου και η καρδιά μου χτυπάει τόσο άργά, που μου φαίνεται πως θα σταματήσει.

Αλλ' η δυσάρεστη αυτή έντύπωσις μόλις κρατάει δεκα λεπτά.

Βρισκόμαστε τώρα σε άπόσταση χιλίων χιλιομέτρων από τη Γη και προχωρούμε με ταχύτητα 4 χιλιομέτρων κατά δευτερόλεπτο, με την ταχύτητα, δηλαδή, ενός άστρου, που κινείται μέσα στο διάστημα. Για μέσ που είμαστε μέσα στον πυραύλο αυτό σημαίνει ότι δεν αισθανόμαστε καθόλου ότι κινούμεθα και η έντύπωσις μας είναι κινούνται γύρω μας, ενώ έμεις μένουμε άκίνητοι. Το ίδιο μας συνέβαινε και όταν ήμαστε πάνω στη Γη, που, όπως, είναι γνωστό, κινείται με ταχύτητα 4 χιλιομέτρων κατά δευτερόλεπτο, χωρίς κανείς από τους κατοίκους της να έχη συναισθήσι αυτής της κινήσεως.

Σημειώνω πάνω σ' ένα καρτέ μερικές από τις έντυπώσεις μου. Να μια που θα κάμη άσφαλώς τους άναγνώστες μου να γελάσουν: «Όταν ξεκινήσαμε μας έδωκαν να φορέσωμε έδικά κοτούμια. Στα πόδια μας φορέσαμε έπίσης μαγνητικά παπούτσια που μας έλκουν πάντα προς το μεταλλικό δάπεδο της καμπίνας. Ένας από τους συνάδελφους μου, όμως, ληρομήνησε πόσον άπαραίτητα ήσαν αυτά τα παπούτσια. Άμέσως, άρχισε ν' άνασπώνεται από το δάπεδο και σε μια στιγμή τον είδαμε να τινάζεται έξω από ένα άνοιγμα της βολίδος. Ο δυστυχισμένος άρθηκε τώρα να περιφύρεται γύρω μας σαν δορυφόρος, ύπακούοντας στους νόμους της παγκόσμιας έλξεως, χωρίς ούτε έμεις να μπόρουμε να πάμε προς το μέρος του ούτε αυτός να έρθη προς το δικό μας. Γιατί οι νόμοι της βαρύτητας δεν ίσχύουν εδώ που βρισκόμαστε τώρα».

Κάπου — κάπου άίχνω μια ματιά έξω από τα παράθυρα της καμπίνας μου. Το παράθυρο αυτό είναι από χαλαζία, που μας προστατεύει αποτελεσματικά εναντίον των υπερβολών ακτίνων και των άλλων επικινδύνων ακτινοβολιών, που διασκίζουν το διάστημα. Η σελήνη φαίνεται τώρα σαν ένα μεγάλο κτρινωπό άστρο. Η θερμοκρασία μέσα στην καμπίνα μου είναι πολύ εύχρηστη. Ο γαίολος του πυραύλου μας έξετάζει κάθε τόσο. Το χρώμα του άσματος μας έχει αλλάξει, γιατί η περιεκτικότης του σε όξυγόνο είναι διαφορετική τώρα. Όταν η αλλοίωση άρχισι να γίνεται επικινδύνη μια μικρή έσοις ξαναφέρνει τα πράγματα στη θέση τους.

Την τετάρτη ήμέρα προοιωνώθηκε ήρεμα πάνω στη σελήνη. Χάρις στα έδικά κετούμια μας, που μας προσφύλασαν από το υπερβολικό κρύο και την υπερβολική ζέση, και τις άσες μας που μας τροφοδοτούν άκατάπαυστα με όξυγόνο, μπόρεσαμε να κάμωμε μερικές ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις πάνω στο δορυφόρο μας.

Το ταξίδι της έπιστροφής έγινε το ίδιο ήρεμα όπως και το ταξίδι της μεταβάσεως. Αλλά, καθώς πλησιάζαμε τον πλανήτη μας άντικρύσαμε ένα άλιβερό θέσιμα. Ένας άλλος πυραύλος, που επέστρεφε δεν έβρω από ποιά στρατοσφαιρικό ταξίδι, έπιασε απότομα μέσα στην ατμόσφαιρα της γης κι' άρχισε να καίγεται άμωσος σαν πυροτέχνημα. Το πάθος του συντρόφου μας έγινε μάθημα για τον πιλότο του δικού μας πυραύλου που μπήκε στην ατμόσφαιρα της γης, χωρίς να μας συμβεί δυσάρεστο.

Τέλος στην κατάλληλη στιγμή, ένα πελώριο αλεξίπτωτο άνοιξε στο πίσω μέρος του πυραύλου μας, που προοιωνώθηκε ήρεμα στην έρημο του Νέου Μεξικού.

Η άληθινή ιστορία των «ΑΠΟΓΟΝΙΕΥΜΕΝΩΝ»

Πώς έγραψε το περίφημο ρομάντσο του ο Λοτί

Με το περίφημο ρομάντσο του «Απογονιευμένοι» ο Πιέρ Λοτί συγκίνησε βαθιά περισσότερους από ένα εκατομμύριο αναγνώστες. Αν η σημερινή νεολογία τον άγνοο, υπήρξε άλλοτε το είδωλο αμέτρητων γυναικών με πονεμένη καρδιά, τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση.

Πίσω λοιπόν από τις «Απογονιευμένες» κρύβεται ένας έρωτας φλογερός και πλατωνικός και... μια απάντη! Πράγματι ο Λοτί πέθανε με τη βεβαιότητα ότι μια αξιολάτρευτη Τουρκάλα, 20 ετών, αυτοκτόνησε γι' αυτόν, που ήταν τότε 55 ετών. Άλλα η «Τουρκάλα» ήταν στην πραγματικότητα Γαλλίδα και συνάδελφος του! Δεν αυτοκτόνησε δε, αλλά ζή ακόμη σήμερα στο Παρίσι!

Είπε, βέβαια, πολύ νωρίς. Μέχρι πρό όλιγων ετών, πήγαινε ακόμη στο μουσουλμανικό τζαμί των Παρισίων, για να αναπαύσει τις αναμνήσεις που κατοικούσαν στην ψυχή της. Τώρα δεν μπορεί πια να κάνει αυτό το προσκύνημα. Δεν της το επιτρέπουν οι δυνάμεις της. Ζη' ολομόναχη, χαμένη στο όνειρό της. Και κάποτε κάποιος, όταν την επισκεφθεί κανείς ξένος του διηγείται την ιστορία της με φωνή λίγο σβυσμένη κι' όμως μελωδική.

Αν ο Λοτί την άκουε απ' τον άλλο κόσμο, ίσως η ψυχή του χαμογελάει με συγκράτηση, γιατί του άρεσε πάντα το μυστήριο, η μεταμφίεση, η σκηνολογία. Κάποτε π. χ. επισκέφθηκε τη Σάρα Μπερνάρ μεταμφιεσμένος σε ναύτη...

Την άνοιξε λοιπόν του 1904, η Γαλλίδα συγγραφέας κ. Μάρκ Έλντ βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολη. Τότε ακριβώς έτυχε να φτάσει στα νερά του Βοσπόρου ένα γαλλικό πολεμικό, με κυβερνήτη τον Πιέρ Λοτί (που ήταν ως

γνωστόν, αξιωματικός του ναυτικού). Το όνομα και μόνο του Λοτί ερεβόζε τη φαντασία κάθε νεαρής Τουρκάλας. Η κ. Μάρκ Έλντ ήταν φίλη με δύο νέες Μουσουλμάνες, τη Ζεννούρ και τη Νουρού. Είτε λοιπόν για να ικανοποιήσει την επιθυμία τους να γνωρίσουν το Λοτί, είτε γιατί ένοιωσε κάποια κρυφή κλίση γι' αυτόν, είτε τέλος από απλή περιέργεια, πρότεινε μιαν έμερα στις φίλες της:

— Πάμε κι' οι τρεις να τον ιδούμε;... Πώς θα τον κάνουμε όμως να μας δεχθεί;

Γιατί ο διάσημος συγγραφέας ήταν απόροιστος δυσκολώτερος περισσότερο κι' απ' το σουλτάνο... Η Γαλλίδα του έγραψε με ψευδώνυμο Τουρκάλας και του ζήτησε ένα ραντεβού.

Η απάντησή του ήταν λίγη επιφυλακτική κι' όχι γραμμένη με το χέρι του. Δεχόταν ωστόσο το ραντεβού, μολονότι δεν πολυπίστευε πως ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθεί. Υπέγραψε μ' ένα αρχικό Λ.

Οι τρεις φίλες δεν έμειναν πολύ ικανοποιημένες. Πείσμωναν κι' αποφάσισαν να διασκεδάσουν εις βάρος του Λοτί. Άλλαξαν όμως απόφαση, όταν, στο ραντεβού, τον είδαν παράξενα συγκινημένον, έμπρος στις «μυώρες μορφές» τους, που είχαν διακινδυνεύσει τα πάντα για να τον βρουν...

Έπειτα απ' την πρώτη αυτή συνάντηση θέλησαν να τον κάμουν να ζήσει ένα ρομάντσο — ένα ρομάντσο που θα ήταν ο ίδιος ήρωας του και που θα έζηπρετούσε τις γυναίκες της Τουρκίας. Και το κατόρθωσαν πράγματι.

Επικολλούσαν κι' άλλα ραντεβού, όλα τυλιγμένα από μυστήριο. Οι τρεις φίλες ήταν αποφασισμένες να μην αποκαλύψουν στο Λοτί

τίποτε άλλο απ' τις φλογερές και πονεμένες ψυχές τους. Οι σχέσεις τους έμειναν απόλυτα πλατωνικές. Ο Λοτί άρχισε τακτική αλληλογραφία με τη Μάρκ Έλντ, που την ήξερε ως Λεϊλά Χανούμ. Απ' αυτήν έμαθε όλες τις συνθήκες των χαρμηλών πράγματος που μόνο μια γυναίκα μπορούσε να τα ξέρει.

Η αλληλογραφία τους αυτή, που άρχισε στην Τουρκία συνεχίσθηκε επί 2 χρόνια, μετά την επιστροφή της Μάρκ Έλντ στη Γαλλία. Οι Μουσουλμάνες φίλες της έπεισαν απ' το Παρίσι τα γράμματα της και τα έσπασαν στον Πιέρ Λοτί, με τουρκικά γραμματισμένα και ταχυδρομικές σφραγίδες. Το αντίθετο έκαναν για τα γράμματα του Λοτί. Όταν οι τρεις νέες γυναίκες αποφάσισαν πια να βάλουν ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία, έστειλαν στο Λοτί ένα γράμμα αποκαίρειστικό, με το οποίο η «Λεϊλά» του εξωμολογείτο τον έρωτά της και του άνηγγελλε ότι αυτοκτονούσε με δηλητήριο.

Ο Λοτί ζήτησε απ' τα δυο άλλα «μαύρα φαντάσματα» των ραντεβού της Σταυρούλας την άδεια να δημοσιεύσει ολοκληρωμένο το γράμμα, το οποίο πίστεψε μάλιστα, όπως κι' όλο το μυθιστόρημα που έγραψε.

Η κ. Μάρκ Έλντ παρέκρινε αργότερα στην Εθνική Βιβλιοθήκη των Παρισίων όλα τα γράμματα που είχε λάβει απ' το Λοτί.

— Τα γράφαμε με πάθος και κάποτε με δάκρυα! συνιζεί να λέει. Κανένας το Λοτί να ζήσει ένα ρομάντσο μ' α' έμεις! Εξάσμε ένα άλλο... Δεν πίστευα προηγουμένως πως μπορεί να κενείς τόσο ελκυστικές, παίζοντας ένα ρόλο... Κάθε φορά που μεταμφιεζόμουν σε Τουρκάλα ή πού έπειρα την πέννα για να γράψω, η καρδιά μου χτυπούσε... χτυπούσε ασυνήθιστα...

Είχε πισθή η ίδια στην πανίδα της. Είχε έρωτευθί το Λοτί — κι' ίσως την είχε έρωτευθί κι' εκείνος...

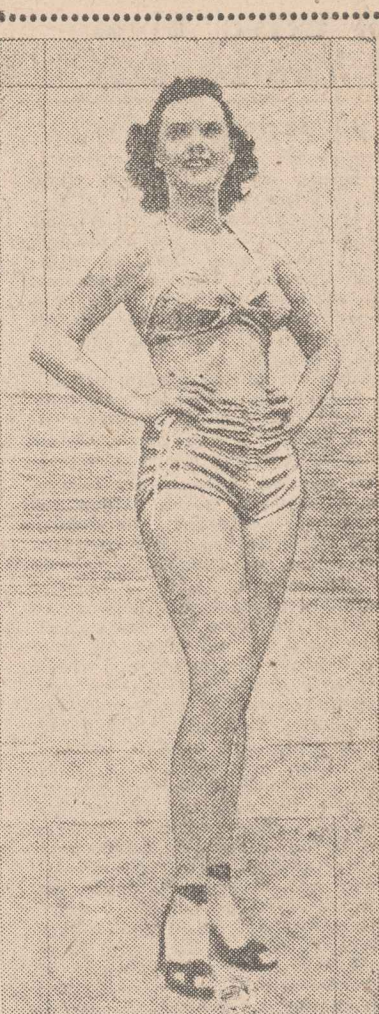
Μία φλόγα περνάει απ' το βάθος των νεφελικών ματιών της, όταν θυμάται τα περασμένα...

— Δεν θέλησα ποτέ να βγάλω τον πέπλο που έκρυβε το πρόσωπό μου! εξωμολογείται. Γιατί έκείνος θ' α' ευρίσκε όπωσδήποτε λιγότερο όμορφη από όσο μ' είχε πλάσει η φαντασία του... Πιστεύω ότι τον ενδιέφερα, αλλά ότι δεν θ' α' αγαπούσε, όσο ζούσα. Μετά το «θάνατό» μου διατήρησε για μένα μια αληθινή έρπικευτική λατρεία. Είχα δικήν λοιπόν να μ' α' του φανερώσω ποτέ το πρόσωπό μου, ούτε και την αληθινή ταυτότητά μου!...

•••

Μία νάνος 71 έχαστοών

Πέθανε τελευταία, στο Πιτσιμπούργκ, μια γυναίκα νάνος, σε ηλικία 28 χρόνων, που καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής της δεν χρησιμοποίησε άλλο κρεβάτι εκτός από το λίκνο όπου την έβαλαν όταν γεννήθηκε. Η Άλκη Σούαρ — αυτό ήταν τ' όνομά της — μόλις είχε ένασπωμα 71 εκατοστών του μέτρου. Η διανοητική της ανάπτυξη ήταν όμως πλήρης και δεν παρουσίαζε καμιά καθυστέρηση ή ανωμαλία

ΑΝΤΙ ΝΑ ΦΑΡΕΨΗ... ΦΑΡΕΥΤΗΚΕ
Η Νεοσυρρέζα Μέρλε Μακ Χιού, πηγε τελευταία στην ακτή του Μαλιμπού για φάρμακα και έκει φареуτнκε η ίδια από... το Χόλλυγουντ: Άγκασταρίσθηκε, δηλαδή από τον Γκρέη Λα Κάθα, για να παίξει στο νέο φιλμ που ετοιμάζεται. Η εμφάνισή της στα σκηνίστια του Χόλλυγουντ προεκάλεσε μεγάλο ενθουσιασμό, γιατί η όμορφη Μέρλε έχει μία πικάντικη νοστιμιά που άρεσε εξαιρετικά στους Αμερικανούς.

ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΥΛ
Οι Παρισίνοι κομμωτές λανσάρσαν το νέο αυτό βραδυό χτένισμα ελληνικού στυλ. Πίσω, τα μαλλιά πλέκονται κοτσίδες με δύο κορδέλλες και μαζεύονται σε κότσο, ενώ μπροστά συγκεντρώνονται σε υποκλές. Οι κομψές Γαλλίδες είναι κατενθουσιασμένες με τη νέα αυτή κομμωτική, που κάνει πολύ όμορφο το κεφάλι και δίνει ένα ιδιαίτερο χαρακτηρισμό χάρους και αρμονίας στο πρόσωπο.

ΟΙ ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΟΙ ζουν σε σπηλιές ΚΑΙ ΥΠΟΝΟΜΟΥΣ

Φτώχεια, πείνα και εξαχρείωση

Στα παλιά τα χρόνια, πριν από τον πόλεμο, οι Ιταλοί έλεγαν: «Νά δώ τη Νεάπολι κι' ύστερα ας πεθάνω!». Ανεξάρτητα από τον κομπαστικό έπαινο της πόλεως των αυτών, με τα λόγια τους ήθελαν να δείξουν πόσο τους άρεσε το λιμάνι αυτό με τα γαλάνα νερά και την επιδολιπτική σιλουέττα του Βεζουβίου. Ένοιωθαν κάτι να τους μαγειρεύ την ψυχή κι' αυτό θέλαν να εκφράσουν με την παραπάνω παροϊωδή έκφραση. Σήμερα όμως τα λόγια τους έχουν χάσει πια τη μεταφορική τους έννοια και πήραν μια φοδερή κυριολεκτική σημασία. Γιατί αν πραγματικά επισκεφθεί και γυρίσει κανείς τη Νεάπολι, μπορεί να συκαθή την ίδια του τη ζωή και να προτιμήσει το θάνατο. Ο λόγος δεν είναι, ούτε τα σωριασμένα έρειπια, ούτε η γενική φτώχεια και δυστυχία που βροίλειει στο λιμάνι. Η μεταπολεμική τραγωδία έχει κατακτήσει συνειδημένο φαινόμενο σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις και δεν κάνει μεγάλη εντύπωση στον ταξιδιώτη. Είναι ακόμη αλήθεια ότι τις πρώτες μέρες, ένας ξένος στη Νεάπολι δεν θα δει τίποτε περισσότερο απ' αυτό. Όταν όμως γνωρίσει τη μαύρη αγορά, που δεν είναι καθόλου μαύρη, γιατί απόλυτα δεν υπάρχει έσπρη, όπου να μπορεί να ψυγιστεί με τους ανθρώπους της, τότε μπορεί να ανοίξει μπροστά του οι πύλες της Κολάσεως, μιαν οριζώνουσ συνκρονησ Κολάσεως. Πρώτα-πρώτα θα μάθει ότι κανένας Ναπολιτάνος δεν μπορεί να ζήσει αν δεν κλέψει ή το λιγότερο αν δεν κάνει μαύρη αγορά. Ύστερα, αν αποκτήσει φίλες ή αν τον συνοδεύσουν αστυνομικοί, μπορεί να μπει κάπως βαθύτερα στο περιεχόμενο της ζωής των σημερινών Ναπολιτάνων.

Από τον καιρό ακόμα του πολέμου, φευγόντας τους βομβαρδισμούς πολλοί Ναπολιτάνοι μάζεψαν πρόχειρα όσα σκεπάσματα και τρό-

Νέες τιμές!

Στην Αποθήκη Μαλακού 1 Χουσοοπιλακισίας 1 και Πραξιτέλους Γωνία (Πλησίον Άγ. Μάρκου)

Γυν. Μπαρολέ	2.500
Γυναικ. μεταξωτές	5.000
Γυναικ. λινές	4.000
Γυναικ. Νάυλον	30.000
Κομπιναιζόν	6.000
Κομπιναιζόν ζερσεύ	7.500
Κυλότες	2.000
Κυλότες μεταξ.	4.500
Κασκορές γυναικ.	3.900
Κασκορές γυν. μάλ.	18.500
Σοσσόνια ξετρα	2.000
Κάλτσες άνδρ. ριγέ	1.600
Μανδήλ. ανδρών	1.400
Εσώβρ. κοντά	4.500
Φανέλλες Σπέρ	1.500
Πουλόμερ άνδρ.	10.000
Υποκάμ. καρώ σπέρ	11.500
Υποκάμ. λινά	14.000
Υποκάμ. ποπλίν ξετρα	24.000
Πυτζάμαι φανελ. ξε.	38.500
Καλτσάκια κοντά και μακρὰ παιδιών και πολλά άλλα είδη με μικρό ελάττωμα σε χαμηλές τιμές	

φίμα μπορούσαν και κώθηκαν στις σπηλιές και στις υπόγειες στοές για να γλυτώσουν από τις βόμβες. Όταν τελείωσε ο πόλεμος, άλλοι γιατί τα σπίτια τους είχαν κρεμίσθ κι' άλλοι γιατί κι' από πριν δεν είχαν σπίτια εξακολούθησαν να μένουν μέσα στις στοές.

Σήμερα, δύομισι χρόνια μετά τον πόλεμο, όχι μόνο οι σπηλιές, αλλά κι' αυτές οι παλιές υπόγειες είνε γεμάτες από Ναπολιτάνους που ζουν χειρότερα και από τραγλοδύτες. Πολύ λίγοι από τους παλιούς αυτούς τραγλοδύτες κατόρθωσαν μετά τον πόλεμο να βγουν από το σκοτάδι της υπονόμου στο φως της ημέρας. Τη θέση τους όμως έστρεξαν να πιάσουν πολύ περισσότεροι απ' έξω, που τους είχε τοκίσει η ανεργία ή φτώχεια, ή πείνα.

Οι πιο πολλοί τραγλοδύται κατοικούν κάτω από το κέντρο της Νεαπόλεως, στη σπηλιά του Καποντιμόντε. Ήσαν δε από μιαν απόψεως και κάπως τυχεροί γιατί μιαν αμερικανική επιτροπή βοήθειας, φρόντισε και ηλεκτροποίησε τη σπηλιά αυτή. Μέσα στις διακλαδώσεις της στήθηκαν άμέσως πρόχειρα καλυδωσπιτα από γκαζοτενεκέδες, σανίδια και παλποφάδες και σ' αυτά βολεύτηκαν οι ένοικοι της σπηλιάς. Άλλα η υγρασία εκεί μέσα είνε οριζώδης. Καμιά άχτιδα ήλιου δεν εΙσχωρεί στα βάθη αυτά της γης. Μόνο μερικές φουφούδες καίνε διαρκώς προσθέτοντας στην αποπνικτική δυσωδία της σπηλιάς το θαυπηφόρο διοξείδιο του άνθρακος. Έτσι οι τραγικοί κάτοικοι της σπηλιάς εξακολουθούν να ζουν χειρότερα και από τα άγρια ζώα. Οι άντρες είναι ή κλέφτες ή μαυραγορίτες. Πολλοί επισκέπτονται συχνά τις φυλακές.

Όταν καμιά φιλανθρωπική οργάνωση μοιράζει τίποτε εσώρουκα ή παιδικά φορέματα, οι γυναίκες τρέχουν στη μαύρη αγορά και τα πουλούν. Με τα λεφτά δε που εισπράττουν αγοράζουν οινόπνευμα, δη ποτά.

Στις σκοτεινές απόμερες γωνίες της σπηλιάς άντρες, γυναίκες και κορίτσια κοιμούνται μαζί φύρδην μινδόν. Κάθε έννοια ηθικής έχει εκλείψει. Σπάνιας είνε οι περιπτώσεις που τα παιδιά μιαν οικογένειας προέρχονται από τον ίδιο πατέρα. Κανένα παιδί δεν πάει σε σχολείο. Οι έφηβοι τριγυρίζουν στο λιμάνι, κλείνουν «δουλειές του κεριού» και κάνουν — τί φρίκη — τους μεσίτες στο εμπόριο λευκής σαρκός.

Ακόμα και κοντά σε στρατιωτικούς σκαπισμούς, υπάρχει ειδική αγορά κοριτσιών, όπου μερικά τσιγγάρια αγοράζει κανείς το κορίτσι που του άρεσει. Στην αγορά αυτή συχνάζουν όχι μόνο ένοικοι των σπηλιών, αλλά και κορίτσια της πόλεως που έχασαν τον πατέρα τους, ή που ο πατέρας τους βρίσκεται χωρίς δουλειά.

Η αστυνομία κάνει ότι μπορεί για να σταματήσει ή να περιορίσει το κακό. Χιλιάδες παιδιά συλλαμβάνονται και κλείνονται σε ειδικά ιδρύματα. Άνάμεσά τους βρίσκονται και κορίτσια από πέντε μέχρι δεκαοχτώ χρόνων. Τα περισσότερα έχουν σοβαρά νοσήματα. Τα μικρότερα παιδιά αρχίζουν να διορθώνονται κάπως μέσα στα ιδρύματα. Τα μεγαλύτερα όμως είνε τελείως διεφθαρμένα και περιμένουν την ώρα που θ' αφεθούν ελεύθερα, για να συνεχίσουν την άθλια ζωή τους. Γυρίζουν στις σκοτεινές στοές κι' όταν νοσταλγούν τον ήλιο, τον θησκουν πάλι ή στην αγορά ή πάνω στις πλακές των μνημείων, όπου ζαπλώνουν το άπομεσήμερο και κοιμούνται σαν τα σκυλιά!...

•••

Ο μεθυσμένος ανάπρηος

Το δικαστήριο της Λιβερούλ στην Άγγλία καταδίκασε σε πρόστιμο 20 λιρών και σε έτησια στέρησι της άδειας κυκλοφορίας έναν άνάπρηο που έχει γάσει και τα δυό του πόδια και κυκλοφορεί με ειδικό χειροκίνητο άμαξάκι. έπειδή την ώρα που το οδηγούσε βρισκόταν σε κατάστασι τελείας μέθης. Ο καταδικασθείς, που λέγεται Γιάν Σκώτ Χόουκ Ντένις, δεν θα μπορεί έπί ένα χρόνο να βγεί από το σπίτι του.

'Η μικρή χορεύτρια της θεάς Νακαοί

Την έλεγαν Νάντα Ντέβι. Την εποχή εκείνη δρισκόμουν στην Ταϊλάνδη και μία μέρα τα θημάτια μου μ' έφεραν στο μεγάλο ναό του 'Αμωρν-Μπά.

Ήταν ο πιο εξακουσμένος άνωμασος ο δόλος τους ναούς της περιοχής κι' οι 'Ι-θαγενείς αφηνιούντο καταπληκτικές ιστορίες για τη μαγική δύναμη και τις ικανότητες των ιερέων με τα κίτρινα ράσα και το ξυρισμένο κεφάλι που ύπνρη-τούσαν σ' αυτόν.

Δέν είχα όμως ποτέ μεγάλη προσηχή σ' αυτές τις ιστορίες. Άλλωστε, δέν είχα τον καιρό ν' ασχοληθώ μ' αυτές. Κι' ο λόγος πού μ' έφερε πολλές φορές από τότε στον 'Αμωρν-Μπά δέν ήταν γιά ν' ακούσω αυτές τις αφηγήσεις, αλλά γιά να ιδώ την όμορφη Νάντα Ντέβι.

Ήταν χορεύτρια της θεάς Νακαοί κι' ή κατοικία της ήταν ο μεγάλος ναός του 'Αμωρν-Μπά.

Όστόσο, ή τύχη θέλησε να την συναντήσω στο δρόμο μία μέρα πού πήγαινε στην πόλη γιά να επισκεφθώ τους γονείς της.

Αυτό γινόταν μία φορά την εβδομάδα ή καλύτερα μία φορά στις έννέα ημέρες, γιάτί στην Ταϊλάνδη ή έννάτη ημέρα αντίστοιχει με τη δική μας Κυριακή, έ-ννυ όλες οι άλλες είνε έρ-νάσιμες.

Την πρώτη φορά πού την συνάντησα, ή Νάντα Ντέβι κατέβασε τα μάτια της και, μ' όλο πού έτρεξα πίσω της και της μίλησα άσκητη ώρα δέν μπήκε να πάρω λέξη από το στόμα της.

Στη δεύτερη συνάντησή μας, το βλέμμα της σπρίχθηκε πάνω μου με μία παράξενη έπιμονή.

—Φύγετε, μου είπε κατό-πιν σιγά. 'Αν σάς ιδώ κάποιος κοντά μου θα σάς σκα-τώσει!

Θέλησα να της πω κάτι, αλλά δέν πρόφτασα. 'Η Νάντα Ντέβι έφυγε γρήγο-ρα σάν άστραπή.

Έμεινα σάν μία αϊθήρια όπτασία, όπως ήταν τυλι-μένη μέσα στους όλόλευ-κους πέπλους της. Σε λίγο, την είδα να χάνεται σέ μία γωνία του δρόμου.

Το ίδιο βράδυ, έμπαίνα μέσα στον περίβολο του να-ού. Είχα άνακαλύψει ένα μέρος όπου ο τοίχος ήταν πολύ χαμηλός και δέν δυσ-τολεύοντο να περάσω μέσα. 'Ηξερα πώς ο θάνατος με παραμόνευε σέ κάθε μου βήμα κι' όμως δέν ένοιωθα κανένα φόβο. Περπατούσα κρατώντας το μαχαίρι μου σ' ένα χέρι, με την άποψη να συναντήσω με κάθε θυ-ρία την Νάντα - Ντέβι. Για-τί καταλάβαινα πώς την ά-γοπούσα και πώς τίποτε δέν

θα μπορούσε να μ' άπομα-κρύνει απ' αυτήν. Θα ήταν άτέλειωτη ή ά-φήγιστος μου άν περιεγραφα-τίς περιπέτειές μου αυτής της νύχτας. 'Εκείνη πού έ-χει σημασία είνε πώς κατά-φερα να ιδώ την Νάντα - Ντέβι την ώρα πού έθγαινε από το ναό γιά να πάει στο δωμάτιό της, και να της μι-λήσω.

Τα μεγάλα μάτια της με κύτταξαν φοβισμένα και μία θανάσιμη ώκρότητα ά-πλώθηκε στο πρόσωπό της. Ξαφνικά, ένας θόρυβος άκούστηκε στο βάθος του μεγάλου διαδρόμου όπου στεκόμασσε.

Η Νάντα - Ντέβι, χωρίς ν' άνοιξη το στόμα της, μου έδειξε μία μικρή πόρτα έ-κεί κοντά.

Τη στιγμή πού την άνοι-γα, δύο φύλακες του ναού πρόβαλαν στην άκρη του διαδρόμου.

Είχα σωθί. 'Ενα λεπτό άκομπ άν άργούσα θα ή-μουν χαμένος.

Η Νάντα - Ντέβι ήρθε σέ λίγο κοντά μου και άναψε ένα μικρό φώς. Τότε μόνο κατάλαβα πώς βρίσκoμουν στο δωμάτιό της.

Έπεσα άμέσως σ'α πόδια της κι' άρχισα να της μι-λήω γιά την άγάπη μου.

Η Νάντα - Ντέβι δέν μου άπάντησε τίποτε, αλλά, σέ μία στιγμή, είδα δύο δά-κρυα πού κυλούσαν από τα μάτια της. Κατάλαβα τότε πώς κι' αυτή μ' άγαπούσε κι' άνοιγοντας τα χέρια μου την έσφιξα στην άγκα-λιά μου...

Κόντευε να ζημιέρωση ό-ταν ξανάφυγα με χίλιες προφυλάξεις από το ναό.

Μερικές ημέρες άργότε-ρα ή Νάντα - Ντέβι ήγνε να κάμει τη συνθησμένη της έπισκεψή στους γονείς της.

Την περίμενα μ' ένα αυ-τοκίνητο σέ μία γωνία του δρόμου. Δέν της είχα κά-μει λόγο γιά το σκεδίό μου, άλλ' ήμουν άποφαι-σμένος να την πάρω και να φύγω με μακρύα.

Η Νάντα - Ντέβι με κύτ-ταξε με το ίδιο παράξενο βλέμμα της κι' είδα και πά-λι δύο δάκρυα να κυλούν από τα μάτια της.

Όστόσο, δέν είπε τίποτε και, σκύδοντας το κεφάλι της, μπήκε μέσα στο αυτο-κίνητο.

Ξεκίνησα άμέσως. Την άλλη μέρα, βρίσκώ-μασσε πολύ μακριά και κά-θε μέρα πού περνούσε με-γάλας την άπόστασι πού μάς χώριζε από το 'Αμωρν-Μπά.

Σταμάτησα σ'η Σύμπα-ρα όπου ένας φίλος μου, με τον όποιον είχα συνεν-νοηθί από πρωτότερα, θα μάς φιλοξενούσε σέ μία έ-παυλι πού είχε εκεί.

Η Νάντα - Ντέβι γελού-σε τώρα και γιά πρώτη φο-ρά μου μίλησε γιά την άγά-πη της. Είχε ξεχάσει πιά και το 'Αμωρν - Μπά και τους ιερείς του και τους όρκους πού είχε δώσει μπροστά στο βωμό της θεάς Νακαοί.

Πέρασαμε δύο μέρες μίας όνειρευμένης ευτυ-χίας.

Το βράδυ της τρίτης ή-μέρας, ή Νάντα - Ντέβι ή-ταν περισσότερο χαρούμενη από κάθε άλλη φορά.

Έθγαιε από μία θήκη έ-να παλιό δαχτυλίδι μ' ένα ρουμίνι και μου είπε:

—Το βλέπεις αυτό; Μου το χάρισε ένας από τους ιερείς της θεάς Νακαοί, την παραμονή της ημέρας πού μ' έπηρεσε με το αυτοκί-νητο σου... Μου είπε να το φορέσω σ'ην πιά εύτυχισμέ-νη στιγμή της ζωής μου...

Ε, λοιπόν, τώρα νοιώθω πώς είμαι ή πιο εύτυχισμέ-νη γυναίκα του κόσμου...

Και με μία άπότομη κι-νησι πέρασε το παλιό δα-χτυλίδι στο δαχτυλό της.

Έπειτα τύλιξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό μου και με φίλησε με τρυφερό-τητα...

Αλλά, ξαφνικά, την είδα να γίνεται κατακίτρινη σάν νεκρή και τα χέρια της σφίχθηκαν με παραφορά πάνω μου, σάν να χτύπουσε την προστασία μου.

—Αγαπημένο μου, ψιθύρι-σε με οδυμένη φωνή, νοιώ-θω πώς θα πεθάνω... Οι ιερείς της θεάς Νακαοί μ' έ-κδικήθηκαν... Είνε τρομε-ροί μάγοι! 'Όλο το σώμα μου κίαιει σάν να έχω ανά-ψει μέσα μου μία φωτιά...

—Αχ! Πόσο πονάω!... Τα σπλάχνα μου ξεοκίζονται ά-πό άόρατα μαχαίρια...

Συγχρόνως ή Νάντα-Ντέ-βι σφάριζε ξαφνικά κά-τω κι' άρχισε να κουλου-ριάζεται σάν το φύδι. Πέρα-σαν λίγες στιγμές και το όμορφο κορμί της έμεινε ά-κίνητο.

Ήταν νεκρή.

Είχα μείνει σάν άπολιθώ-μενος. Όλα αυτά είχαν γί-νει μέσα σέ λίγα λεπτά χω-ρίς να προστάσω να δώσω καμμία βοήθεια σ'η μικρή Νάντα - Ντέβι.

Ο γιατρός πού φώναζε σέ όψη μου πού έζέτασε το άψυχο σώμα της άγχιπ-μένης μου, μου έξηγήσε ό-τι τον ένάπητο της δέν είχε προκαλέσει ένα κεραυνόό-λο δηλητήριο...

Κι' όταν του διηγήθηκα την έρωτική ιστορία μου με τη μικρούλα Νάντα - Ντέβι, άναφρόντας και τα τελευ-τοία λόγια της, έσκυψε κι' έθγαιε από το δαχτυλό της το παλιό δαχτυλίδι με το ρουμίνι.

—Νά, κύτταξε, μου είπε. Στο έσωτερικό του δα-χτυλιδιού κι' ακριβώς κάτω από την πέτρα βρίσκεται μία μικρή σίκιη. Αυτή ή σί-κιη ήταν δηλητηριώμενη κι' όπως ή φίλη σου φόρε-σε το δαχτυλίδι στο δαχτυ-λό της, τρύπησε λίγο το δέρμα και το δηλητήριο πέ-ρασε στο αίμα της... Οι ιερείς της θεάς Νακαοί δέν έχουν άδικα τη φημη τρο-μερών μάγων...

Στάθηκε λίγο συλλογι-σμένος και κατόπιν επρό-θεσε:

—Ο ιερέας πού της χάρι-σε το δαχτυλίδι είχε μαν-τέψει τους σκοπούς σου... Ποιος ξέρει!... Μπορεί έ-πίσης να είχε τη δύναμη να διαβάσει τη σκέψή σου...

Κι' έτσι, γιά να τιμηθώ ήν φίλη σου, της έδωσα το δαχτυλίδι αυτό με το δηλη-τήριο...

Και τότε ξαναγύρισαν στο μυαλό μου οι ιστορίες πού είχα άκούσει γιά τη με-γάλη μαγική δύναμη των ιερέων του 'Αμωρν - Μπά.

Η Νάντα - Ντέβι είχε πέσει θύμα της τρομερής εκδίκη-σεως των! Κι' ήμουν ένώ εκείνος πού είχε προκαλέ-σει το θάνατό της!

ΑΝ ΝΤΕΛΟΡΜ

Ανατολίτικο Χίοιμα

Τα θαύματα του κρασιού

Κάποτε ο διοικητής του 'Ικονίου διά-ταξε να κλείσουν τα μπακάλικά πού πουλούσαν κρασί γιάτί όπως έλεγε, τα έγκλήματα πού γίνονταν σ'η περιοχή του είχαν άφορη το κρασί.

Μόλις το έμαθε αυτό ο Ναστροάδιν Χότζας πού καθόταν στο καφενείο και ροφούσε τον ναογίλ του είπε στους συγχωριανούς του:

—'Εκανε πολύ άσχημα ο διοικητής να καταργήση το κρασί, πού έχει την ιδιότητα να κάνει τους στραδούς να βλέπουν τους κουτσούς να περπατούν και τους άτωχούς να γίνονται πλούσιοι.

—Τί είν' αυτά πού λές. Χότζα; τον ρώτησαν οι συγχωριανοί του.

—Αυτό πού σάς λέω, άπάντησε ά-παθής ο Ναστροάδιν. Και γιά να σάς άποδείξω ότι έχω δίκιο δάξουμε και στοίχημα.

—Και τί στοίχημα θέλεις. Χότζα;

—Νά κάνετε ένα μεγάλο τραπέζι πλούσια φαγητά και άφθονο κρασί. Έ-νώ μαζί με την Φατιμέ μου θα τιμηώ πρώτος το γεύμα σας. Σ'το τραπέζι σας θα καλέσετε ένα στραβά, ένα κου-τό κι' έναν χιτάνο. Έσείς θα είσαστε κορυμμένοι πίσω απ' την πόρτα και άν δέν σάς άποδείξω αυτά πού σάς λέω έχετε το δικαίωμα να με κρεμάσετε ά-νάποδα.

—Σύμφωνοι, Χότζα, του άπάντησαν οι συγχωριανοί πού περίεργοι να δούν το άποτέλεσμα έκαναν ό,τι τους συ-βούλεψε ο Ναστροάδιν.

Άφου άρχισε να τρώη ο Χότζας με τη Φατιμέ τα καλύτερα φαγητά, έδωσε στον κουτό, το στραβά και το χιτάνο να πιούν άφθονο κρασί. 'Ετσι σέ λί-γη ώρα μέθυσαν.

Τότε ο στραβάς ζήτησε να του γεμί-σουν κι' άλλο ένα ποτήρι κρασί. Άφου το πήρε στο γέρι του, το σήκωσε ψη-λά και προσποιούμενος ότι το κυττάει έλεγε και ξανάλεγε:

—Βρέ το εύλογημένο γράμμα πού έ-χει!... Θα ρεΐς πώς είναι ρουμίνι!... 'Ο κουτσός μόλις άκουσε τα λόγια του, του άπάντησε:

—Βρέ στραβά, έσύ δέν βλέπεις τον ήλιο και λές πώς βλέπεις το κρασί; Μήν το ξαναπης αυτό γιάτί θα σ'ησκώθω ά-πάνω και θα σ' άόξισω σ'ης κλωτσιές! Τότε πετάχτηκε κι' ο χιτάνος τύφλα στο μεθύσι κι' αυτός και φώναξε:

—Βρέ κρατημένο έσύ δέν άπορείς να πάρης τα πόδια σου και λές ότι θα δώσης και κλωτσιές; Άν το κάνης λοι-πόν αυτό ένώ θα σου γαρίσω εκατό λί-ρες!

Οι συγχωριανοί του Ναστροάδιν πού πασακούλιθουσάν τα λόγια των τριών μεθυσμένων φώναξαν μ' ένθουσιασμό:

—Μποάδο!... Έχεις μεγάλο δι-κιο. Χότζα! Τώρα άμέσως θα πάμε στο διοικητή ν' άόση έλευθερο το κρα-σί να πίνη ο κοινός και να βλέπη τα μαύρα άσπρα!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφωνίας τώ άρθρω ό ό 1 του Α Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπα γεωργίου. Κατοικία: Βισσαρίωνος αριθ 3 'Υπεύθυνος Τυπογραφείου Σ.Π. Μπέλλας— Κατοικία: Ζεφύρου 4. Ν 'Ηράκλειου

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Έτησιο δρχ. 95.000. Έξωμηνος 48.000. Γοίμηνος 24.000

Έμβόσμοτο έσωτερικό διά ταχυδρομικής έπιταγής και έξωτερικό διά τραπεζικής τοιαύτης προς τόν κ. Γ. Παπαγεωργίου

Ο ΝΕΚΡΟΣ έκδικεΐται

Παράξενο διήγημα

Νύχτα σιωπηλή... 'Ο γέρο Μπρούκ, ο νεκροθάφτης περίμενε άκούμπημένος στον πε-ρίβολο του κοιμητηρίου το Γιουάν. Όλα γύρω ήσυχάζαν.

Ο Γιουάν ανέβαινε τον έρημο δρόμο σοδαρός. Βάδιζε σιγά προς το νεκροταφείο με τις προφυλάξεις πού παίρνουν οι γάτοι και σκεφτό-ταν την εκδίκησή του. Σε λίγο θα κακομεταχειριζόταν τα κόκκαλα του μακαρίτη Τσάγκ, πού ήταν ο θανά-σιμος έχθρος της ζωής του. 'Ο Γιουάν θυμόταν τώρα όλα τα περι-στατικά τού παρελθόντος. Πρώτα - πρώτα τη νεανική αντίζηλιά τους πού είχε καταλήξει στον γάμο του Τσάγκ με το 'Ανδρος του Λωτού.

Ο Τσάγκ είχε όδηγήσει τη γυναίκα του στο νησί Ζεντί κι' ο Γιουάν εί-χε ακολουθήσει την άγαπημένη του ως εκεί χωρίς έλπιδα. Έπειτα οι αντίζηλοι γέρασαν κι' οι δυό. Μό-νο πού ο Τσάγκ πετύχαινε πάντα καλλίτερα στις δουλειές του.

Τώρα όμως ο Τσάγκ είχε πεθά-νει και το 'Ανδρος του Λωτού' είχε άσχημει. Μα ο Γιουάν, διψούσε εκδίκης.

Δυό χρόνια είχαν περάσει άφ' ό-του πέθανε ο Τσάγκ. Σύμφωνα με το έθιμο, οι συγγενείς του θα ζη-τούσαν να μεταφέρουν τα κόκκαλα του στην πατρίδα του την Κίνα. Οι Κινέζοι πιστεύουν πως τα κόκκαλα πρέπει ν' άποδοθούν στο γενέθλιο χωμα. Χωρίς αυτό ή ψυχή πλανιέ-ται έρημη αιώνας κι' αιώνας...

—Καλοπέρα, μάστορ Μπρούκ, καιρέτσες ο Γιουάν φτάνοντας στο νεκροταφείο.

—Καλοπέρα, μάστορ Γιουάν. Οι δυό άνδρες άρχισαν να προ-χωρούν.

Σέ λίγο σταμάτησαν κάτω από έ-να ύπστερο και πήραν μία άζινα κι' ένα φυτάρι.

Τέλος σταμάτησαν στους τάφους των Κινέζων. Ένα ραβδί χυμένο σ'η χλόη, έδειχνε τον φτωχό τάφο του Πίγκ, του κλέφτη και... και θα σκάψης έναν άλλον γιά μένα!

Ο νεκροθάφτης άρχισε μονομιάς τη δουλειά του. Σε βάθος έναμιση μέτρου, ή άζί-να του νεκροθάφτη χτύπησε πάνω στην κάσσα.

—Καλά θα κάνανε τώρα, μου-ρούριες ο Μπρούκ να παρατήσουμε τούτον εδώ και να καταπιστούμε με τον άλλον. 'Ο Τσάγκ έχει πρώ-τες γραμμές κάσσα. Αυτός ο Λωπο-δύτης δέν έχει παρά κάτι μισοσά-πια παλαιοσάνιδι. Θα μεταφέρουμε τα λείψανα απ' τον ένα τάφο στον άλλο μέσα σέ μία κουβέρτα.

—Είνε έξαιρετική ή ιδέα σου, έπε-δοκίμασε ο Γιουάν. Οι φίλοι του Τσάγκ πρέπει να βρουν το φέρετρο πού ακριβώς όπως το είχαν βάλει. Εύτυχώς όμως ο Πίγκ, ο κλέφτης, είχε το ίδιο άνάστημα με τον Τσάγκ. Κι' έτσι θα μεταφέρουν στην Κίνα τα κόκκαλα του κλέφτη μέσα στο φέρετρο του πλούσιου εμπόρου.

Ο Μπρούκ κι' ο Γιουάν τράβηξαν τώρα γιά τον τάφο του Τσάγκ. Πά-νω του ήταν τοποθετημένο ένα κι-νεζικό βάζο πού περιείχε μικροσκο-πικά ραβδιά, προωρισμένα ν' άπομα-κρύνουν τα κοκοπία πνεύματα. 'Ο νεκροθάφτης άρχισε να σκάβει.

Ο Γιουάν σκυμμένος από πάνω άνυπομονούσε.

Ένας ύποκυρος κρότος ανέθηκε σέ λίγο από τον λάκκο κι' ο νεκρο-θάφτης σπύχθηκε όλόθρος σφυγγί-ζοντας το μείτωπό του.

—Έφτασα στην κάσσα, μουριού-ριες, Κοντεύω να τελειώσω πιά.

Σήκωσε το κεφάλι του και τα μά-τια του φάνερωναν ξαφνικά έναν άπερηγρηγό τρούμο. 'Ο Γιουάν πα-ρακούλησε τη διέγερση του βλέμ-ματός του κι' αίσθανθηκε φρίκη.

Από την κορυφή μίας πέτρινης στήλης πού υψωνόταν πάνω από έναν τάφο δύο μάτια λαμπερά εί-χαν κερφήσει επάνω τους. Ήταν μάτια κουκουβάγια. Ο Μπρούκ ξανα-βρίσκοντας την ψυχραιμία του πέ-ταξε μία φυτριά χωμα πάνω στο νυκτοπούλι. 'Η κουκουβάγια πέταξε μακριά.

Ο Γιουάν άρχισε να ψιθυρίζει ένω κινέζικο έξορκισμό.

Ο νεκροθάφτης έξ άλλου προσ-παθούσε να θνάλη τα τελευταία χώματα πού είχαν άπομείνει πάνω στην κάσσα.

—Νοιώθω κρύον ιδρώτα, αυτό εί-νε σημάδι από τόν άλλο κόσμο, μουριούριες. Θάρρη πως είμαι πε-σμένος στον ίδιο μου τόν τάφο και κάποιος με ποδοπατεί δυνατά. Δώ-σε μου το κατασίδι μαστρο-Γιουάν!

Ο Γιουάν άπλωσε το εργαλείο κι' ο Μπρούκ ξεβίδωσε, άνασπίκωσε το σκέπασμα και τού το έδωσε.

—Τώρα κατέβασε μου τη κουβέρ-τα, είπε με άδύνατη φωνή ο Μπρούκ. Καλά θα έκανες να πδού-σες κι' έσύ δίπλα μου γιά να με βοηθήσης να τόν βάλουμε μέσα. Άλλοιώς κι' άργήσουμε, γιάτί ένώ τρέω πολύ...

Ο Γιουάν, χωρίς ν' άποκριθί του πέταξε την κουβέρτα. Κατόπιν ά-κίνητος σκυμμένος άπάνω απ' το λάκκο προσπαθούσε να δει μέσα στο σκοτάδι το σκελετό του έχθρου του.

Αναστέναζε έπειτα και κάθονε στο κείλος του λάκκου με τα πό-δια του κρεμασμένα προς τα μέσα. Αίσθανόταν τόν έαυτό του κουρα-σμένο και τραυμαμένο. Του φαίνο-ταν πως μέσα σ'ης κόγχες του πε-θαμένου έλαμπαν τα μάτια της κου-κουβάγιας.

—Φυλάξου! τού ξαναφώναζε ο νεκροθάφτης. 'Ο τάφος είνε στε-νός. Άν πέσης μέσα και θνάλης τόν λαϊμό σου, ή δουλειά πού θάχω άπόψε δέν θάβηαι και τόσο εύκολη...

Δέν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του κι' ο Γιουάν γλύστρησε μέσα στον τάφο. Ένα πλευρό του σκελετού του Τσάγκ έβασσε κάτω από το βάρος του. Βγάζοντας έναν παραπονιάρικο βόγγο ο Γιουάν ά-νορθώθηκε και μ' ένα πιδόμα βρέ-θηκε έξω από το λάκκο. 'Ο Μπρούκ με τις τριχές της κεφαλής του ά-νασπίκωμένες, είχε κάμει το ίδιο.

Ο Γιουάν κύτταζε τώρα το μεγα-λό του δαχτυλό, όπου φαινόταν μία σταλαγμιαία αίμα. Κατόπιν γυρνών-τας προς τον νεκροθάφτη και δεί-χνοντάς του τόν άνοιχτό φέρετρο, είπε:

—Μήν τ' άγγίξεις άλλο πιά. Βάλε το κάθε τί σ'η θέσι του, σάν πρώ-τα. Έπειτα θα πάς να τακτοποιή-σες και τόν τάφο του Πίγκ, τού κλέφτη και... και θα σκάψης έναν άλλον γιά μένα!

—Τί παραμύθια είν' αυτά πού ά-κούω; τόν διέκοψε ο Μπρούκ. Μία μικρή γρατσουνιά είνε στο δαχτυ-λό σου.

—Είνε μία μικρή γρατσουνιά, μά-λιστα, αλλά πού την έπροξένησε ένα κομμάτι από το σπασμένο πλευ-ρό πού σκελετού του Τσάγκ, έβλ-ησε το χέρι ο Γιουάν. 'Η μόλυνσι θ' ακολουθήσει την πορεία της και θα πεθάνω. Θα βρω όμως τόν και-ρό τουλάχιστον, να κανονίσω τις ύ-ποθέσεις μου. Άκουσε λοιπόν, θα σου δώσω δέκα λίρες πιάς πάνω από το ποσό πού συμφωνήσαμε γιά την άποψινή δουλειά και έδω σου άφίσω επί πλέον πέντε λίρες γιά να φυλάς τόν τάφο μου. Σε καθι-στώ υπεύθυνον γι' αυτό. Δέν πρέπει με κανένα τρόπο να παραβιάση ως τη στιγμή, πού θάρθουν οι φίλοι μου να ξεθάψουν τα κόκκαλά μου γιά να τα μεταφέρουν στην Κίνα.

Ορκίσου μου γι' αυτό πάνω σ'η δια κόκκαλα του Τσάγκ πού έχου-με μπροστά μας.

—Τό όρκίζομαι!

—Πολύ άφρα. Θα σέ περιμένω τότε ύστερ' από τρία ώρες περί-που...

Ειδικώς ο ζωστήρ του τρούμου του προσώπου και ο σφραγισμένος ζωστήρ είνε οι σοβαρότεροι και έπι-κινδυνώστεροι, ιδιόι πολλοίς συνδεύονται από παρалоуσεις μυών και από τροφικές και αισθητικές διαταραχές.

Ός προς την θεραπεία άποφύων να μιλώω γιάτί αυτή θα καθοριθί υπό τόν δερματολόγου γιατρού σας και θα είνε άνάλογος με το μέρος και την έκτασι των εκδηλώσεων.

Άλλά γενικώς πρέπει ν' άποφύεται ή χρήση λιπιδίων επί των πλάκων ή ή έφαρμογή άλλων δρ-στηρίων φαρμάκων, μέσων τα όποια μπορούν να προ-καλέσουν ρήξι των φουσκάλιων, πράγμα το ό-ποιο είνε επικίνδυνο και το όποιο θα παρατείνη την διάρκεια της παθήσεως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

Ζωστήρ έρπης

Ο Ζωστήρ έρπης είνε μία δερματική άρρώστεια εκδηλούμενη ιδί' εξανθήσεων ως και διά γενικών πολλές φορές φαινομένων μετά πυρετού.

Η δερματική αυτή άρρώστεια παρουσιάζεται σέ κάθε ηλικία, σπανιότατα όμως σέ παιδιά κάτω των 4 ετών. Ο έρπης ζωστήρ δέν είνε μεταδοτική άρ-ρώστεια και σπάνια υποτροπιάζει διότι άσθενής ά-πείξ προσβάλλεται από άπ'την παθαιίναν άνοσία. Πολ-λάκις ή πάθησι παίρνει επιδερμικό χαρακτήρα, πράγ-μα πού σήμερα είνε παραδεκτό υπό της Έπιστήμης.

Η αιτιολογία της άρρώστειας αυτής δέν είνε ά-πόλυτα ξεκιριωμένη. Έν τούτοις έχει πλήρως δια-πιστωθί ότι σέ πολλές περιπτώσεις ο έρπης εξεδ-λώθη κατόπιν τραυματισμών και επί των μερών ά-κριβώς του τραύματος. 'Ρσούτως διευκολύνεται ή εκδήλωσις του έρπητος ζωστήρος και από διάφορες τοξικές επιδράσεις ως τού διοξειδίου του άνθρα-κος, του άρσενικού, του ιωδίου κτλ. Το αυτό έχει άποδειχθί και γιά μερικές λοιμώδεις παθήσεις ως ή πνευμονία, ή μηνιγγίτις ή έρυθρά, ή φυματίωσι και ή σφύλις. Άπόλυτα δε είνε ακόμα παραδεκτό ότι ο έρπης ζωστήρ αναφαίνεται πλειστάκις ύστερο από μία ισχυρή συγκίνησι ή ταραχή.

Η πάθησι αναφαίνεται σέ δύο περιόδους: την προδρομική και της εξανθήσεως.

Κατά την προδρομική περίοδο της παθήσεως ο άρρωστος αισθάνεται συμπτώματα γενικά όπλ, ένα μέτριο πυρετό — ο όποιος όμως καμμία φορά φθάνει και τούς 39° — κεφαλαλγία, κομάρες, άνορεξία, διάρροια κτλ, και συμπτώματα τοπικά ως πόνους ό-ξείας νευραλγικούς στο μέρος ακριβώς όπου σέ λίγο θα εκδηλωθί το εξάνθημα και οι όποιοι μοιάζουν τις περισσότερες φορές σάν να είχε πάθει ο άρρω-στος κάψιμο του μέρους αυτού. Οι πόνοι αυτοί είνε συνεχείς ή τους νοιώθει ο άσθενής την ώρα του παραζουμού. Παύουν δε συνήθως μόλις άρχίζει να βγαίνει το εξάνθημα. Το εξάνθημα τού έρπητος ζω-στήρος εκδηλώνεται διαδοχικώς. Κατ' άρχάς παρου-σιάζεται στο μέρος ακριβώς πού προηγουμένως πο-νούσε ο άρρωστος μία κατακόκκινη και προέχουσα πλάκα και σιγά σιγά κατ' άραιά διαστήματα άνα-φαίνονται και άλλες παρόμοιες πλάκες.

Μετ' άλλες ώρες επάνω σ' αυτές τις πλάκες άρ-χίζουν να παρουσιάζονται μικρές φουσκαλίδες, σάν μαργαριτάρικα και μεγεθύνε κεφαλής καρφίτσας. Έπάνω σέ κάθε πλάκα γίνονται 6 - 20 τέτοιες φου-σκαλίδες, οι όποιες καμμία φορά ένδυνται και σχη-ματίζουν μεγαλύτερες μοσίδεις φυλκταίνες, οι ό-ποιες πολλές φορές διασπώνται και έπιδεινώνουν την κατάσταση του άρρωστου.

Οι φουσκαλίδες αυτές με την κατάλληλη θερα-πεία μετά όκταήμερο περίπου μαραινόνται και άπο-ξηραίνονται, γενικά όμως ή άρρώστεια παρατείνε-ται επί 15 έως 20 ημέρες, λόγω των διαδοχικών — καθώς είπαμε — εκδόσεων της.

Στη θάσι των άποξη

— Ο σκόρος: Ήλθα να εισπράξω τὰ ποσοστά μου.

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

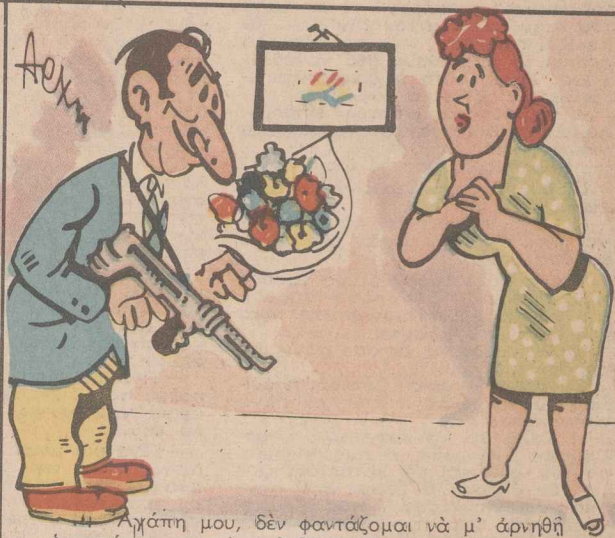

— Ζαχαρία, φώναξε ένα υδραυλικό, γιατί δέ μου ξεκολλάει τὸ μπάνιο!...

— Μπορώ νὰ το στείλω στὸν ἀδερφό μου;

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

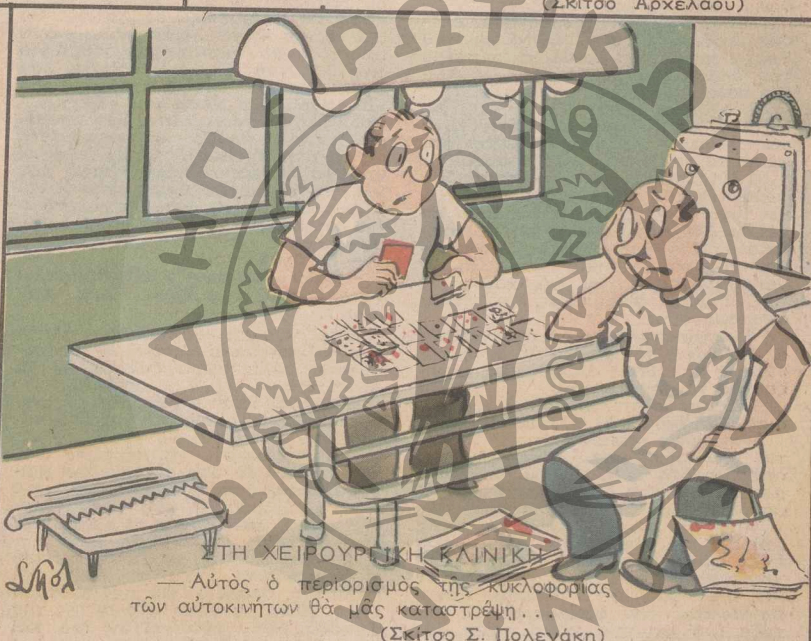
— Ἀγάπη μου, δὲν φαντάζομαι νὰ μ' ἀρνηθῇ ὁ πατέρας σου νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χέρι σου!...

(Σκίτσο Ἀρχέλαου)

— Τὰ λεφτά ἢ τὴ ζωὴ σου;
— Δὲν πεταγόμαστε μιά στιγμή νὰ ρωτήσω τὴ γυναίκα μου!...

(Σκίτσο Ἀρχέλαου)

— Αὐτὸς ὁ περιορισμὸς τῆς κυκλοφορίας τῶν αὐτοκινήτων θὰ μᾶς καταστρέψῃ!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)